

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SILVIA MORENO-GARCIA

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF *MEXICAN GOTHIC*

THE
BEWITCHING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SILVIA MORENO-GARCIA
TARAFINDAN

Signal to Noise Bazı
Karanlık Şeyler The
Beautiful Ones
Yeşim ve Gölge Tanrıları
Evcilleşmemiş Kıyı
Meksika Gotiği
Kadife Geceydi
Doktor Moreau'nun Kızı Gümüş
Nitrat
Salome'nin Yedinci Peçesi
Büyüleyici

THE
BEWIT CHING

SILVIA
MORENO -
GARCIA

Del Rey
Random House'un bir baskısı
A division of Penguin Random House LLC
1745 Broadway, New York, NY 10019
randomhousebooks.com
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazar Silvia Moreno-Garcia

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Teşekkürler

Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyduğunuz için herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

DEL REY ve CIRCLE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Moreno-Garcia, Silvia, yazar.

Başlık: Büyüleyici / Silvia Moreno-Garcia.

Açıklama: New York : Del Rey, 2025

Tanımlayıcılar: LCCN 2025014950 (baskı) | LCCN 2025014951 (e-kitap) | ISBN 9780593874325 (ciltli; asitsiz kağıt) | ISBN 9798217091232 (Uluslararası baskı) | ISBN 9780593874332 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Korku kurgu. | Cadı kurguları. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR9199.4.M656174 B49 2025 (baskı)| LCC PR9199.4.M656174 (e-kitap)| DDC 813/.6-dc23/eng/20250404

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2025014950> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2025014951> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur 9780593874332

KİTAP EKİBİ: Yapım editörü: Loren Noveck - Yönetici editör: Paul Gilbert - Üretim müdürü: Sarah Feightner - Metin editörü: Hasan Altaf - Düzeltmenler: Laura Dragonette, Susan Gutentag ve Monica White

Kitap tasarımı Fritz Metsch, e-kitap için uyarlayan Eva Windler

Kapak tasarımı: Regina Flath

Kapak illüstrasyonu: Loles

Romero

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

ep_prh_7.3a_152335842_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

1998: 1

1908: 1

1998: 2

1908: 2

1998: 3

1934: 1

1908: 3

1998: 4

1934: 2

1908: 4

1998: 5

1908: 5

1934: 3

1998: 6

1908: 6

1934: 4

1998: 7

1908: 7

1998: 8

1908: 8

1934: 5

1908: 9

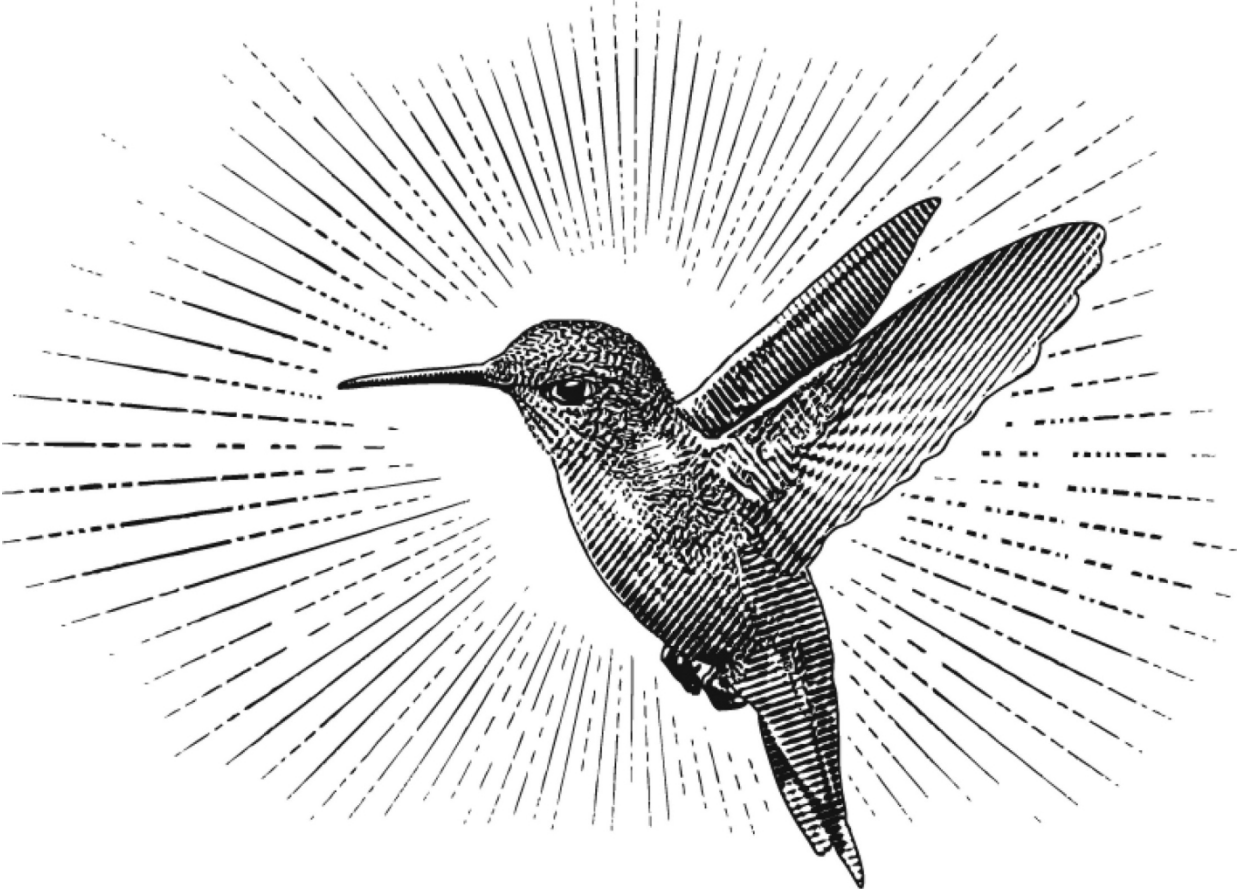
[1934: 6](#)
[1998: 9](#)
[1908: 10](#)
[1998: 10](#)
[1908: 11](#)
[1934: 7](#)
[1998: 11](#)
[1908: 12](#)
[1998: 12](#)
[1908: 13](#)
[1998: 13](#)
[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bobby Derie için

1998: 1

O ZAMANLARDA, ben genç bir kadıken, hala cadılar vardı. Alba Nine, Minerva'ya yatmadan önce masal anlatırken böyle derdi; bu, gölgeler ve gizemler dünyasına açılan bir girişti.

Minerva Stoneridge'e ilk geldikten kısa bir süre sonra, Briar's Commons'ı oluşturan sık ağaç kütlesine doğru bakmış ve bir bebeğin feryadına benzeyen tiz bir ağlama sesi duymuştu. Bir an için korkudan titremiş, büyük büyükannesinin aysız gecelerde masumların kanını içen cadılarla ilgili masallarını düşünmüştü. Ama bu sadece bir tavus kuşuydu.

Artık kuşlara, gri tavus kuşlarına ve göz kamaştırıcı yanardöner tüyleriyle güzel erkeklere alışmıştı. Ledge House'un önündeki çimenlikte güneşlenirler, hatta bazen eski konağın verandasında otururlardı. Rivayete göre üniversite binayı satın alıp yurt haline getirdiğinde tavus kuşları da anlaşmanın bir parçası olmuştu. Batıl inançları olan yaşlı bir dekan onların şanslı olduğunu düşünmüş. Bu nedenle, kuşlar diğer binalara doğru sürüklenmeyi ve kampüste cezasız bir şekilde dolaşmayı sevseler de, birkaç tanesini dekanın evinin yanında tutmak gelenek haline gelmişti.

Şimdi pencerenin yanında dururken aynı çığlığı duydu.

Tavus kuşunun nerede durduğunu göremiyordu. Muhtemelen girişte bir yerde, son öğrencilerin Ledge House'dan çıkışlarını izliyordu.

Arkadaşları ona, Mexico City'nin ılıman ikliminden geldiği için New England'ın soğuğuna ve karına asla alışamayacağını söylemişlerdi ama o kışı kazasız belasız atlatmıştı. Onu endişelendiren yaz mevsimiydi.

Kampüs sezon için kapanıyordu. Yirmi dört saat içinde tüm yurtlar ve tesisler sessiz ve hareketsiz duracak, binaları denetlemek için kendisi gibi birkaç yurt yöneticisi kalacaktı. Kütüphane, saatleri azaltılmış olsa da açık olacak ve öğrencilere -çoğunlukla yüksek lisans öğrencilerine- hizmet verecekti.

-Kim yaz için evine uçmaz ya da arabayla gitmezdi ki?

Deniz kenarındaki kampüs, yeşilliği ve Viktorya döneminden kalma güzel evleriyle, parlayan güneşi ve sevimli göletlerde sakın sakın yüzen ördekleriyle neşe ve rahatlama hissi vermeliydi. Ama her şey onu rahatsız ediyordu. Yazın sessizliği, eğer yazacak bir şeyi varsa, tezi üzerinde çalışmak için mükemmel bir fırsattı.

İlerlemesi durmuştu. Kışın çok az şey yapmıştı ve baharda daha da az. Danışmanı sonbaharda belli sayıda sayfa yazmasını bekliyordu. Minerva çok fazla üretebileceğinden şüpheliydi; taslağı karmakarışık bir saçmalıktı.

Mükemmel olmaktan başka bir şeyi göze alamazdı. Stoneridge Koleji'ndeki eğitim masrafları, yüksek akademik başarı gösterenlere verilen bir burs sayesinde karşılanmıştı. Oda ve yemek masrafları da

Dil laboratuvarı, Bay Marshall'a mezun olmak için ikinci bir dil kursuna ihtiyaç duyan sıkılmış lisans öğrencileri sürüsüne yardım etmek ve asistan yöneticisi olarak yaptığı işle desteklemek.

Düzinelerce sorumluluğu hiç aksatmadan yerine getirmeyi her zaman başarmıştı. Mexico City'de ortaokuldayken Nana Alba'nın bakımına yardım etmişti. Eve gelir, okul üniformasını çıkarır ve rahat kıyafetlerini giyer, akşam yemeğini hazırlar, yaşlı kadına ilaçlarını verir, ardından bir yandan ona göz kulak olurken bir yandan da ev ödevlerini tamamlardı. Büyük Büyükanne Alba yüz bir yaşında öldü ve herkes bir hemşirenin ona bakmakta daha iyi bir iş çıkaramayacağını söyledi.

Bir insan yirmi dört yaşında plato yapabilir mi? Beynin küçülebilir mi? Her zaman yorgun ve halsiz hissediyordu. Çoğu zaman sebepsiz yere üzülüyordu. Yüksek lisans yapıyor, Beatrice Tremblay'in gittiği üniversiteden İngiliz edebiyatı diploması alıyordu. Bu onun çocukluk hayalinin gerçekleşmesiydi.

Massachusetts kışının soğuğu karşısında şok olacağını söylemişlerdi ama gerçek şu ki Minerva New England hakkında her şeyi biliyordu. Çok sayıda yazarın hikayeleri aracılığıyla orada yaşamıştı. Peter Straub'un Hampstead'inde, H. P. Lovecraft'ın Arkham'ında, Stephen King'in Derry'sinde dolaşmıştı. Hayali kasabalar, ama gerçek yerlere, gerçek mekanlara dayanan kasabalar. Arkadaşlarıyla dansa gitmek yerine Shirley Jackson'ın masallarına dalmayı tercih etmiş ve bir quinceañera partisi istemek yerine annesini Tremblay'in *The Vanishing*'inin ilk baskısını ve Donceles'teki tozlu bir ikinci el kitapçada bir sürü eski, unutulmuş kitap arasında bulduğu diğer korku romanlarını almaya ikna etmeyi başarmıştı.

Minerva, yüksek lisans hayallerini gerçeğe dönüştürmenin bir yolunu bulana kadar çalışmış ve para biriktirmiş, seçeneklerini araştırmış ve bütçesini ayarlamış, Benjamin Franklin Kütüphanesi'ndeki üniversite rehberlerini ve veri sayfalarını -uluslararası öğrencilere sunulan Amerikan bursları hakkında bilgi içeren- günlerce incelemişti.

Şimdi ayağı kayıyordu.

Tavus kuşu sanki onu dışarı çağırıyormuş gibi tekrar öttü. Panosunu aldı ve evin önüne doğru yöneldi. Arabasını yükleyen lisans öğrencilerinden birine el salladı ve Briar Hall'a doğru yola çıktı.

Briar's Commons, öğrenciler tarafından Cadı Çalılığı olarak adlandırılıyordu çünkü Salem duruşmaları sırasında orada bir cadının yaşadığı varsayılıyordu. Ya da Şeytan bir ağacın altında yaşıyordu. Tüm iyi sözlü anlatılarda olduğu gibi hikayeler birbiriyle çelişiyordu.

Salem, üniversiteden birkaç tren durağı ötedeydi ama cadı hikâyesinin gerçek bir temeli yok gibiydi. Şeytana gelince, o New England'ın her yerinde yaşıyor gibiydi. Bir Şeytan Kayası, bir Şeytan Ayak İzi ve bir Şeytan Minberi vardı.

Şeytan ya da değil, Briar's Commons *Kayboluş*'a ilham kaynağı olmuştu, yani sanatsal bir değeri vardı. Pencereden dışarı bakıp burayı ilk gördüğünde, Tremblay'in romanından hatırladığı için başının döndüğünü hissetmişti.

Tek bir dar toprak yol Briar's Commons'ı kesiyor ve doğu yurtlarını kampüsün geri kalanına bağlıyordu ya da ağaçların etrafından dolanan ve geceleri gerçek bir aydınlatmaya sahip olan daha geniş, daha bakımlı bir yoldan gidilebilirdi. Stoneridge Koleji bir noktada tüm alanı düzleştirip otopark ya da yeni bir yurt yapma fikrini düşünmüştü. Ancak bu fikir yerel doğa meraklıları ve ekolojik düşünen öğrenciler arasında paniğe yol açmıştı. Bunun yerine üniversite batıya ve kuzeye doğru genişledi. Güneyde deniz ve kumsal olarak geçen birkaç kum parçası uzanıyordu.

Minerva bir elinde pano, meşe ağaçlarıyla kaplı patika boyunca hızlı adımlarla yürüdü. Alba Nine'nin cadı masallarını ve Minerva'yı çocukluğundan beri rahatsız eden özel bir masalı düşündü. Tavus kuşunun çığlığı, patikanın sessizliği, melankolisini daha da artırdı. Büyük büyükannesini özlüyordu, Minerva'nın annesi özleyeceğini söylese de onu özlemekten asla vazgeçmemişti. Tıpkı Minerva'nın ergenlik hüznünü atlatacağını söylediği gibi.

O gün annesine mektup yazmıştı. Uzak mesafelerin pahalı olduğu bahanesiyle ev telefon görüşmelerini sınırlamaya çalışıyordu ama gerçekte bilgisayarda yazarken ya da mektup gönderirken iyi ve mutluymuş gibi davranmak daha kolaydı. Bir önceki hafta kampüste çekilmiş bir sürü fotoğrafı annesine postalamıştı. Bu ve önemli bir şeyden bahsetmeyen kısa e-posta onu mutlu etmeliydi. Minerva'nın hiç

Çok fazla kişisel gelişim kitabı okuduktan sonra kendini psikanalist sanan annesiyle sorunlarını tartışma arzusu.

Minerva, 1750 yılında inşa edilen ve kampüsteki en eski yapı olma onuruna sahip Joyce House'un önünde belirdi. Gelecek yıl tadilatına başlanmak üzere kapatılmıştı. Bu tadilata çok ihtiyacı vardı; bir zamanlar pitoresk olan yapı şimdi donuk ve hırpalanmıştı ama yine de onu büyüleyici buluyordu. Çoğu zaman, işlerini yaparken, üst kattaki pencerelere bakıyor ve neredeyse elektrikli bir çekim hissediyordu. Tarihin cazibesiydi bu; eski binalara hayrandı ve yeniler ona itici geliyordu.

Binanın perili olduğunu söylüyorlardı ama insanlar bütün eski yurtlar için aynı şeyi söylüyorlardı. Bu onu korkutmuyordu. Birkaç ay önce, Cadılar Bayramı'na yakın bir zamanda, üst kattaki pencerelerden birinden gelen bir parıltı fark etmiş ve bir kampüs güvenlik görevlisiyle birlikte içeri girmişti. Birisi yatakhaneye zorla girmiş ve bir seans yapmaya kalkışmıştı ama muhtemelen Minerva'nın bir memurun gelip ona eşlik etmesini beklerken fark edip kaçmışlardı. Arkalarında bir ruh çağırma tahtası ve birkaç mum bırakmışlardı. Bu bir yangın tehlikesiydi ve sonuç olarak güvenlik alt kattaki pencereleri kapatmıştı, çünkü bir tanesini dışarıdan açmak son derece kolaydı. Minerva suçluların kimliğini hiçbir zaman öğrenememişti.

Zemin kattaki ahşap tahtalar binanın görünümünü yaşından daha da fazla bozuyor, ona korkunç bir bakımsızlık havası veriyordu.

Joyce House'un biraz ilerisinde daha küçük bir yurt vardı, bu yurt 1950'lerde, kolej hâlâ kız öğrenciler için bir kurumken inşa edilmişti. Burası, ön kapısı yeşile boyanmış ve bir papatya kümesinin yanında nöbet tutan neşeli bir bahçe cücesi olan Briar Hall'du.

Ön kapı açıktı. Hideo Ogawa bir öğrencinin televizyonu yurttan çıkarmasına yardım ediyordu. Hideo aynı zamanda yurt müdürüydü. Kampüsün kuzey tarafındaki üç binayı yönetiyordu. Minerva da teknik olarak üç binayı yönetiyordu ama Joyce House kapandığı için pratikte iki binaya düşmüştü. Yurt müdürleri, büyüklüklerine bağlı olarak iki veya üç binadan ve bunlara karşılık gelen lisanslı yurt asistanlarından sorumluydu. Ancak yaz aylarında kampüste çok az kişi olduğu için iki kat daha fazla binaya göz kulak olabilirlerdi.

"Depoya mı götürüyorsunuz?" Minerva sordu.

"Evet," dedi Hideo. "O ve birkaç kutu."

Uluslararası öğrenciler ve eyalet dışından gelen öğrenciler eşyalarını yaz boyunca kampüsteki depolama alanlarından birine bırakmayı isteyebiliyorlardı, ancak bu oldukça tartışmalı olabiliyordu. Briar'da depolama alanı yoktu ve Ledge House'un bodrum katındaki depo zaten tıka basa doluydu, bu yüzden Hideo'nun yurdu olan August Hall'a gidiyor olmalıydılar. Orası çok daha modern bir tesisti; hatta sizi üç kat yukarı çıkaracak bir asansörü bile vardı ama Minerva öğrenci yurduna dönüştürülmüş eski evleri ve konakları tercih ediyordu. Büyük Buhran'ın gayrimenkulleri ne hale getirdiği inanılmazdı. Kolej o zamandan kısa bir süre sonra bir dizi mülk ve arazi satın almış, Kuzey Kıyısı'nda mülklerin bir şekilde uygun fiyatlı olduğu zamanlarda büyüklüğünü iki katına çıkarmıştı.

Hideo ve öğrenci televizyonu arabaya yerleştirdikten sonra Hideo ona doğru döndü.

"Ledge House'daki herkesi kontrol ettin mi?" diye sordu.

Panosunun üzerinde duran pembe formlara bakarak, "Birkaç kişi var," dedi. "Burada da birkaç öğrenci daha var."

"Bunları August Hall'a götürmem gerekiyor, sonra da Plymouth Hall'daki birkaç kişiyi kontrol edeceğim. Beş gibi evde olur musun?"

"Başka nerede olacak?" Minerva öyle dedi. Arabası yoktu. Temperance Landing'e yürümek kırk dakika sürüyordu. Dersler başladığında, başka bir asistan yöneticiden kendisini bırakmasını isteyebilir ya da öğrencileri Temperance Landing'deki tren garına götüren ve oradan Boston'a giden trene binebilecekleri minicik minibüsün gelmesini bekleyebilirdi. Ya da onları Stop & Shop'a, multipleks'e ve bir dizi başka noktaya bırakırdı. Ancak yaz aylarında servis çalışmıyordu.

"Güzel, sana bir şey göstermem gerek."

"Elbette. Uğra."

Minerva evin içine girdi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Kapıyı çalarken bile Conrad Carter'ın ona gerekli evrakları almadığını söyleyeceğini umuyordu. Geç başvurmuştu ve yurt ofisi kampüste kalmak isteyen öğrencilerin bunu ancak hafifletici nedenlerle yapabileceğini söylüyordu.

koşullar. Conrad Carter'ın Dover'da bir ailesi vardı ve Minerva onun eşyalarını bir depoya taşımaya üşendiği için yurttta kalmak istediğinden şüpheleniyordu.

Conrad kapıyı açtı ve gözlerini kısarak ona baktı. Üzerinde bir sweatshirt ve pantolon vardı ve yataktan birkaç dakika önce kalkmış gibi görünüyordu.

"Süitinizi incelemeye ve yaz tatili için evrak işlerinizi kontrol etmeye geldim," dedi.

"Ah, evet." Başının arkasını ovuşturdu. "Bana on dakika ver."

"Randevumuz iki buçukta," diye hatırlattı ona.

"Bekle, tamam mı?" dedi adam. Bu bir emirdi, rica değil.

Minerva onun nargilesini saklayacağını tahmin etti. Sonbaharın sonlarına doğru Conrad Carter her zamanki gibi sorun çıkarmış, yani oda arkadaşıyla tartışmıştı. Bu yurttaki öğrenci odalarının çoğu çift kişilikti ve her odada iki yatak vardı. Bununla birlikte, mini apartmanlara benzeyen birkaç değerli süit tarzı oda da vardı. Küçük bir oturma odası alanıyla bölünmüş iki tek kişilik oda ve özel bir banyo. Bu süitler son sınıflar ya da yüksek lisans öğrencileri için ayrılmıştı.

Conrad Carter'a bir süit tahsis edilmişti; bir odada o, diğerinde Thomas Murphy kalıyordu. Başından beri birbirlerine uymuyorlardı. Conrad müziğini çok yüksek sesle çalıyor ve banyoyu kirletiyordu. Thomas şikâyetle bulunmuştu ama bir öğrenci erişte kâsesini banyo lavabosunda yıkayıp lavaboyu tıkadığında normal prosedür onunla sohbet etmektir. Minerva da öyle yaptı. Conrad Carter müziğini çalmaya ve oda arkadaşını rahatsız etmeye devam ediyordu. Minerva onu esrar içerken yakaladı ve ceza yazdı, ki bu hiçbir şey ifade etmiyordu, çünkü cezaya yakın bir şeyi hak etmek için çok daha kötü ihlallere ihtiyacınız vardı ve Conrad bunu biliyordu.

Thomas kış tatilinden sonra geri dönmedi ve Conrad bunu sinir bozucu davranışlarını artırmak için bir fırsat olarak görüyor gibiydi. Kuru bir yurttta kalmasına rağmen -birinci ve ikinci katlarda alt sınıflar vardı- Minerva ona bol biralı üç parti verdiği için ceza yazdı. Daha da kötüsü, yanında birinci ve ikinci sınıf öğrencileri de vardı.

On sekiz ve on dokuz yaşındaki öğrencilerle içki içmek kesinlikle bir ihlaldi.

Ancak Conrad hiçbir sorunla karşılaşmamıştı; babası birkaç okul mütevellisiyle dosttu. Mart ayında Conrad, binayı dolaşan ve alışveriş çantasında içki taşıdığından şüphelenen Minerva'nın asistanlarından birini dirsekleyerek uzaklaştırmıştı. Minerva disiplin soruşturması açmayı denemiş ancak Conrad kimseye dirsek atmadığını, bunun bir kaza olduğunu ve asistanın kendisinden çantayı açmasını isteyemeyecek kadar korktuğunu, dolayısıyla gerçek bir alkole el konulmadığını söylediği için soruşturma devam etmemiştir.

Ama Minerva bunun bir kaza olduğunu düşünmüyordu. Conrad tam bir pislikti, bu kadar basitti ve Minerva sorgusunu yaptıktan sonra onu kızdırmaya özellikle hevesli görünüyordu. Her zaman böyle değildi; başlangıçta ondan hoşlanmıştı ve Cadılar Bayramı'ndan önce, kampüse geri döndüklerinde... ama önemli değil, şu anda pek dostça davranmıyorlardı ve Minerva'nın yapması gereken bir iş vardı.

Minerva oturma odasının etrafına bakmaya ve pembe ödeme kâğıdını incelemeye başladı. Teknik olarak Conrad gitmiyor olsa da, süitin iyi durumda olduğundan emin olmalı, herhangi bir hasar varsa ona imzalatmalı ve ardından gelecek yıl için yeni bir sayfa imzalatmalıydı. Oturma odası ve banyo dağınıktı ama olağan dışı bir şey görmemişti.

Minerva başını Thomas Murphy'ye ait olan odaya doğru uzattı. Pencerenin yanında iki kutu vardı. Onları aylar önce görmüştü. Thomas kampüse dönmek yerine kayıt bürosuna e-posta göndermiş ve okulu bıraktığını söylemişti, bu da Minerva'nın odayı incelerken yalnız olduğu anlamına geliyordu. Herhangi bir hasar yoktu, bu yüzden patronuna Tom'un iki kutu bıraktığını ve bunları daha sonra alacağını düşündüğünü söylemekle yetindi.

Minerva kutulardan birinin kapağını açtı ve içindekilere baktı. Kitaplar.

Conrad oturma o d a s ı n d a durup bir kutu Red Bull yudumlarken, "Artık benim odama gidebilirsin," dedi.

Kutunun kapaklarını hızla kapattı ve ona bakmak için arkasını döndü.

"Tom eşyalarını almak için geri dönmedi. Bundan bahsetmemiştin," dedi. Onu.

"Yapmak zorunda olduğumu bilmiyordum. İhtiyacı olursa gelip alır diye düşündüm." "Sonbaharda yeni bir oda arkadaşın olacak ve odanın boş olması gerekiyor." "Onu atmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Sorun değil. Barınma hizmetleriyle konuşacağım, birini gönderecekler. R5 formunuz var mı?"

"Olduğunu biliyorsun."

"Yine de görmem gerek."

"Her zaman kitabına göre hareket ediyorsun, değil mi Minnie? İ'lerini noktalı, t'lerini çarpı yaparsın."

Lakaplardan nefret ederdi. O Minerva'ydı, Minnie ya da Min ya da Nini ya da başka bir varyasyon değil. Adam gülümsüyordu, muhtemelen ismini bozmanın sevimli olduğunu düşünüyordu ama o gülümsemesine ciddi bir bakışla karşılık verdi. Conrad'ın yaz tatilinin onu yumuşatacağını düşünmesine ihtiyacı yoktu.

Elini uzattı. Conrad nefesinin altından konuştu ve yatak odasına geri döndü. Geri geldi ve sonunda ona yaz tatili için izin belgesini verdi.

"Yaz aylarında gece misafiri kabul edemezsiniz," diye hatırlattı ona. "Ve lütfen ön tarafa park etmeyin, park yeri-"

"Park yerinin nerede olduğunu biliyorum, Minnie."

"Minerva," dedi soğuk bir sesle, yazın sıcağı yatakhaneyi hafifçe kavururken bile sesinde sonbaharın serinliği vardı. "Odana bakabilir miyim?"

"Buyur," dedi, eğilerek o yönü işaret etti.

Conrad'ın odası karmakarışık giysiler, karmakarışık çarşaf ve pencere kenarına yığılmış çeşitli soda kutularıyla doluydu ama duvarlarda ya da zeminde herhangi bir hasar yoktu ve tüm mobilyaların hesabı tutulmuştu.

Uygun satırları imzaladı ve Minerva incelemelerine devam etti. Herkesin yatakhane çıkışını imzalamayı bitirdiğinde saat dört olmuştu. Minerva yurdun ön kapısını kapattı ve dairesine doğru yola çıktı.

Ledge House üç katlıydı, ikinci ve üçüncü katlarda yatakhane odaları vardı. Mutfak modernize edilmişti; buzdolabı, mikrodalga fırın ve çift lavabo vardı. Ancak zemin katın geri kalanı, binanın on dokuzuncu yüzyıl Boston sosyetesinin yazlık evi olarak işlev gördüğü zamanlardaki gibi kalmıştı.

Pelüş koltukları, çiçekli duvar kâğıtları, kadife perdeleri ve deniz manzaralarıyla geniş salon, yatakhanedeki kızların çoğunlukla *The Real World*'ü izlemek için kullandıkları, çalışmayan şöminenin üzerindeki büyük televizyonla bile Viktorya dönemini çağrıştırıyordu. Yemek odasında hala güzel akşam yemeklerinin düzenlendiği uzun maun masa vardı, ancak bugünlerde daha çok pizza gecesi için bir yer olarak hizmet veriyordu. Bilardo salonu çalışma odasına dönüştürülmüştü ama tozlu, süslü avize büyük merdivenin üzerinde duruyordu.

Müdürün "dairesi" birbirine bağlı birkaç odadan oluşuyordu ve bunlardan ilki bir zamanlar Ledge House'un kütüphanesiydi. Unutulmuş deri ciltlerle dolu kitaplıkların yanı sıra duvarlara tünemiş çok sayıda doldurulmuş kuş -iki ördek, iki güvercin, birkaç ürkek kanarya- vardı. Ceviz bir kuş kafesinde tahnit edilmiş bir baykuş bulunuyordu. Bu odadaki şömine hâlâ işlevseldi ve halılar evin orijinali olmasa da odanın geri kalanıyla uyumlu eski moda bir görünüme sahipti. Kütüphanede iki kanepe ve büyük bir deri koltuk vardı. Minerva'nın asistanlarıyla toplantılarını yaptığı yer burasıydı ve evraklarını dosyalamak için kullandığı dolaplar bir köşeye gizlenmişti.

Hideo ölü kuşların *Psycho*'dan fırlamış gibi ürkütücü olduğunu düşünüyordu ama Minerva onları seviyordu. Her birine bir isim takmıştı - Poe, Stoker, Shelley. Nana Alba kuşları severdi. Kanarya ve güvercin beslerdi. Bir papağan sık sık omzuna tünere, neşeyle konuşurdu. Alba Nine yaşlılığında kuşun öldüğünü unutur ve onunla konuşur, ona fıstık ikram eder ve sakın sakın gülümserdi.

Doldurulmuş kuş koleksiyonunun bulunduğu kütüphane, Minerva'nın çarşafı ve malzemeleri saklamak için kullandığı gömme raflı bir koridora bağlanıyordu. Sonra yatak odası geldi. Burası çok büyük bir odaydı, Minerva'nın yatak odası kadar büyük değildi.

kütüphane, ama yine de önemli. Dolap yoktu; onun yerine, ikisi de evin orijinali olmayan bir gardırop ve bir şifonyer vardı. Görünüşlerine bakılırsa, bunlar yetmişli yıllardan, üniversitenin karma eğitime geçtiği dönemden kalma mobilyalardı, ancak Ledge House da dahil olmak üzere bazı yurtlar tek cinsiyetli kalmaya devam etmişti. Yatak daha da yeniydi, geniş ve rahattı; çalışma masası ve sandalyesi de lisans öğrencilerinin odalarında bulunanların kopyalarıydı.

Minerva'ya yatak odasına yeni tablolar asabileceği söylenmişti ve Newburyport'taki bir antikacıdan Cape Cod'un güzel bir haritasını satın almıştı. Yine de onu hiç asmamıştı. Çerçevesinde duvara yaslanmış, yarısı çamaşır sepetinin arkasına gizlenmiş bir şekilde duruyordu. Şifonyerin üstünde ailesinin resimleri duruyordu: Alba Nine'nin gençliğinde sepya tonlarında çekilmiş bir fotoğrafı, sonra annesi, sonra Alba Nine'nin yanında saçlarını örmüş Minerva, sonra da üçü bir arada. Ayrıca uzun zamandır konuşmadığı birkaç arkadaşının ve daha yeni tanıdıklarının fotoğrafları da vardı.

Yatak odasının iki kapısı vardı; bunlardan biri küçük bir banyoya, diğeri ise bir masa ve birkaç sandalyenin bulunduğu, her şeyden çok kuytu bir odaya açılıyordu. Bir lavabo, bir mikrodalga fırın ve bir elektrikli su ısıtıcısı vardı ama ocak yoktu. Hideo ona bir pilav tenceresi hediye etmişti ama gerçek bir yemek istiyorsa yurdun mutfağını kullanması gerekiyordu. Bu mini mutfağın arka verandaya açılan bir kapısı vardı ve sonra Meksika'da ziyaret ettiği plajlara benzemeyen bir plaja çıkan merdivenler vardı - hepsi sıcak, yumuşak kum. Kızamık çalıları bu kumsalı sınırlıyordu ve kumsaldan çok kayalıktı.

Minerva bilgisayarını kaptı, kendine bir fincan kahve yaptı ve mutfakta oturup dizüstü bilgisayarına ve *Kayboluş*'un kopyasına baktı ama onlara dokunmadı. Bu halsizliğin nereden geldiğini bilmiyordu. Dalgalar halinde ona saldırıyor, onu boğuyordu. Bir keresinde Nana Alba'ya bir savaşta nasıl hayatta kaldığını, yetersiz mahsul ve çok fazla aç ağızla geçen yıllar boyunca nasıl acı çektiğini sormuştu.

Sadece yaşıyorsun, demişti. Minerva, Alba Nine'nin sesindeki inatçı kesinliği taklit edebileceğinden emin değildi. Belki de Minerva daha yumuşak bir maddeden yapılmıştı.

Hideo ortaya çıktığında Minerva dizüstü bilgisayarını bile açmamıştı. Sırt çantasının fermuarını açtı ve şeffaf plastik bir kılıfın içine sıkıştırılmış bir çizgi roman çıkardı. Kapağında korkmuş görünen bir adam vardı.

"Bu Shigeru Mizuki'nin *Dunwich Horror* uyarlaması," dedi. "Peabody'de bunu isteyen bir koleksiyoncu var. Bırakmadan önce bir göz atmana izin veririm diye düşündüm."

"Şuna bakar mısın?" dedi Minerva.

Hideo da İngilizce öğrencisiydi. Asistan direktör oryantasyonu sırasında tanışmışlar, Hideo onun bej trençkotunu gösterip eski bir filmdeki özel dedektife benzediğini söylemiş, o da Hideo'nun giydiği çizgili kazakla Freddy Krueger'a benzediğini söylemişti.

Minerva'nın Garip kurgu ve korku yazarlarına olan ilgisi nedeniyle birbirlerine bağlanmışlardı, ancak Hideo hayalet hikayeleri üzerine tez yazan bir Henry James hayranıydı, bir Lovecraft hayranı değildi. Yerleşik bir yönetmen olarak çalışmanın yanı sıra, kuzeninin ona Osaka'dan gönderdiği manga, film ve Japon popüler kültür eserlerinin eklektik bir karışımını satıyordu.

"Çalışıyor musun?" diye sordu ve masanın üzerinde duran yıpranmış ciltsiz kitabı eline aldı. Kötü çizimleri olan bir yeniden basım kopyaydı ve koleksiyon değeri yoktu. *Kayboluş*'un ilk baskısı yatak odasında idi. Ayrıca Tremblay'ın *Wicked Ways and Other Stories* kitabının iki kopyası vardı ve bunlardan birini notlar ve post-it'lerle iyice işaretlemişti.

"Deniyorum. Ama bundan kaçış yok, Beatrice Tremblay'ın günlüğüne ve özel mektuplarına bakmam gerekiyor. Şu anda elimde sadece üniversitenin arşivinde bulunanlar var ve bunlar da müsveddelerin taslakları, menajeriyile yazışmaları ve işle ilgili şeyler."

"Brown'da Lovecraft'a yazılmış bazı mektuplar bulduğunuzu sanıyordum?"

"Evet. İki mektup. Bir tanesi heyecanla dondurma tatlarından bahsediyor. Lovecraft kendisine mektup yazanların mektuplarını nadiren saklar, bu yüzden sanırım iki tane olduğu için şanslıyım, biri kahve aromalı dondurma üzerine şiirsel bir şekilde ağdalı olsa bile."

Aslında Minerva'yı Beatrice Tremblay'e yönlendiren ilk kişi Lovecraft'tı ama Minerva uzun zamandır Providence'lı adamdan çok Beatrice'le ilgileniyordu. Lovecraft hevesli bir mektup yazarıydı, ki bu da

Tarih için bir nimet. Dönemin tüm tuhaf yazarlarıyla yazıştırdı: Clark Ashton Smith, Robert E. Howard, hatta genç bir Robert Bloch.

Lovecraft'ın kadınlardan ölesiye korktuğuna dair söylentilere rağmen, adam yabancı düşmanıydı ama jinekofobik değildi. Bu nedenle, her türden profesyonel ve amatör kadın yazarlarla sağlıklı bir yazışma sürdürdü. Dedikodulara göre bir zamanlar Afro-Amerikan şair William Stanley Braithwaite ile çıkan şair Winifred Virginia Jackson'a aşık olmuştu - böyle bir rakibi olduğunu duyan Lovecraft'ın yüzündeki şoku hayal edebiliyordu. Eğer bir rakibi olsaydı. Lovecraft hakkındaki pek çok şey kulaktan dolma bilgilerdi.

Lovecraft'ın, Hazel Heald gibi belirsiz düzeltme müşterileri -ki bu "düzeltmeler" bazen birkaç dolar karşılığında tam teşekküllü hayalet yazarlık anlamına geliyordu- ve Joiry'li Jirel öykülerini kaleme alan C. L. Moore gibi belli bir üne sahip yazarları içeren yazışmaları arasında Beatrice Tremblay adında genç bir yazar adayı vardı, ancak o zamanlar mektuplarını "Betty" diye imzalıyordu.

Beatrice daha sonra başka yazarlarla yazışacak ve çok sayıda kısa öykü, birkaç novella ve bir roman yayınlıyacaktı. Adına ilk kez Lovecraft hakkındaki bir makalede dipnot olarak rastlanan Beatrice, Minerva'nın merakını uyandırmıştı çünkü Lovecraft ve Tremblay görünüşe göre cadılık konusunda yazışmışlardı ve ayrıca bir kadın ve "tuhaf masallar" yazarı olduğu için, kendi başına benzersiz olmasa da -Greya La Spina, Everil Worrell ve Mary Elizabeth Counselman bu tür hikayeler yazan kadınlardı- bu kombinasyon kayda değerdi çünkü tarih çoğu kadın korku yazarını unutmış görünüyordu.

Minerva, Tremblay'in İspanyolca'ya çevrilen ve seksenli yıllarda Minotauro tarafından çıkarılan bir korku antolojisiinde yeniden basılan öykülerinden birini bulmuş ve onun düzyazılarına umutsuzca aşık olmuştu.

Tremblay'in eserlerinde New England ve büyücülük ön plana çıkıyordu. Minerva'nın orijinal planı, *Kayboluş*'taki otobiyografik unsurları araştırmak ve hepsini New England'ın tarihi ve folkloru bağlamında bir denemede bir araya getirmektir.

The Vanishing'in ilk baskısının arkasında "Bu gerçek bir hikayeye dayanmaktadır" şeklinde şifreli bir not yer alıyordu. Ve Brown'da, John Hay Kütüphanesinde saklanan iki mektuptan birinde şöyle bir paragraf vardı:

Geçen yaz Providence'ta buluştuğumuzda da belirttiğim gibi, çok ürkütücü ve rahatsız edici nitelikte olan bazı deneyimlerime dayanan bir roman yazmayı düşünüyorum. Romanın adı "Kayboluş" ve kısa bir süre arkadaşlık ettiğim genç bir kadının kayboluşunu konu *alıyor*. Roanoke'un Kayıp Kolonisi kadar şaşırtıcı gerçek bir hikaye olan bu öykü hakkında benden daha fazla ayrıntı istediğinizi biliyorum. Belki sonbaharda Providence'a gittiğimde size notlarımı gösterebilirim.

Mektup Ocak 1937 tarihliydi. Lovecraft Mart ayında vefat etmişti. Beatrice ve Lovecraft Kayboluş'u hiç konuşmamışlardı; kitabı ancak on yıllar sonra yazacaktı; uzun bir gebelik dönemi geçirmişti. İlk buluşmalarıyla ilgili büyük ayrıntılar ve ne hakkında konuştuklarına dair bilgi yoktu. Minerva, Beatrice'in Providence'a "Büyükbaba Theobald "la - Lovecraft kendisine böyle hitap etmeyi severdi- buluşmaya gittiğinde Stoneridge'deki eğitimini neredeyse tamamlamış olduğunu biliyordu. Ayrıca Providence'ta üç gün kaldığını ve Lovecraft'ın ona bölgeyi gezdirdiğini de biliyordu.

Aynı şeyi 1933'te Providence'ı ziyaret eden Helen V. Sully için de yapmış ve onu geceleyin bir mezarlığa götürerek korkutmuştu. 1934'te Lovecraft, kendisini ailesinin evine ziyarete davet eden genç hayranı R. H. Barlow'la -Lovecraft oraya varana kadar mektup arkadaşının on altı yaşında olduğunu bilmiyordu- buluşmak üzere Florida'ya gitmişti. Yani, harap bir malikanede saklanan yaşlı ve korkmuş bir adam olmak yerine, Lovecraft'ın sosyal bir hayatı vardı.

Lovecraft'ın Beatrice hakkındaki izlenimleri, 1936 yılında Jonquil Leiber'e yazdığı ve Beatrice "Betty" Tremblay adında "ilginç" bir genç kadınla tanışmasını anlattığı bir mektupta saklanmıştı

Okült ve büyüculük konularından etkilenmiş, böylece Minerva'yı büyüleyen dipnotu doğurmuştu.

Minerva'nın Beatrice Tremblay'i unutulmanın pençesinden kurtarma görevi başlangıçta ona başarılabilir görünmüştü ama Stoneridge arşivlerindeki malzeme kuru ve kişiliksizdi, tabii 1932'de *Weird Tales*'in fiyatının yirmi beş sent olduğunu bilmeye hevesli değilseniz.

"Peki ya günlüğü? Bölgede Tremblay'in kişisel evraklarının birilerinde olduğunu öğrenmediniz mi?"

"Evet. Carolyn Yates."

"Joyce House'daki tadilat işini biliyor musun? Yates Vakfı tarafından finanse ediliyor. O Yates değil, değil mi?"

"Evet. Okula birlikte gitmişler. Beatrice iş yazışmalarını ve bir sürü taslak, taslak ve notu üniversiteye bıraktı; günlüğü ve kişisel mektupları Carolyn'e gitti. Sorun şu ki, onlara ulaşamıyorum."

"Seni başından savdı mı?"

"Keşke. Kadına telefonla bile ulaşamıyorum. Kendisi değerli bir bağışçı olduğu için mezunlar ofisinden geçmem gerekiyormuş ve sekreterinin beni geri çevirdiğini söylediler. O kadar sinirlendim ki birkaç hafta önce kütüphanede torununu köşeye sıkıştırdım ve ona bu konuyu sordum."

"Buraya mı geliyor?" Hideo sordu. "Adı ne?"

"Noah."

"Ne okuyor?"

"Sanırım ekonomi, ama başka bir şeye de geçebilir. Kayıt bürosundaki Rose birkaç üniversite arasında gidip geldiğini söyledi. Bir fincan kahve ister misin? Yeni bir demlik hazırlayayım."

"Hayır, teşekkürler."

Minerva ayağa kalktı ve kahve makinesiyle oynamaya başladı. Mutfaktaki diğer aletler gibi o da yetmişli yıllardan kalma, eski, huysuz bir makineydi. Elektrik tesisatı pek yardımcı olmamıştı. Ledge House gibi eski bir binada bir elektrik prizine iki şey bağlanamazdı, yoksa elektrik kesilebilirdi.

"Şu at kuyruklu, kel adam değil, değil mi? Catherine House'daki bekârlardan birine sahip olan mı?"

"Hayır. O bizim yaşımızda."

"Peki, tamam, ne dedi?"

"Büyükannesinin sekreteriyle irtibata geçmemi söyledi. Bu dünyanın en sıkıcı tezi olacak. Asla doktora fonu alamayacağım."

"Neden değiştirmiyorsun? Lovecraft'a odaklan."

"Lovecraft'ın modası geçti," dedi, demleme düğmesine basarak. "De Camp yetmişli yıllarda onun hakkında bir biyografi yazdı ve sonra Joshi daha da iyi bir biyografi ile çıktı. Tremblay daha yeni. Her neyse, işin nasıl gidiyor? Konunuzu değiştirip duruyorsunuz."

"Sanırım Henry James'in hayalet hikayelerini *Kwaidan*."

"Film mi, kitap mı?"

"Bilmiyorum," dedi Hideo zahmetsizce omuz silkerek. "Bu tür hayalet hikâyelerini severim."

Kapının yanından gelen bir tırmalama sesi Hideo'nun kaşlarını çatmasına neden oldu. Minerva kapıyı açıp turuncu bir tekiri içeri aldı ve konserve açacağını ararken Hideo'ya baktı.

"Senin bir kedin mi var?"

"Bu bir başıboş. Sebepsiz yere gelmeye başladı." "Eğer onu besliyorsan, bir sebebi vardır. Ona bir isim verdin mi?" "Karnstein."

"Adını sen koyduysan kesinlikle senin."

Minerva bir kutu kedi maması açtı ve sığ bir seramik tabağa döküp yere koydu. Kedi mamayı kemirmeye başladı.

"Artık gitmeliyim. Bunu müşteriye götürmem gerek," dedi Hideo ve mangayı tekrar sırt çantasına yerleştirdi. "Yarın Patricia'nın partisine gidecek misin?"

Kampüs artık boşaltıldığına göre Minerva tezine odaklanmaya niyetlenmişti. Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen günde on iki saatini yatakta geçirecekti, ama en azından öğrencilerin ihtiyaçlarına bağlı olmadan bir nebze olsun verim elde edebileceğini hayal etmek istiyordu.

"Emin değilim," dedi.

"Seni Patricia'ya götürüp geri getirebilirim. Orada iyi görünümlü erkekler olup olmadığını görmek istiyorum, üç aydır kimseyle takılmadım. En son kiminle çıktın?"

Düşüncelerini rtl tutmayı, fazla paylaşmamayı tercih ediyordu ve konuşacak kimse yoktu, gerçekten yoktu. Kışın, bir mesaj panosu aracılığıyla tanıştığı Brookline'dan bir adamla film izlemişti. Ama onunla birkaç kez çıkmış olmasına rağmen, ilkbaharda onun e-postalarına ve aramalarına yanıt vermeyi bırakmıştı. Niyeti ondan ayrılmak değildi, sadece başka bir zaman cevap vereceğini düşünmüştü ve pijamalarını bile değiştirmek istemezken randevulara gitmek zordu. Enerjisi sadece günlük rutinini takip ederek ve bir nevi normalliği koruyarak tükeniyordu. Belki de yaz boyunca kendini kozaya kapatabilir ve yeniden canlanmış olarak ortaya çıkabilirdi.

Zaten hiçbir zaman romantizmden hoşlanmamıştı. Üniversitede Jonas vardı ama o da bir zorunluluk gibi gelmişti, en azından yetişkin bir ilişki yaşamaya alışmalımış gibi. Ama bunun hiçbir yere varmayacağından şüphelenmişti ve uzun mesafeli bir ilişkiye girmeyi ya da daha da kötüsü burs teklifini reddetmeyi düşünmek istememişti. Stoneridge'de etrafta dolanıp durmuştu... Conrad Carter'la ilgili bir şey vardı, ki o bir şey bile değildi.

Hideo, sanki onun düşüncelerini tahmin ediyormuş gibi, "İzole olmak daha parlak bir tez hazırlamanı sağlamayacak, biliyorsun," dedi.

"Yalnız değilim," dedi ve kahve fincanını eline alıp bir yudum aldı. Sonra Hideo'nun bakışlarından kaçınarak şeker arıyormuş gibi yaptı.

"Jessica yaz boyunca gece turlarını yalnız yapmak istediğini söyledi."

"Böylesi daha uygun."

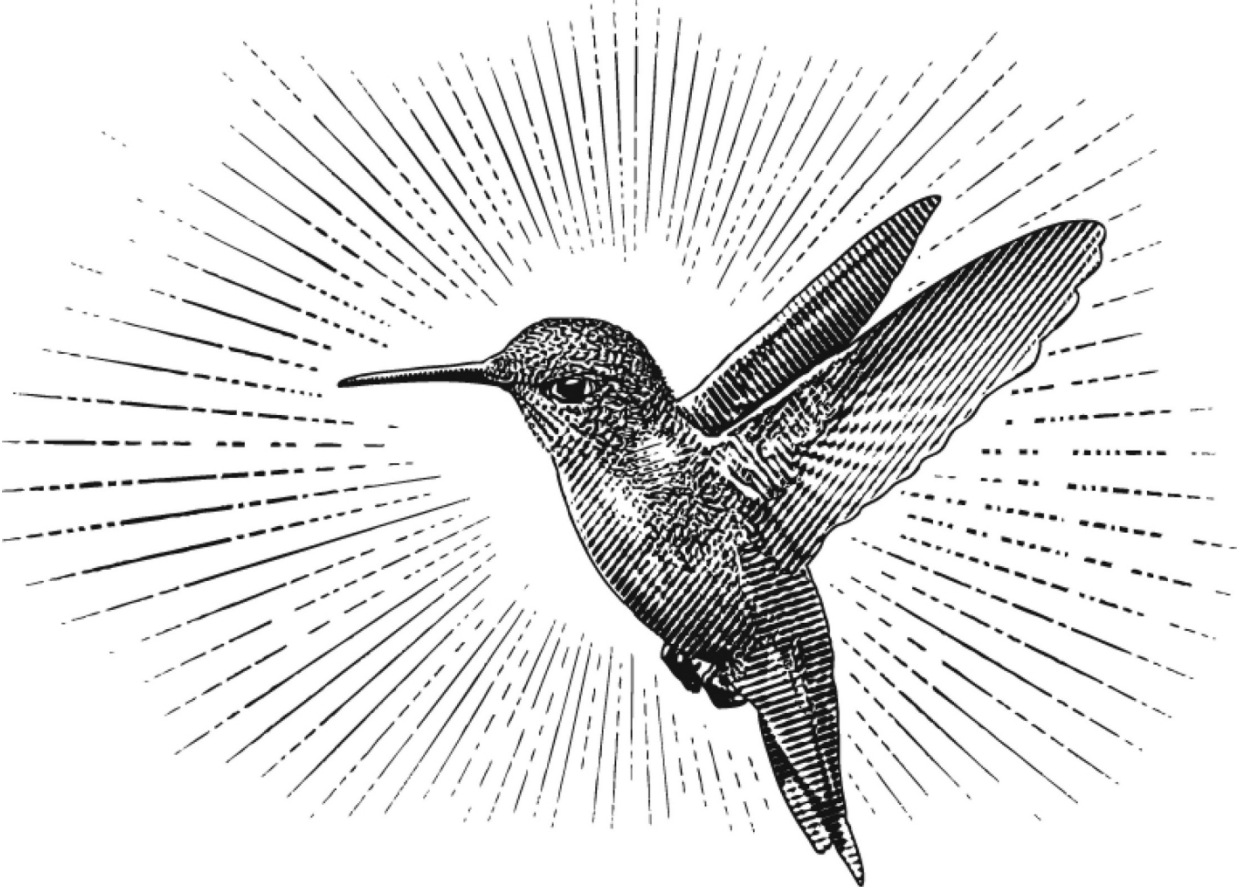
"iftler halinde yürümemiz
gerekiyor." "Herkes sessiz
olacağını söylüyor."

"Elbette, ama etraftaki birkaç kişiyle konuşmak istemez misin? Son bir buçuk aydır seni neredeyse hiç görmedim. Sürekli bahaneler uyduruyorsun."

"Seninle partiye geleceğim," dedi, bu aklına gelen en iyi kaçamak manevraydı. Araştırmasının önündeki engelleri ya da sorunlarını, arkadaşı bile olsa kimseyle tartışmak istemiyordu.

Hideo gittikten sonra Minerva, açık bir kapı ve boş bir oda gösteren *The Vanishing*'in kapağına baktı. Nana Alba'nın da ona büyücülükle bağlantılı bir kayboluş hikâyesi anlatmış olması ilginçti, tıpkı Beatrice Tremblay'in romanının okültizmle bağlantıları olması gibi. Belki de kitabı bu kadar sevmesinin, yıllarını bu hikâyenin peşinden gitmeye adanmasının nedeni buydu. Nabzını hızlandıran şey aşk ya da romantizm değil, araştırmanın, tuhaf soruların ve bulanık cevapların heyecanıydı. "O zamanlar, ben genç bir kadinken, hâlâ cadılar vardı." dedi ve parmaklarını kitaba vurdu.

1908: 1

ALBA porselen mancerina takımının hazır olduğundan emin olmak istiyordu. Annesinin çikolata ikram edilmesini isteyeceğini biliyordu ve zamanlamayı doğru yapmak için elinden geleni yapmış, saat beş treninin durmasından sonra bir at arabasının yollardan aşağıya ve çiftliğe doğru ne kadar sürede yuvarlanacağını hesaplamıştı. Ama boyalı kuşları ve böcekleriyle mancerinalar, başka bir çağdan kalma eski ve güzel eserler, kilitli bir dolapta saklanıyordu. Alba aceleyle evin içinde dolaşarak anahtarı bulmaya çalıştı.

"Çikolatayı bir fincana dökemez miyiz?" Fernanda sordu. "Fincanı tutmak için neden o komik küçük tabağa ihtiyacımız var?"

"Çikolatanın bu şekilde servis edilmesi gerekiyor," dedi Alba. "Asil insanlar partilerini verdiklerinde çikolatalarını hep mancerina içinde içerler."

Tadeo, "Biz soylu değiliz ve o tozlu antikaları kilit altında tutmak en iyisi," dedi.

Alba kardeşini görmezden geldi ve genç hizmetçiye döndü. "Şu çekmeceye bak Fernanda, Tanrı aşkına. Arturo amcam her an burada olabilir. Bir de beyaz saksılarda yetişen karanfillerden birini kes, mutfak pencerelerinin yanındaki kırmızı karanfillerden, arkadaki pembe olanlardan değil. Çiçeği getirdiğinde tepsinin üzerine koy."

"Sanırsın Papa ziyaret ediyor," dedi Tadeo.

Tadeo amcalarını pek sevmez, ona züppe ve hatta morali bozuk olduğunda "Catrín Amca" diye hitap ederdi ama Alba buna şiddetle karşı çıkıyordu. Arturo Velarde yirmi dört yaşında, Alba'dan sadece beş yaş büyük olmasına rağmen, Alba onu tüm ülkedeki en olgun, kültürlü ve zeki adam olarak görüyordu. Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuşuyor, Verlaine, Manuel José Othón, Juan de Dios Peza ve diğerlerinin şiirlerini ezberlemiş ve hatta kendi şiirlerinden birkaçını yayınlamıştı.

Onun hatırı için yüksek belli yeşil elbiseyi giymişti, çünkü yeşil Arturo'nun en sevdiği renkti ve elbisenin Arturo'nun hayran kalacağı Parisli bir dokunuşu olduğunu düşünüyordu. Parmağına babasının on beşinci yaş gününde hediye ettiği yeşim taşlı zarif bir yüzük takmıştı ve yüzünü çerçeveyeleyen uyumlu küpeler takmıştı. Dergilerde boy gösteren kadınlar gibi görünmek istiyordu, şık ve sofistike.

"Bay Quiroga, amcanız geldi. Eşyalarını taşımak için yardıma ihtiyacım var," dedi Jacobo. "Belisario'yu gördünüz mü?"

Alba, insanlar ağabeyine "Bay Quiroga" dediklerinde hâlâ irkiliyordu, ama bu doğrudu. Babaları öldüğünden beri etraflarındaki tek "bay" oydu ve yine de Alba'dan bir yaş küçüktü, sadece on sekiz yaşındaydı.

"Belisario'nun bir işi var," dedi Tadeo.

"O zaman bu kötü bir şey," diye cevap verdi Jacobo ve gömleğinin yakasını kaşıdı. "Nasıl idare edeceğimi bilmiyorum."

"Bir valizi tek başına taşıyamaz mısın?"

"İki sandığı ve iki valizi var Bay Quiroga." "Tabii ki var. Ben size yardım ederim."

Fernanda dolabın anahtarını buldu ve Alba ona çikolatayı doldurmasını söylerken kendisi de aceleyle salona gitti. Burası evin en güzel odasıydı. Sağlam kitap raflarında Quirogas'ların kitapları duruyordu; iyi bir ansiklopediden antik mitoloji ciltlerine kadar her şey vardı. Babası pek okuyan biri değildi ama romanlara düşkün olan küçük bir kız kardeşi vardı - uzun yıllar önce ateşten ölmüştü-. Alba'nın annesi de bu koleksiyona katkıda bulunmuştu ve şimdi Alba her kitabın tozunu dikkatle alıyor ve özenle katalogluyordu. Amcası ona yeni bir şiir kitabı postaladığında, onu en değerli kitaplarına ayrılmış raftaki diğerlerinin yanına saygıyla yerleştiriyordu.

Salondaki kaneppe pembe şam kumaşıyla döşenmişti ve karşısındaki iki koltuk da en iyi deriden yapılmıştı. Pencerenin önünde altın yaldızlı ayakları olan bir masa ve üzerinde annesine düğünü vesilesiyle hediye edilen ince porselenden bir vazo vardı. Birkaç sandalye bu pencerenin yanına dizilmişti ve misafirleri olduğunda onları kanepenin yanına taşıyorlardı, böylece Alba ya da annesi piyano çalarken herkes dinleyebiliyordu. Ama babasının dört ay önceki ölümünden beri pek ziyaretçileri olmamıştı ve salon ona hüznü ve kasvetli gelmeye başlamıştı.

Şimdi içeri girdiğinde Alba odanın tamamen değiştiğini düşündü: açık pencerelerden güneş parlıyordu ve salon aydınlık ve havadar görünüyordu. Orada durmuş, pencerelerden birinden dışarı bakan amcası Arturo'ydu. Zayıflığını vurgulamaya yarayan üç parçalı bir takım elbise giymişti. Ceket ve pantolonu koyu gri renkteydi ve parlak mavi tonuyla cürekâr yeleği, kıyafetlerinin geri kalanının bastırılmış griyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Neredeyse parlatılmış, altın benekli zengin bir kahverengiye sahip olan saçları makasla geriye doğru taranmıştı. Gözleri açık, sıvı kahverengiydi, kaşları zarifçe çizilmişti ve dolgun dudakları ona sık sık çökmekte olan yarım bir gülümsemeyle güçlendirdiği durgun bir ifade veriyordu. Yakışıklı yüzüyle uyumlu görünen rahat bir havası vardı.

Son birkaç aydır onu çok düşünmüş, Piedras Quebradas'ı ziyaret etmesini içtenlikle dilemişti. Hatta onu çağırmak için öğrendiği küçük bir büyüü bile yapmıştı. Halk büyüüne inandığını itiraf ederse başkalarının ne düşüneceğinden korktuğu için bu tür uygulamalara pek sık başvurmazdı. Annesi batıl inançlardan nefret ederdi ve babası büyülere, canavarlara ve cadılara inanmış olsa da, onun yerine annesi gibi olmaya çalışmıştı. Ayrıca Alba, çocukların oynadığı bu oyunların, kendisi dünyevi bir kadın olduğunda bir kenara bırakılması gerektiğini anlamıştı.

Arturo başını çevirdi. "Alba," dedi, sesinde belirgin bir sevinç vardı ve kollarını ona doğru açtı.

Alba öne atıldı ve gözlerini kapatarak ona sarıldı. "Arturo! Gelmişsin! Geleceğini o kadar umuyordum ki! Tadeo çok patronluk taslıyor ve annem... çok kasvetli."

O oradaydı! Onu nasıl da özlemişti. Piedras Quebradas'ı son ziyaretinden bu yana bir yıldan fazla, neredeyse iki yıl geçmişti. Ama sonunda oradaydı ve kadın ona sıkıca sarıldı. Bir dakika boyunca birbirlerine sarıldılar ve o kadar yakın durdular ki Artur'un göğsündeki kalp atışlarını duyabildi, sonra Artur geri çekildi.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Arturo ve birlikte oturabilmeleri için onu kanepeye doğru çekmeye başladı.

"Annem her gün bana kızıyor. Elimden geleni yapıyorum ama küçüklerle aram hiç iyi olmadı ve şimdi babam da ortalıkta yok, Magdalena sürekli şikayet ediyor ve ikizler daha da ele avuca sığmaz oldular."

En büyük çocuk olarak Alba küçük çocuklara göz kulak olur, onlarla oynar ya da annesi meşgul olduğunda onlara bakardı. Ama anne artık sonsuza kadar sinirliydi ve Tadeo da tarlada ya da hayvanlarla meşgul olduğu için ona pek yardımcı olamıyordu. Bazen Tadeo'nun atları insanlardan daha çok sevdiğine inanırdı.

Alba kendini ev işleriyle uğraşırken ve kardeşleriyle ilgilenirken buluyordu. Lola altı yaşındaydı, uysaldı ve küçük kardeşi Moisés'in elinden tutuyordu, bu da en azından ona göz kulak olduğu anlamına geliyordu. Ama ikizler! Yedi yaşındaydılar ve harfleri öğrenmek, ellerini yıkamak ya da saçlarını taramak istemiyorlardı. Alba onlarla sürekli bir savaş halindeydi.

Magdalena kendine özgü bir şekilde korkunçtu, her zaman nefesinin altında mırıldanıyor ve Alba'nın hatalarını işaret ediyordu. Henüz on bir yaşında olmasına rağmen Fernanda'ya zorbalık etmeye ve ablasının altını oymaya çalışıyordu. Alba, Magdalena'ya bütün gün odun kestirebilirdi, ikizlere de ama anneleri onların el yazılarını geliştirmelerini, kitap okumalarını, uzak ülkelerin adlarını öğrenmelerini istiyordu. Alba bütün bunları öğretecek bir öğretmen değildi ama annesi bunun bir kadının görevi olduğunu söylüyordu: ev işlerini ve çocukları idare etmek.

"Şimdi, şimdi, bu kadar üzgün bakma. Sana yeni notalar ve hoşuna gidebilecek bir biblo getirdim," dedi Arturo. "Bu evi kasvetten arındıracağız, değil mi?"

Kızın gözleri sevinçle açıldı. "Notalar! Ya kitaplar? Hiç kitap getirdin mi?"

"Evet. Baudelaire, Rubén Darío ve Amado Nervo. *O akşam kavak korusunda, aşktan çıldırmışken, idolleştirdiğim tatlı kız bana ağzının yaban gülünü sundu,*" diye usulca okudu.

"Bana kitap okumalısın, piyano çalmalısın ve beni çok mutlu etmelisin."

"Yapacağım," dedi, sesi ipek gibi yumuşaktı. Kollarını onun boynuna dolamak ve ona tekrar sarılmak istedi ama o sırada annesi içeri girdi ve Arturo göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini takındı.

Ayağa kalktı ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Luisa, en derin taziyelerimi sunarım. Cenaze töreninde burada olamadığım için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Yarınki anma töreninde burada olacağın için çok mutluyum, bu benim için büyük bir teselli," dedi ve elini onun yanağına bastırdı. "Sevgili kardeşim, nasılsın?"

"Çok iyiyim."

"Hiç öğün kaçırmıyorsun değil mi? Julia kahvaltını hiç yapmadığından ve geç saatlere kadar dışarıda kaldığından şikâyet ediyor. Bir bakayım. Evet, gözlerinin altında koyu halkalar var. Aptal çocuk, uslu duruyor musun?"

"Çok düzgün davranıyorum. Yalan söylediğimi düşünüyorsan parmak eklemlerime vurabilirsin," dedi. Luisa sahte bir uyarıyla onun elini tokatladı. Gülümsedi.

Luisa Velarde on altı yaşındayken annesi ölmüş, kardeşlerine bakma ve evi idare etme sorumluluğu ona kalmıştı. Küçük kız kardeşi Julia on üç yaşına gelmişti ve kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı ama küçük erkek kardeşi Arturo iki yaşındaydı. Luisa onun hiçbir şeyden yoksun kalmamasını sağlamak için anne rolünü üstlenmeye çalışmıştı.

Luisa, Hidalgo'lu bir çiftçiyle evlendiğinde acı gözyaşları dökmüş, Arturo da aynı şekilde ağlamıştı. Sonra, dokuz yaşındayken, ailesi onu Luisa ile birlikte yaşamaya gönderdi. Çocuk en büyük kız kardeşini özlemişti. Ayrıca Julia hiçbir zaman annelik yapacak bir tip olmamıştı. Çocuğu başka birinin ellerine teslim ettiği için rahatlamıştı ve Arturo'nun babası da mızımız çocuklara ayıracak ne zamanı ne de sabrı olan meşgul bir adamdı.

Arturo birkaç yıl çiftlikte yaşadı. Dağlar, geçitler, nehirler ve ağaçlar ona uygun değildi. On dört yaşına geldiğinde Luisa onun yatılı bir okula gitmesi gerektiğine karar verdi, çünkü o entelektüel ve suskun bir çocuktur. Alba'nın babası ona çiftliğin yollarını göstermeye çalışmıştı ama o bunu kabul etmemişti. Uzaklara gitmiş, yatılı okula devam etmiş, Fransızcasını ve piyano çalışını geliştirmiş, üniversiteye kaydolmuştu.

Çiftliği ziyaret etmek için geri döndüğünde, Arturo hayalleri ve umutları olan on dokuz yaşında bir gençti. Alba onu görmekten çok memnundu ve üniversiteyi bıraktığında ve aileleri bunun için onu azarladığında bile, onun çok parlak bir adam olduğunu düşünüyordu.

Her ziyareti çok keyifliydi. Onu son gördüğünden bu yana bir yıldan fazla ya da sadece altı ay geçmiş olmasına bakmaksızın, daha sofistike, kıyafetleri daha şık, tavırları daha çekici hale gelmiş gibi görünüyordu. Babası ve Julia ile birlikte şehirde yaşıyor ve her türlü dansa, sergiye ve toplantıya katılıyordu. Konuştuğunda, sanki *El Mundo Ilustrado*'nun sayfalarında geziniyor gibiydi.

Fernanda, içinde mancerinalar ve vazoda güzel bir karanfil bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Dolores onun arkasından yürüdü. Elinde, altında ne olduğunu gizleyen gümüş kubbeli bir tabak tutuyordu. Piedras Quebradas'ın personeli mütevazıydı. Dolores ve Belisario yıllardır orada çalışıyorlardı; Dolores aşçı ve hizmetçi olarak, Belisario ise Alba'nın babasının sağ kolu olarak.

Evlenmeden çok önce. Jacobo birkaç yıldır, Fernanda ise neredeyse on aydır oradaydı. Ekim haftaları ve yoğun hasat zamanı boyunca fazladan birkaç işçi tutmuşlardı.

Tarlalarda arpa, mısır ve fasulye yetiştiriyorlardı. Tavuk, domuz, tavşan ve keçi besliyorlardı. Babasının en değerli yatırımını atlarıydı. Ücret karşılığında damızlık olarak kullandıkları güzel bir beyaz aygırları vardı.

Babası yeterince iyi iş çıkarmıştı ama yine de onlarınkinin taşralı bir hayat ve taşralı bir varoluş olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Alba, Arturo'nun kaldığı yerde ya da yemeklerde bir eksiklik bulacağından endişeleniyordu. Akıllıca bir rüşvet ve şekerlemelerle çocukları en azından bir süreliğine kreşte oynamaya ikna etmeyi başarmıştı. Arturo çikolatasını içerken onların salona dalıp korsancılık oynayarak çılgınca koşuşturmalarını istemiyordu.

"Ama bu nedir? *Une tasse trembleuse, pour moi?*" diye sordu ve Fernanda ona bir fincan uzatırken gülümsedi. "Ve bu sıcak çikolata. Zahmet etmene gerek yoktu, gerçekten."

"Ben de bademli kek yaptım," dedi Alba, tabaktaki gümüş kubbeyi kaldırıp hizmetçilere dışarı çıkıp gençleri kontrol etmelerini işaret ederek.

"Ne kadar güzel. Mükemmel bir aşçısınız."

Tadeo içeri girip alnındaki teri silerken, "İş tortilla yapmaya gelince değil," dedi. "Sanki hamurun içinde karınca varmış gibi davranıyor, avuçlayıp şekil vermiyor."

"Ekmeği ben yaparım. Ben her şeyi yaparım," dedi Alba öfkeyle.

Aslında pratik biri değildi ve özenle hazırlanmış yemekler ya da tatlılar pişirmeyi severdi. Bir tavuğu yolma ya da bir tavşanın derisini yüzme düşüncesi iğrençti ve bu tür sıradan işlere ancak dikkatli annesi talep ettiğinde boyun eğiyordu. Ama doğru olsa bile Tadeo'nun kendisi hakkında bu kadar açık konuşmasını istemiyordu.

"Bavulların her zamanki odanda, Arturo Amca," dedi Tadeo. Arturo diğerine yerleşirken o da koltuklardan birine oturdu. "Görünüşe göre sadece ayın için değil, bir yıllığına geliyorsun."

"Bir süre kalıp çiftliğe yardım ederim diye düşünmüştüm," dedi Arturo, porselen fincanı kaldırıp çikolatasını yudumlarken.

"Nasıl yardım edeceksin?"

"Babanın ölümü annen için büyük bir yük."

"Omuzladığımız bir yük, evet."

"Bunu tek başınıza omuzlamak zorunda değilsiniz."

"Bizim için tam olarak ne yapabilirsin?" Tadeo şüpheli bir kaşını kaldırarak sordu.

"Sandığın kadar işe yaramaz biri değilim, sevgili yeğenim," dedi Arturo. Dengeli duruşu takdire şayandı. Alba onu şevkle izliyor, başını nasıl eğdiğini ve fincanını nasıl tuttuğunu gözlemliyordu.

"Senin tarla sürmekle ya da domuz kesmekle ilgilendiğini hiç görmedim."

Luisa, "Senin yanımda olman bile bir merhem, sevgili kardeşim," dedi ve sonra Tadeo'ya baktı. "Ses tonuna dikkat etmelisin, Tadeo, yoksa amcan kaba olduğunu düşünecek."

"Özür dilerim amca," dedi Tadeo ama bacaklarını uzattı ve küstahça omuz silkti.

Alba'nın erkek kardeşi babalarına çekmişti; geniş omuzlu, uzun boylu ve güçlüydü ve henüz genç olmasına rağmen Quirogaların sertlik kabuğuna sahipti. Alba ise annesi gibiydi, Velardes gibiydi. Narin yapılı, zarif, sırtından aşağı dökülen kahverengi bukleleri ve piyano tuşlarının üzerinde kolaylıkla kayan uzun parmakları vardı.

Neden babası, daha sert, modaya ve suarelere pek ilgi duymayan, şehirli bir kadını eş olarak seçmişti? Ve parfüm kokusunu temiz kır havasından daha çok seven bir kız neden genç bir çiftçinin teklifini kabul etmişti? Alba bunun ilk görüşte aşk olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu ama yine de birbirinden bu kadar farklı iki insanı düşünmek kaşlarını çatmasına neden oluyordu. Kendi ilgi alanlarını paylaşan, hassas ve idealist biriyle evlenmek istiyordu, tam zıddıyla değil. Valentin konusunda tereddüt etmesinin nedeni de buydu. İyi biriydi ama Paraje de Abedules'teki tüm erkekler gibiydi, beyitleri değil hayvancılığı tartışmak isteyen bir çiftçi daha.

Arturo peçeteyle dikkatlice ağzını sildi ve mancerinayı bir kenara koydu. "Özür dilemene gerek yok, Tadeo. Ancak korkarım çok yorgunum. O çürük arabaya binmek tam bir işkence. Daha önce de söyledim: düzgün bir arabanızın olmaması çok yazık."

"Neden bir arabamız olsun ki?" Tadeo sordu. "Boşa gider. Ayrıca, araba sizi rahatsız ediyorsa, istasyondan bir at temin edebilirdiniz. Kasaba halkından biri size ödünç verirdi ve daha erken varırdınız."

"Atlardan, vagonlardan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum. Onlar da benden nefret ediyor. Neyse, biraz kestirmeliyim. Bu küçük çiftliğe tek parça halinde varmak az başarı değil."

Luisa, Arturo'yla birlikte ayağa kalkarak, "Oğlum, uykuya dalman gerekirken seni burada tutmakla çok dikkatsizlik ettik," dedi. "Gel, sana odana kadar eşlik edeyim, bir sorun olursa bana söylersin, ben de düzelttiririm."

Luisa ve Arturo odadan çıktılar. Tadeo hemen kendine büyük bir dilim bademli kek kesti ve porselen fincanlardan birini kaptı.

"Şunu yere bırakır mısın? Senin için pişirmedim."

Kardeşi bir çatalı havada döndürdü. "Ne? Bayatlamasını mı istiyorsun? Adam uyuyor, ben de senin aptal pastanı yiyebilirim."

"Kaba olduğun için üst kata çekildi."

"Gerçeği söylemenin kabalık olduğunu sanmıyorum. Tüm Hidalgo eyaletini dolaşmak için toplanmış gibi görünüyor. Julia Teyze onun savurgan olduğunu ve artık kendisiyle yaşamasını istemediğini söylüyor. Babamın cenazesine gelmeye tenezzül etmemişken şimdi birdenbire tüm gömlekleri ve kravatlarıyla mı çıkageldi? Burada yaşamaya geldi. Ama ben bedava oda ve yemek vermiyorum."

"Çok utanmazsın, Tadeo Quiroga," dedi ve kollarını kavuşturdu. "Burada amcamızdan bahsediyoruz."

"Günlerini Jokey Kulübü'nde geçiren ve bir sevgilisi olan amcamız."

"Bunu nereden biliyorsun?" Alba öfkeyle ellerini birbirine kenetleyerek sordu.

"Jokey Kulübü mü? Bütün zengin genç erkekler oraya gider ve Arturo Amca zengin olmayabilir ama zengin yaşamayı sever."

"Ben diğerk kısmı kastetmiştim."

"Julia Teyze de anneme öyle yazmış. Ya bütün parasını yarış pistinde harcıyormuş ya da bir sevgilisi varmış. Aksi takdirde, banka hesabıyla ne yaptığını anlayamazmış. Sana söylüyorum, buraya bizden geçinmek için gelmiyor. Şu anda Piedras Quebradas'ı idare etmekte yeterince zorlanıyorum, *bir de onu* idare etmem gerekecek."

"Julia Teyze ne zaman böyle bir şey yazdı? Mektubu görmedim."

"Bize yazdı ama Arturo Amca hakkında söyledikleri yüzünden annem mektubu size göstermeme izin vermedi. Genç bir hanımın böyle hikayeler duymaması gerektiğini düşünüyor."

"Haklı. Bunlar iğrenç yalanlar," dedi Alba kibarca, ama bu dedikoduya çok kızmıştı ve eğer yanında yün iğnesi olsaydı kardeşini onunla dürtecekti.

"Size söylüyorum çünkü o yazdıktan hemen sonra Arturo Amca da annemin Bay Molina'nın teklifini kabul etmesi gerektiğini yazmış. Sanırım bu yüzden burada, çünkü annemin çiftliği satmasını istiyor."

Alba kardeşinin düşmanlığını anlıyordu; toprağı seviyordu. Ama Piedras Quebradas için aynı sevgiyi hissetmiyordu. Sebze ve ot yetiştirdikleri bahçede annesine yardım etmekten çekinmiyordu. Ama domuzları hadım ettiklerinde ya da keskin bir baltayla bir tavuğun boynunu kestiklerinde nefret ediyordu. Annesi ne zaman bir tavuğı öldürse ve ceset neredeyse dans edecekmiş gibi kıvrılıp sallansa, çığlık atacakmış gibi hissediyordu.

Bir keresinde annesi ona, "Evlenip kendi evini tuttuğunda, hizmetçilerinden yardım alsan bile sen de aynı şeyi yapmak zorunda kalacaksın," demişti.

"Ben yapamam. Bu işte iyi değilim," dedi Alba ve zavallı tavuğun bıraktığı kan lekelerine baktı. Tadeo'ya on beşinci yaş gününde hediye ettiği gibi güzel suluboya resimler yapmak ya da nazik güvercinler yetiştirmek istiyordu, kuşların boyunlarını kesmek değil.

"Piedras Quebradas'a geldiğimde bir tavuğun nasıl öldürüleceğini bilmiyordum ama öğrendim."

Ama Alba hiçbir zaman öğrenmek istememişti. Annesinin evlenmeden önce şehirde olduğu gibi, yumuşak ve dengeli bir hanımefendi olmak istiyordu.

sosyete sayfalarındaki kadınlar.

"Ben de yukarı çıkıyorum," dedi Alba kardeşine. "Yarın daha nazik olmalısın."

Alba odasına ulaştığında kapıyı kilitledi ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika içinde ya çocuklarla ilgilenmesi ya da bir ev işine yardım etmesi gerekeceğini biliyordu.

Gözlerini açtı ve iç çekti. Arturo Amca'nın neden Jokey Kulübü'nü ziyaret etmek ve günlerini neşe içinde geçirmek istediğini anlayabiliyordu. Kim domuz ağılını temizlemeyi tercih ederdi ki? Belki Tadeo, ama hizmetçiler ona "Bay Quiroga" dese bile aptal bir çocuktu.

Alba odanın içinde dolaştı, elleri yatağını çevreleyen beyaz perdelerin üzerinde gezindi, sonra yastığının üzerine bıraktığı bir kitabın üzerine uzandı, Yunan mitlerinin ince bir cildi, Aşk Tanrısı ve Psyche'nin, Hades ve Persephone'nin, Helen'in Paris'le aşk ilişkisinin hikâyeleri. Amcasının söylendiği gibi bir sevgilisi olup olmadığını merak etti. Eğer varsa, keskin bir dili olan baştan çıkarıcı bir kadın olmalıydı. Güzel olurdu ve güzel elbiseler giyerdi.

Sevgilisinin, Adelina Patti'nin dergilerde reklamını yaptığı gibi güzel kremleri cildine sürdüğüne ve yanaklarına pirinç pudrası bastığına şüphe yoktu. Alençon dantelleri giyiyordu ve devekuşu tüylü bir şapkası vardı.

Alba, Mexico City'de kadınlar ipekli giysiler giyerken, çiftliklerinde beyaz ya da belki çiçek desenli basit muslin elbiseler giymek zorunda olmasının ne kadar can sıkıcı olduğunu düşündü. Annesi bırakın allığı, pirinç pudrasına bile izin vermiyordu ve Arturo'nun sevgilisinin her ikisine de erişimi olmalıydı.

Alba öne doğru eğildi, aynaya baktı ve yanaklarına renk sürdüğünü, dudaklarına karmin sürdüğünü hayal etti.

Kapı çalındı. Dik durdu ve Tadeo'nun gelebileceğinden korkarak kitabı çekmeceye yerleştirdi. Tadeo onun okuma zevkiyle alay ediyordu ama sonra okumak istediği tek şey atlar ve domuzlar oldu. "Bir dakikalığına dinleniyorum," dedi.

"Ben Arturo."

Yansımasına baktı, ellerini hızla saçlarına bastırdı, geriye doğru düzeltti, bir tutamın kulağının arkasına sıkıştırıldığından emin oldu.

"Odanızda bir sorun mu var?" diye sordu kapıyı açıp onun gülümseyen yüzüne bakarken.

"Hayır, yeterince rahat. Sana sözünü ettiğim bibloyu vermek istedim."

"Beni hatırlaman ne kadar hoş."

"İşte," dedi ve cebinden üzerinde tek bir inci sarkan bir zincir çıkardı.

Alba heyecanla aynaya koştu ve kolyeyi havaya kaldırdı. Başını sağa sola çevirdi.

"Bunu gördüm ve aklıma sen geldin. Beğendin mi?"

"Çok güzel!" diye haykırdı. "İçeri gel. Takmama yardım et."

Kalın, uzun saçlarını ensesinden uzaklaştırdı ve dikkatli parmaklarıyla tokayı manipüle etti. Aynadaki yansımasını izledi, gözleri görevine sabitlenmişti ve sevgilisi için de aynı güzellikte bir şey alıp almadığını merak etti. Adam ona baktı, gözleri aynada buluştu ve kadın kızardı.

"Ama bu bir biblo değil, almamalıydın," dedi yere bakarak.

"Amacım seni neşelendirmek. Yarın takacak mısın?"

"Elbette! Gerçi yarın ayın var ve haçımı ve annemin benim için seçtiği o çizik gri elbiseyi giymem gerekiyor," dedi kaşlarını çatarak.

"İkisini birden giyemez misin?"

"Giyebilirim. Annem görmediği sürece, yoksa haçı başka bir şeyle eşleştirmenin kaba olduğunu söyleyecektir. Ama zincir uzun...." Parmaklarını boğazından aşağıya, incinin neredeyse göğüslerinin arasında durduğu noktaya kadar takip etti. "Onu her zaman kalbimin yakınında taşıyacağım," dedi ve ona baktı.

Adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve kızın kalbi bu manzara karşısında neredeyse sevinçten patlayacaktı. Adam ondan uzaklaştı. Elleri ceplerinde, kapıya doğru yürüdü.

"Molinalar yarın ayinde olacaklar mı?" diye sordu kapıya ulaştığında.

"Evet, gelecekler," dedi kadın onun iki adım gerisinden. "Molina kızları seni gördüklerine çok sevinecekler. Senin çok şık olduğunu düşünüyorlar."

"Öyleyse öyle miyim?" diye cevap verdi ve güldü.

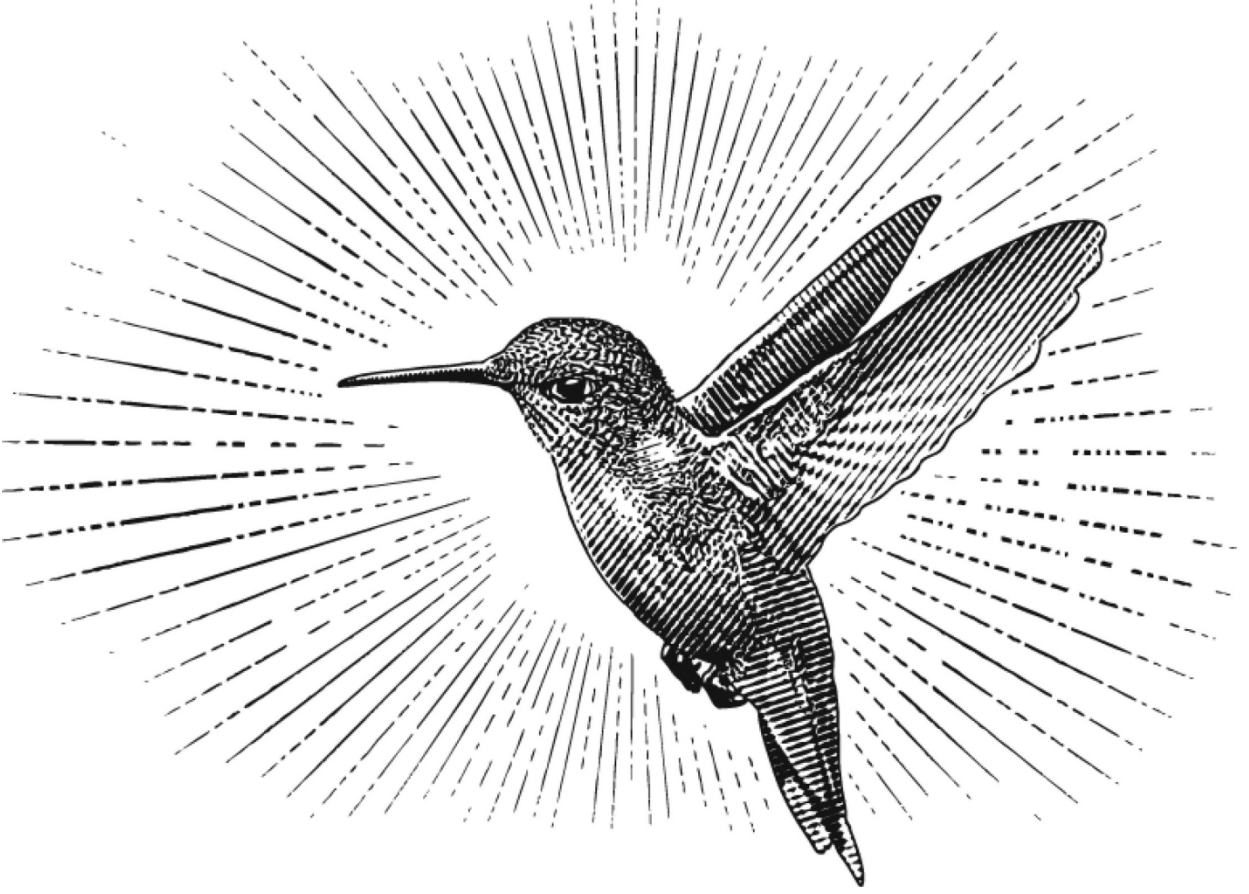
Koridorun sonundan bir feryat sesi gelene kadar onun yanında oyalandı ve Alba ikizlerden birinin diğerine yaramazlık yaptığını tahmin ederek içini çekti. Çocuk odasındaki varlığı zorunlu hale gelmeden önce belki beş dakikası vardı.

"Şimdi uyumaya çalışacağım, yoksa annen kulaklarımı tıkayacak," dedi Arturo.

"Bir kez daha teşekkür ederim."

Alba kapıyı kapattı ve aceleyle aynanın karşısına geçerek yeni mücevher parçasına hayranlıkla baktı. Dudaklarına bir tutam renk katmak umuduyla dudaklarını ısırdı ve işaret parmağıyla boynundan aşağıya doğru bir çizgi çizdi.

1998: 2

MINERVA partideki insanların çoğunu tanıımıyordu ve Stoneridge'e katılanlar da en iyi ihtimalle isimsiz yüzlerdi. Pek çok konuk, pek çok yabancı. Birkaç kişi ona yaklaştı, isimlerini bağırdı, jest ve mimikleriyle bir noktada, belki de başka bir partide tanıştıklarını, belki de kafeteryada birbirlerini gördüklerini belirttiler ama Minerva ne dediklerini duyamadı ve gürültüden ne dediklerini anlayamadı.

Bir kanepeye sığındı ve bir şişe birayı tutarak oturdu ama içmedi. Televizyon açıktı, *Pinky ve Beyin*'i gösteriyordu. Televizyonu açmışlardı.

sesi kapalıydı, bu yüzden programda neler olduğunu duyamıyordu, önemli olduğundan değil. İzlemiyordu. Sadece saklanmak için o noktayı seçmişti. Patricia ve oda arkadaşlarının bira pong oynadıkları masadan uzaktaydı. Patricia'nın nasıl olduğunu sormasından korkuyordu. Minerva kendini bok gibi hissettiğini söylerse, Patricia ona bir jöle shot teklif edecek, bira pong oyununa katılmasını önerecek ya da herhangi bir saçmalık yapacaktı.

Minerva Patricia'yı severdi. Eğlenceli, enerjikti ve ziyaret edecek ilginç yerler buluyordu. Hideo'dan da hoşlanıyordu. Hem de çok. Geceleri üçü ICQ'da anlamsız ve derin konular hakkında konuşuyor, sonra sabahları kafeteryada bir araya geliyorlardı. Minerva'ya nasıl kardan adam yapılacağını gösteren Patricia olmuştu - lisans eğitimini Amerika'da tamamlamıştı, bu yüzden kış mevsiminin inceliklerini zaten biliyordu - ve Hideo sık sık Minerva'nın yatakhaneğine uğrayıp daha önce hiç tatmadığı liçi şekerini getiriyordu.

Onlar onun arkadaşlarıydı, ya da geçen aya kadar öyleydiler, o ise onlardan uzak duruyordu, akademik uğraşlara ve tez tükenmişliğine kendini fazla kaptırmış, onların arkadaşlığını arıyordu. Tıpkı annesinden kaçtığı gibi - kimseyle konuşmak istemiyordu. Kaçınılmaz olarak, ödevler, araştırmalar, konuşmak istemediği her şey hakkında sorular soracaklardı.

Buraya gelmemeliydi. Ne şu anki ruh haliyle, ne de karnında kaynayıp duran endişeyle. Buraya gelmesinin nedeni gelmesi gerektiğini hissetmesiydi, bu düşünce zihnine neredeyse bir diken gibi saplanmıştı. Nana Alba bu hislere alamet derdi ve dikkate alınması gerektiğini söylerdi.

Minerva şakaklarını ovuşturdu. Hideo uzun boylu sarışın bir adamla hararetli bir konuşma yapıyordu ve onun gece ikiden önce kampüse dönmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordu: *Parti gecesi! Dönem sonu!* Bunu da büyük bir coşkuyla söylemişti. Sanki bir anlamı varmış gibi, sanki ulusal bir bayrammış gibi.

Minerva yürüyerek geri dönebileceğini düşündü. Patricia Temperance Landing'de diğer üç öğrenciyle aynı evi paylaşıyordu ve gece eve yürüyerek dönmek pek uygun olmayabilirdi ama en azından rahat ayakkabılar giyiyordu.

Yanında oturan kız güldü ve heyecandan Minerva'ya dirsek attı. Minerva birayı kendi gömleğine döktü. Kız fark etmedi. Minerva aceleyle banyoya gitti ve kapıyı kilitledi.

Havluyla gömleğini kurulayıp lekeyi çıkarmaya çalıştı. Hideo günün erken saatlerinde onu aradığında "süslenip püslenmesi" gerektiğini söylemişti ama Minerva sadece bir tişörtün üzerine flanel bir düğme giymişti. Lekeyi temizlemeye çalışmaktan vazgeçti ve fanılayı beline bağladı, böylece en azından pislik görünmeyecekti.

Büyük boy deri çantasının fermuarını açtı, bir şişe aspirin çıkardı ve iki hap yuttu. Keşke Discman'ini de getirseydim diye düşündü ama bir partide kulaklıkla dolaşırsa ne kadar antisosyal görüneceğini fark etti.

Birisi kapıyı çaldı. Minerva onları görmezden geldi. Birkaç dakika sonra muhtemelen üst kattaki banyoya gitmek üzere uzaklaştılar.

Minerva on dakika boyunca banyoda inzivaya çekildi. Zaman tuttu. Sonra birasını lavabonun yanına bıraktı, dışarı çıktı, gülen gençlerin arasından sıyrıldı ve evin ön merdivenlerinden aşağı yürüdü.

Başının üzerindeki gökyüzü çivit mavisi bir pelerine bürünmüştü ve kapıyı arkasından kapatır kapatmaz partinin gürültüsü uzak bir uğultuya dönmüştü. Bir elektrik direğinin ışığından etkilenen bir güve kanat çırparak yanından geçti. Derin bir nefes aldı. Gece kadife yumuşaklığında, neredeyse canlı ve sırlarla dolu gibiydi.

"Kahretsin," dedi bir adam. Adam kadının durduğu yerden birkaç adım ötedeydi, yere bakıyor, elindeki bira şişesini tutuyor ve bir ağacın etrafından dolanırken kendi kendine mırıldanıyordu.

Onu orada bırakacaktı, ağacın etrafında dönüyor ve sözlerini geveliyordu, ama tek başına güvende olup olmayacağını merak etti. Belki onu içeri girmeye ikna edebilir, bir taksi çağırabilirdi. Gerçi gecenin bu saatinde hiç taksi olmazdı. Böylesine küçük bir kasabada en iyi zamanlarda bile taksi bulmak zordu. En azından onu başkalarının göz kulak olabileceği bir kanepeye oturtabilirdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sayılır. Rehberim olmadan cep telefonumu nereye düşürdüğümü göremiyorum," diye cevap verdi.

Aşağı baktı, uzun otların arasında bir şeyler aradı. Elleri bir plastik yığınınına değdi ve telefonu aldı.

"Al bakalım. İyi olduğuna emin misin?"

Başını salladı ve cep telefonunu arka cebine soktu. Adam saçlarını yüzünden geriye doğru savurduğunda, Noah Yates'in karşısında durduğunu fark etti. Noah, bej pantolon ve deri bot ayakkabılarıyla Stoneridge'deki erkeklerin tiki üniformasını giymişti. Bir süveter ya da bomber ceket yerine -ki bu onun yaşındaki erkekler için neredeyse zorunludur- süet bir ceket giymişti. Kısacası, J.Crew kataloglarındaki erkeklere öykünüyor gibiydi. Tam bir Amerikan Norman Rockwell. Pahalı kıyafetine rağmen oldukça yavandı.

Birasından bir yudum aldı.

"Boktan tekno. Kulak zarımı kanatıyor," dedi biraz sallanıp geri çekilirken. "Başım çatlayacak gibi ağrıyor."

"Aspirin ister misin?" diye sordu, başka ne diyeceğini bilemeden. "Elbette."

Avucuna bir tane koydu ve adam ağzına atıp bir yudum daha aldı. Ama şişe boştu ve onu fırlatıp attı. Ceketinin cebinden gümüş bir şişe çıkardı ve bir yudum aldıktan sonra şişeyi ona doğru eğdi.

"Hayır, teşekkürler."

"Portakal suyu," dedi yüksek sesle. "Pardon?"

"İhtiyacım olan şey portakal suyu. Yumurta, kahve. Lanet bir waffle. Saat kaç oldu? Hay sikeyim. Brunch istiyorum. Bu bok çukuru kasabada yirmi dört saat açık bir lokanta yok, farkında mısın? Yirmi dört saat açık bir Denny's bile bulamamak ne kadar boktan bir durum?" Bir yudum daha aldı, sonra gözlerini kıstı. "Seni tanımıyor muyum?"

Adamın sözleri karşısında neredeyse rahatlayacaktı. İhtiyacı olan açılış buydu. "Evet. Kütüphanede tanışmıştık. Beni büyükannenle görüştürebilir misin diye sormuştum."

"Carolyn mi?"

"Beatrice Tremblay'in evraklarıyla ilgiliydi. Ben Minerva Contreras." Elini uzattı.

Adam şaşkın şaşkın baktı, sonra gözleri sonunda ona odaklandı -oldukça sarhoştı ve miyopluğu duruma yardımcı olmamış olmalıydı- ve kafasının içinde bir şeyler klik sesi çıkarır gibi oldu. Elini sıktı, bir an tereddüt ettikten sonra kuvvetle sıktı.

"Evet, evet. Şimdi hatırladım. Hayalet hikâyesi anlatan kız. Ne olmuştu?" "Sekreteriyle irtibata geçmemi söylemiştin. Hâlâ haber bekliyorum."

Adamın kendisine karşı son derece kaba davrandığını söylemeliydi. Konuşmaya başladığı anda adam resmen havlamıştı. Ama bunu belirtmenin ona bir faydası olmayacaktı. En azından içki onu yumuşatmıştı.

"İngiliz edebiyatı bölümündensiniz, değil mi?"

"Evet. Nell Quinn benim danışmanım."

"Ben ekonomi okuyorum. Şu anda," dedi. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayalet hikâyeleri. Sevdiğin şey... hayalet hikâyelerini seviyorsun, değil mi?"

"Cadı hikâyeleri," diye düzeltti onu. "Tremblay'in çalışmalarını incelediğimi ve New England'ın cadılık folkloruyla bağlantısını araştırmak istediğimi söyledim."

"Cadı saati. Gece yarısı, değil mi?"

"Beşe beş var," dedi kol saatine bakarak.

"Miner-Minerva, ah... uluslararası öğrenci, değil mi? Nereli... Siktir, sakın söyleme..."

"Meksika," dedi kadın.

"Üç yıl önce bahar tatili için Cancún'daydım," dedi. "Ben Noah." Kadın çantasını omzuna attı. "Biliyorum."

"Evet, biliyorsun," diye mırıldandı. "İngiltere'de Noel'de hayalet hikâyeleri anlatırlar, eminim *bunu* bilmiyordun," dedi heyecanla. "Her yıl-"

"Arkadaşım Henry James üzerine çalışıyor, yani evet, biliyorum."

"Sohbet etmeyi pek sevmiyorsun, değil mi?" diye cevap verdi sinirli bir şekilde. Sonra durakladı. "Kahretsin, kusacağım."

Bir ağacın gövdesine yaslandı ve eğildi. Kustu ve sonra o kadar çok öksürdü ki kadın bir ciğerinin yerinden çıktığını düşündü. "İyi misin?" diye sordu. Ona sorabileceği tek soru bu gibi görünüyordu.

Gömleğinin koluyla ağzını sildi ve başını salladı. "Evet."

Minerva sarhoş insanların etrafında dolaşmayı sevmezdi. Onlara karşı nasıl davranması gerektiğini bir türlü çözemiyordu. Ne zaman biri "*Çok sarhoşum!*" diye bağırsa, bu umursamaz bir neşeden ziyade kara tahtaya çakılmış çiviler gibi geliyordu. Bir tuvaletin önünde diz çöküp akşam yemeğini kusma arzusunu anlamıyordu. Ayrıca, mükemmel notlara ihtiyacı varken akşamlarını alkolik bir sersemliğe sürüklenerek heba etmeyi göze alamazdı.

Yine de Noah'ya sempatik bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Carolyn Yates'in torunu o anda bir soytarı gibi görünse bile ona iyi davranmaktan zarar gelmezdi. Muhtemelen her zaman soytarı gibi görünüyordu. Stoneridge'de pek çok ayrıcalıklı, şımarık kız ve erkekle uğraşmak zorunda kalmıştı. Planladıkları seanslar için dil laboratuvarına gelmeyen ve sonra da öğretmenlerin kendilerinin mükemmel bir devamlılığa sahip olduklarını söylemesini bekleyen öğrenciler; odalarında şekerleme kızartmaya çalışan ve sabahın üçünde yangın alarımını tetikleyen asistanlar; ne kadar şanslı olduklarının farkında olmayan bir sürü sıkılmış, ilgisiz, kaba genç. Noah konuşmadı, sadece matarasından bir yudum daha aldı ve kadının gülümsemesi soldu. Müzik içeride daha da yükseliyor gibiydi. İçini çekti, telefonunu aldı ve aradı.

"Hey, beni şimdi alabilirsin."

Adam telefonu kapattı ve ona yan gözle baktı ama yine de onunla konuşmadı. Acaba içeri girse mi diye düşündü, belki de onu gücendirmişti. Yine de sokağın sahibi o değildi ve İngiliz edebiyatı hakkında birkaç temel bilgi bildiği için alındıysa, bu onun sorunuydu. Beline bağladığı pazen gömleğin düğümünü çözdü ve manşetlerini çekiştirerek tekrar giydi. Adam ona ne bir bakış, ne de bir kelime ayırdı.

Birkaç dakika sonra pırıl pırıl beyaz bir araba evin önüne geldi. Otuzlu yıllardan kalma, kromdan ve zarafetten ibaret, pürüzsüz görünümlü bir araçtı. Buraya bu kadar çabuk geldiğine göre yakınlarda park etmiş ya da etrafta dolaşıyor olmalıydı.

"Büyükanneimin arabası ve şoförü," dedi onu göstererek. "Kampüse geri dönmek ister misin?"

"Elbette," dedi kadın, onun orada durduğunu hatırlamasına şaşırarak.

İçeri girdikten sonra şoföre hangi yurttaki kaldığını söyledi ve araba ilerlemeye başladı. Noah başı arkaya eğik ve gözleri kapalı bir şekilde oturuyordu. Birkaç blok sonra konuştu.

"Carolyn yarın brunch için buralarda olmalı, eğer Willows'a gelmek istersen. Ona Tremblay'i sorabilirsin."

Söğütler, kampüse kısa bir sürüş mesafesinde bulunan heybetli bir malikâne olan Yates malikânesiydi. Minerva yürüyerek gidebilirdi. Aslında evin önünden geçmişti. Hem de iki kez. Sarmaşıklarla kaplı duvarlarına bakmış ve içini görüp göremeyeceğini merak etmişti.

"Willows'un nerede olduğunu biliyor musun? Çünkü iyi bir brunch'ımız var.

Buradaki herhangi bir lokantadan daha iyi. Gerçi yirmi dört saat açık değil."

Adresi sıraladı. Sonra kollarını kavuşturdu ve yatakhaneye varana kadar öyle kaldı. Minerva arabadan indi.

"Bıraktığın için teşekkürler."

"Elbette," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Brunch ne zaman?"

"Brunch öğlen."

Kadın başını salladı. Araba geri döndü ve yolun aşağısında gözden kayboldu.

Kadın kahkahalara boğuldu. Willows'a davet edilmişti. Haftalar süren çıkmazlardan sonra Carolyn Yates'le buluşacaktı.

Cadı Çalılığı'na baktı. Sadece Ledge House'un sundurma ışığı yanarken ve ayın ışıltısı olmadan, ağaçlar kömür bir arka plana çizilmiş gri lekeler gibiydi.

Yeni ay gecesi kötü cadılar ağaç tepelerinde dans etmeyi severlermiş; büyük büyükannesi böyle derdi. İnsan derilerinden sıyrılıp kanatlanır, ışık toplarına dönüşür ve gökyüzünde cirit atarlarmış. İçlerinde en korkuncu olan teyolloquani, kurbanlarının kanını içer ve kalplerini yerdi.

Nana Alba hayatının son aylarında sık sık bu tür cadılardan bahsederdi; kendi erkek kardeşinin ortadan kayboluşuyla ilgili hikayeyi tekrarlayıp dururdu.

Nana Alba, onların adının "*kalp yiyici*" anlamına geldiğini söylemişti.

Dinleyin, bu hikayeyi dinlemeli ve onlarla nasıl savaşağınızı öğrenmelisiniz. Nasıl olduğu hakkında

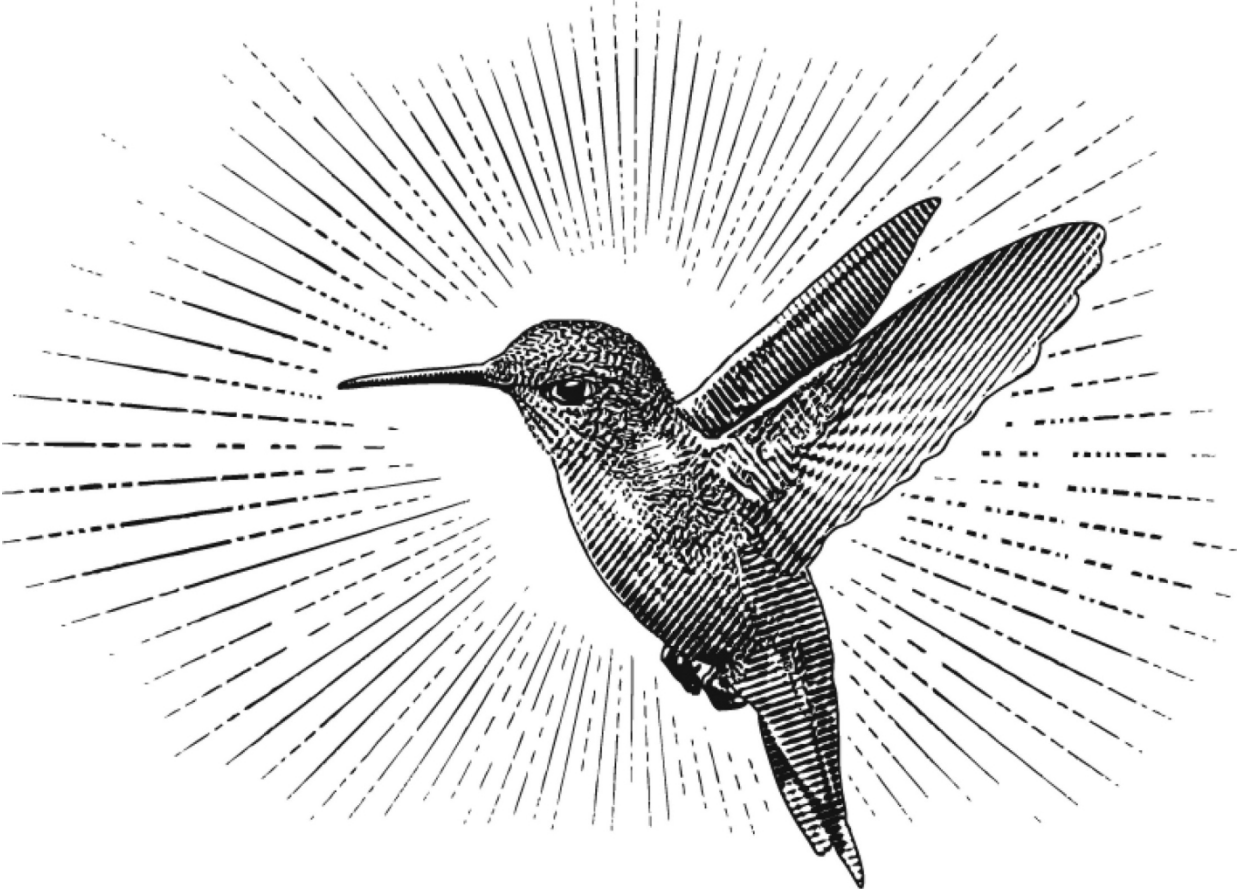
onları tanımak için. İşaretleri bilin. Gerçek bir cadı doğar, doğduğu gün yolunu çizer.

Minerva büyük büyükannesinin hikâyesini ezberleyeceğine söz vermişti. Belki de bu yüzden Noah'ın dediği gibi hayalet hikâyeleri hakkında yazmak istiyordu. Bazı insanlar korku romanlarına ve New England'da bir kızın ürkütücü bir şekilde ortadan kaybolmasına odaklanmanın aptalca olduğunu düşünebilirdi ama o bu tür anlatılarla beslenerek büyümüştü.

Stoneridge'deki ağaç tepelerine musallat olan büyücüler yoktu ama o tuhaf his, o alamet vardı ve onu partiye yönlendirmişti. Şans belki de elinin altındaydı.

Ağaçlara bakarken gece nefis bir şekilde sakindi. Patricia'nın partisinin gürültüsünden, korkunç kargaşasından sonra nihayet nefes alabiliyordu. Aceleyle merdivenleri çıktı ve kapıyı açarak eski evin rahatlatıcı yalnızlığına daldı.

1908: 2

AYİNDEN SONRA, aralarında Bay Molina, karısı ve kızlarının da bulunduğu çok sayıda aile dostu Piedras Quebradas'a bir fincan çikolata içmeye davet edildi. Herkes kilisenin dışında dururken kızlar Alba'ya başsağlığı diledi.

"Ama Arturo amcan burada kalmaya niyetli, öyle mi?" diye sordu büyük olanı. "Bırakın bir ayı, bir haftadan fazla kalmak istemediğini sanıyordum."

"Çünkü buraya son gelişinde piyano almayı denemiştin," dedi küçük kız. "Adamın kulak zarlarını mahvettin."

"Benim çalmamdan şikâyet etmediğini bilmeni isterim, onu rahatsız eden senin aptalca flört etmedi. Söyle ona, Alba."

"İkiniz de iyi oyuncularınız," dedi Alba. "Ve eğer bilmeniz gerekiyorsa, amcam bize yardım etmek için burada."

"Valentin bugün yeni şapkasıyla çok yakışıklı görünüyor," dedi küçük kız kardeş, dikkati dağılmış ve kızların omuzlarının üzerinden parlak siyah saçlı ve zahmetsiz bir neşeye sahip güçlü genç adama bakmak için boynunu eğmişti. O gün en güzel ceketini giymiş ve gömleğinin düğmelerini çenesine kadar iliklemişti ama yine de koyunları toplamaktan ve atları beslemekten bir gün izin almış sert bir çiftlik çocuğu gibi görünüyordu. Helen'e kur yapan bir Paris değildi, oklarıyla ruhunu alevlendirecek bir Aşk Tanrısı da değildi.

Valentin, Molina'ların çiftliğinde çalışıyordu. Amcası Bay Molina'nın gözetmeniydi. Alba onu genç kızlığından beri tanıyordu. Tadeo'yla birlikte nehir kenarında taş sektirerek oynamışlar, birlikte yüzmüşler, hatta tüfekte ya da babasının tabancasıyla hedeflere ateş etmişlerdi. Ama Alba'nın annesinin, çantadan bir tüfek alıp atış talimleri sırasında çocuklara eşlik etmesine izin vermesinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Bu bir hanımefendiye yakışmazdı ve o artık bir hanımefendi olmuştu.

Ayrıca, babaları öldüğü için Tadeo tabancayı odasında saklıyordu ve atış talimi yapacak zamanı yoktu. Çiftliği işletmek tüm saatlerini alıyordu.

Valentin'in zengin, dolgun bir kahkahası ve yeterince hoş bir yüzü vardı, ancak Alba ona yakışıklı denebileceğinden emin değildi.

"Şimdi daha da aptallaşıyorsun," dedi ablası. "Valentin Alba'nın sevgilisi."

"Öyle değil!" Alba böylesine cüretkâr bir açıklamadan utanç duyduğunu söyledi.

"Elinden gelse öyle olurdu. Herkes onun babandan seninle evlenmesini isteyeceğini biliyor, ama sonra Bay Quiroga öldü. Şimdi zavalılık annenle konuşmak için tam bir yıl beklemek zorunda; aile hâlâ yas tutarken düğün yapmak uygun olmaz," dedi ablası dindar bir tavırla ve haç işareti yaptı.

"Bir yıl içinde pek çok şey olabilir, özellikle de biri niyetini belli etmemişse," dedi küçük kız kardeş, cilveli bir şekilde gülümseyerek.

"Küçük çocuklar etrafta dolaşıp kasabadaki her erkekle flört ettiğinde değil. Sonra da kimse onlara evlenme teklif etmiyor çünkü çok vefasızlar."

"Sen kime ahmak diyorsun?"

Kızlar didişirken Alba şalını düzeltti. Valentin hevesle gülümsedi ve onlara doğru yürüdü.

"Bayan Petronila. Bayan Mariana. Nasılsınız, Bayan Quiroga?" Valentin onları selamlamak için şapkasını çıkararak sordu.

"Çok iyiyim," dedi. Yanındaki Molina kızları kıkırdadı.

Valentin ona bir buket pembe gül uzatarak, "Bunları sevebileceğini düşündüm," dedi.

Alba iki eliyle sıktı. "Teşekkür ederim."

"Yanınıza binebilir miyim, Bayan Quiroga?" diye sordu. Kibarlığı da kıyafetleri gibi garipti. Ona karşı hiç kaba davranmamıştı ama onu etkilemek umuduyla giyindiğini ve sözlerini prova ettiğini fark etti. Onun yerine, sadece kendinden tam olarak emin olmayan toy bir genç adam gördü.

"Buyurun," dedi, küçük bir kahkahayı bastırarak, çünkü onu bu şekilde karşılamak zalimlik olurdu ve Valentin'den hoşlanıyordu, her ne kadar gösterişten yoksun olsa da.

Babasının ölümünden bu yana geçen aylar boyunca çiftliğe neredeyse hiç uğramamıştı. Bunu saygıdan dolayı yaptığını biliyordu, çünkü böyle taze bir yasla misafir kabul edemezlerdi, ama onu özlemişti. Yine de, küçük çocuklarla tıka basa dolu arabanın arkasında birlikte giderlerken, sessizdi ve ona ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Valentin ona gülümsedi. "Siyah kısırak geçen hafta doğum yaptı," dedi ona. "Tayın alnında beyaz bir leke var. Bir yıldıza benziyor."

"Öyle mi?" diye cevap verdi.

Xoconostle'ın hasat zamanı yaklaşıyordu ve Valentin bundan, yağmurlardan ve Molinas'ın malikanesindeki günlük olaylardan bahsediyordu. Onun konuşmalarından çabucak sıkıldı ve yüzüne baktı, göze hoş gelmese bile onunla uzun akşamlar sohbet etmeye katlanıp katlanamayacağını merak ediyordu. Valentin'i severdi ama çocukken oynadıkları saklambaç oyunu, onu kocası olarak hayal etmekten farklıydı.

Başını iki yana salladı. Valentin sormamıştı ve asla da sormayabilirdi. Molina'nın kızları onu kızdırmak için hikâyeler uyduruyor olabilirlerdi.

Eve vardıklarında Alba'nın yaptığı ilk şey çocukları çocuk odasına götürmek oldu, böylece yetişkinler konukları kabul ederken onlar da orada oynayabileceklerdi. Sonra Valentin'in çiçeklerini pencerenin yanındaki porselen vazoya yerleştirdi ve eteklerini düzeltti. Fernanda'nın çikolatayı salona götürmesine yardım etti. Bu kez mancerinalarla uğraşmadı. Herkese yetecek kadar çikolataları yoktu, o yüzden basit fincanları ve tabakları dağıttı.

Bay Molina'nın karısı ve kızları pembe kanepeye otururken, o da Alba'nın o sabah bu toplantı için salona taşıdığı sandalyelerden birini çekti. Babasının ayine katılan diğer birkaç arkadaşı da oradaydı. Valentin ve amcası da dahil olmak üzere toplam on dört konuk. Neredeyse babası ölmeden önceki buluşmalarından birine benziyordu ama o gün piyano çalınmayacak, sadece sohbet edilecekti.

Birkaç saat sonra herkes mazeretlerini bildirmeye başladı ve odada sadece Molina'lar ve Quiroga'lar kaldı.

Bay Molina kardeşine döndü. "Geçen ay sana yaptığım teklifi düşündün mü?" diye sordu.

"Evet ve cevabım hâlâ aynı: Bu çiftliği yakın zamanda satmayacağım."

"Seni kırmak istediğim için konuşmuyorum, Tadeo. Konuşuyorum çünkü baban benim arkadaşımdı ve ölmeden önce bile parasal kaygıları olduğunu biliyorum. Durum pek de iyiye gitmiyor."

"Eğer arazinin satışı hakkında konuşmak için geldiyseniz, o zaman sebepsiz bir yolculuk yaptınız efendim. Bu konuyu açmanız bile kabalık."

"Konuyu açmak mantıklı," diye araya girdi Arturo. Alba'nın annesinin yanında durmuş, bir elini sandalyesinin arkasına dayamıştı. "Ben hesap yaptım, şüphesiz Bay Molina da aynısını yapmıştır. Piedras Quebradas'ın masrafları çok yüksek."

Tadeo kaşları hoşnutsuzlukla çatılmış bir halde amcalarına baktı. "Hesabı sen yaptın. Yanılıyorsun."

"Defterini getirmek ister misin?"

"Bu arazinin ne kadar değerli olduğunu size gösterebilecek bir formül yok. O benim etim ve kemiğim kadar bir parçam."

Tadeo amcalarına öyle sert ve korkunç bir bakış fırlattı ki Molinalar hızla ayağa kalkıp vedalaştılar. Odada sadece onlar, yani aile kalmıştı, neşeleri bir yangının külleri gibi soğumuştı. Alba, Arturo'nun konuyu kapatacağını umuyordu ama onun yerine Arturo konuştu.

"Altı ay içinde o adam başka bir teklif yapacak, ama çok daha düşük bir teklif ve sen de bu pazarlıkta para kaybetmiş olacaksın," diye uyardı Arturo onu. "Paranın bu şekilde kapıdan çıkıp gitmesine izin vermek aptallık olur."

"Bay Molina'nın holdingini genişletmesine izin vermek gibi bir niyetim yok. Altı ay içinde burada topraklarıma göz kulak olacağım."

"Bunu nasıl yapacaksınız? Geniş bir aileniz, büyük bir personeliniz var-" "Geniş bir kadro değil."

"Büyük, evet, buranın getirisine göre."

"Ne getirdiğini nereden biliyorsun? Beni gözetliyorsun. Buna izin vermeyeceğim." "Ben casus değilim. Annen endişelerini benimle paylaştı."

"Anne," dedi Tadeo öfkeyle.

"Beni azarlama, Tadeo," dedi anneleri. Kucağına doğru bakıyordu. "Endişelerim var, hepsi bu."

"Çiftliği yönetemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Oğlum," dedi Luisa iç çekerek. "Güçlü ve yeteneklisin ama bu yaşta altı kardeşe ve dul bir anneye bakma sorumluluğunun altına girmemelisin. Bize göz kulak olmak zorunda kalırsan kendi evini kurma şansın olmaz."

"Ama ben size göz kulak olmak istiyorum! Sorumluluklar umurumda değil. Burası Quirogaların toprağı, nesillerdir bizim toprağıımız. Burayı satıp Pachuca'ya kaçabileceğimi mi sanıyorsun? Orada yapacak bir şey yok."

Arturo, "Şehirde küçük kardeşlerin düzgün bir eğitim alma şansına sahip olabilirler," dedi. "Annen tavukları beslemekle uğraşmak yerine günlerini rahat bir şekilde geçirebilir."

"Düzgün bir eğitim mi, yani senin gibi mi?" Tadeo karşılık verdi. "Gittiğiniz o süslü okulda ne öğrendiniz?"

"Fransızca, Latince, şiir-"

"Şiir, evet. Üç şiir yayımladın amca," dedi Tadeo, parmaklarını şu kadar kaldırıp Arturo'ya doğru şu kadar adım atarak. "Başka ne yaptın? İskambil oynuyor ve atlara bahis oynuyorsun. Mexico City caddelerinde kadınlarla geziyorsun. Bunlar başarı sayılmaz. Ne zaman kendi yemeğini yaptın? Ateş için odun kestini ya da tavukları besledin?"

"Ben bir beyefendiyim."

"İşe yaramaz bir züppesin," dedi Tadeo, ellerini yumruk yaparak.

Arturo'nun yüzü sanki yüksek ateşten muzdaripmiş gibi kızarmıştı. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin, seni küstah çocuk," dedi.

"Çocuk olmak sülük olmaktan iyidir."

Arturo'nun gözleri saldırmaya hazırlanan bir hayvanınki gibi kısıldı. "Sana biraz terbiye vermeliyim."

Kavga edeceklerdi, evet, edeceklerdi. Tadeo sinirlendiğinde saçma sapan konuşur ve birinin burnunu kırmak için iki kere düşünmezdi. Amcasına gelince, onun daha önce kavga çıkardığını görmemişti ama yumruk atabileceğinden şüphesi yoktu.

"İkiniz de kesin şunu," dedi Alba, adamların arasına girip elini kardeşinin omzuna koyarak.

Tadeo ağzını açtı ama dilini tuttu. Arkasını dönüp tepinerek odadan çıkmadan önce amcasına son bir kez daha öfkeyle baktı.

"Aman Tanrım!" Luisa ellerinin arasında bir mendil sıkarak konuştu. "Siz çocukların konuşma şekli! Bana kalp krizi geçirteceksiniz."

"O aptal, dik kafalı ve gururlu biri. Luisa, sen de biliyorsun."

Başlarının üzerinde yere çarpan bir şeyin gürültüsü Alba'nın annesinin mendilini daha da sıkmasına neden oldu. "Alba, git bak bakalım çocuklar ne yapıyor. Ben bir dakika içinde yukarıda olacağım," dedi Luisa ve el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Alba aceleyle merdivenleri çıktı ve çocukların birlikte oynadığı çocuk odasına girdi. Zavallı Fernanda'nın elinde bir isyan vardı. İkizler sessizce okumayı reddediyorlardı ve Magdalena da onların tarafını tutmuştu. Alba'nın yapması gereken

İkizlerden birini odasına, diğeri de çocuk odasının bir köşesine göndererek onları ayırdı. Ancak o zaman evde huzur ve sessizlik hüküm sürüyordu.

Arturo Amca haklıydı. Piedras Quebradas'ta çocuklar asla düzgün bir eğitim alamazdı. Alba tüm çabalarına rağmen bir öğretmen değildi. Ayrıca, evlenip çiftliği terk ederse ne olacaktı? O zaman çocuklara bakmaya kim yardım edecekti? Yoksa mürebbiye bulunamadığı için evde kalıp kardeşlerinin gelişmek için verdiği mücadeleyi izlemeye mahkûm mu olacaktı?

Daha sonra, küçükler uykuya daldıktan sonra Alba dışarı çıktı. Sırtını eve dönerek durdu ve araziye inceledi. Çiftçilik için kolay, nazik bir arazi değildi. Ani donlar dağın onların tarafındaki mısırları bıçaklamaya meyilliydi ve bu nedenle arpalarına, domuzlarına ve keçilerine bağımlıydılar. Babası ne zengin bir hacendado ne de fakir bir köylüydü, birçok yönden eski kafalı bir çiftçiydi. Kahve, hatta susam yetiştirmeyi deneseydi ya da Bay Molina'nın yaptığı gibi araziler satın alıp ortakçılara işlettirerek mülklerini genişletseydi daha başarılı olabilirdi.

Tadeo geniş kenarlı şapkasıyla tarlalarda dolaşarak onların babası olmak istiyordu ama bu akıllıca mıydı? Arturo daha önce onları ziyaret ettiğinde, "küçük burjuva çiftçiler" olduklarını söylemişti. Alba onun bunu bir iltifat olarak söylediğini sanmıyordu ama Tadeo öyle algılamıştı. En azından çiftçi kısmını. Onun "burjuva" kısmını pek umursamadığını düşündü.

Belki de kardeşi aptallık ediyordu ve amcalarının dediği gibi, nasıl olsa satmak zorunda kalacaklardı.

Alba içeri, ıssız salona doğru yürüdü. Önce ayak seslerini, sonra da arkasında Arturo'nun sesini duydu.

"Her şeye rağmen kolyeyi taktın mı? Sorma fırsatım olmadı," dedi Arturo.

"Elbette taktım." Alba dönüp bir avucunu göğsüne bastırdı. "Annem beni azarlamasın diye gizlice taktım."

"Güzel."

Adam ona gülümsedi ama kadın gülümsemesine karşılık vermedi, daha önce yaşanan yüzleşmeyi hatırladı. "Kavga etmemeliydin

Tadeo'yla birlikte," dedi, eli elbisesinde aşığıya doğru ilerleyerek minik düğme sıralarını okşadı.

"Benimle böyle küstahça konuşmamalı. İş meselelerini ondan daha iyi bilirim."

Dünyadaki bütün erkekler arasında en çok Arturo'yu seviyordu. Onun zeki, hatta muhteşem olduğunu düşünüyordu. Ama Tadeo tüm hatalarına ve öfkesine rağmen hâlâ onun kardeşıydi ve Alba kaşlarını çatı. "Çiftçilikten anlıyor amca. Toprağı tanıyor."

"Ben de biliyorum. Birkaç yıl burada yaşadım. İyi, verimli bir arazi değil." "Yine de Quirogas'ların toprağı. Mirasımız."

"Fakir bir miras." Arturo onun yanından geçip piyanoya doğru yürüdü. Tahtayı yukarı kaldırdı, parmakları birkaç tuşla oynuyordu. "Tadeo gibi bana da mı kızgınsın?" diye sordu sırtarak. "Gittiğimi görmek ister misin? Eğer istersen bu gece bavullarımı toplayabilirim."

Hızla ona yaklaştı, midesinin derinliklerinde kaynayan kırgınlık yerini şaşkınlık ve endişeye bıraktı.

"Tabii ki hayır! Bizi ziyaret etmeni o kadar çok istedim ki! Hatta bize gelmen için sarı bir kumaş parçasının etrafına bir ip bile düğümledim."

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Bu bir büyü. İşe yaradı," dedi gururla.

"Bunu sana kim öğretti?" diye sordu adam, kaşları çatılmıştı. "Valentin. Ama böyle numaraları herkes bilir."

"Molinas'ın malikanesinde çalışan çocuk bu, değil mi? Bugün sana bir buket uzatan?"

"Evet," dedi Alba, siyah saçlarından bir tutama dikkatle dokunup yere bakarak. "O benim arkadaşım."

"Köylülerin aptalca batıl inançlarını dinlemek için biraz fazla yaşlısın. O aptalca masallar beynini çürütecek," dedi Arturo, piyanonun kapağını sert bir elle kapatarak.

"Bunlar sadece hikâye. Babam da aynı şeylere inanırdı. Cadıları uzak tutmak için kapının yanına bir kase tuz ya da yatağın altına bir makas koyardı."

Arturo başını sallayarak, "Makas paslanırsa güçlü bir cadı yaklaşıyor demektir," dedi. "Böyle hikâyeler duydum. İşte bu yüzden burayı terk ettim ve kardeşin de çiftliği satmayı düşünmeli. Böyle bir çiftlikte işçilerin tekrarladığı eğitimsiz saçmalıklar dışında ne öğrenebilirsin ki?"

"Her zaman saçmalık değil. Bazen ayın ışığı yüzüme vurduğunda alametler görüyorum. Sen daha saat beş trenine bineceğini haber vermeden önce bile o saatte geleceğini biliyordum."

"Alametler. Gerçekten, Alba."

"Babamda da vardı. Ve büyük teyzemiz Guadalupe'nin bir keresinde bizi ziyaret ettiğinde hayaletlerle nasıl konuştuğunu hatırlıyorum."

"Guadalupe Teyze yılın hangi ayında olduğumuzu hatırlayamayan bunak bir kadındı. Eğer ona inandıysan, düşündüğümünden daha aptal olmalısın."

"Amca, benimle alay etme," dedi, onun sert azarından incinmişti. Bu tür kaprislere inanmanın biraz aptalca olduğunu düşünüyordu ama şimdi onun kendisini kaba bulmasından korktuğu için kızardı. Ona hiçbir şey söylememeliydi ama yine de sırlarını paylaşacağı için heyecanlıydı.

"Alba, sevgilim," dedi Arturo onun ellerini kendi ellerinin arasına alıp sıkıca tutarken, sesi alçalıp tatlılaşarak, "Mexico City'de yeni bir yüzyıl başladı. Bu modern dünyamızda böyle çocukça inançlara yer yok. Tadeo bu eski mezarı kesinlikle satmalı ve seni kırsal yaşamın tehlikelerinden kurtarmalı."

"O büyüler... onlar oyun. Buna gerçekten inandığımı düşünmemelisin."

"Biliyorum, biliyorum. Yine de Mexico City'yi düşün. Oraya yerleşmek istemez miydin? Alba, hayal bile edemeyeceğin bir zevk! Alameda'da yürüyebilir ve opera dinlemek için Teatro Principal'a gidebilirsin. En yeni dansları edebilir ve en iyi şarapları içebilirsiniz. Yıldız şeklinde elektrik ışıklarının sarkıtıldığı partilere katıldım ve bu ışıklar herhangi bir gök cismi kadar parlaktı. Burada her şey donuk ve sıkıcı, orada ise her şey canlı. Saraylar, arabalar, hatta otomobiller bile var."

"Mexico City'de bir sevgilin var mı?" diye sordu.

Adam hâlâ onun ellerini tutuyordu ve onlara bakıyordu. Küçük bir tebessümle gülümsedi. "Ne tuhaf bir düşünce. Bunu bir yerden almış olmalısın."

Kız kardeşim Julia, belki?"

"Anneme yazmış ve parayı bu kadar çabuk tükettiğin için bir sevgilin olması gerektiğini söylemiş."

Bunu tekrarlamak küstahlıktı ama Arturo Amca alınmak yerine eğlenmiş görünüyordu.

"Babamın verdiği yetersiz harçlıkla balkonlu, şirin bir daire döşedim. Ama hiçbir kadın oraya adımını atmadı."

"Ama birinin oraya ayak basmasını istiyorsun. Eminim adını tahmin edebilirim." "Yapabilir misin?"

"Evet, eğer konsantre olursam." Gözlerini kapattı, adamın ellerini kendi ellerinin üzerinde hissetti ve gülümsedi. "Elena."

Adam Alba'nın ellerini aniden bıraktı ve Alba'nın kolları kurşuni ve işe yaramaz bir şekilde yanına düştü. Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Doğru tahmin etmişim, değil mi?"

"Hayır," dedi Arturo hoyratça.

"O zaman Julia Teyze yanılıyor ve senin sevdiğin bir kadın yok, öyle mi?"

"Bunu tartışmak istemiyorum," dedi Arturo onu şaşırtan alçak ve kuru bir ses tonuyla.

Omuzlarının üzerinden bir şeye baktı, gözleri sert ve acımasızdı. Odada hüküm süren keyif kaybolmuş, yerini buz gibi, çorak bir manzaraya bırakmıştı. Sessiz kaldılar ve sonra başını sallayıp konuştu; sesi değişmişti, artık özlemle doluydu.

"Sevdiğim ama birlikte yaşayamayacağım bir kadın var. En azından şimdilik. Belki bir gün onu oraya, balkonlu daireye götürebilirim."

Alba'nın aklına daha önce hayalini kurduğu süslü parfümleri ve devekuşu tüylü şapkası olan kadın geldi. Bu kadının amcasıyla kol kola sokakta yürüyebileceğini ve operaya gidebileceğini hayal ederek bir kıskançlık duydu. Ama neden şimdi onunla birlikte yaşayamıyordu? Ona kalbini vermeye tenezzül etmeden önce büyük bir servet kazanmasını mı bekliyordu? Yoksa başka bir adamla mı ilişkisi vardı? Ya, Tanrı korusun, evli bir kadınsa? Belki de yakışıklı ve çekici olsa bile Arturo'yu umursamıyordu.

"Sanırım her türlü romantik engel, nihai birlikteliği daha tatlı kılacaktır," dedi Alba.

"Özlemin boyunduruğuna katlanmamız gerektiğini söyleyebilirim, ağır olsa da," diye yanıtladı.

Kadın gülümsedi. "Mısralarla konuşuyorsun amca." "Bir şair için kötü bir şey mi bu?"

"Hoşuma gidiyor, ama Tadeo bunun aptalca olduğunu söyleyecektir." "Eminim derdi."

Arturo dikkatli ve keskin gözlerle onu izledi. O gözlerde tuhaf bir ışık, tanımadığı bir duygu titreşimi vardı.

Sessizlik onları koza gibi sardı. Alba'nın korsesinin askıları oldukça sıkı geliyordu ve bir elini karnına bastırarak kıpırdandı. Sonunda Arturo konuştu.

"Tadeo buraya ait olabilir ama sen değilsin. Bu çiftliğin tozlu dolaplarından birine kapatılamayacak kadar güzel ve zekisin Alba."

Bu iltifat karşısında kızardı ve nasıl cevap vereceğini bilemediği için sadece "Evet" dedi.

Bunun üzerine Arturo gülümsedi, tarif ettiği elektrik ışıkları kadar parlak, göz kamaştırıcı ve kesin olan o durgun gülümsemesi. Üst kattan bir gümbürtü geldi ve Alba tavana baktı, dudağını ısırды ve ikizlerin yine savaşta olduğunu hayal etti.

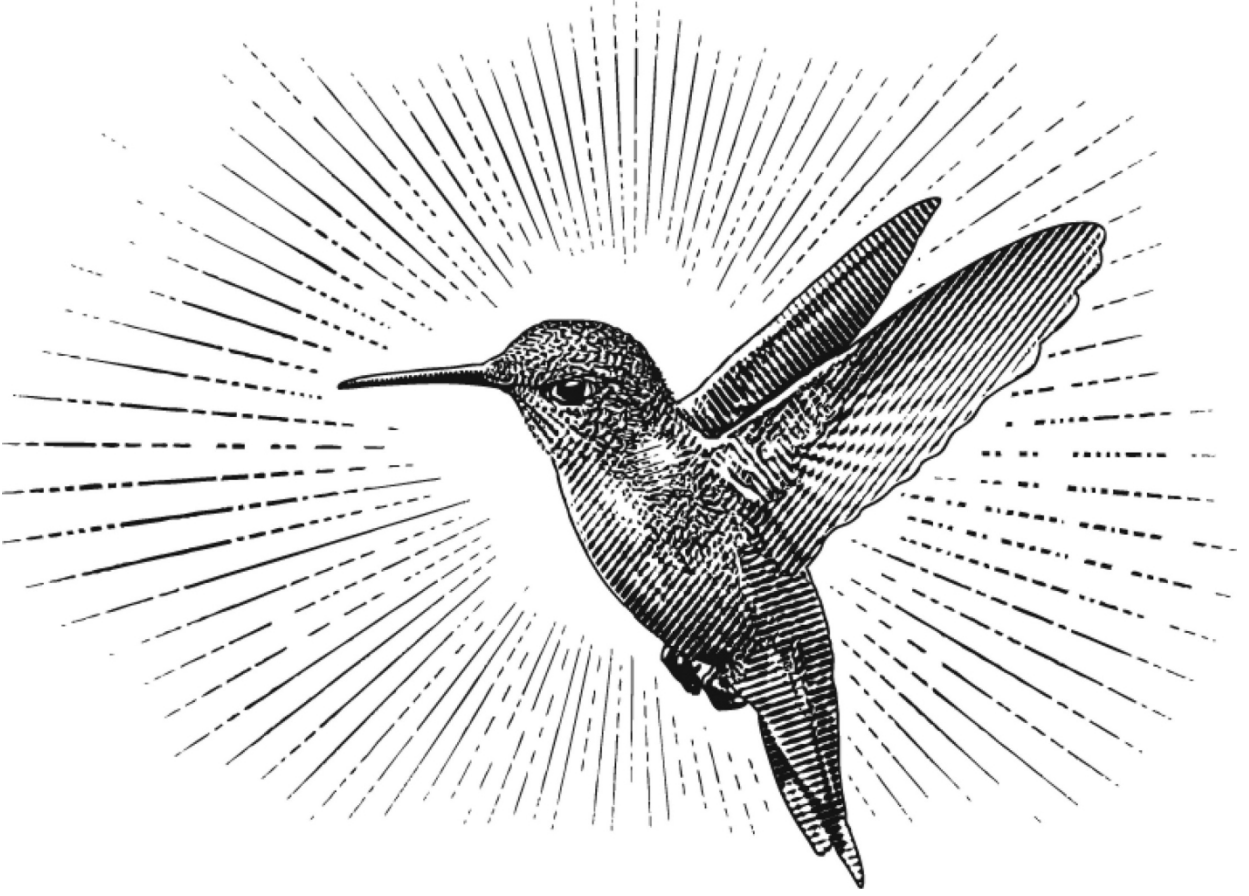
"Gitmeliyim," dedi ve aceleyle ikinci kata çıktı.

Gerçekten de iç savaş patlak vermişti ve Alba ancak aradan bir asır geçmiş gibi hissettikten sonra odasına geri dönebildi. Arturo'nun tarif ettiği şehri hayal etmeye çalıştı; büyük tiyatrolar, görkemli mağazalar, ihtişamlı evler. Kadınların sağa sola koşuşturmak, çocuklarla ilgilenmek ve akşam yemeği için tavuk yolmak zorunda kalmayacağı bir yer.

Yorgun bir iç çekişle bukete bakmak için başını çevirdi, sıradan çevresinin arasında bu hediyenin güzelliğini arıyordu ve çiçeklerin hepsinin solmuş olduğunu görünce şok oldu. Birkaç saat içinde kurumuşlardı. Kafası karışmış bir halde parmaklarını solmuş bir güle bastırdı.

Bir taç yaprağı yere düştü.

1998: 3

Söğütlük'ü meraklı gözlerden UZUN BİR DUVAR KORUYORDU. Minerva'nın mülk hakkındaki genel izlenimi, buranın sınırlandırılmış bir dünya olduğu, ağaçların manzarayı dikkatle gizlediği, ön kapıya ulaşmadan önce biraz sağa dönen bir patika olduğu, sanki evin süslü bir perdenin arkasına saklandığı yönündeydi.

Söğütler, ön cephesi sakın bir bej rengine boyanmış, düz çatılı, sütunlu bir revakı ve kemer çerçeveli pencereleri olan üç katlı bir New England eviydi. Üçüncü kattaki belirgin, karmaşık bir şekilde dekore edilmiş oculus yapıya büyüleyici bir dokunuş katıyordu. Uzun zamandır modası geçmiş olan gösterişli bir ihtişam izlenimi veriyordu.

Minerva termosunun kapağını açtı, kahvesinden bir yudum aldı, cesaretini topladı ve zili çaldı. Giriş holünde onu bekleten şaşkın bir adam tarafından eve kabul edildi, ardından onu aydınlık ve güneşli bir solaryuma yönlendirdi. İki hasır şezlong, iki zarif sehpa -her biri özenle düzenlenmiş kuru çiçeklerle dolu beyaz bir vazo ile süslenmişti -Yuvarlak beyaz bir masa ve ona uygun beyaz sandalyeler zarif ama rahatlatıcı bir vaha yaratıyordu.

Başına Elizabeth Taylor'ın birkaç on yıl önce takmış olabileceği türden altın sarısı ve yeşil bir türban sarmış yaşlı bir kadın masada oturuyordu. Kaşları özenle alınmış ve ağzı koyu kırmızıya boyanmıştı. Önüne bir tepsi ve bir demlik çay konmuştu ve görünüşe göre tostunu kemiriyordu ki Minerva'nın ortaya çıkmasıyla bölündü. Kadın şimdi Minerva'ya kemerli, soğuk bir bakışla bakıyordu.

Bayan Carolyn Yates, evlenmeden önceki soyadı Wingrave, Minerva'nın üniversitede Joyce Evi'nin yenilenmesini tanıtan broşürlerde gördüğü kadar heybetli görünüyordu.

"Otur," dedi Bayan Yates ve Minerva emre itaat etti. "Bana torunumun sizinle bir randevusu olduğu izlenimine kapıldığınızı söylediler."

"Özür dilerim, kapıdaki adama Noah'ın beni davet ettiğini açıklamaya çalışıyordum."

"Torunum şu anda uyuyor ve birkaç saat daha uyanmayacak. Dün gece çakırkeyif bir şekilde geri döndü ve evin içinde bir o yana bir bu yana koşuşturduktan sonra birkaç şişe daha açıp kendini zil zurna sarhoş etmeye başladı ki bu benim aşına olduğum bir durum. Bu olduğunda, Noah asla tutmaya niyetli olmadığı bazı sözler verme eğilimindedir. Söyle bakalım, seni Paris'e uçuracağını söyledi mi? Sana bir araba sözü verdi mi? Hiçbir şey alamayacaksın ama bu sefer hangi yalanları söylediğini merak ediyorum."

"Brunch için uğrayabileceğimi ve sizinle tanışabileceğimi söyledi."

Minerva dürüst olmak gerekirse, Noah'nın ayıldıktan sonra gün ışığında böyle bir şeyi kabul edeceğinden emin değildi ama Bayan Yates'in merhametli olabileceğini ummuştu. En azından onunla birkaç kelime konuşabilirdi. Kadın

aylar önce kapısını çalacak cesareti bulmalıydım. Ne olursa olsun. Noah'la buluşması ona büyükannesini aramak için bir bahane sağlamış ya da belki de sadece sönmüş iradesini yeniden alevlendirmişti.

"Benimle buluşmak mı? Neden benimle tanışmak istiyorsun ki?" Carolyn Yates kelimeleri küçümseyici bir gülümsemeyle noktalarak cevap verdi.

"Benim adım Minerva Contreras. Sizinle daha önce de konuşmaya çalışmıştım. Stoneridge'de öğrenciyim ve tezim Beatrice Tremblay'in çalışmaları üzerine. Bayan Tremblay'in kişisel belgelerinin ve günlüklerinin sizde olduğu söylendi. Onları incelemek istiyorum."

"Betty arşivini Stoneridge'e bağışladı. Elimdeki materyaller kamu tüketimi için değil."

"Sorun da bu, Bayan Yates. Bence bu davada kişisel olanla kamusal olan kesişiyor. Bayan Tremblay, Kayboluş'un kendi kişisel deneyimlerine, tanıdığı birinin kayboluşuna dayandığını söyledi. Ben de bu bağlantıyı araştırmak istiyorum."

"Virginia'nın kayboluşu mu?" Küçümseme eriyip gitmişti; şimdi Minerva'yı temkinli gözlerle inceliyordu.

"Kaybolan kızı tanıyor musun?"

"Üçümüz sınıf arkadaşydık. Ama kendimi aptalca sorgulamalara maruz bırakmayacağım ya da Betty'nin eski günlüklerini karıştırmanıza izin vermeyeceğim. Gidebilirsiniz," dedi Bayan Yates umursamaz bir tavırla. Çaydanlığa ve bir fincana uzandı.

"Kayıp kızın tam adı neydi? En azından bunu bana söyleyebilir misiniz? Söylerseniz eski gazetelerden hikâyesine bakabilirim."

"Bir şeyler atıştırmaya çalışıyorum, Bayan Contreras."

Kadının solgun elleri titriyor, Minerva'ya büyük büyükannesinin son günlerindeki zayıf halini hatırlatıyordu.

"Lütfen izin verin," dedi Minerva, hızla bir elini uzatarak Carolyn'in bileğini sabitledi. Kadının elinin arkasında geniş, silik bir yara izi vardı; mavimsi damarlar ve yaşlılık lekelerinin arasından görünen eski bir yaraydı bu. Minerva nazikçe fincanı tutmasına yardım etti, böylece çay doldurabilecekti.

Carolyn tencereyi ve fincanı yere bırakıp Minerva'ya baktı. Minerva irkilmiş gibiydi, sonra diğer eliyle bileğini ovuşturdu ve sırttı,

Kendini toparlıyordu.

"Yaşlanmak son derece sakıncalı," dedi. "Eskiden okçuluk çalışır ve güzel portreler çizerdim, düşünebiliyor musun?"

Carolyn çayını dikkatle yudumladı ve Minerva'ya sanki onu ölçüyormuş gibi baktı. Kadın tekrar gitmesini istemedi ve Minerva da kalkmayı teklif etmedi. Elleri sırt çantasının üzerinde oturmuş bekliyordu.

"Adınızı birkaç ay önce benimle iletişime geçmeye çalıştığınız zamandan hatırlıyorum. Sekreterim burslu uluslararası öğrencilerden biri olduğunuzu söylemişti. Kampüste çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Yerleşik bir yöneticiyim. Dil laboratuvarında İspanyolca öğretiyorum ve özel ders veriyorum."

"Çok çalışkansınız." "Bu gerekli."

"Sahip olunması gereken iyi bir nitelik. Torunumu şu anda kapı dışarı etsem tek kuruş kazanmayı bilmez," dedi kadın, manikürlü tırnaklarını masaya vurarak. "Özel öğretmenlere rağmen doğru dürüst not bile alamıyor. Zavallı şey, işe yaramazın teki. Omurgasız büyüdü. Bu en iyi ailelerde bile olur. Bazı özellikleri edinemezsiniz, sadece yetenekle doğarsınız ya da doğmazsınız. Her şey kanda var, görüyorsunuz."

Carolyn gümüş bir fincanın içinde duran haşlanmış yumurtaya uzandı. Bir bıçak aldı ve yumurtanın etrafına hafifçe vurarak kabuğunu kırdı, ta ki üst kısmını kaldırına kadar. Sonra bir kaşık aldı ve içindekileri kaşıkla çıkardı. Bu kez eli titremedi; manevrası etkili ve kusursuzdu. Zayıflık anı geçmişti ve konuşurken bir asker kadar sert oturuyordu.

"Betty kampüste çalışıyordu. Fransızca öğretiyordu, gerçi o zamanlar bir dil laboratuvarımız yoktu. Buhran dönemindeki pek çok kız gibi o da fakir büyümüştü. Stoneridge'de çok zengin uluslararası öğrencilerimiz var ama siz onlardan biri değilsiniz, doğru mu?"

Minerva sakince kadına bakarak, "Hayır, değilim," dedi. "Kampüsteki çalışmalarım ve bursum olmadan okul ücretini karşılayamam."

"O zaman sen de Betty gibisin sanırım. Hırslı, enerjik, yükselmek için mücadele eden bir kız," dedi Carolyn bir kaşık daha yumurta alırken. "Betty'nin kişisel evrakları senin için gerçekten değerli mi?"

"Çok değerli olabilirler. Lovecraft gibi yazarları bu kadar yakından tanımamızın bir nedeni de -önyargılarını, tercihlerini, özünü- pek çok yazılı materyal bırakmış olmasıdır. Irkçılığın kozmolojik bakış açısına kadar her şey mektuplarda yer alır ve ilk başta hayal edemeyeceğiniz şekillerde öykülerle bağlantılıdır. Beatrice Tremblay gibi erken dönem bir korku öncüsünün, böyle bir kadın yazarın zihnine bakabilmek bir onurdur."

"Herkes kendisine bakılmasını istemez. Ayrıca, Betty birkaç öykü ve bir roman yayınladı ama hiçbir zaman gerçekten ünlü bir yazar olmadı. Hayatını redaktörlük yaparak kazandı. Böyle önemsiz bir figür sizin için gerçekten ilginç mi?"

"Benim için önemsiz değil. Beatrice sadece bir roman yayınlamış olabilir ama bu roman kült statüsü kazandı ve iki kez yeniden basıldı. Onun mirasına saygı göstermeyeceğimden endişeleniyorsanız, sizi temin ederim ki sıradan bir iş yapmayacağım. Ortadan kaybolan kız kimdi? Lütfen Bayan Yates, bana ondan bahseder misiniz?"

Carolyn elindeki peçeteyi dudaklarına götürdü. Bir kez daha Minerva'yı dikkatle ölçüyor, sanki sahip olduğu belirli bir niteliği ayırmaya çalışıyor gibiydi. Bir şey onu ikna etmiş olmalıydı, çünkü gülümsedi.

"Virginia Somerset varlıklı biriydi ve Betty'den çok farklıydı. Kaybolan kızın adı buydu. Oda arkadaşlarıydılar."

"Virginia Somerset," dedi Minerva, ismi tekrarlayarak. Neredeyse bir yakarış gibiydi.

"Evet. Ama onu hiçbir gazetede bulamazsınız." Carolyn peçetesini bir kenara fırlattı. "Ortadan kaybolduğu bildirilmedi."

"Neden?"

"Temperance Landing'den bir çocuk vardı, onunla ilişkisi olabilirdi. Ailesi onunla kaçtığına inanıyordu. Betty aynı fikirde değildi."

"Virginia'ya ne olduğunu düşünüyordu?"

"Neden yürüyüşe çıkmıyoruz, Bayan Contreras? Belki size yaslanmamın bir sakıncası olmaz, baston kullanmaktan nefret ediyorum ama itiraf etmeliyim ki artık eski neşeli halimde değilim."

Carolyn ayağa kalktı ve Minerva ona kolunu uzattı. En son Caz Çağı'nda yeniden dekore edildiği belli olan bir salona girdiler; zemin siyah-beyaz bir dama tahtası, duvarlar ise nane yeşiliydi. Kristal bir avize ve büyük bir cam ayna, zümrüt yeşili saçaklı gölgeli bir lambader, lake bir paravan ve pirinç kenarlı gül ağacı kollu siyah kanepeler, hepsi on yıllar öncesinin ışıltısını ve ihtişamını çağırıyordu.

"Betty, Virginia'nın sonunun kötü olduğunu düşünmüştü. Sanırım her zaman bir hayal gücü vardı ve sanırım Virginia kaybolmadan önceki haftalarda garip davranıyordu. Bir gün yeniden ortaya çıkacağına, bize nasıl uzaklara gittiğini ve dünyayı dolaştığını anlatacağına inanıyordum. Durumun böyle olacağını umuyordum. Ama bir daha geri dönmedi."

"Ne zaman kayboldu?"

"1934 yılının Aralık ayında."

Carolyn bir kapıyı açtı ve sıra sıra kitaplıklar ve odanın ortasında devasa bir masa bulunan, ofis ve kütüphane karışımı gibi görünen bir yere girdiler. Masanın üzerinde kendine özgü yeşil gölgeleri olan iki banker okuma lambası ve iki sandalye vardı. Bir duvar resimlerle süslenmişti; çoğu büyük, portre ya da çiçek kompozisyonlarıydı. Minerva onların önünde durmuş, ilgiyle onları inceliyordu.

"Bunlar çok güzel," dedi.

"Beğendiniz mi? Onlar benim. Stoneridge'de güzel sanatlar okudum. Gençliğimde birkaç sergi açmıştım," dedi Carolyn, sesinde bariz bir gurur vardı.

Minerva'nın bakışları küçük bir tabloya kaydı. Diğerlerinden farklıydı; süslü yaldızlı bir çerçevesi yoktu ve konusu tamamen farklıydı. Soyuttu. Mavi bir yüzey üzerinde sarı daireler, öfkeli bir hızla ilerlemiş gibi görünen bir el tarafından boyanmıştı; diğer resimlerin dikkatli, metodik yaklaşımına kıyasla fırça darbelerinde vahşi bir şey vardı. Üçgenler ve çizgiler, sanki yarım düzine minyatür güneşe bakıyormuş gibi, dairelerden uzanan ışınları andırıyordu.

"Bu seferki farklı. Yeni bir teknik mi deniyordun?"

Carolyn başını salladı. "Bu Virginia'nın resmi. Onun spiritüalist resimlerinden biri. Edgar sakladı."

"Edgar mı?"

"Kocam Edgar Yates, Virginia'yla kısa bir süre nişanlıydı. Hepimiz birbirimizi tanıyorduk."

Ne tuhaf bir şey, diye düşündü Minerva. Ama yine de hepsi aynı sosyal çevrenin üyeleri idi ve özellikle o günlerde, aynı şehir kulübüne katılmaları, aynı partilere ve toplantılara katılmaları ve birbirleriyle evlenmeleri gerekirdi diye düşündü.

"Sözde birlikte kaçtığı adamı da tanıyor muydunuz?"

"Santiago. Portekizli bir çocuktur. Massachusetts'te balina avcılığı endüstrisinin olduğu günlerden beri onlardan payımıza düşeni aldık. Tabii ki Virginia'nın kayboluşunun kamuoyuna duyurulmamasının en önemli nedenlerinden biri de buydu. Virginia'nın Edgar Yates'i reddettiğini ve onun yerine bir tamirci seçtiğini öğrenmek insanlar için skandal olurdu," dedi Carolyn, öne doğru eğilip parmağını küçük tablonun çerçevesi boyunca gezdirerek. Bir parmağını ağır bir zümrüt yüzük, diğerini altın bir alyans süslüyordu. "Yatakhaneimizin etrafında bazı işler yaptı. Onu bu şekilde tanıyorduk. Virginia'ya onun hakkında takılırdık."

"Neden?"

"Ona dik dik bakardı. Kıza deli gibi aşık olduğu belliydi. O zamanlar her şey oldukça masum görünüyordu. Şimdi, yıllar sonra, kim bilir? Belki de Betty'nin Virginia'nın kayboluşuyla ilgili şüpheleri temelsiz değildi. Belki de kaçtılar, sonra da adam ona zarar verdi."

Carolyn elini kaldırdı ve geri çekildi.

"Bunun spiritüalist bir resim olduğunu mu söylediniz? Medyumluk ve ektoplazma gibi mi?" Carolyn başını hafifçe salladı ve bir elini çenesine bastırdı. "1920'lerde, Büyük Savaş'tan sonra yeniden moda oldu. İnsanlar sevdiklerini kaybetmişlerdi ve onlarla iletişim kurmak istiyorlardı. Grip de birçok kişiyi öldürmüştü. kişiler. Seanslar vardı popüler, ve Orada vardı sözde medyumların sayısız gösterileri. Houdini bunların çoğunu çürüttü. Sonra Büyük Buhran geldi ve herkesin daha acil işleri vardı.

hayaletlerden daha büyük sorunlar.

"Virginia'nın annesi bir Spiritüalistti ve 1929 yılında vefat etmişti. Bu nedenle Virginia'nın paranormal faaliyet ve ölümden sonra yaşam fikirlerine sarılması şaşırtıcı değil. Otomatik yazıya inanıyor ve ruhların etkisi altında resim yapıyordu. Onun resimlerini ya da çizimlerini hiçbir zaman anlayamadım." Carolyn küçük tabloyu işaret etti. "Bu sanat sayılmaz, sizce de öyle değil mi? Korkunç, çirkin bir karalama."

"Virginia'nın inançlarını paylaşmıyordunuz o zaman?"

"Korkarım kendime ve sadece kendime inanıyorum. Her zaman inandım, genç bir kızken bile. Zavallı Virginia'yla dalga geçerdim. Zincire vurulmuş hayaletleriyle alay ederdim. Hayır, onun resimlerini ya da hayalet hikayelerini anlayamazdım."

"Peki ya Beatrice? Doğaüstü şeylere inanır mıydı? Örneğin büyücülüğe."

Tremblay'ın on yedinci yüzyıl New England'ında geçen romanının konusu, içlerinden birinin cadı olduğuna inanmaya başlayan bir grup genç kadının etrafında dönmektedir. Roman, kadınlardan birinin ortadan kaybolmasıyla sonuçlanır. "All Saints' Day" adlı romanı da cadılıkla ilgiliydi ve kısa öykülerinde genellikle trajik sonlarla karşılaşan genç, mutsuz kahramanlar yer alıyordu. New England'la, büyücülükle ve doğaüstü şeylerle olan bağlantı tüm öykülerde gizliydi.

Carolyn odanın diğer tarafına doğru ilerledi ve dar bir dolabın çekmecesini açtı. "Evet, öyle," dedi kadın. "Şunu taşımama yardım et."

Minerva aceleyle onun yanına gitti ve yeşil bir kutu çıkardı. Carolyn masaya doğru bir işaret yaptı ve Minerva kutuyu yere koydu. Carolyn kapağı kaldırıncı deri ciltli bir defter ve altında geniş yeşil bir kurdeleyle bağlanmış manila bir zarf ortaya çıktı.

"Betty üniversiteden beri ve yirmili yaşlarının ortalarına kadar günlük tuttu. Hepsi bende var ama muhtemelen ilgilendiğiniz bu. Bu onun 1934 yılındaki günlüğü," dedi Carolyn ve defteri ona uzattı.

Minerva defteri dikkatle tuttu ve bir elini ön kapaktaki düğme perçinlere doğru kaydırды. Defteri açtı. "Beatrice Tremblay'ın Mülkü" kelimeleri çizgili bir sayfaya düzgünce yazılmıştı. Göz gezdirdi.

Girişler sıradan görünüyordu: dekanın evindeki bir akşam yemeği, şehirde oynayan yeni bir film, hava durumu hakkında karalamalar. Sonra manila zarfa baktı.

"Bu da başka bir günlük mü?" diye sordu. "Hayır. Açabilirsin."

Minerva defteri yere bıraktı. Kurdelenin düğümünü dikkatlice açtı ve zarfın etrafından çözdü. Sonra bir kapağı kaldırdı ve başka bir yeşil kurdeleyle bağlanmış bir yığın sayfa çıkardı. En üstteki sayfada büyük harflerle "VIRGINIA SOMERSET" yazıyordu ve altında da "Beatrice Tremblay, 1988" yazıyordu. Ölümünden bir yıl önce.

Carolyn'e baktı. "Bu, Betty'nin Virginia'nın kayboluşunu anlattığı, hiç yayımlanmamış bir elyazması," dedi kadın. "Sizinle bir anlaşma yapacağım, Bayan Contreras. Betty'nin günlüğünü ve el yazmasını okuyabilirsiniz ama bunu sadece bu odada yapabilirsiniz. Onları bu evden çıkaramazsınız."

Minerva hemen, "Elbette," dedi.

"Ayrıca birkaç şartım daha var. Söğütler'de kaç saat geçirip o sayfaların üzerinden geçebileceğini ben belirleyeceğim. Sizi beslemek ya da kokteyl ikram etmek niyetinde değilim ve günün herhangi bir saatinde gelip gitmenize, kapıma vurup içeri alınmanızı istemenize izin vermeyeceğim. Gelmeden önce benden randevu almalısın, anlaşıldı mı? Bu benim yemeğimi böldüğün tek an."

"Günlük aktivitelerinizi bölmeyeceğim ve koşullarınıza uyacağım," dedi Carolyn'in ciddi konuşmasını taklit ederek çok resmi bir şekilde.

"Güzel. O halde bu sayfaları bir saat boyunca inceleyebilirsiniz. Daha sonra geri kalanını okumak için başka bir zaman gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok minnettarım."

Carolyn hiçbir şey söylemedi, sadece başındaki sarığın kenarına dokundu, sanki yerinde durduğundan emin olmak ister gibi ve dışarı çıktı.

Minerva önce günlüğe, sonra elyazmasına baktı ve sonunda kutuya göz atıp zarfın içine baktı. Oraya sıkıştırılmış iki siyah-beyaz fotoğraf buldu. Biri üç kadını gösteren bir kareydi.

Maskeli balo kostümleri içindeydiler, ancak ikisi henüz maskelerini takmamıştı ve yüzleri çıplaktı.

Minerva'nın aşına olduğu *The Vanishing* kitabının kapağındaki tanıtım fotoğrafında görüldüğünden çok daha genç olmasına rağmen, Beatrice Tremblay'i bu fotoğrafta tanıdı. Carolyn bir domino maskesi takmış ve saçları platin sarısına boyanmış olsa da Minerva onu kolayca tanıdı. Duruşunda, bir eliyle boynundaki inci dizisine dokunuşunda şüphe götürmez bir keskinlik vardı. Geriye üçüncü kadın kalıyordu: O da Virginia Somerset'ti.

İkinci fotoğraf onu daha net, daha yakından gösteren bir portreydi, böylece izleyici saçlarının yumuşaklığını ve ağzının narin kıvrımını takdir edebiliyordu. Bu portrede utangaç bir şekilde gülümsüyordu.

Minerva dikkatini el yazmasına verdi. Değerli bir şeylere bakabilme ihtimaline karşı bir not defteri ve ses kayıt cihazı getirmişti. Şimdi kulaklıklarını taktı ve birkaç pasajı yazıya dökmeye çalışarak öfkeyle bir şeyler karaladı. Dizüstü bilgisayarını da getirebilirdi ama o elle not almayı, sonra da bunları bilgisayara yazmayı tercih etti. Bu süreç düşüncelerini netleştirmesine yardımcı oldu ve stenografisi iyice gelişti.

Bazı anlar, geçen zamanın etkisiyle bozulmadan ve ıslıl ıslıl bir şekilde bize geri döner. İşte 1934 yılının Aralık ayını ve Virginia Somerset'in kaybolduğu geceyi hatırladığımda böyle oluyor. Minerva bu cümleyi yazdı ve yüksek bir tıkırtı başını kaldırmasına neden olana kadar yazmaya devam etti.

Tıkırdayan Noah'ydı, parmak eklemleri masaya vuruyordu. "Zaman doldu," dedi. "Onu bulduğun yere geri koymalısın."

Minerva koltuğunda kaydıldı ve kol saatine baktı. Discman'inde bir düğmeye basarak Los Amantes de Lola'yı şarkının ortasında durdurdu ve kulaklıklarını çıkardı. "Şimdiden bir saat mi oldu?"

Cevap vermedi. Bunun yerine esnedi ve kollarını gerdi. Görünüşüne bakılırsa kısa bir süre önce uyanmıştı. Üzerinde STONERIDGE COLLEGE yazan bir sweatshirt giymişti ve üzerinde birkaç leke vardı.

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kirli görünümlü bir çift çorapla dolaşıyordu.

El yazmasını, fotoğrafları ve günlüğü yeşil kutularına geri koydu ve kutuyu çekmeceye tıktı.

Noah Yates onun oturduğu sandalyeye yaslandı. "Haftaya gelip bunlara tekrar bakabileceğini söyledi ama önceden aramanı istiyor," dedi ve cebinden bir kartvizit çıkardı. "Öğleden sonra herhangi bir zaman uygun olur. Özel numarası arkasında yazıyor."

Minerva kartı aldı, kartta CAROLYN YATES, BAŞKAN, YATES VAKFI yazıyordu ve altında bir telefon numarası vardı. Bu numara daha önce aradığı sekreterin numarasıydı ama kartı çevirdiğinde arkasında farklı bir numara yazdığını gördü.

"Teşekkürler," dedi.

"Aradığında ona teşekkür et."

Ses kayıt cihazını, not defterini, kartı ve kalemmini sırt çantasına yerleştirdi.

"Seninle konuştuğumu hatırlamıyordum bile," dedi çantasının fermuarını kapatırken.

"Gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Ama yine de geldin," dedi. Sesinde alaycı bir ton vardı.

Discman'ini sırt çantasının ön cebine yerleştirdi. "Onunla konuşmam gerekiyordu. Bunu yapmam için bana bir bahane verdin."

"İnisiyatif kullandığın için seni suçlayamam. Carolyn'in söylediği de buydu: sen çok inisiyatifli bir kızsın. O cesareti takdir eder," dedi. Gülümsedi ama bu gülümseme alaycıydı.

Kız ona baktı, büyükannesine ilk ismiyle hitap etmesine şaşırmıştı. Minerva bunu asla yanına bırakmazdı. Öyle görünüyordu ki... Şey, Nana Alba bunun küstahça olduğunu söylerdi. Ama burada insanlar farklıydı. Zaman da farklıydı.

"Büyükkannenizin kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?" "Seksen üç."

Seksen üç. 1934'te Virginia Somerset gibi on dokuz yaşında olacaktı. Sadece Virginia geçen zamanın etkisinde kalmamıştı.

Beatrice el yazmasına yazmıştı. Bir kitapta preslenmiş bir gül gibi korunmuş, tüm kokusu kaybolmuş ama çiçeğin şekli kalmıştı.

"Beatrice Tremblay ile hiç tanıştınız mı?"

"Evet, çocukken. Ama onu çok iyi tanıımıyordum, bazen büyükannem ve büyükbabamla yemek yedi."

"Hiç Virginia Somerset'ten bahsettiğini duydun mu?"

"Şimdi de beni araştırman için mi kullanıyorsun?" diye sordu, yine o hafif alaycı ifadeyle. "Benimle röportaj yapabilmeniz için bir feragatname ya da belge imzalamam gerekmiyor mu?"

"Bu sıradan bir soru Bay Yates." Sırt çantasını sert bir elle kavradı ve gözlerini adama dikti.

Bay Yates açıkça gülümsedi, görünüşe bakılırsa kızın cevabı onu eğlendirmişti. "Beatrice ona Ginny derdi. Çizimlerini görmek ister misin?"

Bir çekmeceyi açtı ve kara kalemle çizilmiş birkaç eskizi ona uzattı. Minerva onları masanın üzerine koydu. Resim gibi onlar da geometrik şekiller, keskin çizgiler ve enerjik vuruşlardan oluşuyordu. Soyutlamalar.

"Carolyn onlardan hoşlanmıyor. Hiç sevmedi. Ama büyükbabam onları atmasına asla izin vermezdi," dedi Noah.

Çizimlere tekrar baktı. "O zaman ailenizde bunlar uzun zamandır var?"

"Ben doğmadan önce. Sanırım bunları ona Ginny vermiş."

"Elbette," dedi. "Nişanlıydılar."

"Bir süre."

"Büyükbaban hiç Virginia hakkında konuştu mu?"

"Bana değil. Beatrice'le onun hakkında konuştu. Carolyn bundan nefret ederdi. Kıza ne olduğu konusunda karamsarlığa kapılır ve spekülasyon yaparlardı. Büyükbabam kızın nereye gittiğini bulmak için birkaç müfettişe para ödedi."

"Ve?"

"Carolyn bunun para kaybı olduğunu söyledi. Hiçbir şey bulamadılar."

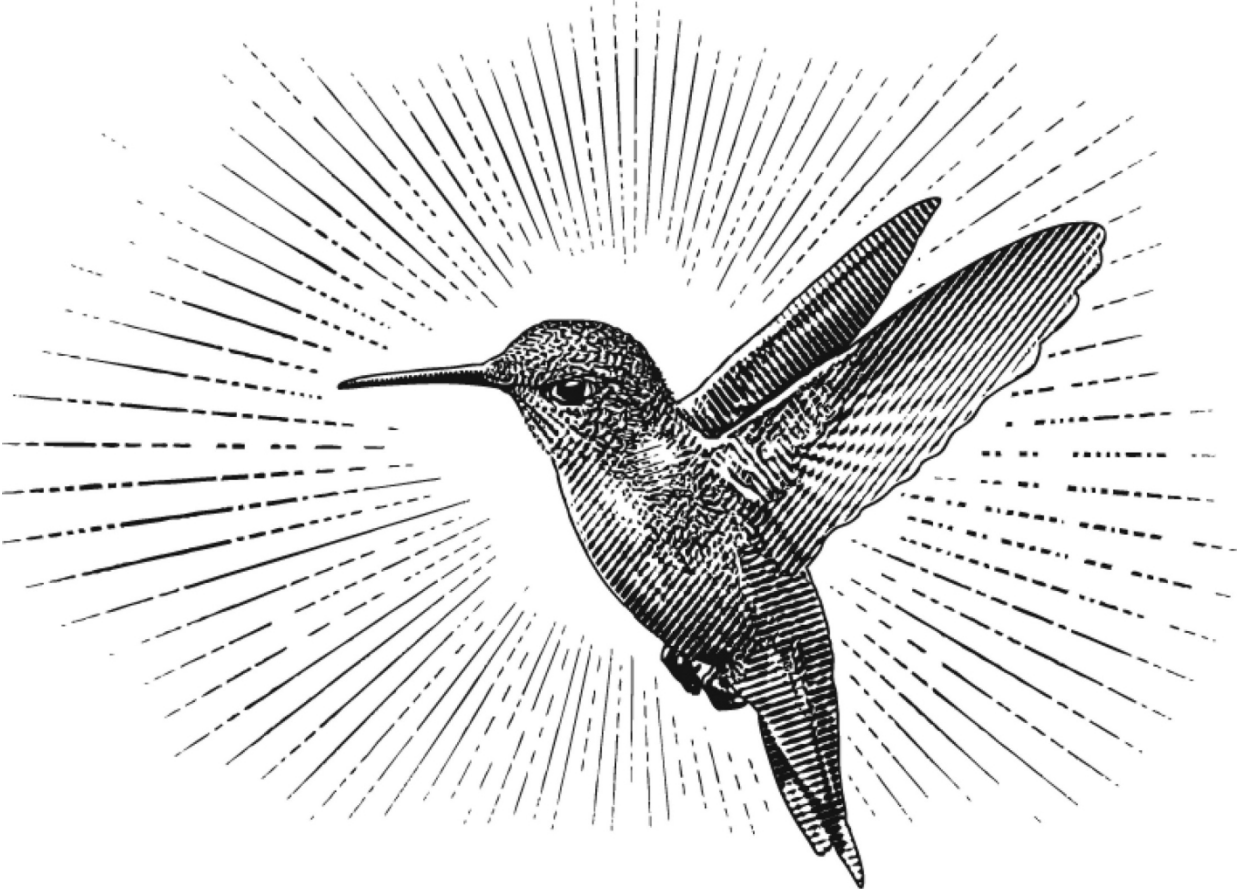
Duvardaki küçük resme baktı ve okumakta olduğu el yazmasını düşündü. Beatrice belli ki Virginia'nın peşini bırakmamıştı, o kadar ki ölümünden onlarca yıl sonra

Kızın anıları. Edgar Yates'e de musallat olmuş olmalıydı, eski nişanlısının bir tablosunu özenle asmış, eskizlerini güvende ve sağlam bir şekilde saklamış, kayboluşunu araştırmaları için özel dedektiflere para ödemişti.

Carolyn'e de kendi samimi yöntemiyle musallat olunmuş muydu? Minerva'nın büyük büyükannesi de onlarca yıl önce meydana gelen bir kaybolma olayının peşini bırakmamıştı; bu hikâye şiddete bulaşmış olsa da Nana Alba anlatısına hiçbir zaman düzgün bir son vermediği için her zaman odak noktasının dışında kalmıştı. Her zaman başa dönüyordu. Ta ki en sonuna kadar, ölüm döşeğindeyken fısıldayarak son ve sessiz bir kapanış yapana kadar.

O zamanlar, ben genç bir kadıncık, hala cadılar vardı.

1934: 1

BAZI ANLAR, geçen zamanın etkisinden kurtulmuş olarak, bozulmamış ve ışıl ışıl bir şekilde bize geri döner. İşte 1934 yılının Aralık ayını ve Virginia Somerset'in kaybolduğu geceyi hatırladığımda böyle hissediyorum.

Her iyi yazar hikayesi için bir ortam sağlamalıdır ve bu nedenle sizinle Virginia hakkında konuşmadan önce yaşadığımız zamanı ve yeri tarif etmeliyim. Bazı detaylar bu hikayeyi anlamanız için çok önemli olacak.

Bu hikayeyi kendi sesimle, kendi tarzımla ve kendi hızımda anlatacağım konusunda sizi uyarmalıyım, bu sizin anlatabileceğiniz gibi görünmeyebilir, ancak bunu böyle yapmam önemli, çünkü bu tek yöntem olacak

Belki de Virginia Somerset'in gerçekliğini ya da benim kâğıda dökemediğim kadarıyla gerçekliğini ortaya koyabilir.

Büyük Buhran'ın ortasındaydık, sonu yokmuş gibi görünen bir trajediydi bu, ama itiraf etmeliyim ki başlangıçta ne boyutta olduğunu anlamamıştım. 1929 yılında, her şey başladığında, birçok insan omuz silkti. Onları kim suçlayabilirdi ki? İnsanlar on yılın büyük bölümünde neşeli vakit geçiriyordu. Kadınlar dizlerini açıp kabalaşıyor, erkekler saçlarını ortadan ayırıp Rudolph Valentino'yu taklit etmeye çalışıyor ve hepsi de yasadışı içkilerini yudumlayıp hafta sonlarını dans ederek geçiriyordu.

1931 gibi geç bir tarihte bile gazeteler insanları uygun fiyata hisse senedi almaya teşvik eden haberlerle doluydu. İşlerin tersine döneceğini düşündük. Ama öyle olmadı. Sonra bir sabah, sanki hepimiz panik içinde bir büyüden uyandık ve nasıl bir çukura yuvarlandığımızı fark ettik.

Babam ressamdı ama işini kaybetmişti. Geçinebilmek için hayat sigortası poliçesinden borç para aldı ve bir yuvayı yumruklayıp ödül kazanmaya çalıştığınız karton oyunları sattı. Herkes kumar oynardı; az parayla çok para kazanma şansıydı, o da bu bahis oyunlarını satarak açlıktan ölmemizi engelledi. Annem turta pişirir ve mutfağımızda satardı. Bir turta beş sentti.

Pek çok insan gerçek para yerine beyaz tavşan parası kullanırdı ve pek çok insan geçinmek için sadakaya muhtaçtı. Ben şanslıydım. Stoneridge Koleji beni özel bir çalışma-öğrenme programına kabul etmişti, bu da Fransızca öğretmenlerinden biri olan Bayan Thérèse Audrain'e yardım etmem ve karşılığında okul ücreti, oda ve yemek almam anlamına geliyordu.

Ohio'daki memleketimde diğer kızlar üç kuruşa çamaşır yıkıyordu. Bir imalatçı haftada on dolara vasıflı işçi aradığı ilanını verdiğinde, insanlar işe girebilmek için sıranın önüne geçmeye çalışırken bir isyan başladı.

Herkes için zordu ama kadınlar için daha zordu. Kadınlar için pansiyonlar yoktu. New York'tan bir kızla tanıştım, kadınların Grand Central'a gidip bekleme salonunda uyuduklarını ve trene biniyormuş gibi yaptıklarını söyledi. Başka nereye gidebilirlerdi ki?

Üniversite bana yaşayacak ve çalışacak bir yer, ayrıca sıcak yemek sağladı. Ailem için en iyisi, bu sayede yanlarına kiracı alabilecekleri ve odamı kiralayabilecekleri anlamına geliyordu. O dönemde evlerinde üç genç erkek yaşıyordu; ikisi benim eski odamı paylaşıyor, bir diğeri de erkek kardeşimle kalıyordu. Annem, babam ve küçük kız kardeşim de üçüncü yatak odasını paylaşıyordu.

Yaşamak için ne güzel bir yerim vardı! Joyce House'un 11 numaralı odası diğer kızlara pek bir şey gibi görünmeyebilirdi; sadece bir yatak, bir masa ve bir pencere. Ama benim için bir özgürlük şansıydı.

Büyük Buhran nedeniyle pek çok kadın iş bulmakta zorlanıyordu. Eğer evliyseniz, sizi işe almazlardı. Evin geçimini erkeklerin sağlaması gerekiyordu ve eğer evliyseniz ve çalışıyorsanız, bir erkeğin işini çalmış oluyordunuz.

Ama ben becardım ve kadınları işe alan birkaç sektör olduğunu biliyordum: perakende ve reklamcılık. Sorun şu ki, bu yerler üniversite mezunlarını tercih ediyordu. Macy's bunu talep ediyordu; orada diplomanız olmadan tezgâhtar olamazdınız, orası lüks bir yerdi.

Stoneridge gibi bir yerden diploma alabilirsem, bunun getireceği mükemmel bağlantılarla, bir iş bulabileceğimden emindim. İşler kötü giderse, öğretmen olabilirdim ve İngilizce diplomam yine de işime yarardı.

Aksi takdirde evlenmek zorunda kalacaktım. Kızlardan beklenen buydu. Bir adam bulacak, birkaç çocuk doğuracak ve günlerimizi onlar için yemek ve temizlik yaparak geçirecektik. Yoksa bir fabrikada haftada üç dolar kazanmak için çırpınmak zorunda kalırdım. Her iki durumda da bir daha daktilonun başına geçme şansım olmayacaktı.

Joyce House ve Stoneridge bir diploma almak için tek şansımdı. Ayrıca, Bayan Audrain yeterince hoş bir kadındı ve işim yorucu olmaktan uzaktı, odam rahattı ve öğrenimim hızlı bir tempoda ilerliyordu. Ayrıca faydalı bağlantılar da kuruyordum.

Bu yüzden yeni oda arkadaşım Virginia Somerset'i kendi deyimiyle "tamamen çekilmez" bulduğunda Carolyn'e karşı çıkmadım.

Carolyn Wingrave güzel, esprili ve zengindi. Babası Wingrave İmalat Şirketi'nin sahibiydi.

Temperance Landing'de yüzlerce kişiyi istihdam ediyordu.

Bölgedeki herkes Wingrave'leri tanırdı; uzun zamandır buralardaydılar. Wingrave pamuk fabrikasının Massachusetts, Connecticut ve New Hampshire'da tekstil fabrikalarının kurulmaya başladığı 1830'larda kurulduğuna inanıyorum, ancak Wingrave'ler bundan çok daha önce Massachusetts Körfezi'nde yaşıyorlardı ve sağlam kökleri ve seçkin soylarıyla gurur duyuyorlardı.

Federal tarzda inşa edilmiş ve daha sonra Carolyn'in babasının kaprislerine uyacak şekilde değiştirilmiş Willows adında büyük bir evleri vardı. Carolyn isteseydi orada yaşayabilir ve her sabah kampüse gidip gelebilirdi ama Joyce House'da kalıyordu çünkü bu ona ailesiyle birlikte olmaktan daha fazla özgürlük sağlıyordu. Ne de olsa ev annemiz gerçek bir anne değildi, sadece üniversitenin kurallarını uygulamaya çalışan bir görevliydi ama çoğu zaman odalarına alkol ve sigara sokan birkaç düzine genç kadınla karşı karşıya kalıyordu.

İşte benim içinde yaşadığım dünya buydu; günlerimi dersler arasında mekik dokuyarak, boş zamanlarımı ise göletin kenarında oturup kitap okuyarak, ortak odamızda dama oynayarak ya da diğer kızlarla birlikte kasabadaki sinema gecesine katılarak geçiriyordum. Bu, çekişmelerden yalıtılmış masum bir dünyaydı. Işık dolu bir dünyaydı. Ginny'nin kayboluşundan sonra gölgelerin şeklini bilirdim.

-

ŞİMDİ ortamı anlattığıma göre, kızın bir portresini çizmeliyim.

Virginia Somerset Stoneridge'e ikinci sınıf transfer öğrencisi olarak geldi. Babasının başarılı bir tıbbi uygulama sürdürdüğü Kaliforniya'dan gelmişti. Birçok sektör zorlanırken, Hollywood film üretmeye devam ediyordu ve Dr. Somerset'in stüdyo yöneticileri, film yıldızları ve tanınmış şovmenlerden oluşan bir müşteri kitlesi vardı. Bunun, Ginny'nin Stoneridge'e giden diğer varlıklı kızlar arasında hevesle kabul edileceği anlamına geldiğini düşünebilirsiniz. Ama o yeni paraydı ve ben Ginny'nin coşkulu olduğunu düşünürken, Carolyn onu kaba buluyordu.

Ayrıca Katolikti. Annesi, Dr. Somerset'le Avrupa turundayken tanışmış olan İtalyan bir güzeldi. O zamanlar, varlıklı insanlar

Yeni para, yabancı kökenler ve iyi bir Protestan mirasına sahip olmamak sizi şehir kulüplerinden uzak tutardı ve Carolyn ortalama bir kızdan daha züppeydi.

Belki de Ginny'nin aleyhindeki en büyük nokta tuhaflığıydı. Carolyn ve ben de dahil olmak üzere çoğu kadının Joan Crawford ya da Jean Harlow'u taklit etmeye çalıştığı, kaşlarımızın alındığı, kirpiklerimizin rimelle ağırlaştırıldığı, saçlarımızın ağartıldığı ve kıvrıldığı bir dönemde Ginny kalın, siyah saçlarını uzun ve kaşlarını doğal tutuyordu. Stoneridge'deki kızlar kabarık kollu ve fırfırlı elbiseler giyerken ya da kürklü yün takımlar giyerken, Ginny kendi kıyafetlerini diker ve daha çok tunik gibi görünen, ince kollarını gösteren, belinde renkli kuşakları olan elbiseler giyerdi. Elbiselerinin etekleri genellikle ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve düzgün bir hanımefendiden çok oyuncu bir periye benziyordu. Örgü örmeyi severdi, parmaklarını açıkta bırakan eldivenler yapmak için beş farklı iplik türü kullanırdı. Şapkasız dolaşır, saçlarına kurdeleler ve boncuklar örerdi.

En önemlisi de bir Spiritüalistti; bunu tanıştığımız ilk gün bavulunu açarken ve çizimlerini odanın kendi tarafındaki duvarına asarken açıkladı. Tamamen yeşil giyinmişti, belinde gümüş bir kemer vardı ve Arthur Rackham'ın çizdiği bir periye andırıyordu.

Elini uzattı ve beni hazırlıksız yakalayan bir açık sözlülükle, "Ben senin oda arkadaşın Ginny Somerset. Dans etmeyi, resim yapmayı ve kendi kıyafetlerimi tasarlamayı severim, hayaletlerle konuşurum ve doğum haritanı çizebilirim. Ben bir spiritüalistim."

"Ben Betty Tremblay," dedim. "İngilizce okuyorum."

"Peki eğlenmek için ne yaparsın?"

"Hikayeler yazarım. Affedersiniz, hayaletlerle konuştuğunuzu mu söylemiştiniz?" "Evet. Ne tür hikâyeler yazıyorsunuz?"

"Hikâyeler," diye mırıldandım, böyle bir hayaletin huzurunda tutarlı bir cümle kurmaya çalışıyor ve sadece ona bakmayı başarıyordum. "Ben... ah... fantastik öyküler yazıyorum. *Weird Tales*'e girmek istiyorum." Konuşurken kelimelerden çok bir kurbağanın vıraklamasına yakın bir ses çıkardım. "Spiritüalizm mi?"

"Sana her şeyi dondurma yerken anlatırım. Tatlı bir şeye çok ihtiyacım var ve bu öğleden sonra kampüse hoş geldin demek için bize dondurma ikram edeceklerini söylediler. Masanın üstünde Poe'nun hikayelerini gördüm. Başka kimleri okumayı seversin?"

İşte böyle tanıştık. Onun ölümlerle bir araya gelmesi bana tuhaf, neredeyse kutsal şeylere saygısızlık gibi gelmişti ama endişelerimi o kadar iyi bir mizahla geçiştirdi ki tamamen büyülendim. Kısa süre sonra, periyodik olarak masasına oturup bir hayalet tarafından yazdırılan kelimeleri yazan bir oda arkadaşım olması bana garip gelmemeye başladı.

Ginny transa geçmiyordu. Filmlerde gördüğünüz şeylerden hiçbiri değildi. Sadece oturur ve bir şeyler karalardı. Bu beni rahatsız etmedi. Ama Carolyn'i rahatsız ediyordu. İlk tanışmaları soğuktu, ikincisi sanki Antarktika'da yaşıyormuşuz gibiydi ve Carolyn, yeni öğrencinin sosyal çevremize hoş bir katkı sağlayacağı konusunda onu ne kadar ikna etmeye çalışsam da Ginny'ye ısınmadı. Carolyn Ginny'ye "yumuşak kalçalı bir kadın" dedi ve o kadar.

Ne yazık ki, Ginny benim oda arkadaşım olduğu ve Carolyn ile Ginny de sanat öğrencisi oldukları için birbirlerini oldukça fazla görüyorlardı. Carolyn'in Ginny'nin resim teknikleri hakkında atıp tuttuğunu hatırlıyorum. Ginny sınıfta ruhların ellerini yönlendirmesine izin verdiğini, Carolyn'in ise kendini adanmış bir mükemmeliyetçi olduğunu söylemişti ve eksantrik moda anlayışı nedeniyle ona taktığı isimle "fırfırlı aptal "a karşı bir saat boyunca söylenmişti.

Ginny'nin çizimlerini çok severdim ve hala birçoğunu ve kendi deyimiyle Spiritüalist "yazışmalarını" saklıyorum. Sanatının orijinal ve canlı olduğunu düşünürdüm.

Carolyn'e bunu söyleyemezdim.

Bugünlerde birinin sınıfı ve geçmişi tarafından çizilen çizgileri, demir kadar katı sınırları anlamak zor. Onları aşmak tehlikeliydi. İşçi sınıfından Fransız Kanadalı bir çiftin kızı olarak, Carolyn beni kanatları altına aldığı, arkadaş çevresine kabul ettiği için şanslıydım. Ginny'nin tarafını tutarak konumumu tehlikeye atamazdım. I

Ginny ile tartışmaya başladığında Carolyn'in öfkesini yatıştırmaya çalıştım ama bu çabalarım başarısız oldu.

 mk nsız bir duruma düşmüştüm. Carolyn'i seviyordum ve beni parlak beyaz arabasıyla birçok kez gezdirdiği ve ayakkabılarını ya da bileziğini ödünç almama izin verdiği için ona minnettardım. Doğum günümde Carolyn bana yepyeni, nefis bir daktilo hediye etmişti. Aylardır hayalini kurduğum şeydi bu ve bir iyilik perisi gibi esasını sallayıp mavi bir kurdeleye sararak odama getirmişti. Ne cömertlik, ne düşüncelilik. Carolyn benim arkadaşımdı.

Yine de Ginny'yi seviyordum.

O zamanlar duygularımın doğasını fark edemiyordum. Başka geç kızlara da aşık olmuştum ama Ginny söz konusu olduğunda gerçek aşka varan bir duyguya kapılmıştım. Onun sesini, ağzının kıvrımlarını, geceleri saçlarını tararken bana okuduğu bir kitaptan ya da gördüğü bir resimden bahsettiği uzun monologlarını seviyordum.

D ş ncelerimde bu kadar uzun süre kalmasının nedeni bu olabilir: Çünkü o benim ilk aşkımdı. Tek taraflı, sessiz bir aşktı ama yine de gerçekti. Bazen Edgar'ın acısını Carolyn'den daha iyi anladığımı hissetmemin nedeni de bu olabilir.  kimizin de kalbi kırılmış ve yoksun bırakılmıştık.  kimiz de hala bir gün cevap bulabileceğimiz, bu hikayeye bir son yazabileceğimiz umuduna tutunuyoruz.

Ginny'nin korkunç ve acımasız bir şekilde de olsa öldüğünü bilmek, bir hiçliği, bir boşluğu, bir karanlığı hayal etmekten çok daha kolay olurdu.

Bağışlayın beni, çok ileri gidiyorum.

Eylül ayının küçük çekişmeler ve tartışmalarla örülü bir yorgan olduğunu ve Carolyn ile Ginny aynı odadayken Joyce House'da çok az huzur olduğunu söylemek yeterli olacaktır. Çoğu zaman anlaşmazlıkları başlatan Carolyn, öfkeyle kaçan da Ginny oluyordu, ama çatışmalara kim neden olursa olsun, sesleri yüksek çıkıyordu ve evin annesi birden fazla kez ayağa kalkıp ikisiyle de sert bir şekilde konuşmuş, ama hiçbir değişiklik olmamıştı. Carolyn yanlış yaptığının kabul edemeyecek kadar gururluydu ve Ginny de

Carolyn'in dilemeye tenezzül edeceği yarım ağız bir özrü bile kabul etmeyecek kadar yaralıydı.

Ginny ve ben odamızdayken ya da Ginny başka kızlarla konuştuğunda barış hüküm sürüyordu, ama Carolyn başını bizim kapıdan içeri soktuğunda ya da merdivenlerde karşılaştıklarında kavga ve tartışmadan başka bir şey olmuyordu.

Ancak Ekim ayında Carolyn, Ginny'ye karşı tutumunda ciddi bir değişiklik gösterdi. Daha hoş, daha az yargılayıcı oldu ve hatta Ginny'yi gezilerimize davet etmeye başladı. Sosyal çevremizin bir başka üyesi olan Bertha Trumbull, Ginny'nin babasının önemli bir Hollywood yapımcısının arkadaşı olduğunu öğrendikten sonra Carolyn'in fikrinin değiştiğine inanıyordu. Carolyn bir ya da iki kez oyunculuk yapmak istediğinden söz etmişti ve Bertha, Carolyn'in Ginny'nin gözüne girmeye çalıştığına kesinlikle inanıyordu çünkü bir sonraki yaz deneme çekimlerine katılmayı umuyordu.

Mary Ann Mason, Edgar Yates'in bir akşam Ginny'ye birkaç kitap bırakmak için uğramasından sonra Carolyn'in yumuşadığını söyledi. Boston'da çok iyi bir aileden gelen genç bir hukuk öğrencisiydi ve söylentiye göre Ginny ona daha yakın olmak için Stoneridge'e transfer olmuştu. Bir başka söylentiye göre de her an evlenme teklif edebilirdi, Ginny'ye aşıktı ve bir yıl önce Batı Yakası'ndaki arkadaşlarını ziyarete gittiğinde tanıştıklarından beri birbirlerine yazıyorlardı.

Carolyn, Edgar'ı Massachusetts Körfezi çevresindeki karmaşık sosyal ilişkiler ağı aracılığıyla tanıyordu ve Mary Ann, Carolyn'in Ginny'nin onunla olan ilişkisini öğrendikten sonra Ginny'ye verdiği değerin büyük ölçüde arttığını düşünüyordu. Patrick Yates'in oğlu Virginia Somerset'ten hoşlanıyorsa, bu onun taşralı bir hödük olmadığı anlamına geliyor olmalıydı.

Yine de başka teoriler de vardı. Eğer Gardner ikizlerine inanıyorsanız, Carolyn'in ilgisini çeken Ginny'nin gizli yaban mersinli turta tarifiydi.

Ben sadece Carolyn'in Carolyn olduğunu düşünüyordum, çünkü o değişken ve değişkendi, ama bu onun cazibesinin bir parçasıydı. Bir an onun yorumlarından biri sizi çileden çıkarır, ertesi gün zekice bir cevapla çok mutlu olurdunuz.

Bu değişikliğin nedeni ne olursa olsun, memnuniyetle karşıladım.

EKİM AYINI kahkaha ve ışıkla dolu uzun, keyifli günlerin art arda geldiği bir ay olarak hatırlıyorum.

Joyce House'un ortak salonunu tahta boncuklar ve mısır kabuklarından yapılmış hasat çelenkleriyle süslemiş, elma toplamaya gitmiş ve akşam yemeği masamız için kâğıttan bir cornucopia yapmıştık.

Ginny, Carolyn ve bana yaban mersinli turta tarifini öğretmeye çalıştı. Carolyn'in cesur mutfak çabasının kenarları yanmış olsa da birlikte güldük ve yedik. Sinemaya gittik, yedi kız Carolyn'in arabasına sıkıştık, Ginny hariç hepimiz şapka ve eldiven giymiştik. Akşamları ortak salonda radyoyu açıyor ve en yeni dansları öğrenmeye çalışıyorduk. "You Oughta Be in Pictures", "Cocktails for Two" ve "All I Do Is Dream of You" çalardı.

Ginny harika bir dansçıydı. Bana Edgar Yates'le bir yat kulübünde düzenlenen bir dansa tanıştığını ve Yates'in ona hemen vurulduğunu söyledi. Buna inanabilirdim. Ginny'ye ilk görüşte vurulabilirdiniz ve bir danstan sonra kesinlikle umutsuzca aşık olabilirdiniz.

O canlıydı. Onun kadar canlı biriyle hiç tanışmamıştım. Söylediği her kelime, ellerinin her hareketi elektrik gibiydi. Işıl ışıl bir yaratıktı. Onun sıcaklığının tadını çıkarmaktan mutluydum. Arkadaşı olduğum için mutluydum, kalbi Edgar tarafından çoktan alınmışsa onu özlediğim için mutluydum.

Ginny'nin arkadaşlığında geçirilen Ekim günleri şeker gibi tatlıydı.

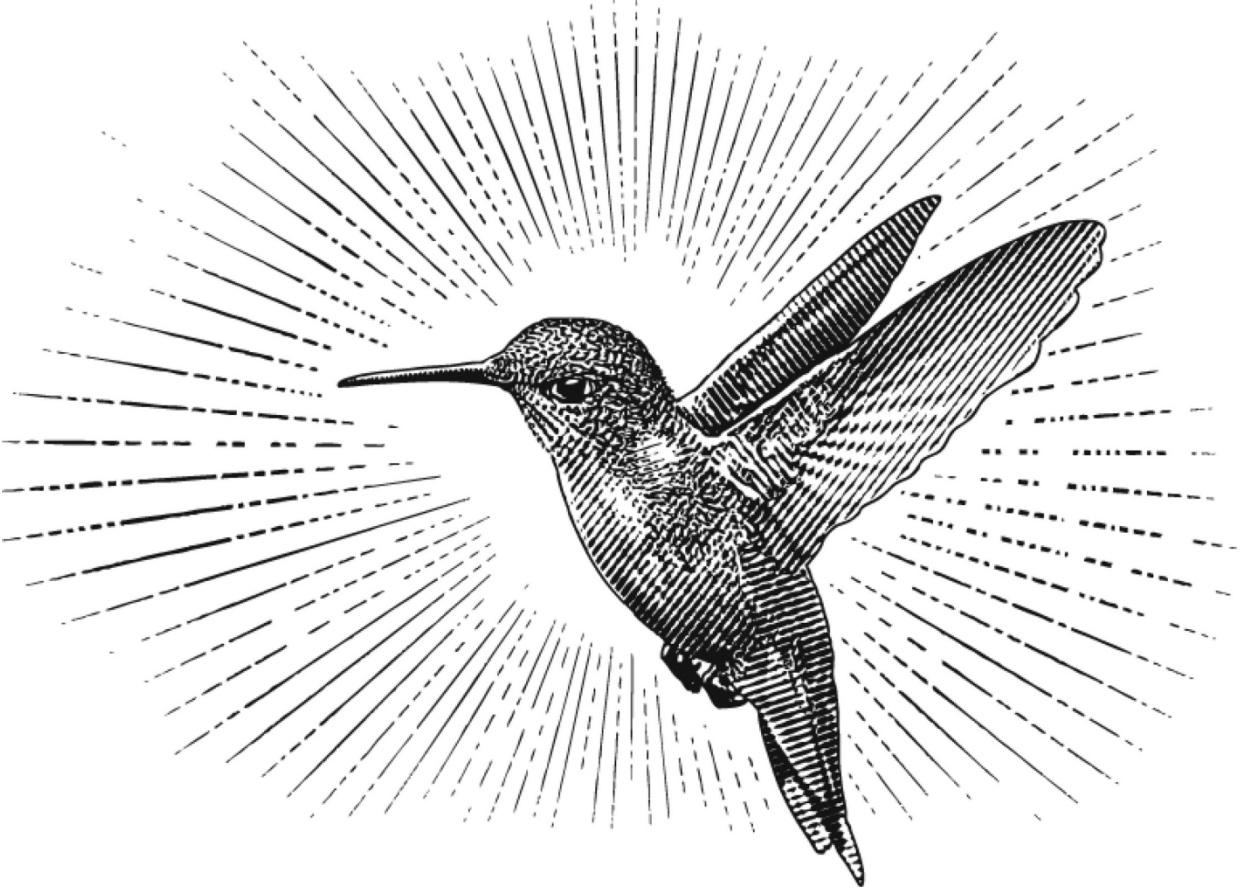
Briar's Commons'taki ağaçların parlak yeşili, sanki gökyüzünü kavuruyormuş gibi alevli bir kıızıla dönüştü ve sonra Aralık ayı geldi ve bir trajedinin başlangıcı oldu. Tatlılık birkaç hafta içinde ekşidi. Aralık tüm neşe ve sevinci sildi süpürdü.

Ama belki de o zaman başlamadı. Belki de kötülük dünyamıza çok daha önce bulaşmıştı, tıpkı bir elmanın ortasında bir kurtçuğun beklediği gibi. Bir ısırık alırsınız, gizli çürümenin tadına bakarsınız, berbat eti tükürürsünüz ve iğrenç meyvenin çekirdeğinde kıpırdanan solgun, cüzzamlı solucana bakarsınız.

Evet, düşündüğümde, her şey Cadılar Bayramı Balosu sırasında, hatta seanstan önce başlamış olmalı. O korkunç karanlığı o zaman fark ettim.

Virginia'nın gözlerinde. Trajedinin tohumları o zamana kadar kök salmıştı.

1908: 3

KARDEŞİ, Arturo Amca ile yüzleşmesinden sonraki günlerde mesafeli ve asık suratlıydı. Çarşıya gitmek için kasabaya doğru yola çıktıklarında sessiz ve asık suratlı kaldı. Arturo onlara eşlik etti - mektupları postalamak ve paketlemeyi unuttuğu birkaç eşyayı almak istiyordu - ve sonuç olarak Tadeo tüm yolculuğu sessizce arabalarını yönlendirerek geçirdi. Arturo da aynı derecede sert ve sivri bir sessizlikle karşılık verdi.

Alba, yeniden ateş edilmeden önce kısa bir ateşkes yapan iki düşman savaşçısını andıran iki suskun adamın arasında oturmak yerine bir ata binmiş olmayı diledi. Kiliseye doğru yürürken bile

ve ayini dinlediler, ki böyle bir gezi sırasında beklenen de buydu - çünkü pazar ve hafta sonu ayini her zaman aynı gün yapıldı - her ikisi de buz gibi ve hoşnutsuz yüzlerini korudular.

Ayinden sonra meydanda dolaştılar, malları yerdeki hasırların ya da battaniyelerin üzerinde duran satıcılara baktılar. Ihlamur, acı biber, yakacak odun ve yumurta satan erkekler, rebozo ve işlemeli bluz ören kadınlar ve tamale gibi pişmiş yiyecekler sunan birkaç kişi vardı. Meydanı çevreleyen pasajda postane ve eczane de dahil olmak üzere bir avuç kalıcı dükkan bulunuyordu.

Tadeo hemen gerekli malzemelerin listesini çıkarmaya ve yanlarında getirdikleri kanvas çantaları doldurmaya başladı. Arturo ise Alba'dan eczaneye kadar kendisine eşlik etmesini istedi. Dükkânda boyalar, sabunlar, şuruplar, saç fırçaları ve parfümler vardı. Arturo kolonya istedi. Eczacının elinde sadece bir marka vardı ama kadınlar için üç çeşit parfüm satıyordu.

"Daha iyi bir şey stoklamadıklarını tahmin etmeliydim," dedi Arturo.

Arturo kızgın görünüyordu ama Alba memnundu çünkü eczacı ona isterse parfümleri deneyebileceğini söyledi ve elleri cam şişelerin üzerinde uçuştı. Dükkânın bir köşesine, tezgâhın en ucuna gizlenmiş kokuları denediler.

"Bir dahaki gelişinizde özel sipariş olarak başka bir marka getirip getiremeyeceklerini soramaz mısınız?" diye sordu, bir cam tıpayı bileğine dikkatlice sürterek.

"Sanırım. Ben sadece istediğim şeyin elimin altında olmasına alışkınım. Mexico City'de her şeyi satın alabilirsiniz: Fransız dantelleri ve ipekleri, İngiliz çarşafları ve İspanyol şarabı."

"Tüm bunları satın almak pahalı olmalı."

"Lüksün olmadığı bir hayat son derece sıkıcı olurdu," dedi. "A r a d a bir arzu ettiğimiz şeylerin tadına bakmalıyız."

"Catherine de 'Medici eldivenlerine parfüm sıkardı. Bence bunu yapmak eğlenceli olabilir. Ama annem beni deli sanır ve Fransız danteli almama asla izin vermez." Başını salladı ve bileğini kokladı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Bu parfüm gibi, çok tatlı. Neden herkesin gül sevdiğini anlamıyorum-"

Arturo onun eline uzandı ve derin bir nefes alarak kaldırdı. Aynanın karşısında ya da düzinelerce tertulia'da çalışmış olması gereken kendinden emin bir gülümseme fırlattı ona. Mükemmel bir gülümseme. Korkunç derecede yakışıklıydı, gerçekten öyleydi ve çok da kibardı. Tam bir beyefendi.

"Gülleri sevmiyorsan neyi seviyorsun?" "Portakal çiçeği, sanırım."

"Menekşe kokusunu denemelisin. İyonondan yapılmış ucuz bir ikame değil, menekşe özünden yapılmış gerçek bir koku."

"Burada öyle bir şey yok."

"Hayır, ama yine de bir gün menekşe yemelisin. Bunu dene," diye önerdi ve başka bir şişe aldı.

Cam tıpayı kızın bileğine bastırdı, ani soğukluk kızın ürpermesine neden oldu, sonra nabzındaki sarsıntıyı fark etmiş gibi gözlerini kaldırdı. Birbirlerine baktılar.

"Alba, elimde ne olduğunu tahmin edemezsin!" Valentin söyledi.

Birden ortaya çıktı, oyalandıkları تنها köşeye girdi. Alba şaşkınlıkla elini geri çekti. Amcası parfüm şişesini tezgâha geri koyarken, Alba sessizce Valentin'e baktı.

Arturo takım elbisesinin manşetlerini düzelterek Valentin'e umursamaz bir bakış attı. "Merhaba, Bay Pimentel. Görüyorum ki birini nasıl selamlayacağınızı unutmuşsunuz. Yeğenim bir hanımefendidir."

"Ah, merhaba Bay Velarde," dedi Valentin, amcasına gülümseyerek ve azarlanmış görünerek. Aceleyle şapkasını çıkarıp göğsüne bastırdı ve başını salladı. "Bayan Quiroga."

Başını sallaması oldukça komikti, sanki Valentin bir şehir beyefendisi taklidi yapıyordu ve Alba hafifçe güldü. Bu rol ona hiç yakışmıyordu.

"Sanırım buraya gelmeden önce ellerini yıkamayı düşünmedin?" Arturo ona küçümseyici bir bakış fırlattı. Valentin eldiven giymiyordu ve tırnaklarının altı da kirliydi. Sonra tekrar, kardeşi de öyle. Arturo'nun

Titizlikle temizlenmiş, özenle ütülenmiş takım elbisesi ve ince eldivenleri, görünüşleri hoşuna gitse bile dükkânda hiç de uygun değildi.

"Ona işkence etme amca," dedi gülümseyerek ve hızla öne çıktı. "Ama beni arıyordunuz?"

"Tabii ki! Bugün pazar günü. Annem seni bulmam ve yaptığı bir sürü *salçayı* sana vermem gerektiğini söyledi," dedi Valentín, kolundan sarkan bir sepeti okşayarak. "İzin vererseniz, kardeşinizle de konuşmak istiyorum. Atlardan birinde tümsek var ve onunla ne yapacağımı bulmaya çalışırken kafamı kaşıyordum."

Kardeşi en vahşi aygırlara bile binebilen ve onların her hastalığından anlayan uzman bir biniciydi. Bu tür konularda danışılacak biri varsa o da Tadeo'ydu.

"Gidip onu bulalım," dedi.

Eczaneden çıkıp bir kemerin altında durduklarında Tadeo'yu gördüler. Koyu kırmızı etek ve beyaz bluz giymiş bir kadınla hararetli bir konuşma yapıyordu. Boydan boya uzanan parlak kırmızı şeritli rebozosu sayesinde kolayca tanınabiliyordu. İnsanların cadıların yaşadığını söylediği bir mezra olan Los Pinos'un kadınlarından biriydi. Orada birileri sevmedikleri bir komşuyu büyülemek için para ödeyebilir ya da hastalıklarını iyileştirmek için karınlarına sıcak bir taş sürdürebilirdi. Kırmızı şerit bir rozet gibiydi, büyü uygulayıcılarını gururla tanımlayan bir işaret.

Tadeo kadını kenara itti ve kadın onu tutup geri çekti. Adam perişan görünüyordu ve kadının parmaklarını kolundan sıyırmaya çalıştı. Kadın aniden onlara doğru baktı. Onlara baktı, sonra gözleri kısıldı. Yere tükürdü ve Tadeo'yu bırakarak aceleyle uzaklaştı.

Tadeo kolunu ovuşturdu ve onlara doğru yürüdü. "Ne oldu?" Alba sordu.

"Bana bir şey satmaya çalışıyordu," dedi yüzünü buruşturarak. Ama sonra Valentín'i görünce gülümsedi. "Ne yapıyorsun? Bugün kız kardeşim için başka çiçeklerin var mı?"

"Hayır, *macunlarım* ve bir at hakkında soracağım bir iyilik var."

"Eve gitmeliyiz. Akşam yemeğini bizimle yemelisin, yemek yerken bana atını anlatabilirsin. Yemeğe gelmeyeli uzun zaman oldu."

uygun bir akşam yemeği. Yalnız gelmeniz Bay Molina ile gelmenizden çok daha iyi."

"Geçen gün sana yaptığı teklif yüzünden ona hâlâ kızgın mısın? Kin tutma, Tadeo. Bay Molina seni aşağılamak istememişti."

"Bay Molina'yı unut," dedi Tadeo ve yan yana yürürlerken Valentín'in omzuna bir kol attı.

Valentín arabanın dizginlerini tuttu; Tadeo yanlarında Valentín'in atına bindi. Valentín gevezelik edip gülerek çiftlik hakkında konuşurken, amcası başını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Yemek masasında Tadeo'nun neşesi hiç azalmadan devam etti. Çocukların da keyfi yerindeydi ve ağabeyi yemek biter bitmez herkesin tatlı yiyebileceğine söz verdikten sonra neşeli bir şekilde davrandılar. Valentín ikizlerle şakalaştı ve Moisés'i dizinde zıplattı. Çocuk sevinç içinde kıkırdadı. Tabaklar toplandıktan sonra, küçükler ikramlarını yemek için yukarı koşarken, diğerleri oturma odasına yöneldi.

"Annene *macunlar* için teşekkür etmeni istiyorum," dedi Luisa. "Böyle bir hediye göndermesi çok hoş."

"Evet, öyle-" Tadeo kolunu ovuşturdu ve yüzünü buruşturarak sustu. Annesi ona endişeyle baktı.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"O kadın yüzünden, kolumu çizdi ve hâlâ ağrıyor," dedi Tadeo.

"Hangi kadın?"

"Marketteki bir kadın. Los Pinos'tan olduğuna eminim. Kötü ruhlardan bahsetti ve bir gölge gördüğünü söyledi. İtiraf etmeliyim ki beni korkuttu ve sonra öyle sıkı sarıldı ki onu üzerimden nasıl atacağımı bilemedim."

Valentin, "Perpetua kötü bir niyet taşııyordu, eminim sana nazara karşı bir tılsım satmaya çalışıyordu," dedi. "Onun işi bu."

Elinde bir bardak şeri, koltukta tembel tembel oturan Arturo doğruldu. "Onu tanıyor musun?"

"Bize ilaç sattı. Kötü ruhları kovmak için renkli boncuklu bilezikler. Los Pinos'taki insanlar bunları yapmakta iyidir."

"Tabii ki tanırsın, buralar batıl inançları olan aptallarla dolu," dedi amcası, biraz kamburlaşarak, yüzü kasvetli.

"Bu aptallık değil. Bir keresinde ruhu bir şişeye hapsolmuş bir adam grmuştm. O büyüyü bozmak için iki şifacı gerekti. Herkes Los Pinos cadılarına saygı duyar, bunun iyi bir nedeni var. Size ne hikayeler anlatabilirim, efendim! Biri ktlk yapmaya niyetlendiğinde, yaptığı şey bir tutam saçı ya da kişisel bir nesneyi ele geçirmektir ve sonra-"

Arturo hızla ayağa kalktı, bu sırada neredeyse ikisini döküyordu. Serbest kalan elini sıkıca kavradı.

"İşte bu yüzden kırsal kesim tam bir lağım ukuru. İnsanların yarısı sanki hala Ortaçağ'daymışız gibi lanetlere ve curanderalara inanıyor. Bir inekten daha zeki olmayan aptal, batıl inançlı bir güruh bunlar."

"Kabalaşma Arturo," diye onu azarladı Luisa. "Kocamın da batıl inançları vardı. Hatta ocukken onun ruhlar, cadılar ve canavarlarla ilgili hikâyelerini zevkle dinlediğini hatırlıyorum, özellikle de en kanlı olanlarını. Ve seni birkaç kez Desoto denen ocukla Los Pinos'a giderken yakaladığımızı hatırlıyorum, orada bir tılsım ya da biblo almıştın."

"Bibloyu Desoto'lu ocuk aldı," dedi Arturo küçümseyerek. "Ve beni oraya sürükledi çünkü o pis mezrada hoşlandığı ve konuşmak istediği bir kız vardı ama yalnız gitmek istemiyordu. Muhtemelen kızın babasının onu domuza çevirmesinden çok korkuyordu. Ne kadar aptalca."

"Bu doğru olabilir ve ben de hayaletler, büyüler ve şeytanlar hakkında konuşmaktan hoşlanmam ama bir misafiri kızdırmak için hiçbir neden yok. Kırsal kesim şehirden farklıdır. Belli bir düzeyde tuhaflığa tahammül etmeliyiz. şimdi, biraz müziğe ne dersiniz? Alba, bir melodi al. Tadeo, Melesio Morales'in şarkısını söyleyebilirsin. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"ok kötü şarkı söylerim anne," dedi Tadeo, ama ayağa fırladı ve güldü. "Valentin, buraya gel, eğer ben şarkı syleyeceksem, sen de benimle söylemelisin."

"Sen ktysen, ben daha ktym."

Alba "Keep That Flower "ı çaldı ve çocuklar gerçekten de berbat olabilecek kadar berbattılar, ama onu gldrdler. Birak şarkı daha söylediler; Tadeo'nun kötü mizacı tamamen dağılmıştı. Valentin ellerini ırparken Alba'yı elinden tutup doğaçlama bir dansla etrafında döndüren nazik ve muzip ağabey yine oydu. Sonra

Valentín onunla birkaç adım dans etti, ama bu konuda oldukça kötüydü ve Tadeo ayaklarını doğru yönde sürüyememesi konusunda şakalar yaptı. Küçük çocuklar müzik ve gürültüyle tekrar aşağıya çekilerek neşeye katıldılar ve Fernanda ile Dolores başlarını odaya soktular. Onlar da gülümsüyor ve alkışlıyorlardı.

Arturo tüm bu olanları sandalyesinden sakın sakın izliyordu, ama bir ara ayağa kalkıp Alba'ya vals için elini uzattı. Birlikte sallandılar ve Alba ona baktı, yüzünde çıplak bir zevk, dudakları yarı açık, ne kadar iyi hareket ettiğine hayret etti. Ama muhtemelen şehirde partiden partiye koşarken sık sık dans ediyordu.

Dansları sona erdiğinde, Valentín Alba'ya doğru koştu, elini sıktı ve onu döndürerek etekleri uçuşurken gülmesini sağladı. Valentín dans etmeye alışık değildi, ayakları müzikten şaşkına dönmüş gibiydi, ama Alba onun sakarlıklarından etkilenmişti.

Sonunda Valentín şapkasını aldı ve eve gitmesi gerektiğini söyledi. Tadeo sabah erkenden atına bakmak için acele edeceğine söz verdi.

Alba ziyaretçilerini dışarı çıkardı. Güneş batarken bir süre ön kapıda oyalandılar.

"Seni ve Tadeo'yu daha iyi bir ruh halinde görmek güzel," dedi Valentín. "Tüm aileniz için zor bir dönem olduğunu biliyorum."

"Evet. *Macunlar* ve arkadaşlığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Anneme onları beğendiğini söyleyeceğim. Merak ediyorum da, Alba, eğer çok zorlama olmayacaksa, gelecek hafta yine uğrayabilir miyim?" diye sordu şapkasını saygıyla göğsüne bastırıp ona bakarken.

"Tadeo seni tekrar görmekten mutluluk duyacaktır."

"Beni görmekten mutlu olup olmayacağınızı merak ediyorum." "Bunu söylemen çok cesurca, Valentin. Seni tokatlamalıyım."

"Umarım çok sert değildir. O zaman gelecek hafta görüşürüz?" diye umutla sordu. Alba kıkırdayacak gibi oldu ama kendini tutmayı başarak başını salladı.

İçeri geri döndüğünde oturma odasının yarısı gölgede kalmış, birkaç şamdanla aydınlatılmıştı ve orada kalan tek kişi amcasıydı. Ellerin arasında bir kitap vardı ama okumak için hiçbir çaba göstermiyordu.

"Sevgilin sonunda çekip gitti mi?" diye sordu.

"Valentin benim sevgilim değil," dedi kız, sesi kısıktı. Yine de annesinin ona gülümseme şekli, Alba'nın boğuk kıkırdaması ve hatta Tadeo'nun kahkahası sözlerini yalanlıyordu.

"Gerçekten mi? Sana kur yaptığını düşünüyorlar."

Bunun üzerinde durmak istemiyordu; Molina'nın kızları da Alba'ya aynı şeyi söylemişlerdi ama o bunu kabullenmeyi reddetti. Valentin eğlenceliydi, hepsi bu. Ondan daha fazlasını yapmak istemiyordu. Henüz değil.

"Yastayız," diye cevap verdi, ama bu zayıf bir cevaptı.

Amcası ikna olmamış bir şekilde devam etti. "Ağabeyin çocuklarla arasının ne kadar iyi olduğunu söylüyordu, annen de evlenme zamanının geldiğini söyledi. Senin adından söz etmediler ama bu çok açıktı. Valentin Pimentel'in seninle evlenmesinin Tadeo'nun hoşuna gideceğini tahmin ediyorum. Çiftlikte yardım edecek bir eli ve sohbet edecek iyi bir arkadaşı daha olurdu."

Alba bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Tadeo bana hiç böyle bir şey söylemedi."

"Bunu düşünüyor."

"Düşünüyor olabilir ama bu sormadan benimle eşleşeceği anlamına gelmez."

Arturo başını ona doğru çevirdi ve sertçe baktı. "Evin erkeği o. Hangi yatağa girmen gerektiğini o söyleyecektir."

Ellerini yüzüne götürdü ve Arturo'nun sözlerinin kabalığından hem utanmış hem de ürkmüş bir halde kızardı. "Bu konuyu tartışmaya hakkınız yok," dedi. "Hiç!"

"Bağışlayın beni," dedi adam soğukkanlılıkla ve kitabını yere bıraktı. "Bu gece sana bir şeyler okumamı istediğini sanıyordum ama sanırım şiir için uygun bir zaman değil."

"Kesinlikle değil."

Sırtını ona döndü, gözleri geniş ve parlaktı, bir tabloya bakmadan bakıyordu. Neden böyle şeylerden bahsetmek zorundaydı ki? Şimdi tek yapabildiği, kendini gelin beyazı içinde ya da Valentin'le evli, onun yemeklerini pişirirken ve çoraplarını örerken hayal etmektir. Bu düşünce onu korkutmamalıydı, çünkü Valentin'den hoşlanıyordu, hatta onu taşralı çocuk haliyle çekici buluyordu. Ama yine de ürperdi.

Arturo piyanoya doğru gitti ve çalmaya başladı. Odanın o köşesi karanlıktı ve parmakları tuşların üzerinde dans ederek ezberden çalıyordu. Sevdiği bir parçayı çalıyordu ve Alba bunu bir ateşkes çabası olarak algıladı. Alba dudağını ısırarak tereddüt etti, sonra şamdanlardan birini kaptı ve piyanoya gitti.

Melodisini bitirdiğinde Arturo ellerini tuşlara dayadı. "Seni yaraladığım için özür dilerim Alba. O şekilde konuşmamalıydım. Yaptım," dedi, sesi sabit ve alçaktı.

"Affedildin."

Eliyle piyanoyu işaret etti ama kadın başını salladı. "Hayır, tekrar çalmalısın. Sen benden daha iyisin."

"Öyle bir şey olamaz. Harika çalıyorsun ve bir melek gibi şarkı söylüyorsun. Çok uzun parmakların var," dedi ve kızın eline uzanarak dikkatle inceledi.

Kadın bankta onun yanına oturdu. "Tadeo'nun her parmak eklemesinde kıllar var. Korkunç derecede çirkin görünüyorlar. Yaşlandığında bahse girerim kulaklarından ve burnundan kıllar çıkacak. Umarım senin kulaklarında da o çirkin, kaba kıllardan hiç olmaz."

"Umarım senin de parmak eklemlerinde hiç kıl çıkmaz," dedi hafifçe. Birlikte gülümsediler.

Kadın adamın elini tuttu ve onun elini tuttuğu gibi önce bir tarafını, sonra diğer tarafını inceledi.

"Tadeo'nun tırnaklarının altında kir ve nasır var. Eldiven giydiğinde bile ellerinin bir beyefendinin elleri olmadığını söyleyebilirsin."

"O bir çiftçi," dedi omuz silkerek.

"Valentin'in elleri de serttir. Çoğu zaman at gibi kokar. Los Pinos'taki kadınlar avuç içlerini okuyup geleceğinizi söyleyebilirler. Ama sen böyle şeylere inanmazsın."

"Hayır, inanmıyorum."

Dudakları bir espri yapmak için aralandı ama göğsünün içinde bir kıvılcım hissetti.

"En çok ellerini seviyorum," dedi onun yerine, sözcükler sessizleşti.

Şamdanın soluk ışığında avucundaki çizgiler silikti ve yüzüne baktığında ifadesini ayırt etmek zordu, yine de merakla gözleri parlıyor gibiydi. Adam bakışlarını siper ederek yere baktı.

Kadın ona yaklaştı ve başını çevirdi. Dudaklarını onun kulağına dayayıp fısıldayabileceğini düşündü... ne fısıldayacağını bilmiyordu. Boğazı düğümlenmişti; dudakları kurumuştu. Daha önce hiç bu kadar yakın, birbirlerinin bu kadar farkında olmamışlardı. Kitaplarındaki bazı kelimelerin ne anlama geldiğini ilk kez anladığını düşündü. Leda'nın kuğuya, Persephone'nin karanlığa nasıl boyun eğdiğini.

Alba ayağa kalktı, yüzü yanıyordu, Arturo'nun yanaklarındaki kızarıklığı ya da gözlerindeki vahşiliği görmemesi için zayıf aydınlatmaya minnettardı.

"Geç oldu," dedi mazeret olarak ve hızla uzaklaştı. Merdivenleri tırmanırken piyanonun notalarını yeniden duydu, ağırlıklı bir melodi.

Yatakta rahat bir pozisyon bulamadığı için uzun süre uyanık kaldı ve gece boyunca birkaç kez uyandı. Bir ara kapısında bir gümürtü duyduğunu sandı ama gözlerini açtığında ev sessizleşmişti.

Sabah geç kalkmış ve kahvaltı servisine yardım etmek için aceleyle aşağı inmek zorunda kalmış. Tadeo masada değildi. Onun sözünü tuttuğunu ve Valentin'le buluşmak için erkenden ayrıldığını düşündü.

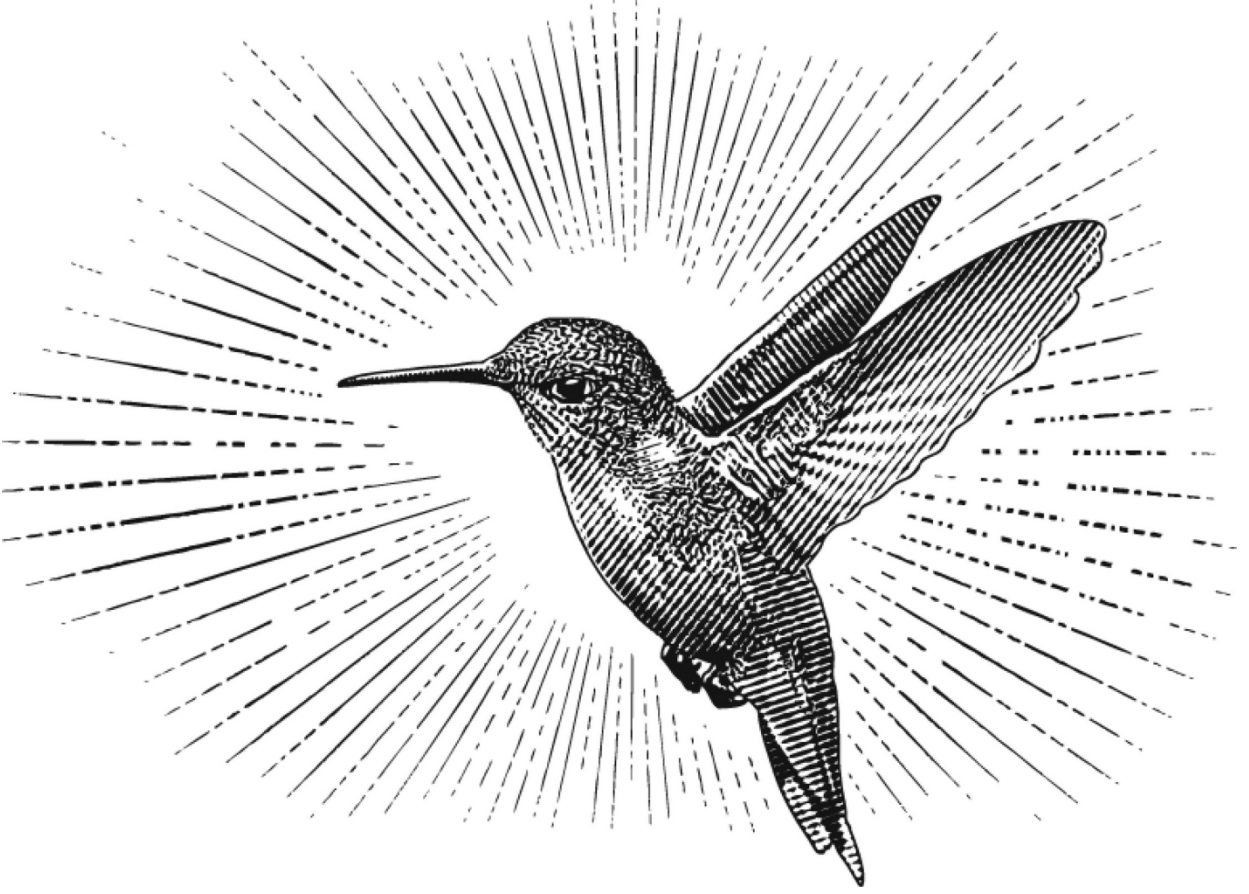
Alba tabakları topladıktan sonra tekrar yukarı çıktı ve yıkanması gereken çarşafları toplamaya başladı. Tadeo'nun odasına girdiğinde tuhaf bir manzarayla karşılaştı. Tadeo her zaman düzenli olmasına ve her sabah erkenden yatağını toplamasına rağmen yatak toplanmamıştı. Dahası, çarşaflar, battaniye ve yastıklar sanki aceleyle bir kenara atılmış ya da çıkarılmış gibi odanın her tarafına dağılmıştı. Tadeo'yu gri takım elbisesi içinde gülümserken gösteren suluboya portre komodinin üzerinde düz bir şekilde duruyordu.

Alba yavaşça yatağın etrafında yürüdü ve bir sürahinin devrilmiş ve kırılmış olduğunu gördü. Parçalar halinde yerde duruyordu. Kardeşinin çizmelerinden biri yatak başlığının yanına fırlatılmıştı.

Sanki sarmal bir engerek yılanı ya da tehlikeli bir örümcekmiş gibi onu tedirgin etti ve ona uzanırken nefesini tuttu. Çizmeyi kaldırdığında yerde kırmızı bir leke olduğunu fark etti.

Bu kandı.

1998: 4

HIDEO yazdırdığı ev yapımı kapakları plastik DVD kutularına özenle yerleştiriyordu. Ertesi sabah korsan *Bubblegum Crisis* orijinal video animasyonunun bir düzine kopyasını göndermeyi planlıyordu. Minerva'ya büyük paranın hentai'de olduğunu söylemişti. Bu türden birkaç hayran yapımı VHS derlemesiyle köşeyi dönmüştü.

Hideo'nun gerçek tutkusu Henry James'in ilk baskıları ve birkaç ay önce eline geçen *Kuzey Korkuları* gibi korku hikâyeleriyle dolu antolojilerdi ama sattığı korsan kitaplar ve Japon mangaları iyi para getiriyordu. Oyuncak koleksiyonculuğuna girmeyi düşünmüştü.

Piyasayı, özellikle de Beanie Baby piyasasını - peluş oyuncakların daha cazip fiyatlarla satın alınabildiği Kanada'dan kaçak olarak getiren bir adam tanıyordu - hem son derece rekabetçi hem de sıkıcı bulmuştu.

Hideo ona, "Neden bu kadar suratsız görüldüğünü anlamıyorum," dedi. Minerva şiltesinin üzerine tünemişken, o da oturma odasının zeminine yayılmış, etiketler, makaslar ve kılıflarla uğraşıyordu. Japon balığı, açık bir pencerenin altına sıkıştırılmış akvaryumda tembel daireler çizerek yüzüyordu. "Söylediklerinize bakılırsa, her şey yolunda. Tremblay'in kişisel belgeleri mükemmel bir tez oluşturacaktır."

"Muhteşem bir şey. Demek istediğim, yayınlanmamış bir el yazması yıllarca saklanmış, sadece okunmayı bekliyor. Shirley Jackson'ın koca bir romanı dolaba sakladığını öğrenmek gibi bir şey."

"Daha az stresli görüneceğini düşünürdüm, daha fazla değil."

"Daha stresli değilim. Düzenleniyorum, hepsi bu." Hideo'nun buzdolabından aldığı Yakult'u yudumladı ve folyo kapağıyla oynadı.

"İyi mi? Taslak mı?"

"Açılış sayfalarına bayıldım. Baştan sona Tremblay. Gerçi bazıları bana büyük büyükanneimin anlattığı hikâyeleri hatırlatıyor. Hızlıca göz gezdirdim, tamamını okuyamadım ama ağaçlardaki ışıklardan bahsediyordu. Meksika'da cadılar hakkında anlatılanlarla aynı şeyler."

"Kolektif bilinçdişi," diye yanıtladı

Hideo. "Pardon?"

"Bilirsin, Jung. Tüm insanlığın paylaştığı atalardan kalma bir hafıza. Patricia sana bu konuda daha fazla şey anlatabilir." Ayağa kalktı ve kollarını gerdi. "Sigara molası."

"Hideo, bırakmalısın."

"Denedim. Nikotin bantları işe yaramadı," dedi sigarasını getirirken.

Koridora çıktılar ve adam kapıyı onun için açık tuttu. Hideo'nun dairesi, kaldığı yurdun birinci katındaydı ama August Hall yetmişli yıllarda inşa edilmişti ve onun sevgili dairesinin cazibesinden hiçbir şey taşımıyordu.

malikane. Briar's Commons gibi güzel bir manzarası da yoktu. August Hall'un önünde yalnız bir karaağaç ve bir sıra çalı vardı.

Hideo ağaca yaslandı ve sigarasından bir nefes çekti.

"Sigarayı bırak," diye önerdi. "Ben bıraktım."

"Benim öyle bir iradem yok."

"İrade gücü değildi, kendini korumaydı. Maddi durumum sıkıştı, üniversitedeki ilk yılımda öğle yemeği ve sigara alacak kadar param yoktu, bu yüzden öğün atlardım ve sigarayı yemeğe tercih ettim. İlk yıl on kilo verdim ve ikinci yıl delirdiğimi fark ettim. Tüm bu aptalca şeyleri bıraktım."

Gerçi onun yerine kahve içme alışkanlığı edinmiş gibi görünüyordu. Bir fincana ihtiyacı vardı. Hideo'nun bu içeceğe katılmaması çok kötüydü.

"Dediğim gibi: irade gücü. Bağımlı bir kişiliğim var, bu yüzden bunu içmezsem çok daha kötü bir şey yapmış olurum. Bu benim doğamda var."

"Akrep kurbağaya öyle demiş," diye cevap verdi. "Bu hayata son derece determinist bir bakış açısı."

"O zaman doğaya inanmıyorsun."

Ellerini ceplerine soktu ve omuz silkti. "Willows'a ne zaman dönüyorsun?"

"Yarın," dedi yumruklarını sıkarak.

Hideo'ya stresli olmadığını söylemiş olsa da, bu tam olarak doğru değildi. Huzursuzdu, ki bu aynı şey değildi, ama bir mutluluk ve tatmin hali de değildi. Huzursuzluğunun kaynağını tam olarak saptamak zordu. Bir kısmı sürekli tezi, kopyalayıp analiz etmesi gereken yeni keşfedilmiş el yazmasını düşünmesiydi. Ama bir de kampüsün kendisi vardı; yılın bu zamanında kampüste kalan birkaç yönetici ve bakım yapan ya da kütüphanede çalışan iskelet ekiple yalnızdı.

Yalnızlığa aldırıyor, zaman zaman onu kucaklıyordu ama yine de havada gergin bir his vardı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Her *zamanki kronik depresyon* işte, diye düşündü ve kendine teşhis koyma fikri karşısında hemen gerildi. Diğerleri psikoloji gevezeliklerini severdi. Minerva sevmezdi.

"Bu arada Hannah'yla konuştum ve Thomas Murphy'nin kutularını bodrum katınıza taşımanız gerektiğini söyledi. Onun odasında asla bırakılmamalıydılar."

"Şaka yapıyorsun," dedi Minerva. "Oraya taşımak için büyük kutular bunlar."

"Onları birlikte götürebiliriz, zamanını söyle."

"Thomas gelip onları alsa da bizi zahmetten kurtarsa olmaz mı? Ledge House'un bodrum katı ıvır zıvırla dolu."

Hideo gökyüzüne doğru bir duman üfledi ve sigarasını iki parmağıyla tuttu.

"Anlaşılan Thomas okulu bıraktıktan sonra çekip gitmiş. Hannah onun eşyalarından kurtulmak istemiyor çünkü geçen yıl Emerson'a transfer olan bir çocuğun bavulunu yanlışlıkla atmışlar ve çocuk da dava açmakla falan tehdit etmiş. Eğer yeni okul yılının başına kadar kutularını almaya gelmezse, onları çöpe atabiliriz."

"Ona telefon edemez mi? Buraya gelmesini isteyemez mi? Buralıydı, Quincy'den ya da öyle bir yerden."

"Onunla konuşmadı, kız kardeşiyle konuştu. Kız kardeşi aylardır ondan haber almamış ve numarası da yok, bu yüzden Hannah kampüs konut kurallarına uyuyor: depodan alınmayan eşyalar üç ay sonra imha edilecek. Buradaki sorun, kutuların depoya değil odaya bırakılmış olması, bu nedenle siz onları bodruma koyana kadar saat işlemeye başlamayacak. Bodrumunuzda yer kalması gerektiğini söyledi."

"Nerede boşluk? Kendini garantiye almaya çalışıyor. Böylece bir sorun çıkarsa beni suçlayabilecek. Beni arayıp tüm bunları kendisi anlatmalıydı."

"Klasik çatışmadan kaçınma."

"Kız kardeşi gerçekten de aylardır ondan haber almadı mı?" "Görünüşe göre hayır."

"Transfer olduğunu sanıyordum. Northeastern'a, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim. Tayin olsaydı, Hannah bunu söylerdi."

Hideo ona akşam yemeğine kalmak isteyip istemediğini sordu, ama Minerva'nın çalışmaya devam etmesi gerekiyordu, bu yüzden reddetti ve hafta sonu bir film izleyeceklerine söz verdi. Yatakhanesine vardığında Karnstein onu bekliyordu ve kediye besledi.

Saat dokuzda ilk turuna çıktı, Briar's Commons'ı kesen yolu kullandı ve Thomas Murphy'yi en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Aralık ayının sonlarıydı, tatilden önceydi. Oda arkadaşından şikâyet etmeyi bırakmıştı, bu yüzden ya ateşkes yaptıklarını ya da Conrad'ı sindirmenin bir yolunu bulduğunu düşünmüştü.

Aslında, Minerva şimdi düşününce, onu en son aynı yolda görmüştü. Thomas ona çarpmış, neredeyse el fenerini havada uçuracaktı - geceleri, özellikle de kışın, kampüste el feneriniz olmadan tur atamazdınız.

Yalnızdı. Her ne kadar vardiyaları çiftler halinde tamamlamaları gerekse de, final için çalıştıkları sırada bir asistanın yerine bakmakta bir sakınca görmüyordu.

Thomas özür dilemiş ve yoluna devam etmişti. Sıradan bir karşılaşmaydı.

Yine de, sarsılmış görünmüyor muydu? Ve ceket giymemişti. Unuttuğu bu ayrıntı şimdi adımlarını durdurmasına, aynı feneri tutmasına ve kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

Neden onun Northeastern'e transfer olduğunu düşünmüştü? Bunu konut departmanından gelen herhangi bir evrakta görmüş müydü? Bir toplantıda mı duymuştu? Muhtemelen sadece transfer olduğunu varsaymış ve bilgi boşluğunu doldurmak için kafasında rastgele bir okul seçmişti. Adamı pek iyi tanıımıyordu, ancak onu kütüphanedeki özel ders merkezinde görmüştü, dil laboratuvarının da bulunduğu yerdi burası.

Gece geç saatlerde, bazı öğrencilerin çalışma seansları arasında göz kırptığı yeşil koltuklardan birinde onu gördüğünde birkaç kez kibarca başını salladığını hatırlıyordu.

Kasım ayında yolları oldukça sık kesişmişti. Her seferinde kolunun altında bir kitap olurdu. Hayatı, dersler ve yurttan oluşan telaşlı bir silsileydi.

görevleri ve dil dersleri. Bu kadar çok işi bir arada yürütmenin ne demek olduğunu anlıyor ve boş konuşmalarla onu rahatsız etmiyordu.

Sonra Aralık ayında tek bir gün bile oraya gitmemişti, oysa yılın o zamanı özel ders merkezi sınıf geçmek için çırpınan ve birkaç saat daha öğrenmeye çalışan öğrencilerle doluydu. Bütün öğretmenler doluydu. Thomas'ın öğrencilere özel ders vermenin yanı sıra Christina Everett için öğretim asistanı olarak çalıştığının farkındaydı, bu yüzden onun için bir ders hazırlamaya yardım etmekle meşgul olabilirdi.

Ocak ayında okula e-posta göndermiş -en azından Ocak ayında gönderdiğini düşünüyordu- ve geri dönmeyeceğini söylemişti. Yine de transfer olmamıştı. Thomas iyi bir öğrenciydi. Hatırladığı kadarıyla Conrad'la olan çatışmalarının çoğu Thomas'ın derslerine konsantre olması gerektiği ve Conrad'ın gürültücü olduğu için yaşanmıştı.

Okulu bırakmış, nakil yaptırmamış ya da kız kardeşiyle iletişim halinde kalmamıştı. Ne kadar garip. Yoldan çıkıp Briar Hall'u gördüğünde binanın önüne park etmiş bir araba tanıdı: Conrad Carter'a aitti. Minerva el fenerini cebine soktu ve merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Kapıya varmadan çok önce Conrad'ın süitinden gelen yüksek sesli müziği duydu. Genç bir kadın kapıyı açana kadar birkaç kez çalmak zorunda kaldı. ve neredeyse tökezleyerek yere düşüyordu.

"Pizza ne kadar?" diye sordu. Sağ elinde bir bira şişesi tutuyordu.

"Üzgünüm, Conrad'la konuşmam gerekiyor," dedi Minerva, süite adım atarken. Hemen ortak alanda duran müzik setine doğru manevra yaptı ve onu kapattı.

"Hey!" diye itiraz etti kadın.

Conrad başını odasından çıkardı ve Minerva'ya baktı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu gelişigüzel.

"Bir gecede yaklaşık üç ihlal yaptın Conrad," dedi Minerva. "Yanlış yere park edilmiş araba, alkol ve akşam sekizi geçmiş bir misafir."

Conrad onun saydıklarından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Hadi ama Minerva, bu saçma sapan şeyleri uygulatmayacaksın, değil mi? Burada hepimiz yetişkiniz. Bir bira içtik ve saat daha dokuz bile olmadı."

"Kampüste kalmaya karar verdiğinde kuralları biliyordun. İhlalleri rapor etmek zorundayım ve misafirinizin gitmesi gerekiyor." Kadına döndü. "Size bir taksi çağıracağım."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Conrad'ın ifadesi değişti, ilgisizlikten endişeye dönüştü. "Minnie, bunu yapma," dedi ve hızla kadının önüne geçip onu kenara çekmeye çalıştı. "Eğer bir ceza daha alırsam, sonbaharda kampüste yaşayamam ve ailemin evinden buraya gidip gelmek çok zor olur. Lütfen?"

Sanki iyi arkadaşmışlar gibi gülümsedi, ki değillerdi, ama Conrad Carter ne zaman bir şey istese, gülümseyerek elde edebileceğini düşünüyordu. Kız onun biraz cazibeyle birçok yazıdan kurtulduğunu görmüştü. Hatta bir keresinde onu bile etkilemişti. Adamın parmaklarını kolundan sıyırdı ve olduğu yerde sıkıca durdu.

"Bu benim sorunum
değil." "Minnie-"

Conrad'ın kısılmış gözlerine bakarken kadına "Eşyalarını topla," dedi. Adam içki kokuyordu. Kaç bira içtiklerini bilmiyordu ama bir tane bile içmedikleri belliydi.

"Bu saçmalık, Minnie." "Bana
Minnie deme."

"Peki, Minerva *Cunt-reras*," dedi küçümseyerek.

Arkasını döndü ve ağzı bir karış açık, önce Conrad'a, sonra da kendisine bakarak çantasını tutan genç kadına kapıyı işaret etti. Sonunda kararını verdi ve koridora çıktı.

Minerva yürümeye başladı ama Conrad onu takip etti. Yine onun kolunu tutmaya çalıştı. Minerva'nın eli ceketinin cebine kaydı ve feneri sıkıca kavradı. Bir adamın öfkesinin nasıl bir şekil alabileceğini bilmediği o korkunç panik anını yaşadı.

"Özür dilerim," diye sızlandı. "Sarhoşum, özür dilerim."

"Sabah ilk iş arabayı çek," dedi, sesi sertti, el fenerini tutuşu gevşemiyordu.

Alt katta, girişteki telefonu aldı ve taksi şirketini aradı. Tanrı'ya şükür hemen geldiler. Taksi hareket ettikten sonra yatakhanesine doğru yürümeye başladı. Yola çıkmadan önce durdu ve Briar Hall'a bakmak için döndü. Conrad'ın odasının ışıkları yanıyordu ve Conrad'ın silüetini gördü, pencerenin kenarında durmuş, ona doğru bakıyordu.

El fenerini yaktı ve Briar's Commons'a doğru yürüdü. Hafif bir esinti ağaçların dallarını salladı. Ürperdi ve Hideo'yu arayıp kendisiyle yatakhanesine kadar yürümesini istemesi gerektiğini düşündü. Bir kez olsun yalnız olmak tatsızdı.

Briar's Commons sadece yaşlı ağaçlar ve yosunlardan oluşuyordu ama serin havayı içine çekerken tedirgin oldu ve takip edilmediğinden emin olmak için birden fazla kez omzunun üzerinden baktı.

Ledge House'a döndüğünde, planladığı gibi notlarını düzenlemeyi düşündü ama bunun yerine bir kanepeye kıvrılıp sessizce oturdu. Sonunda Hideo'yu arayıp Conrad'la olanları anlattı ve saat on birdeki ikinci tura kendisiyle birlikte gelmesini istedi. Hideo bunun yerine ona sakin olmasını, turu tek başına yapacağını, böylece erkenden yatağa girebileceğini söyledi.

İyi bir uyku çekti ve sabah kahvaltı için bir yumurta kızarttı. Ses kayıt cihazını, not defterini ve fotoğraf makinesini sırt çantasına koydu. Virginia'nın resminin ve çizimlerinin fotoğraflarını çekmeyi umuyordu.

Minerva kendisini Willows'a götürecek taksinin gelmesini beklemek üzere yaz sabahına adımını attığında, birisinin evin ön kapısına iki uzun siyah çizgi çizdiğini fark etti.

Minerva çizgilere bakakaldı. *Bu da neydi böyle?*

Boya gibi görünmüyordu. Daha çok katrana benziyordu, yapış yapıştı ve kötü bir kokusu vardı. İzlerin görüntüsünden ve kokusundan tiksinerik birkaç adım geri çekildi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

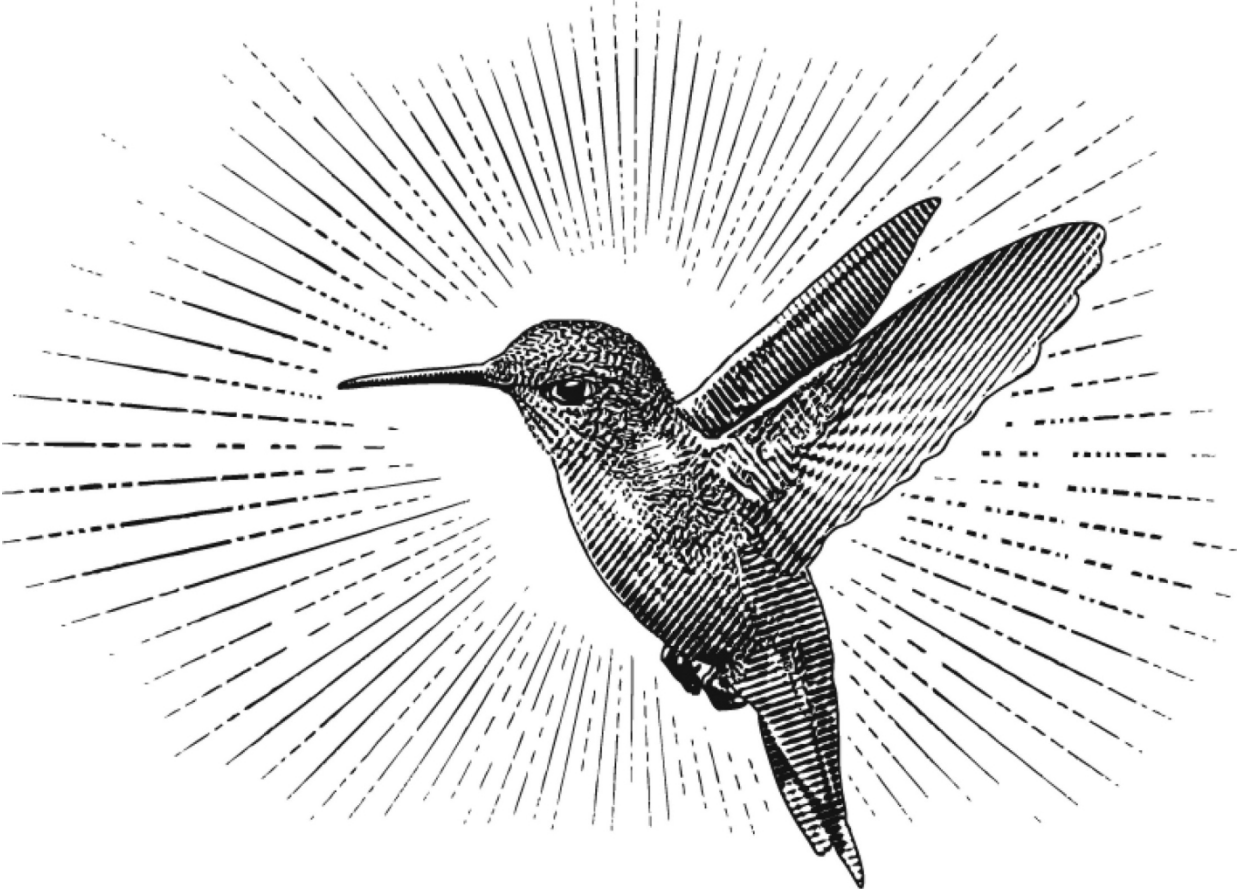
Koşarak eve girdi, Hideo'yu arayıp izlerden söz etti -belki ustaya ulaşip pisliği temizletebilirdi- sonra dışarı koşup kapıya baktı.

Ekim ayında bazı çocuklar eğlence olsun diye yatakhaneğe yumurta atmışlardı. Ancak bu yaramazlık, kapıya bakmasına neden olan halsizliği tetiklememişti. Orada

Yazı yoktu, sadece satırlar vardı, ama yine de boşuna anlamlandırmaya çalışmış, bunun çözmesi gereken bir mesaj olduğunu hissetmişti.

Bir klakson sesi şaşkınlıkla dönmesine neden oldu ve taksi şoförü ona el salladı. Minerva taksiye bindi ama araç hareket etmeye başlayınca arka koltukta dönüp kapıya baktı. Beyaz kapının üzerindeki siyahlık dışteki bir çürük gibiydi: bozulmamış bir manzaradaki çürümenin habercisiydi.

1934: 2

ÇOCUK Cadılar Bayramı'ndan iki hafta önce yata Khanemize geldi. Mutfak d  semelerinin onarılması gerekiyordu ve kampüste çalışan iriyarı, kır saçlı bir tamirci, ardından da tulumlu ve düz kasketli zayıf bir genç geldi.

Doğuştan arkadaş canlısı bir kız olan Ginny adamlara birer bardak limonata ikram etti ve onlarla sohbet etti, sonuçta genç adamın adının Santiago olduğunu öğrendi. Bu işte yeniydi ve işten çıkarılmadan önce bir tekstil fabrikasında çalışmıştı.

Son birkaç aydır, pencerelerinde Ulusal Kurtarma İdaresi'nin mavi kartal işaretleri olan işyerlerinin sayısı artmıştı, bu da bize Buhran'ın en kötüsünün sona erdiğine dair umut veriyordu, ancak durum hala korkunçtu ve genç adamın ara sıra tamirci olarak haftada ancak birkaç dolar kazandığını tahmin ediyorum.

Santiago yirmi yaşından büyük değildi ve karanlık, egzotik bir şekilde, yatakhane'deki kızların onu yürürken gördüklerinde kıkırdamalarına neden olacak kadar yakışıklıydı.

Ginny'ye çocuk hakkında kimin takılmaya başladığını hatırlamıyorum. Belki de Mary Ann Mason'dı, ama kısa süre sonra kızlardan birkaçı Ginny'ye "Bayan Ferreira" demeye başladı, çünkü soyadı buydu. Ginny onlara gözlerini devirdi ve onların aptal kazlar olduğunu ve kendisinin sadece kibarlık yaptığını söyledi.

Sanırım bu yeterince doğrudu, ama o günlerde ve bir kız kolejinde, tamirciye ve yardımcısına el sallamak çok ileri gitmek gibi görünüyordu. Carolyn bunu kaba ama bir o kadar da eğlenceli buluyordu ve bu yüzden alaylarını minimumda tutuyordu.

Daha sonra bazıları Ginny'nin onunla kaçtığını söyledi.

Daha sonra başkaları onu öldürdüğü teorisini ortaya attı, ama bu en düşük ses tonuyla yapıldı.

Kaybolmadan önceki o iki ay boyunca onunla ilgili ne hatırlıyorum? Gözlerinde karanlık bir parıltı, sinirli bir tik, hoş görünümünün ardında gizlenen bir canavarın belirtisi var mıydı?

Hayır, öyle bir şey yoktu.

Kibardı, ama mutfaktaki o ilk konuşma dışında pek fazla etkileşime girmemişlerdi. Konu erkeklere gelince, Ginny'nin gönlü Edgar Yates'ten yanaydı. Her gün telefon eder ve Ginny aşağıya, ev telefonuna koşar ve telefon bekleyen diğer kızların bakışlarına aldırmadan yarım saatini erkek arkadaşıyla konuşarak geçirirdi.

"Beyefendi ziyaretçiler "in -evin annesi tüm erkekleri böyle adlandırıyordu- yatakhane'ye girmesine izin verilmiyordu, bu yüzden Edgar Yates hafta sonları ziyaret saatlerinde uğradığında, Ginny'nin merdivenlerden inip onu fuayede karşılaması gerekiyordu. Erkekler ön masada giriş ve çıkış yapmak zorundaydı.

sevgilileriyle birlikte büyük salonda oturuyorlardı. Bir gözetmen herkesin düzgün davranmasını sağlamak için tur atardı.

O zamanlar insanlar çok katıydı ve kadınlar dikkatle denetlenirdi. O zaman dansların muazzam etkinlikler olması şaşırtıcı değil. Kızlara eğlenme ve yurt annelerinin özenle uyguladığı saat dokuzdaki sokağa çıkma yasağından kaçma şansı sağlardı. Dans geceleri saat on bire kadar dışarıda kalabilirdik.

Freshman Hop, Sophomore Cotillion ve her türden dansımız vardı ama Cadılar Bayramı Balosu Stoneridge'de yılın en büyük etkinliklerinden biriydi ve gece yarısına kadar devam ederdi.

Tüm kızlar için heyecan verici bir zamandı, herkes en iyi kostümü giymek ve en yakışıklı randevuyu kapmak için yarışıyordu. Büyük bir bütçem yoktu, bu yüzden kendime siyah bir yarasa maskesi ve siyah bir pelerin giydim ve Ginny de bir çoban kız kostümü giydi. On dokuzuncu yüzyıl romantik tablolarından fırlamış bir kıza benziyordu.

"Edgar'ın kostümü ne?" diye sordum.

"Orijinal bir şey istedi. Ona Kızıl Ölüm olarak gelmesini söyledim," dedi elbisesinin yakasını düzelterek aynaya bakarken. "Bir süre önce Poe okuduğun için aklımda taze bir imgesi vardı. Ama Edgar'ı bilirsin, son dakikaya kadar bekledi ve korkarım bir çarşafı iki delik açıp hayaletmiş gibi davranacak."

Sonunda Edgar Yates, uzun bir palto ve üç boynuzlu bir şapka ile gösterişli bir haydut gibi giyindi. Etkinlikteki ortağım Benjamin Hoffman da dahil olmak üzere bize katılacak diğer çocukları gezdirmeyi teklif etmişti. Şu anda fotokopici olarak çalışan genç bir gazeteci adayıydı ve sivri zekâsından oldukça hoşlanmıştım. Aşk teklifleri yapacak tipte bir adam değildi. Erkekler danslardan sonra müzikten ve gece havasından cesaret alarak oldukça saldırgan olabiliyorlardı ve öpüşmeleri ve kucaklaşmaları bana çekici gelmiyordu.

Benjamin bir partide bir kıza efendilik etmek için mükemmel bir genç adamdı, çünkü bir kıızı baştan çıkarmaya hiç niyeti yoktu. Bir süre, tıpkı benim genç kadınlardan etkilendiğim gibi, onun arzularının da erkeklere odaklanmış olabileceğini düşündüm,

Ama Benjamin'in romantik ilişkilerden kaçınan bir bekar olduğu ortaya çıktı.

Danslarımız, dekanın ikamet ettiği Beaux Arts tarzında bir bina olan Cohasset House'da gerçekleşti; balo salonu ve baronyal yemek odası, görkemli eve şenlikli bir hava katmak için çok sayıda jack-o'- fener, turuncu ve sarı krep kağıdı ve siyah yarasa şeklinde kesiklerle süslenmişti.

Cadılar Bayramı dansı muhteşem, baş döndürücü bir olaydı. Dekan en yeni şarkıları çalan yorulmak bilmez bir orkestra tutmuştu ve herkes bir ödül kazanma umuduyla abartılı kostümler giymişti.

Carolyn gecenin yıldızıydı; pembe-beyaz bir elbise içinde Marie Antoinette kılığına girmiş, ince boğazına kocaman, ağır bir kolye takmıştı. Cadılar Bayramı partisine tıp öğrencisi David Dundy ile birlikte gelmişti ama onunla neredeyse hiç vakit geçirmemiş, onun yerine bir düzine başka erkekle birlikte dönüp durmuştu. Edgar Yates'le bile üç kez dans etmişti ve David Carolyn'e üzüntüyle bakarken, onun çirkin flörtleri Benjamin'in kaşlarını kaldırmasına neden olmuştu. Muhtemelen geceyi Caro'nun kollarında geçirmeyi umuyordu. Büyük tüylü şapkasıyla Don Juan kostümü acı bir ironiydi.

"David, her ay Willows'ta akşam yemeği yiyorsun, Bay Wingrave'in pamuk fabrikası hakkında söylenenler doğru mu?" Benjamin ona sordu.

Birlikte oturmuş, punç kadehlerimizi yudumluyor, öğrencilerin gülüşmelerini ve dönmelerini izliyorduk. Benjamin iskelet maskesini çıkarmış, uzun peleriniyle oynuyordu.

"Ne diyorlar?" David cevap verdi. "Zor durumda olduğunu. Satmak zorunda olduğunu."

"Neden zor durumda olsun ki?" Benjamin'in yorumu karşısında şok olmuş bir halde sordum. "Carolyn'in ailesinin durumu çok iyi. Değirmenleri muhteşem."

Carolyn'in tüm hayatı muhteşemdi. Hayatımda gördüğüm en güzel ayakkabılara ve elbiselere sahip olmakla kalmıyor, bana birden fazla kez akşam yemeği ısmarlıyor, yeni daktilosunu alıyor ve uzun bir Avrupa turunu da içeren gelecek planlarından bahsediyordu.

"Wingrave İmalat Şirketi'nin başı uzun zamandır dertte. Wingrave yıllardır ekipmanlarını yenilemedi, eski makinelerle çalışıyorlar. Burası soğuk, zavallı dokumacılar kazakları ve paltolarıyla çalışıyorlar çünkü ısı sağlamıyor ya da hava akımlarını düzeltmiyor. Fabrikalardaki hava akımları statik elektriğe neden oluyor, her şeyi kurutuyor ve kumaşı mahvediyor. Kadifenin gerginliğini koruyamazsınız," diyor Benjamin. "Herhangi bir dokumacı size bunu söyleyecektir, ama orada köşelerini kesiyorlar, kuruşlarını kısıyorlar. Savaş sırasında Wingrave'in yanına kâr kalıyordu çünkü ordunun üniforma gibi şeylere ihtiyacı vardı, bu yüzden çok sayıda sipariş alıyordu ama o günler geride kaldı."

GINNY KIBARCA, "Kumaş işi hakkında çok şey biliyor gibisiniz, Bay Hoffman," dedi.

"Bir zamanlar Massachusetts'te çok sayıda fabrika vardı, Bayan Somerset," dedi. "Ailemden birkaç kişi boyacı ve bobin işçisi olarak çalışıyordu, ancak bugünlerde işler berbat durumda ve Wingrave gibiler işçilerin sendikalaşmasını ve durumlarını iyileştirmesini engellemek için canla başla mücadele ediyor."

DAVID BİR SİGARA YAKARKEN, "Bay Hoffman işçilerin savunucusu," dedi. "Değirmen işçilerinin kötü durumuyla ilgili bir hikâye düşündüğüne şüphe yok. Büyük bir haber için Bay Wingrave'in iş anlaşmaları hakkında benden alıntı yapmayacaksınız."

"Ben hikâye yazmıyorum David. Bir odadan diğerine kopya taşıyorum," dedi Benjamin. "Dediğim gibi, değirmen işinde arkadaşlarım ve ailem var ve Temperance Landing çevresindeki söylentiler çoğalıyor. Merak ediyorum, hepsi bu."

"Merak ediyorsan Caro'ya sormalısın," dedi David sinirli bir şekilde.

Büyük şans, diye düşündüm. Carolyn Benjamin'den hoşlanmıyordu. Ona göre Benjamin en kötü ihtimalle bir kasabalı, en iyi ihtimalle de sonradan görmenin tekiydi. Birkaç davette bana eşlik ettiği ve Edgar Yates onunla iyi anlaştığı için ona tahammül ediyordu.

"Bence Bay Wingrave'in başı dertte ve bu yüzden Caro açıkça bir erkek arkadaş kapkaççısına dönüşüyor. Edgar'ı gözünün önünden ayırmıyor. Dikkat et Ginny, Carolyn Wingrave acımasız bir rakiptir. Muhtemelen Tüm Ton Balıklarının Kraliçesi olmaya niyetli," dedi.

Edgar'ın babasının mal varlıkları arasında New Bedford'da bir konserve fabrikası vardı, dolayısıyla ton balığı ile ilgili küstahça bir gönderme yaptı. Carolyn'ın o gece cilveli bir kadın rolü oynadığı doğru olsa bile, David ve Ginny orada otururken bunu söylemek oldukça acımasızca bir şeydi. Ama aslında ona servet avcısı demek... David'in bu şekilde konuşmaya devam ederse Benjamin'i yumruklayacağını düşündüm.

Ginny hafif bir kahkaha atarak beni şaşırttı. "Carolyn kaba olabilir ama benimle boy ölçüşemez Bay Hoffman," dedi arsızca. "Size bir sır vereyim: Edgar dün telefonda evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim. Geleceğin Tuna Kraliçesi'ni selamlıyorsunuz."

Çocuklar gülüştüler. Şaşkınlıkla Ginny'ye baktım ve sanki yumruk yiyen benmişim gibi hissettim. "Ama senin derslerin!" Haykırdım.

"Yaza kadar evlenmeyeceğiz ve ben hâlâ eğitimimi tamamlamak niyetindeyim."

Bu ne kadar olasıydı? Pek değil, diye düşündüm. Çoğu kadın evlendikten sonra kendini evinin bakımına adanmak zorundaydı. Edgar, karısının eğitimini küçümsemeyen modern, liberal bir tip olsa bile, kampüs dışında yaşayacaktı. İşe gidip gelecekti. Artık aynı odayı paylaşmayacaktık ve gece geç saatlere kadar sohbet etmeyecektik. Artık benim Ginny'm olmayacaktı.

Beni değil Edgar'ı sevdiğini biliyordum ve Ginny'nin onunla evlenmesini bekliyordum ama birlikte daha fazla zaman geçireceğimizi düşünmüştüm. Sanki elimden alınıyormuş gibi hissediyordum.

Kulağa neşeli gelen bir tebrik mırıldandım ama gözlerimden akan yaşları zorlukla tutabildim ve ilk fırsatta temiz hava almaya ve bir fincan daha punç içmeye gideceğimi söyledim.

Evin ön kapısının yanındaki demir banka oturdum ve içerideki bando birbiri ardına neşeli melodiler çalarken kayıtsızca önüme baktım.

Onu kaybedeceğim, bir daha asla böyle bir partiye gidemeyeceğiz, diye düşündüm.

Bu, elbette, tüyler ürpertici derecede doğru bir tahmin olacaktı. Çok geçmeden ortadan kaybolacak, karlı beyazlığa karışacak, ölümler diyarında kaybolacaktı.

gecenin. Yıllarımı bu kayboluşu yeniden inşa etmeye, onun kayboluşunun gizemini çözmeye çalışarak geçirdim.

Santiago muydu? Başka biri miydi? Bir yabancı ellerini sevgili Ginny'nin boğazına dolayıp hayatını mı söndürdü, sonra da cesedini bir mezara mı sürükledi?

Ama çok ileri gidiyorum.

Carolyn'in tanıdık kahkahası duyulduğunda orada oturmuş, acı ve melankoli hissediyordum. Carolyn, kendisine yeni bir bağlılıkla bakan David'le kol kola yürüyordu. Benjamin ve Edgar da çifte eşlik ediyordu. Bana gülümsediler.

"Bu iyi beyler sokağa çıkma yasağı başlamadan önce bizi güzel yurduмуza geri götürmek istiyorlar," dedi Carolyn. "David'in kucağına otursam sanırım hepimiz Edgar'ın arabasına sığabiliriz." Kıkırdadı ve sevgilisinin yanağını çimdikledi.

"Ginny nerede?" Edgar sordu.

"Ginny içeride olmalı," dedim.

"Seni aramaya çıktı," dedi Benjamin. "Yarım saattir yok."

İçeri girdiğini düşündük ama balo salonuna girdiğimizde onu göremedik. Tekrar dışarı çıktık ve evin etrafında bir tur attık, belki biriyle sohbet ediyordur diye düşündük ve sonra tekrar içeri girip yemek odasına baktık. O sırada geç olmuştu ve kızların çoğu yurtlarına dönüyordu. Bir kez daha dışarı çıktık ve ona seslenmeye başladık.

Kısa sürede herkesin neşesi kaçtı ve gecenin soğuşunu tenimde hissettim, kostümümün bir parçası olan uzun siyah pelerinimi sıkıca sardım. Onun adını bağırdık. Onu görebilmek için gözlerimi zorladım.

Sonra bize doğru koştuğunu gördüm. Karanlıkta ve o mesafede bile başına korkunç bir şey geldiğini hissettim. Ağzı çığlık atmak ister gibi açıktı ama hiç ses çıkmıyordu.

Ginny'ye doğru koştum ve ona ulaşp kollarımı ona doladığımda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Titrerken ona sıkıca sarıldım.

"Ginny, ne oldu?" diye sordum.

Birkaç dakika içinde diğerkleri de yanımıza gelmişti. Ginny yüzünü Edgar'a çevirdi ve ona doğru uzandı, kucağımdan kurtulup ona sarıldı.

"Ginny, sevgilim," dedi Edgar, Ginny'nin alnına bir öpücük kondurarak, "nerelerdeydin?"

"Betty'ye bakmaya gittim, ama sonra senin önden yürüdüğünü gördüm, Edgar, ve seni takip ettim. En azından sen olduğunu sandım," dedi. "Arkadan sen gibi görünüyordun ama seslendiğimde bana doğru dönmedin ve yürümeye devam ettin. Belki de bir oyun oynuyorsundur diye düşündüm."

"İçerideydim," dedi Edgar.

Ginny onu duymuyor gibiydi; konuşurken gözleri parlak ve iriydi. "Sonra yolda bir dönemeç vardı ve sen gitmiştin. Seni başka biriyle karıştırdığımı düşündüm ve dansa doğru yürümeye başladım. Yalnızdım ama birkaç adım sonra sanki biri bana bakıyormuş gibi hissettim.

"Seninle karıştırdığım partideki misafir olduğunu düşünerek arkamı döndüm ama orada kimse yoktu. Yürümeye devam ettim ve kısa süre sonra aynı şekilde izlendiğimi ve takip edildiğimi hissettim. Tekrar döndüm ve yine kimse yoktu.

"Daha hızlı yürümeye başladım ama takip edilme hissi daha da kötüleşti. Yaprakların ve dalların çıtırdadığını ve bir çakıl taşının tekmelendiğini duyabiliyordum, ama sonra döndüm: kimse yoktu.

"Sonunda evin ışıklarını gördüm. Birinin, *bir şeyin*, birkaç santim arkamda olduğunu hissettim, korkunç, sıcak bir nefesle ensemden aşağı nefes alıyordu ve bir insan gibi değil, bir hayvan gibi hareket ediyordu, yine de bir insan kadar uzun olmalıydı çünkü nefesi yüzümün yanındaydı. Ama hiçbir şey yoktu Edgar! Hiçbir şey göremiyordum ama yine de oradaydı!"

Ağlamaya başladı. Edgar ona sıkıca sarılıp yatıştırıcı sözler mırıldanırken, biz de şaşkınlıkla ona bakıyorduk. David şapkasını ellerinin arasında tutuyor, Carolyn ise gergin parmaklarıyla kolyesini çeviriyordu. Ben Benjamin'e baktım, o da bana baktı; ikimiz de şaşkınlıktan konuşamıyorduk.

"Bir şakacı olmalı," diye önerdi David. "Yaramazlık yapmaya çalışan yerel bir çocuk."

"Evet, doğru," dedi Edgar, bu açıklamayı hemen benimseyerek. "Benjamin bana Temperance Landing'deki oğlanların yılın bu zamanlarında hep kızları korkutmaya çalıştıklarını söylüyordu."

"Korkunçlar!" dedi Carolyn. "Bu gece benimle dans eden bir çocuk, yerel mezarlığa musallat olan başsız bir hayalet olduğunu söyledi."

Ginny Edgar'a şiddetle sarıldı ama sonunda kendisine sunulan açıklamaları sessizce kabul ederek başını sallamaya başladı. Edgar'ın arabasına doğru yürüdük ve yatakhaneye geri döndüğümüzde hepimiz gülüyorduk.

"Gin-gin, odana bir hortlak girerse diye bu gece ışıkları açık tutacak mısın?" Carolyn arabanın kapısını açıp dışarı süzülürken sordu. "Yoksa seni canavarlardan korumak için Edgar'ı gizlice yatağına mı sokalım?"

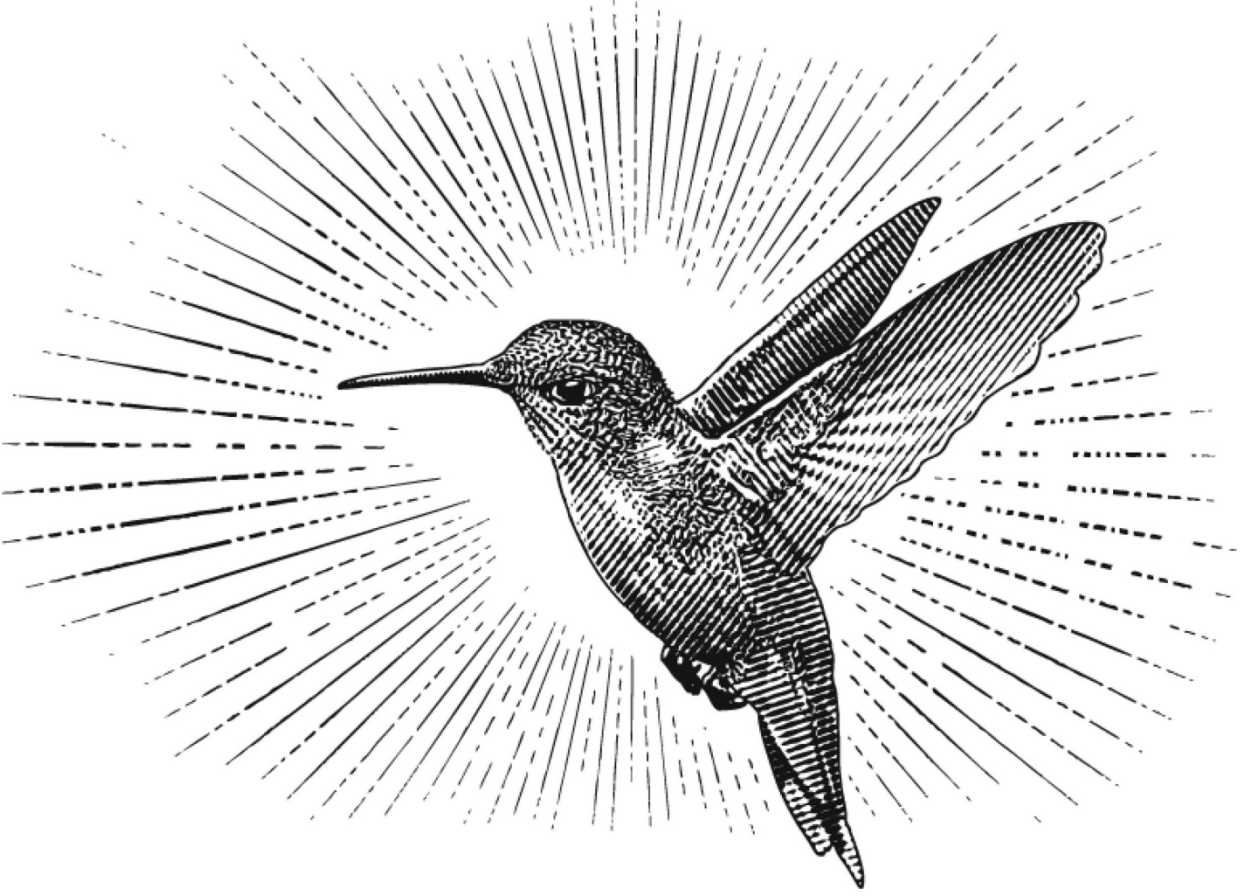
"Carolyn, söylediğin şeylere bak!" Ginny cevap verdi ama gülümsüyordu. "Peki. O zaman David'i gizlice sokabilir miyiz bir bakalım mı?"

"Sahip olduğun o vahşi ev annesiyle buna cesaret edemem," dedi David. "Herhangi bir hortlaktan daha korkunçtur."

Kahkahalarımız daha da şamataya dönüştü ve içeri girmezsek başımızı evin annesiyle gerçekten derde sokmakla tehdit etti, ki öyle de yaptık.

Yine de şimdi o geceyi düşündüğümde, kahkahaların boş olup olmadığını merak ediyorum. Bence hepimiz kendimizi gerçek dehşetten korumaya çalışan korkmuş çocuklardık ve ensemizi tırmalayan boğumlu, pençeli bir el gibi uzanan büyük bir kötülüğün, korkunç bir karanlığın belirtilerini fark etmiştik.

1908: 4

"KARDEŞİN o sürahiyi k rarken belli ki kendini kesmiş. Bu yüzden kan var," dedi Alba'nın annesi bir i neye dikkatle iplik geçirirken. "Eğer atı ahırda değilse, Valentin'in yanında olmalı. Endişelenecek bir şey yok."

"Bir terslik var," diye ısrar etti Alba. "Onunla konuşmak istiyorum. Bir at alıp d nece im-"

"Sen, yalnız mı?"

"Evet, tek başıma daha hızlı sürebilirim."

Alba'nın annesi üzerinde çalıştığı dikiş bıraktı ve önce Arturo'ya, sonra da Alba'ya baktı. İcini çekti. "Bugün evde yapılması gereken bir sürü iş varken oraya gitmenin aptalca olduğunu söylüyorum."

"Uzun sürmez," diye güvence verdi Alba

ona. "Arturo, ona eşlik edebilir misin?"

"Memnuniyetle," dedi amcası.

Alba aceleyle salondan çıktı. Arturo gülerek onun peşinden koştu. "O çiftliğe dörtnala gideceksin, değil mi?"

"Evet," dedi Alba. "Öyle yaparsam bana ayak uydurabilir misin?" "Eyerimden düşeceğimden mi korkuyorsun?" diye sordu.

"Belki."

"Ata binmeyi sevmem ama binebilirim. Gençken bazen Desoto'nun oğluyla birlikte dağlara tırmanırdım, o dar patikalara. Ben yetişirim."

Belisario atlarını eyerledi ve Alba da bineğine bindi. Sonra Molinas'ın topraklarına doğru yola koyuldular. Ahırlara vardıklarında, Alba Valentin'i gördü ve Valentin ona hevesli bir gülümsemeyle el salladı.

"Bu ne güzel bir sürpriz," dedi Valentin. "Seni buraya getiren nedir?" "Kardeşimi getirebilir misin? Onunla konuşmam gerek."

Valentin kaşlarını çattı, parlak gülümsemesi soldu. "Tadeo bu sabah gelmedi."

Alba dizginleri sıkıca kavradı ve şaşkınlıkla Valentin'e baktı. "Atı ahırda değil. Burada olmalıydı."

"Planlarını değiştirmiş ve başka bir yere gitmiş olmalı," dedi Arturo, sonra Valentin'e özür dileyen bir bakış attı. "Gereksiz yere endişeleniyor."

"Gelmeyeceğini haber vermişti," diye ısrar etti Alba. "Bu sabah odasında değildi ve kan vardı."

"Kan mı?" Valentin yineledi.

Arturo, "Sürahisini kırdı ya da belki tıraş olurken bir yerini kesti," dedi. Kadın başını salladı. "Bunun için çok fazla kan vardı."

"Alba-"

"Korkunç bir şey oldu. Biliyorum," dedi Alba, sesi gergin çıkıyordu. Omurgasından aşağıya korkunç bir korku yayılıyordu.

açıklıyordu, ama yine de vücudunu üşütüyor, dişlerini takırdatmakla tehdit ediyordu.

Valentín bir an önce tereddüt etmiş gibi görünüyordu ama yüzündeki ya da sesindeki bir şey fikrini değiştirdi. "Birkaç adam toplayıp etrafı araştırmalarını söyleyeceğim, bakalım onu bulabilecek miyiz? Sen Belisario ve Jacobo'yu al ve atının izlerini bulup bulamayacaklarına bak. Daha sonra evinize uğrar ve ne bulduğumuzu size bildiririm."

Döndüklerinde Alba, Belisario ve Jacobo'dan kardeşini aramalarını istedi. Bu durum Arturo'yu sinirlendirdi ve böyle bir yaygara koparmanın aptalca olduğu konusunda ısrar etti. Alba'nın annesi de başını sallıyordu, özellikle de Alba mutfakta hiç yardımcı olmayınca. Sürekli tahta kaşıkları düşürüyor ya da bir şeylere çarpıyordu; Fernanda ona endişeli bakışlar fırlatırken masada oturmaktan başka bir şey yapamayacak kadar dikkati dağınıktı.

Atların takırtısını duyunca Alba hemen evin önüne koştu. Valentín'in kendi atına bindiğini ve Tadeo'nun atını arkasından çektiğini gördü. Onu karşılamaya niyetlenmişti ama bunun yerine kapının yanında donup kaldı, omurgasından aşağıya dökülen soğuk korku şimdi midesinde düğümleniyor, onu ağırlaştıran bir buz kütesine dönüşüyordu. Bayılabileceğini düşündü.

Valentín ona endişeli bir bakış attı. Alba'nın annesi ve Arturo da dışarı çıkmış ve ziyaretçiyi selamlamışlardı.

Valentín, "Tadeo'nun atını nehir kıyısında bulduk, ama yanında değildi," dedi.

Ellerini birbirine kenetledi ve Valentín annesi ve Arturo'yla konuşurken onları dinledi. Molinas'ların çiftliğine geri döndüğünü ve Tadeo'yu aramasına yardım etmeleri için daha fazla adam getirdiğini anlattı. Belisario ve Jacobo dönmemişti ve amcası Tadeo'nun adamlarla buluşmuş ve çoktan eve dönüyor olabileceği teorisini ortaya attı ama Alba gözlerini sımsıkı yumdu, dilini safra kapladı.

Belisario ve Jacobo daha sonra geri döndüler ve Tadeo'dan hâlâ bir iz yoktu. Valentín akşama doğru eve uğradı. Paylaşacak bir haberi yoktu ama sabah aramaya devam edeceklerine söz verdi. Artık evdeki herkesin sinirleri bozulmuştu ve yemek boyunca taş gibi sessiz ve hareketsiz oturdular.

BİR HAFTA GEÇTİ. MR. Molina aramaya yardımcı olması için daha fazla adam göndermişti ve diğer çiftliklerdeki komşular da genç adamı arıyordu. Atından başka hiçbir izine rastlanmamıştı.

Alba her sabah Tadeo'nun odasının kapısında duruyordu. Odayı temizlemiş ve yatağı hazırlamıştı, böylece her şey normalde olduğu gibi görünüyordu. Yine de her şey yanlıştı.

Sonunda annesi, Arturo ve Belisario ile birlikte kasabaya gittiler. Hem erzak almaya gitmişlerdi, hem de Luisa oğlunun nerede olduğuna dair bilgi verenlere ödül verileceğini ilan etmek istiyordu. Arturo bunun kolay para peşinde koşan ayak takımını çekeceğini düşünüyordu ama Luisa vazgeçmeyecekti.

Kasaba meydanında yürümek tuhaftı. Birçok insan onlara bakıyor, birkaçı da fısıldaşıyordu. Başlarına gelen talihsizliğin haberi hızla yayılmıştı. Arturo ve annesi belediye başkanının evine gittiler; belediye başkanının ödülün reklamını yapmalarına ve kayıp genci aramalarına yardımcı olmasını umuyorlardı.

Alba eczacıdan bir şey almak için bir bahane uydurdu ve kasaba meydanındaki kemerlerin altına saklandı, belediye başkanının havasız evinde oturup onun kendileri için ne kadar üzüldüğünü duymayı hayal bile edemiyordu. Herkes üzgündü ve kimse Quirogalar için bir şey yapamazdı. Tanıdık bir ses duyana kadar başını öne eğmiş öylece durdu.

Valentín ona yaklaşıp şapkasını çıkarırken, "İyi günler, Alba," dedi.

"İyi günler, Valentín."

"Annen ve amcanın belediye başkanının evinde olduğunu duydum."

"Burada dedikodu ne kadar da hızlı yayılıyor," dedi, ellerinin sert bir hareketiyle omuzlarındaki şalı düzelterek.

Kasaba meydanındaki satıcılara ve alışveriş yapanlara doğru baktı. Genç bir kız Alba'yı işaret etti ve Alba arkasını dönerek sırtını bir sütuna dayadı.

"Hepsi bizim hakkımızda konuşuyor."

Valentín başını kaşıyarak, "Olanlar büyük haber, evet," dedi.

"Ne olduğunu söylüyorlar? Belisario'yu Jacobo ile konuşurken yakaladım ve haydutların kardeşimi kaçırdığını düşünüyorlar."

Özür diler gibi baktı ve bir eliyle şapkasının kenarını yokladı. "Alba, dedikoduları tekrarlamama gerek yok."

"Bilmek istiyorum. Kasabaya yaydıkları yalanları tahmin etmektense bilmeyi tercih ederim. Anlat bana."

"Emin misin?"

"Söyle bana," diye ısrar etti, sesi keskindi.

"Pekâlâ. Evet, kaçırıldığını ve fidye alacaklarını söylüyorlar ya da belki de biri onu soymaya çalışırken bir boğuşma sırasında öldürüldü. Bazıları da kaçtığını, çiftliği idare etmenin baskısına dayanamadığını ya da bir kıza aşık olup şehre gittiğini söylüyor."

Başını iki yana salladı. "Bizi asla geride bırakmaz ve onu cezbedecek bir kızı da yok."

"Atından düşmüş ve hafızasını kaybetmiş olabilir." "Bu çok saçma."

"Biliyorum."

"Başka ne diyorlar?" diye sordu, çünkü yüz ifadesinden başka hikâyeler de olduğu anlaşıyordu.

"Önemli bir şey değil."

Adam temkinliydi, gözleri ayakkabılarına sabitlenmişti ve bu da kadının daha fazla şey öğrenmek istemesine neden oldu. "Lütfen," dedi. "Kendi hikâyelerimi uydurmaktansa dinlemeyi tercih ederim."

Valentin tereddüt etti, ama kız onun elini tuttu ve sonunda başını sallayıp yumuşadı. "Bunun büyücülük olduğunu söylüyorlar. Los Pinos'tan kötü kalpli biri Tadeo'ya büyü yapmış ve onu öldürmüş."

Luisa her gece tespih çekerek çocuğunun sağ salim dönmesi için dua ediyordu. Alba da dua ediyordu. İkisi de Tadeo'nun eve dönmeme, ölmüş olma ihtimalini henüz kabullenmemişti.

"O ölmedi, bunu biliyorum. Tadeo ve ben on ay arayla doğduk. Neredeyse ikiz sayılırız. Yaramazlık yapmadan önce bile ne zaman yaramazlık yapacağını anlayabilirdim. Neredeyse üzüntülerini bile hissederdim.

konuştu. Burada olmasa bile onu şimdi de hissedebiliyorum. Sanki kalbi benimkiyle birlikte atmaya devam ediyor."

"Ben de en iyisini umuyorum ama yine de-"

"Hayır, bana onun öldüğünü söylememelisin. O yaşıyor," dedi ama sesi cam gibi kırılıandı ve binlerce parçaya ayrılmakla tehdit ediyordu.

"Belki de. Ama korkarım büyülenmiş olabilir."

Bu söz onun beyaz şalını tekrar çekiştirmesine neden oldu, parmakları dantelin narin tarak desenine dolandı. Valentin ona baktı, yüzü asık ve bezgindi.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama daha önce de böyle şeyler oldu."

"İnsanlar kayboluyor mu?"

"Birini takip eden kara şans. Önce baban öldü, sonra Tadeo kayboldu, odasında kan var ve atı geride kaldı. Garip ve korkarım daha da garipleşecek. Tabii-"

"Alba, alışverişini yaptın mı?" diye sordu annesi, sonra Valentin'i fark ederek ona yorgun bir gülümseme verdi. "Merhaba, Bay Pimentel. Umarım iyisinizdir."

"İyiyim, teşekkür ederim," dedi Valentin, başını kibarca önce Alba'nın annesine, sonra da amcasına eğerek. "Belediye başkanının evine gittiniz sanırım?"

"Evet, oradaydık," dedi annesi. "Elinden geldiğince bize yardımcı olacağına söz verdi."

"Mexico City'den özel bir dedektif tutmalıyız," dedi amcası. "Bu kasabanın adamları nasıl polislik yapılacağını bilmiyor ve bu ödül parası her dolandırıcının kolay para kazanması için bir araç olacak."

"Arturo, bu bize ne kadara mal olur ve saygın bir müfettişi nasıl buluruz?" Luisa sordu.

Valentin, "Eğer söylememe izin verirseniz, belki de şehir müfettişlerini düşünmeden önce bir temizlik yapmayı düşünmelisiniz," diye önerdi.

"Arınma," diye tekrarladı Arturo, Valentin'e doğru dönerek, kaşları çatılmış bir halde. "Yani tepelere gidip o kaba saba aptallardan birinden vücudumuza yumurta sürmesini mi isteyelim?"

"Hueseros burkulan bacakları iyileştirir ve yerberos öksürüğü tedavi eder. Ve başka türden meselelere gelince, evet, sizi kötü etkilerden arındıracak olanlar var. Los Pinos'ta bu temizliği yapabilecek pek çok kişi bulabilirsiniz."

"Bir bedel karşılığında," dedi Arturo. Sesi yeni bilenmiş bir bıçak gibiydi.

"Evet, efendim," dedi Valentin. "Ama sanırım o kadar da fazla değildir."

"Saçma sapan konuşuyorsun. Eğer kafasına arınma ve nazarla ilgili çılgınca fikirler sokacaksan, yeğenimle konuşmana izin vermeyeceğim.

Ona kâbuslar yaşatacaksın."

"Bay Pimentel, bizim için endişelendiğiniz için teşekkür ederim," dedi Luisa, yüzü sertleşerek, "ama kardeşime katılıyorum. Bir temizlik Tadeo'yu bize geri getirmeyecek. Araştırmacıyı düşünmeliyiz, sanırım."

Valentin başını salladı. Vedalaştılar. Arturo Luisa'ya kolunu uzattı ve hızlı adımlarla yürüdüler.

"Ne aptal bir çocuk bu," dedi Arturo. "Seninle hangi aptalca hikâyeleri paylaşıyordu, Alba?"

"Pek bir şey yok. Tadeo'nun büyülenmiş olabileceğinden korkuyor," dedi. "Saçmalık. Bir dahaki sefere el coco tarafından yendiğini iddia edecek."

"Buralarda insanların batıl inançları vardır," dedi annesi. "Muhtemelen iyi niyetliydi."

"O bir aptal."

"O benim arkadaşım," dedi Alba ve önlerinden koşarak gitti.

Eve dönüş yolculuğu sırasında Alba'nın annesi ve amcası müfettiş konusunu tartışırken Alba şalıyla oynadı ve sessiz kaldı. Babasının canavarlar ve cadılarla ilgili hikâyelerini ve bunların küçükken kendisini ve Tadeo'yu nasıl eğlendirdiğini hatırladı. Bunlar folklordan başka bir şey değildi ama yine de Alba'nın kendisi de alametlere inanıyordu.

Kurbanlarının kanını emen cadıların hikâyelerini ve fırtınalı gecelerde nasıl havada uçtuklarını, fesatlık peşinde koştuklarını hatırlıyordu. Ve ay gökyüzünde yükseldiğinde derilerini soyup hayvana dönüşenlerin hikâyelerini de. Tadeo o varlıklardan biri tarafından büyülenmiş olabilir miydi? Alba için büyü, diğer çocuklardan öğrendiği büyülerdi: Birini sizi ziyaret etmesi için ikna etmeye yarayan büyüler.

Bir kumaş parçasının etrafına bir ipin düğümlemesi. Bunlar masumca oynanan ve korkunç sonuçlar doğurmayan oyunlardı.

Diğer büyü türlerine, daha karanlık şeylere, gerçek güce inandığından pek emin değildi. Ya da çocukluk masallarındaki dehşetin gerçek olabileceğini düşünmesi gerektiğinden bile. Hayaletler gerçekten de dağlarda ve kırlarda dolaşmıyordu ama yine de canı sıkılıyordu.

Eve döndüklerinde Arturo onu bir kenara çekti ve pembe şam kumaşından kanepeye oturdular.

"Valentin'e aptal dediğim için özür dilerim. Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum."

Konuşurken şalını çıkardı ve dikkatle katladı. "Yardım etmeye çalışıyor."

Arturo gergindi ve sesi sert çıkıyordu. "Nazara karşı hiçbir bilezik Tadeo'yu bize geri getirmeyecek. Eğer halk ilaçlarına inanırsan, sadece hayal kırıklığına uğrarsın."

Onun haklı olduğunu bildiği için tereddüt etti. Aptal gibi görünmek istemiyordu. "Arturo Amca, bazen ilaçlar işe yarar. Babam da bunlara inanırdı ve bilge bir adamdı. Çiftliğimizin yakınındaki yollara dadanmasınlar diye hayaletleri ve şeytanları kovalardı."

"Taşralıların batıl inançları olduğunun farkındayım, ama gerçekten bir arındırıcının bir araştırmacıdan daha etkili olacağına inanıyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz, ama yine de-"

İçini çekti ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı. "Alba, hayaletler ve şeytanlar hakkında düşünmeye başladın ve yakında çalılarının arasında gizlenen binlerce korkunç canavarı hayal etmeden uyuyamayacaksın. Sen zeki bir kızsın, iyi eğitimlisin, bir şarlatanın pençesine düşecek bir köylü değilsin. Los Pinos'taki insanlar işte bu: şarlatanlar. Nasıl çalıştıklarının farkında mısın?"

Adam kadının ellerini sıkıca tuttu ve gözlerinin içine baktı. "O insanları bir kez ziyaret ediyorsun ve seni sıkıntılarından kurtaracaklarına söz veriyorlar, ama sonra ilaçlarının işe yaraması için ikinci kez gelmen gerektiğini söylüyorlar. Onlara iki kez, sonra üç kez para ödüyorsun ve kısa süre sonra dişsiz falcılara ve dolandırıcılara iyi para veriyorsun. Annenizin böyle saçmalıklara ayıracak parası yok."

"Ama bir müfettiş de paraya mal olacak."

Arturo onun ellerini bıraktı ve alay etti. "Araştırmacı ile falcının aynı şey olduğunu mu sanıyorsun?"

"Aynı olmadıklarını biliyorum."

Kadın titremeye başladı ve gözyaşlarına boğuldu. Arturo'nun yüzü yumuşadı; onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Onu geri istiyorum," dedi, gözyaşlarını kırpmaya çalışarak, ama serbestçe aktılar ve sesi bir hıçkırığa dönüştü.

Adam onun yanağını kavradı, konuşurken ona daha da sıkı sarıldı. " z r dilerim," dedi.

Gözlerini kapadı, konuşmaya çalıştı ama hiçbir kelime gelmedi. Başını eğdi ve gözleri acıyana ve kendini bitkin hissedene kadar ona sarıldı. Arturo'nun eli saçlarında gezindi, nazik parmaklarıyla saçlarını okşadı ve sonunda ondan uzaklaştı, hem duygularını çılgınca sergilediği için hem de Arturo'nun bedenini kendi bedenine bastırđı için utanç duyuyordu.

"Annem şu anda mutfakta bana ihtiyaç duyuyor olmalı," dedi, hâlâ yaşlarla parlayan gözlerini hızla ovuşturarak.

Arturo'nun gözleri de yaşlarla olmasa da parlıyordu. Gizemli bir ışık onları aydınlatıyordu, tam olarak tanımlayamadığı güçlü bir duyguyla besleniyordu. Yere baktı ve başını salladı. Tekrar ona baktığında bakışları uzaktı ve düşüncelerini gizliyordu.

Alba mutfakta biberlerin ayıklanmasına yardım etti, elleri beceriksiz ve işi yavaştı. Daha sonra günün geri kalanını çocuklarla geçirdi, sessizce oynamalarını izledi. Akşam yemeği sakin geçti ve tüm kardeşlerinin yatağa yerleştiğinden emin olduktan sonra geceliğini giyip saçlarını taramaya başladı.

Kılların hareketi ona Arturo'nun saçlarında gezinen ellerini hatırlattı. Masanın  zerindeki kandil ışıl ışıl yanıyor, oval aynadaki yansımasını geri getiriyordu. Fırçayı yere bıraktı, bir elini Arturo'nun ona verdiği ve takmayı alışkanlık haline getirdiği kolyeye götürdü. Tokasını çözdü ve kolyeyi ahşap mücevher kutusuna geri yerleştirdi.

şimdi parmakları geceliğinin yakasında geziniyor, öne doğru eğilip yansımasına bakıyor ve geceliğin ışıltısının

Yağ lambası onu Barok bir tablo gibi gösteriyordu. Arturo onu böyle görseydi, bu değerlendirmeye katılıp katılmayacağını merak etti.

Alba onun şehirde muhtemelen dudaklarını ve yanaklarını pürüzlendiren bir sevgilisi olduğunu hatırladı. Oval aynadaki kadının bir köylü kızından çok bir fahişeye benzediğini düşünerek gülümsedi. Kadının Alba değil de başka biri olduğunu ve bu başka birinin şampanyanın tadını, enfes kürklerin yumuşaklığını ve Arturo'nun bahsettiği tüm o harika şeyleri bildiğini düşündü. Başka gecelerde de benzer şeyler hayal etmiş, kendini yakışıklı amcasıyla birlikte mücevherler içinde operaya giderken hayal etmişti. Büyük şehir ve harikaları hakkında bilgilerle dolu mektupları hayal gücünü alevlendiriyordu. Ama şimdi bu hayaller değişmiş, farklı bir renge bürünmüş gibiydi.

Kollarının ona yaptığı baskıyı, lacivert takım elbisesinin parmak uçlarında bıraktığı hissi hatırlıyordu. Gizli sevgilisine böyle mi sarılıyordu, yoksa daha da mı yakındı?

Gözlerini hızla indirdi ve ellerine baktı, kızardı ve bunu hayal etmeye başlamanın bile kötü olduğunu düşündü.

Uzun, tiz bir inilti Alba'nın başını çevirmesine ve bir nefesle fırçasını bırakmasına neden oldu. Kıpırdamadan oturdu ve sesi tekrar duyana kadar bekledi, sonra ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerleyerek karanlığa bakmaya çalıştı. Bir çakal mıydı? Bir köpek mi? Hiçbir şey göremedi.

Alba kandili getirip pencereyi açtı ve dışarı eğilip temiz gece havasını içine çekti. Lambayı yukarı kaldırdı ve gözlerini kısıtı. Vızılı tekrar geldi, bu sefer daha kısık, daha alçak, pencerenin altında bir yerden geliyordu ve Alba aşağıya baktı. Bir çığlık duydu ve çalılarının arasından bir şeyin fırladığını düşündü.

Ses tekrarlandı; bu sefer çalılıklarının arasında olmadığını, pencerenin sağındaki karabiber ağaçlarından birinin dallarından geldiğini düşündü ama hiçbir hayvanın ağaç gövdesine bu kadar hızlı tırmanamayacağından emindi.

Bir kez daha çığlık attı. Peçeli baykuşlar öttüğünde, sesleri soluk soluğa kalmış bir insan gibi, bazen de çığlık atan bir insan gibi çıkabilirdi. Ama o bu çığlığı biliyordu ve bu farklı bir sestir, daha önce hiç duymadığı bir şeydi, her ne kadar birçok hayvanın sesini tanısa da

Kırsalda. Yine de ne bir baykuş, ne bir köpek, ne de bir insandı, belki de üçüydü. Bir viyaklama, bir hırlama ve bir ciyaklamaydı, kalın ve kaba.

Dehşet vücudunu kırbaçladı, ağzını kuruttu ve elleri titreyerek pencerenin yanında durdu, gözleri gri bir leke olan ağacın dış hatlarına sabitlendi. Yağ lambası ağacı çok az aydınlatıyordu ve karanlıkta neyin çömeldiğini anlayamıyordu.

Bağırın yaratığın hâlâ orada olduğundan emindi ve nefesini tutarak ışıltılı gözlerinin kendisine dik dik bakmasını bekledi.

Rüzgâr karabiber ağacının dallarını karıştırdı. Aceleyle pencereyi kapattı ve başını çevirerek lambayı söndürdü. Ağaçtaki yaratığın odasına bakmasından korkuyor ve kaçıp gitmesini diliyordu.

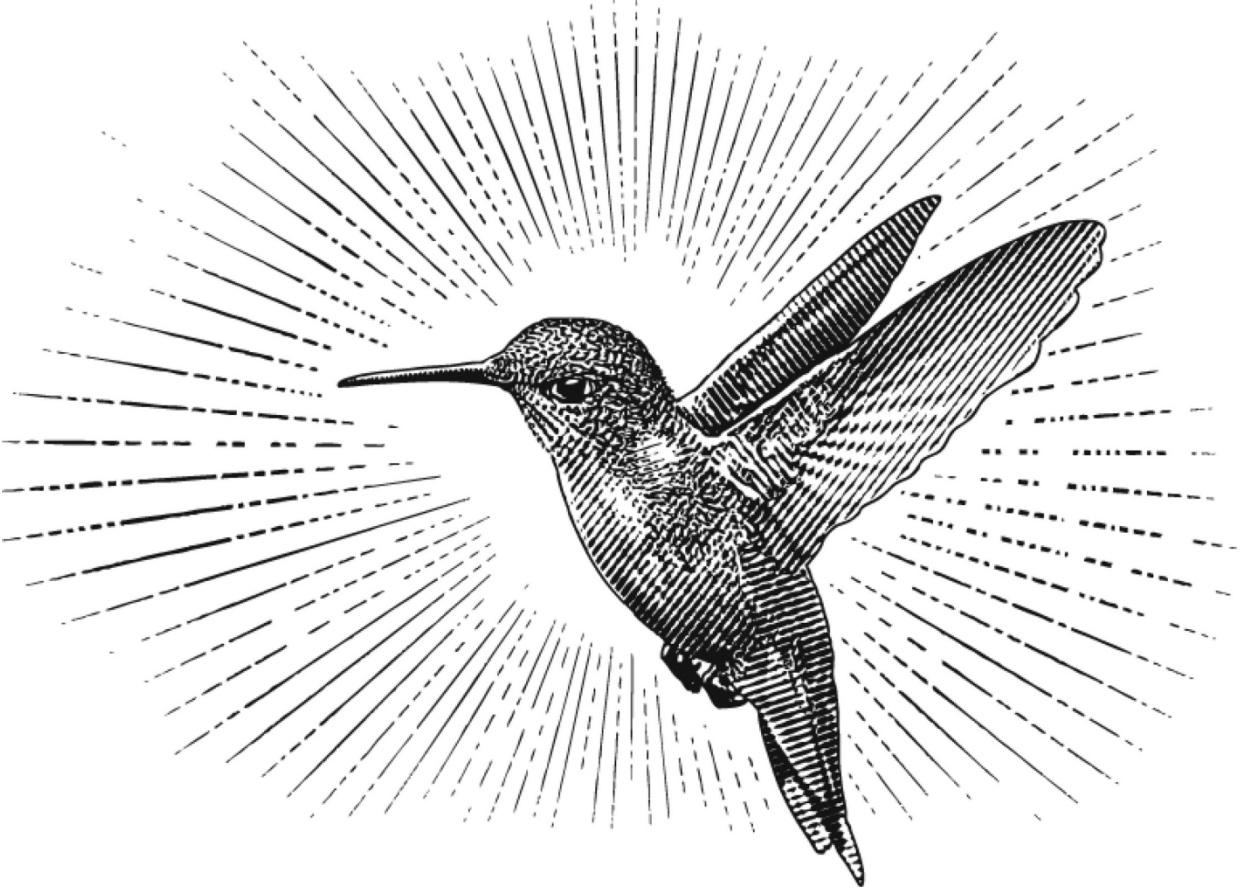
Aceleyle perdeleri kapatıp kandili tekrar masanın üzerine koydu ve yatağın etrafında dolanırken gece dualarını okudu. Ne söylediğini unuttu ve baştan başlamak zorunda kaldı.

Alba kendini çarşafların altına bıraktığında ağlama sesi tekrarlanmadı. Sabah olduğunda, evin dışındaki hayvanı unutmuştu, ta ki Jacobo onlar kahvaltı ederken yemek odasına koşarak gelene kadar. Annesinin kulağına bir şeyler fısıldadı ve Luisa hemen ayağa kalkarak izin istedi.

Alba da onları dışarı kadar takip etti. Jacobo ve annesi ahıra yöneldi ve Alba binaya yaklaştıkça adımlarını yavaşlattı. Dehşet yeniden kabarıyor, midesinin çukurunda toplanıyor ve sonra boğazını kaplıyordu.

Ahırlardan birine baktı, Tadeo'nun atı yerde yatıyordu, ölüydü, gözleri açıktı ve kirpiklerinde bir sinek geziniyordu.

1998: 5

Minerva'yı Söğütler'e ikinci gelişinde karşılayan NOAH oldu. Pantolon, gömlek, yelek ve geniş omuzlu balıksırtı bir ceket giymişti. Tetikte görünüyordu, daha önceki ziyaretlerinde karşılaştığı sarhoş öğrenci birliğinden ya da kirli bir kazak giymiş uykulu genç adamdan oldukça farklıydı.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye

sordu. "Hayır. Neden?"

"Kıyafetler yüzünden."

"Carolyn seni ağırladığımıza göre bugün düzgün görünmem gerektiğini düşündü."

Ona kütüphaneye kadar rehberlik etti. Çalışmasına devam etmesi için 1934 günlüğü ve el yazması masanın üzerine konmuştu. Not defterini ve kalemini çıkararak işe başladı. Noah masanın diğer tarafında durmuş onu izliyordu. Minerva onun bu odayı kullanacağı süre boyunca burada kalıp içindekileri koruyup korumayacağını merak ediyordu.

"Beatrice Tremblay ile neden ilgileniyorsun?" diye sordu. "Ünlü bir yazar değildi."

"Kesinlikle ünlü olmadığı için. Yani kimse onun hayatını tam olarak yazmadı."

"Belki, ama o korku hikâyeleri yazardı."

Minerva gülümsedi. Bu tür yorumları daha önce de duymuştu. İnsanlar Poe'nun "Kuzgun "unu ya da Shirley Jackson'ın "Piyango "sunu sınıfta okutmaya hevesliydi ama diğer korku yazarlarına akademide yer vermeye o kadar da hevesli değillerdi.

"Yates Vakfı'nın bir parçası olan birinin her türlü edebiyat ve sanatı takdir edeceğini düşünürdüm," dedi, nazik olmaya ve öfkesini yatıştırmaya çalışarak.

"Broşürleri okudunuz mu? Benim adım broşürlerde sadece yer doldurmak ve diplomamı almadan beni bu lanet okuldan atmamalarını sağlamak için var."

Belli ki nezaket Noah'ın en güçlü özelliği değildi. Ne isterse söyleyebilecek kadar zengindi, diye düşündü. Minerva sözlerine dikkat etmek zorundaydı. O bir kadındı, hem de Meksikalı bir kadın. Burslu kahverengi bir kız.

"O zaman ekonomi umurunda değil," dedi ve *The Vanishing*'in yıpranmış ciltsiz kopyasını çıkarıp Tremblay'ın günlüğünün yanına koydu.

"Hayır. Ama Carolyn hukuk öğrencisi olmamı ya da babam gibi ekonomi okumamı istiyordu. İş dünyasına katılmamı."

"Baban nerede çalışıyor?"

"Çalışmıyor. Annem ve babam öldü ama eskiden Yates Vakfı'nda çalışıyordu. Gelişimden sorumlu başkan yardımcısı. Ne demekse artık."

"Özür dilerim, bilmiyordum."

Omuz silktilti. "Sorun değil. Uzun zaman önce oldu. Büyükannemin de tanıklık edebileceği gibi sağlıklı ve şımartılmış bir şekilde büyüdüm. Yine de ne olmuş?" dedi ve *Kayboluş'un* kopyasına uzanıp kapağını inceledi. "Neden bir korku yazarı?"

"Korku hikâyelerini severim, hep sevmişimdir. Bence Beatrice Tremblay bir korku öncüsü ve hatırlanmayı hak ediyor."

Bir tutam saçını kulağının arkasına attı ve adamın kitabı karıştırmaya başlamasını izledi.

"Peki ya daha önce bahsettiğin büyücülük bağlantısı?"

"Konuşmamızı hatırlamadığını sanıyordum. Çok sarhoştun." "Birazını hatırlıyorum. Hatırladığım kadarıyla, bunu yapacak cesaretin olmadığını düşünüyordum."

Buraya gel."

Kitabı adamın elinden çekip almak ve bir ocuk gibi kucağına almak istedi, adamın sayfaları evirişine, parmaklarının sararmış kğıdın üzerinde umursamazca gezinmesine sinirlendi. Ucuz bir ciltsiz kitaptı ama onun kitabıydı.

"O zaman beni davet etmemeliydin," diye cevap verdi kuru bir sesle, hoş bir görünüm sergileme arzusuna rağmen.

Adam gülümsedi. "Sinirlenme. Byclkten bahsetmenin komik olduğunu düşünmüştüm."

"Nasıl komik? Uygun görünüyor. Rockport'tan Pepperell'e, New England cadılarla ilgili hikâyelerle doludur. Beatrice Tremblay bu halk hikâyelerini eserine damıtmış. Belki onun eserlerine baktığınızda sadece ucuz roman görüyorsunuz ama kökleri çok derin."

"Carolyn korku hikayelerini sevmez." Kitabı ona geri uzattı. "Betty'nin romanını da hiç sevmedi."

Minerva ona şaşkın bir bakış fırlattı. "niversitenin onun el yazmalarını ve iş yazışmalarını saklamasını sağladı."

"O benim bykbabamdı. Bunu yapacağına söz vermişti. Sanırım bunu Ginny için yapıyordu. Bilirsiniz, nk Betty ve Ginny arkadaştılar. Bu yüzden o tablo orada ve o kâğıtlar o masanın üzerinde duruyor." Saatini kontrol etti. "Carolyn burada iki saat kalabileceğini söyledi. Sonra görüşürüz."

Noah dışarı çıktıktan sonra başını salladı, kulaklıklarını taktı ve Robyn Hitchcock'un "Raymond Chandler Evening" şarkısını çalarken hızla not almaya koyuldu. Acele etmesi gerekmesine rağmen, sonunda kendini Noah'ın daha önce işaret ettiği tabloya bakarken buldu, zihni dolaşıyordu. Beatrice Tremblay'ın anlatısındaki bazı unsurların sadece kendi korku hikayelerini (kaybolan insanlar, izlenme ya da takip edilme hissi, açıklanamayan hayvan ölümleri ya da hastalıklar) değil, Nana Alba'nın büyüçülük hikayelerini de yansıtmaları komikti.

Hideo'nun dediği gibi, kolektif bilinçdışı. Belki de öykülerin göç ettiğine ve farklı insan grupları tarafından paylaşıldığına şüphe yoktu. Kanada'daki kurt adam hikâyeleri Fransız sömürgeciler tarafından ithal edilmiş ve yerel folklorla karışarak rougarou'yu yaratmıştı. Bu tür bağlantılar mantıklıydı.

Yine de derisini neredeyse kaşıntıran, rahatsız edici bir deja vu hissi vardı.

Kapının üzerindeki siyah izler -tamirciyi bulmakta zorlanırsa su ve sabunla yıkayabilirdi, neyse ki boya değil yağdı- bu huzursuzluk hissini daha da artırıyordu. Hideo'ya bundan bahsetmişti ve ikisi de bunun muhtemelen Conrad'ın işi olduğu konusunda hemfikirdi. Vandalizm onun beceri alanına giriyordu. Yine de bu önemsiz eylem, son zamanlarda okuduğu şeyler göz önüne alındığında daha uğursuz görünüyordu.

Kulaklıklarını çıkarıp tablonun fotoğraflarını çekti, sonra Noah'ın ona geçen sefer gösterdiği çekmeceyi açtı ve karakalem eskizleri masanın üzerine koydu. Çizimlerin fotoğrafını çekti, sonra da dalgın dalgın onlara baktı.

"Carolyn onunla çay içmeni istiyor," dedi Noah.

Onun odaya girdiğini bile duymamıştı. Çaresizce saatine baktı. İki saat on beş dakika. Çok az şey başarmıştı.

Noah rehberli onu içine ve yaşamak oda ile ve siyah-beyaz dama tahtası zemin ve kolları pirinç kenarlı kanepeler.

Carolyn Yates yüksek arkalıklı siyah bir koltukta oturuyordu. Arkasındaki duvarda gri saçlı bir adamın portresi asılıydı ve Minerva onun bakışlarından

Carolyn'in babası ya da onun ailesinden başka bir akraba olduğunu düşündü. Gözleri aynıydı, gülümsemeleri aynıydı.

Carolyn'in başı bu kez kırmızı bir türbanla sarılmıştı. Masanın üzerine kenarları yaldızlı siyah bir çay takımı yerleştirilmişti.

"Daha sonra resim yapacak mısın?" Noah sordu. "Şövale çoktan kuruldu. Ben-"

"Bilmiyorum. Bu konudaki kararımı daha sonra vereceğim. Çayı sen servis edebilirsin, Noah," dedi Carolyn, fincanları işaret ederek. "Süt, limon ya da şeker?"

"Şeker," dedi Minerva.

"Kaç topak?"

"Bir tane."

Noah bir fincan ve bir çift gümüş maşa aldı, fincanın içine bir küp attı ve ona uzattı. Sonra başka bir fincana süt doldurdu ve onu da büyükannesine uzattı.

"Bizimle otur. Bu sefer gayet şık görünüyorsun," dedi Carolyn ve torununa yarım bir onay gülümsemesi verdi.

Noah kendi yarım gülümsemesiyle cevap verdi ve Minerva'nın oturduğu kanepenin diğer ucuna oturdu.

"Araştırmanız nasıl ilerliyor?" Carolyn sordu. "Çok iyi, Bayan Yates."

"Benimle paylaşabileceğiniz derin bilgiler var mı?"

"Korkarım henüz yok. Bazı sorularım var. Beatrice Tremblay'in kısa öykülerinden biri olan 'A Wisp of Fog'da, Cadılar Bayramı'nda katıldığınız bir partiden sonra yaşanan bir olayla paralellik kuruyor gibi görünüyor."

"Üzgünüm canım, onun hikayelerine pek aşina değilim."

"Maskeli bir balo var ve partiye bir yabancı giriyor. Kahraman sürekli ona doğru bakar çünkü boynuzları olan oyma bir maske takmaktadır. Yabancı bir bıçak saklıyor-"

"Oh, seni durdurmam gerekecek." Carolyn başını salladı. "Beatrice'in ürkütücü şeylere olan sevgisini hiçbir zaman paylaşmadım. Sanırım o garip, dramatik hayalet ve hortlak hikâyelerini seviyorsun?"

"Severim. Bence hikâyeler çok güzel."

"Ben sevmiyorum ve eserlerinden bir ya da iki sayfadan fazlasını okuma zahmetine girmedim. Korkutulmaktan hoşlanmıyorum. Başka sorunuz var mı?"

Minerva not defterine baktı, yön değiştirdi. "Betty el yazmasında Ginny'nin birçok çizimini ve Spiritüalist yazışmalarını sakladığından bahsediyor. Noah bana birkaç eskiz gösterdi ama daha fazlasına bakmayı umuyorum. Yazışmalarına da henüz rastlamadım."

"Daha fazlası yok. Vefat ettiğinde geride bıraktıkları bunlar. Benjamin Hoffman ile Boston'a taşındığında pek çok şey kayboldu."

"Cadılar Bayramı partisindeki kavalyesi mi?"

Carolyn çayından bir yudum alırken, "Evet, birçok etkinlikte onunla çıkmıştı," dedi. "Benjamin iyi bir arkadaşı, aralarında romantik bir bağ yoktu. Onu yanına aldı. Kanseri birikimlerinin çoğunu yok etti ve Betty son birkaç yılında pek de varlıklı sayılmazdı. Gerçekten çok yazık, Betty iyi bir evlilik yapabilirdi ama önüne çıkan iyi fırsatları görmezden gelmeyi seçti."

"Kadınlardan hoşlandığını sanıyordum," dedi Minerva. "O bir lezbiyendi."

"Ne kadar cesurca bir ifade!" Carolyn ince bir kaşını kaldırdı ve çayını yudumladı. "Beni kapalı fikirli olarak yargılamamalısın, ama benim zamanımda daha ketum davranırdık ve aşk hayatlarımızı tartışmazdık, özellikle de belli yönlerle saptıklarında."

Noah neşeyle, "Yüksek sesle söylemenin kibarca olmadığını kastediyor," dedi. "Buralarda söylememeniz gereken pek çok şey var."

Carolyn tekrar konuşmadan önce torununa sert bir bakış attı. "Taşındığında eşyalarını Benjamin'in dairesine götürdü ve o çizimlerden ya da mektuplardan herhangi birinin bir yerlerde olup olmadığını bilmiyorum," dedi Carolyn.

"Büyükbabam bilirdi," dedi Noah. "O kağıt parçalarını ve eski belgeleri korumak isterdi. Ama Beatrice'ten birkaç ay sonra öldü ve sevgili büyükannem hatıralarla pek ilgilenmedi, ya siz?"

"Belki de araştırmanıza yardımcı olabilecek başka bir şey vardır?" Carolyn torununu görmezden gelerek ve onun yerine Minerva'ya odaklanarak sordu. Belli ki bu ikisi pek iyi anlaşamıyordu. Minerva sadece bir özür mırıldanıp hızla dışarı çıkmayı düşündü ama yardıma ihtiyacı vardı.

"Beatrice el yazmasında, yurttta çalışan genç adam Santiago'yu babanızın fabrikasında işe sokmaya çalıştığınızı söylüyor. Merak ediyorum, o zamanki işçi başvuruları bir yerlerde saklanıyor olabilir mi?"

"Evet, sanırım Ginny'ye ona yardım edeceğimi söyledim. Ama bu insanların uçarı olduğunu anlamalısınız. İşçiler sürekli iş değiştiriyor, daha iyi bir şey için bir yerden diğerine atlıyorlardı. Sizi hiç pişmanlık duymadan terk ederlerdi, özellikle de onun gibi göçmenler. Ya da bu iş için uygun değillerdi ve biz de onları göndermek zorunda kalıyorduk."

"Hiç evrak olmayacak mı? Santiago'yu bulmak için kullanabileceğimiz hiçbir şey? Beatrice onun Ginny'nin kayboluşuyla bağlantılı olabileceğini düşündü, sen de aynısını söyledin."

"Muhtemelen birlikte kaçtıklarını söyledim. Betty basit bir hikâye gibi görüldüğü halde bunu hep karmaşık bir gizeme dönüştüren kişiydi."

"Ama düzenli bir işi ya da fazla parası yoksa, ne kadar uzağa gitmiş olabilirler ki?" Minerva cevap verdi. "Adamla kadın arasında bir bağlantı kurabilirsek bir yerlere varabileceğimizi düşünüyorum."

"Rahmetli kocam gibi konuşmaya başladın. Teoriler ve kuramlar, ama somut bir şey yok," dedi Carolyn gülümseyerek. "Artık bu konuda yapabileceğimiz çok az şey var. Fabrikadan geriye kalanlar bir harabe ve kayıtlar da muhtemelen bir çekmecedeki toz halinde."

"Özür dilerim, fabrikadan haberim yoktu," dedi.

"Bunun pek önemi yok. O eski alanı bir yüksek teknoloji merkezine dönüştürmek istiyorum. Optik fiberler ve iletişim. Gelecek bu. Wingrave'ler için bir sonraki sıçrama. Babam da böyle olmasını isterdi," dedi omzunun üzerinden kır saçlı adamın portresine bakarak. "Torunlarım küflü eski bir fabrikadan daha iyi bir şeye sahip olacaklar. Noah bir ara size eski yeri gösterebilir."

"Bu harika olur Bayan Yates. Sizi bir dakika daha rahatsız etmeme izin verirseniz, bana Ginny'nin kaybolduğu gün hakkında bir şeyler anlatabilir misiniz? O sabah onu gördünüz mü?"

"Onu görmedim. O gün erkenden paten kaymaya gitmiştim. Döndüğümde herkes Virginia'yı arıyordu. Ne korkunç bir gündü. Hepimiz çok endişeliydik. Betty titremesini zor durduruyordu. Beti benzi atmıştı, sanki hayalet görmüş gibiydi. Ne korkunç, ne korkunç bir gündü." Carolyn Noah'a döndü ve sesinde bir aksaklık vardı. "Bugün resim yapacağımı sanmıyorum; her şeyi daha sonra kaldırabilirsin."

Carolyn bir Roma imparatoriçesinin tüm görkemli duruşuyla çay fincanını uzattı. Noah ayağa kalktı ve fincanı Carolyn'ın elinden alarak masaya geri koydu. Tekrar yerine oturdu.

Carolyn bileğini ovuşturdu ve Minerva'ya gülümsedi. "Artrit," dedi. "Her an alevlenebilir. Sağ ayağım çok can sıkıcı olabiliyor ama ellerim de ağrıyor. Hâlâ ara sıra resim yapmaya çalışıyorum. Doktorlar meşgul olmanın ve bu tür hobileri beslemenin iyi olduğu konusunda ısrar ediyorlar. Ama artık dinlenmeliyim. Torunum bir centilmen gibi görüldüğüne göre, belki o da rolünü oynayabilir. Noah, genç bayanı yurduna geri götürebilir misin?"

"Memnuniyetle," dedi.

-

Noah, son seferinde onları götüren pırıl pırıl beyaz arabaya binmek yerine, onu kırmızı bir cipe yönlendirdi.

"Diğer arabaya ne oldu?"

"O Carolyn'e ait. Her zaman beyaz bir arabası vardır. En sevdiği renk bu, gerçi yeşili de sever. Onu dikkatsizce kullanmama izin yok. Bu bir 1934 Cadillac V-16 Phaeton. Sadece dört bin tane üretildi. Joan Crawford'da bir tane vardı. Carolyn, Joan'a çok düşküncü. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyi bir oyuncuydu."

"Hadi ama. Ne demek istediğimi biliyorsun." "İlginç biri," dedi.

Adam biraz gülümsedi. "Kibar olmana gerek yok."

Kadın cevap vermedi, onun yerine gözlerini yola dikti.

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Seni tanımıyorum."

"Genel izlenimler."

Sen büyükannesinin her dediğini yapan, hatta o istediğinde kravat takıp parlak ayakkabılar giyen zengin bir çocuksun, diye düşündü. Gülümsemesi büyüdü ve sanki onun acımasız fikrini tahmin edebiliyormuş gibi ona yan yan baktı.

"Sanırım yanlış bir şey söylememi istiyorsun."

"Darbeleri savuşturan bir eskrimci gibi konuşuyorsun. Fabrikayı görmek ister misin?"

"Görebilir miyiz?" diye cevap verdi.

Cevap olarak direksiyonu çevirdi. Gittikleri yönün tersine doğru hızla ilerlediler. Çok geçmeden, etrafı tel örgülerle çevrili büyük bir binanın önüne park ettiler.

New England manzarasında, kumda fosilleşmeye bırakılmış dinozor kemikleri gibi dışarı fırlamış eski bina kalıntıları görmüştü. Hollywood Hits multipleksinin hemen arkasında on yedinci yüzyıldan kalma mezarların bulunduğu bir mezarlık vardı ve uzun zaman önce Lovecraft'ın Arkham Sanatoryumu'na ilham vermiş olan Danvers'teki terk edilmiş Devlet Akıl Hastanesi, bir otoyolun gürültüsüne ve fast-food restoranlarının tabelalarının ışıltısına yakın bir tepenin üzerinde iri bir şekilde yükseliyordu. Ama Wingrave İmalat Şirketi'nin iskelet kalıntılarına hiç bakmamıştı.

Koyu kırmızı tuğladan yapılmış üç katlı bir çatı katı yapısıydı. Pencere camlarının çoğu kırık ve duvarlarına kaba bir grafiti sıçramıştı.

"Çocukken burada oynardım. Gel," dedi Noah. Toz haline gelmeye hazır görünen çürük çitin bir köşesini kaldırdı, çevre boyunca kayd ve onu takip edebilmesi için çiti kibarca yukarı kaldırdı.

Binanın etrafında yürüdüler. Birkaç fotoğraf çekti ve pencerelerden onlara bakan güvercinleri gördü.

"Ne zaman kapandı?"

"Oh, 1980 gibi. Diğer tekstil fabrikalarından daha uzun süre dayandı. Ellili yıllarda tüm işler güneye, sonra da üretimin daha ucuz olduğu yurtdışına gitti. Yetmişli yıllarda makineleri kullanmaları için Kolombiyalı işçiler getirmeyi denediler ama işe yaramadı."

Noah boş bir cam şişeye tekme atarak onu sarı çimlerin üzerine yuvarladı.

"Büyükannen teknoloji merkezi hakkında ne demek istedi?"

"Satın almak istediği bir yazılım şirketi var. Genel merkezi buraya taşınacak. Büyükbabamın bir konserve fabrikası vardı ama Carolyn tekstil ve balığın eski moda olduğunu söylüyor. Sıfır ve birlerden oluşan yeni bir imparatorluk kurmak istiyor."

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Carolyn'in gittiği okula gidiyorum ve o ne isterse onu okuyorum," dedi ve ona keskin bir sırtış fırlattı. "Nasıl hissettiğimin önemli olduğunu mu sanıyorsun?"

Bir an için kayıtsızlık maskesi düştü. Savunmasızdı, tıpkı parti gecesi kızın cep telefonunu bulmasına yardım ettiği zamanki gibi. Bir sigara çıkardı ve yaktı. Ona bir nefes çekmesini teklif ettiğinde başını salladı ve binanın etrafında dönerek tekrar yürümeye başladı.

"Ailen nasıl biri?" diye sordu.

"Küçük."

"Ne kadar küçük?"

"Annemle babam ben beş yaşındayken boşandılar. Annem satış işinde çalışıyordu ve çok seyahat ediyordu, bu yüzden beni büyük büyükannem büyüttü."

"Nasıl biriydi?"

"Zor. Bir devrim yaşadı."

Bir canavarla karşılaştı ve hayatta kaldı, diye düşündü. Uzun zaman önceki kırsal bölgeyi, köknar, meşe ve ardıçtan oluşan kalın gölgelikleriyle Hidalgo dağlarını hayal etti. Burası Nana Alba'nın dünyasıydı, hâlâ folklor ve batıl inançlarla, büyücülük hikâyeleriyle dolu, faks makineleri ve kablolu televizyondan yoksun bir taşra. Minerva kendini bir kez daha Beatrice Tremblay'i ve onun büyücülük üzerine düşüncelerini düşünürken buldu.

Minerva binanın daha fazla fotoğrafını çekti, sonra fotoğraf makinesini indirmek için durakladı. Gün sıcaktı ama bina onları gölgeliyordu ve akşam beraberinde serin bir esinti getirmişti. Güneş alçaldıkça gölgeler uzuyor ve büyüyordu.

"Büyükbaban Virginia'ya ne olduğunu düşünüyordu?" diye sordu.

"Herkes onun o adamla kaçtığını söyledi."

"Santiago."

"Evet." Noah asma kilitli kapılarının üzerinde aşağı yukarı grafitiler bulunan fabrikanın cephesini düşündü. "Şu adam."

"Gerçekten böyle mi düşündü?"

"Tuttuğu dedektiflerden biri bunun bir seri katil olabileceğini söyledi. Cinayet modern bir icat değil ki. Şu anda hâlâ hayatta olabilirler."

"Eğer 1934'te yaşıyorlarsa bu gerçekten eski bir seri katil olmalı," dedi.

"Canavarlar yaşlanmaz. Sonsuza dek yaşarlar." "Ne demek istiyorsun?"

"Büyükbabam Betty'nin haklı olabileceğini düşündü. Doğaüstü bir olay olduğunu düşünüyordu. Betty hastalanmadan önce buraya geldiğinde, birlikte oturup Briar's Commons'ın nasıl perili olduğunu konuşturlardı. Bu konuda konuşmaları Carolyn'i rahatsız ederdi - onu duymuşsunuzdur; korku hikayelerini hazmedemez. Büyükbabam ve Betty bütün akşamlarını hayalet hikayeleri ve yerel efsaneleri paylaşarak geçirirlerdi. Onların konuşmalarına kulak misafiri olarak başsız atlılar ve şeytani kara kediler hakkında çok şey öğrendim."

"Ben de benzer şeyler öğrendim," dedi Minerva fotoğraf makinesini sırt çantasına yerleştirirken. "İçeriye bakmak mümkün mü?"

"Carolyn'de anahtarlar vardır. Başka bir zaman gelebiliriz." "Sorun değil," dedi.

Arabaya doğru geri yürüdüler. Çitin altına eğildiklerinde, Minerva elini yanlış açıyla tuttu ve bir tel parçası avucunu kesti. Minerva yüksek sesle bir *ah* çekti.

"İyi misin?" diye sordu ve dönüp ona baktı.

"Kendimi kestim."

"İzin ver bakayım," dedi.

Kadın ona gösterdi. Cebinden bir mendil çıkardı ve avucunun etrafına bağladı. "Şimdilik bu kadar yeter."

"Teşekkürler."

Arabanın içine atladılar. Birkaç dakika içinde yurtlarına dönmüşlerdi. Minerva evin arka kapısını açtı ve içeri girmesini işaret etti. Banyoda doğaçlama bandajı çıkardı ve kesiği inceledi. Bir yerlerde iyot vardı.

"Gazoz istersen buzdolabında Diet Pepsi var ya da kahve yapabilirsin," diye seslendi. "Mikrodalga'nın üstünde bir kutu Yucatec kahvesi var; benim her zamanki boktan Folgers'ımı içmek zorunda değilsin."

"Sen bir kahve züppesisin."

"Buna gücüm yetmez. Ama bir kutu iyi kahvem var."

"Cömertliğini paylaştığım için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum."

"Bir fincan alacaksın. Paylaştırmam gerekiyor."

Ellerini ve sığ kesiği yıkadı. Yarayı sarmayı neredeyse bitirdiğinde, adam banyonun kapısına yaslandı. "İyi kahveni bulamıyorum," dedi omuz silkerek.

"Hideo yerini değiştirmiş olmalı. Bunun için teşekkürler. Umarım ipek ya da çok süslü bir şey değildir." Kadın ona mendili uzattı.

Mendili ceketinin cebine soktu. "Bakalım kahveyi bulabilecek miyim?" dedi.

Adam onu yatak odasından yemek odasına kadar takip etti ama şifonyerin üzerindeki resimlere bakmak için durakladı. "Bu sen misin?"

Minerva onun işaret ettiği fotoğrafa baktı. Saçlarını iki örgü yapmış bir kızdı bu. Yanında kır saçlı bir kadın oturuyordu. "Evet."

"O zaman bu senin büyük büyükannen."

Başıyla onayladı. "Nana Alba. Bu benim annem," dedi başka bir resmi göstererek.

"Tek çocuk

musun?" "Evet."

"Aynı," dedi Noah. Gözleri başka bir fotoğrafa kaydı. "Erkek arkadaşın?" "Hideo, bir arkadaşım. Başka bir yurttan çalışıyor. Erkek arkadaşlara ayıracak vaktim yok."

Gülümsedi. "Bir ya da iki erkek arkadaş için her zaman zaman vardır." "Kaç tane var?"

"Bir kız arkadaşım, yakın zamanda nişanlandım. Chelsea. Eğer büyükannemin dediği gibi olursa, yıl sonuna kadar karım olacak."

Kitaplığını inceledi, merakla başlıklara baktı. Amparo Dávila'nın üç koleksiyonu, Stephen King'in korku derlemesi *Danse Macabre*, birkaç Michael McDowell romanı, bir Lugosi biyografisi, Carol Clover'ın *Men, Women, and Chain Saws*'ı vardı: *Modern Korku Filminde Toplumsal Cinsiyet* ve Faye Ringel'in *New England's Gothic Literature: Doğaüstünün Tarihi ve Folkloru*, diğer kitapların yanı sıra.

Yemek odasına geri döndüler. Bir kutu mısır gevreğinin arkasında bir kutu kahve buldu. Kahve demlenirken, Minerva masanın üzerine yayılmış olan kitapları ve kâğıtları istifledi. Haftalardır eve kaosu girmesine izin vermişti ve şimdi mutfağında bir misafir otururken her şeyin ne kadar dağınık görüldüğünü görebiliyordu. Okuma materyalleri rastgele sandalyeler ve yüzeyler üzerinde gelişigüzel bir şekilde dengelenmişti ve bu da kaybettiği ivme ve enerjiyi telkin ediyordu.

"Mezun olunca ne olacak?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Doktora mı yapacaksın, postdoc mu olacaksın, bütün o saçmalıklar?"

"Umarım öyle olur. Çalışmalarına devam etmek istemiyor musun?" diye sordu kahveyi iki fincana doldururken.

"Yirmi dört yaşındayım ve otuzumdan önce lisans diplomamı alabilirsem bu küçük bir mucize olacak."

"Birisi bundan önce farklı okullara gittiğinizi söylemişti," dedi Rose'un ona söylediklerini hatırlayarak. Tam olarak atlıkarınca demişti. "Ama şimdi son sınıftasın, değil mi?"

"Eylül'de, evet. Yine de, birçok özel öğretmene rağmen bir sürü C ile mezun olmak başarı sayılmaz. Büyükannem senin çok zeki olduğunu söyledi. Birkaç kişiyi arayıp senin hakkında sorular sordu."

Minerva fincanları masaya bıraktı ve içinde küp şeker olan kavanozu ona uzattı. Maşası yoktu ve Noah küpleri bir kaşıkla almak zorunda kaldı. Kahvesini karıştırdı ve bir yudum aldı.

"Beni incelemeye mi çalışıyordu?"

"Belli ki. O büyük bir züppe. Ama sen onun uyguladığı testi geçtin. Sana iyi davranmam gerektiğini bile söyledi. Senden hoşlanmış olmalı. Bunun ne kadar nadir olduğunu bilemezsin."

"Gururum okşandı."

"Hayır, gururlanmadın. Bunun için fazla akli başında birisin," dedi ellerini üzerine solmuş çiçekler çizilmiş eski bir fincana vurarak. "Benim hakkımda ne düşündüğünden hâlâ tam olarak emin değilim."

Daha önce, kampüste onu gördüğünde, o sadece mücadele etmesi gereken bir başka mavi kanlı pislikti ve belki hala bir mavi kandı, ama en kötüsü değildi. Belki de iyiydi. Ama cevap vermedi.

Dışarıda hava kararmaya başlamıştı. Yemek odasının ışıklarını yaktı. Cep telefonu çaldı ve kahvesini yudumlamaya devam ederken telefonu açtı.

"Evet?" dedi. "On dakika." Cep telefonunu elinden bıraktı ve sandalyesini geriye itti. "Arayan Carolyn'di, beni atalarımızın koltuğuna geri çağırıyor. Kahve için teşekkürler."

"Bıraktığın için teşekkürler."

Verandaya çıktı. Minerva onu takip etti ve bir omzunu kapıya dayayarak durdu.

"Beatrice hakkında gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsan Benjamin Hoffman'la konuşmalısın," dedi Noah. "Onlar çok iyi arkadaşlardı. Nerede yaşadığını bilmiyorum ama eskiden *Barker Bulletin*'de yazardı."

"Konuşacağım. Teşekkürler."

"Görüşürüz," dedi.

Minerva onun gidişini izlemek yerine sahile inen merdivenlere ve aşağıdaki kızamık çalılarına doğru bir bakış attı, sonra da eve geri döndü.

-

Stoneridge College'daki MOLLY TANZER KÜTÜPHANESİ muhtemelen
kampüsteki en ikonik binaydı. Ana girişteki çift kapısı

İçbükey bir apsisin içinde, zengin bir şekilde dekore edilmiş tavanı olan fleur-de-lis deseni ona bir ciddiyet havası veriyordu. Kütüphane 1950'lerde bir ek bina ile genişletilmiş ve 1970'lerde tekrar yenilenmiş ve sonuçta iç mekan, mantığa meydan okuyan, çıkmaz sokaklara ve kepenkli pencerelere açılan çalışma köşeleri ve ahşap raflardan oluşan karanlık bir ağa dönüşmüştür. Bodrum katı labirent gibiydi ve üniversite arşivlerine, süreli yayınlara, özel koleksiyonlara ve taşınabilir yığınlara ev sahipliği yapıyordu.

Normalde, baş kütüphaneci ve personeli girişteki referans masasında oturur, kitapları kontrol etmek veya öğrencilere yardımcı olmakla meşgul olurlardı, ancak yaz durgunluğuyla birlikte, müşterileri kütüphanenin arkasında bulunan ve sıkılmış tek bir yüksek lisans öğrencisinin ana katta nöbet tuttuğu ikinci masaya yönlendiren bir işaret vardı. İskelet ekibin geri kalanı ikinci katta bulunan ofislerde saklanmıştı.

Temperance Landing'in kendi gazetesi *The Temperance Voice* vardı ve eski sayıları Stoneridge College'da mikrofilm olarak saklanıyordu. Minerva ikinci kata çıktı ve ihtiyacı olan dosya dolabının peşine düşerek 1934'ten 1935'e kadar olan sayıları içeren bir kutu çıkardı.

Mikrofilm rulosunu mandalın üzerine itti ve içine yerleştirdi. Ginny'nin kaybolmasından iki gün sonrasına, 21 Aralık 1934'e ait ilk sayfayı bulana kadar düğmeyi yavaşça çevirip filmi ilerletip odaklarken kulaklığı "Down by the Water" şarkısını çalıyordu. Ancak ön sayfada birkaç gün önce kasabada düzenlenen Noel Baba Geçit Töreni ile ilgili bir haber vardı, o hafta ya da sonraki hafta kaybolan bir kızla ilgili hiçbir şey yoktu.

Mikrofilmi dosya dolabına geri koydu ve bir sıra pencere boyunca dizilmiş eski çam masalardan birine oturdu. Mürekkep hokkası için bir delik vardı. Sırt çantasından termosunu çıkardı ve duvarda asılı portrelerden birine bakarak bir yudum kahve içti. Kahverengi takım elbiseli bir adamdı bu, 1940'tan 1949'a kadar Stoneridge'in İngilizce bölümüne başkanlık etmiş olan Dekan Adam Donahue. Portre onu buyurgan göstermeyi amaçlamış olmalıydı, ama bunun yerine havasız görünüyordu. Yanında, isimleri bronz plaketter üzerine kazınmış diğer eski bölüm başkanlarının portreleri vardı: Stephen Graham Jones, Felsefe; Nicholas Mamatas, Klasikler; vesaire vesaire.

Minerva bodrum katına indi. Yıllık ve üniversite yayınları da dahil olmak üzere üniversite materyallerinin bulunduğu bir bölüm vardı. Ginny Somerset yıllıkta yer almamıştı ama Minerva onun *Stoneridge Gazetesi*'ne çıkmış olabileceğinden umutluydu. Kolej gazetesi 1952 yılına kadar kurulmamıştı ama ondan önce okul etkinliklerine odaklanan iki sayfalık düzensiz bir bülten vardı. Minerva bilgi edinmek için bu süreli yayını çoktan taramıştı ama Beatrice'e odaklanmıştı.

Her kütüphanede yer çok değerliydi ve Stoneridge daha fazla kitaba yer açmak için bodrum katındaki yığınların büyük kısmını bir ray sistemi üzerine yerleştirmişti. Öğrenciler bir el krankını çalıştırarak bir yığını açıyor ve kitap sıralarının arasına yerleştiriyor, taşıyıcının hareket etmesini önlemek için bir kilit pimi kullanıyorlardı. El kranklarının yanında "İSTİFLERİ HAREKET ETTİRMEYEN ÖNCE, ARALARINDA İNSAN VEYA ARABA OLMADIĞINDAN EMİN OLMAK İÇİN KONTROL EDİN" yazan bir uyarı vardı.

Bir öğrenci, durumu daha iyi anlatabilmek için bir demir kızın içine sıkıştırılmış birini gösteren bir karikatür bastırmıştı.

Minerva krankı çevirdi, pimi yerine taktı ve sıranın sonuna gitti. Bültenin eski sayıları ciltlenmişti ve raflarda duruyordu, geçmiş yılların kotilyonları ve toplantıları hakkında bol miktarda bilgi sunuyorlardı. Carolyn Yates'in bu sayıların birçoğunda öne çıktığını gördü: Carolyn bir bahar balosunda gülümsüyor ya da tenis kulübü üyeleriyle poz veriyordu. Ginny ise sadece 1934 yılında sanat öğrencilerinin stüdyodaki çalışmalarıyla ilgili bir haberde yer almıştı. Onu şövalenin başında gülümserken gösteren bir resim vardı. Arka planda Carolyn ve adı bilinmeyen başka bir kız daha görülüyordu.

Ocak 1935 tarihli bir sayıda daha önemli bir şey vardı. Kısa bir öykü öğrencileri söylenti ve imalara karşı uyarıyor ve şöyle diyordu:

İkinci sınıf öğrencisi Virginia Somerset'in okuldan ayrılmasının ardındaki neden hakkında spekülasyon yapmak cazip gelse de, öğrencilere varsayımların ve dramatik teorilerin tuzakları hatırlatılmalıdır. Her ne kadar Bayan Somerset Stoneridge'deki eski arkadaşları ve meslektaşlarıyla temas kurmamış olsa da, bu onun herhangi bir şekilde zarar gördüğü anlamına gelmez. Aslında Bayan Somerset ileriki bir tarihte Stoneridge'deki çalışmalarına devam edebilir.

Minerva cildi rafa geri koydu ve daha fazla sayıya göz atmaya değip değmeyeceğini düşündü.

Bir krank dönerken yığınlar inledi ve Minerva kulaklığı boynuna dayamak için aşağı kaydıldı. Birisi kilitleme pimini kaldırmış olmalıydı.

"Yığınlar!" diye seslendi; bu, bir mankafa gerekli özeni göstermeden krankı çevirmeye başladığında her öğrencinin yaptığı olağan uyarıydı.

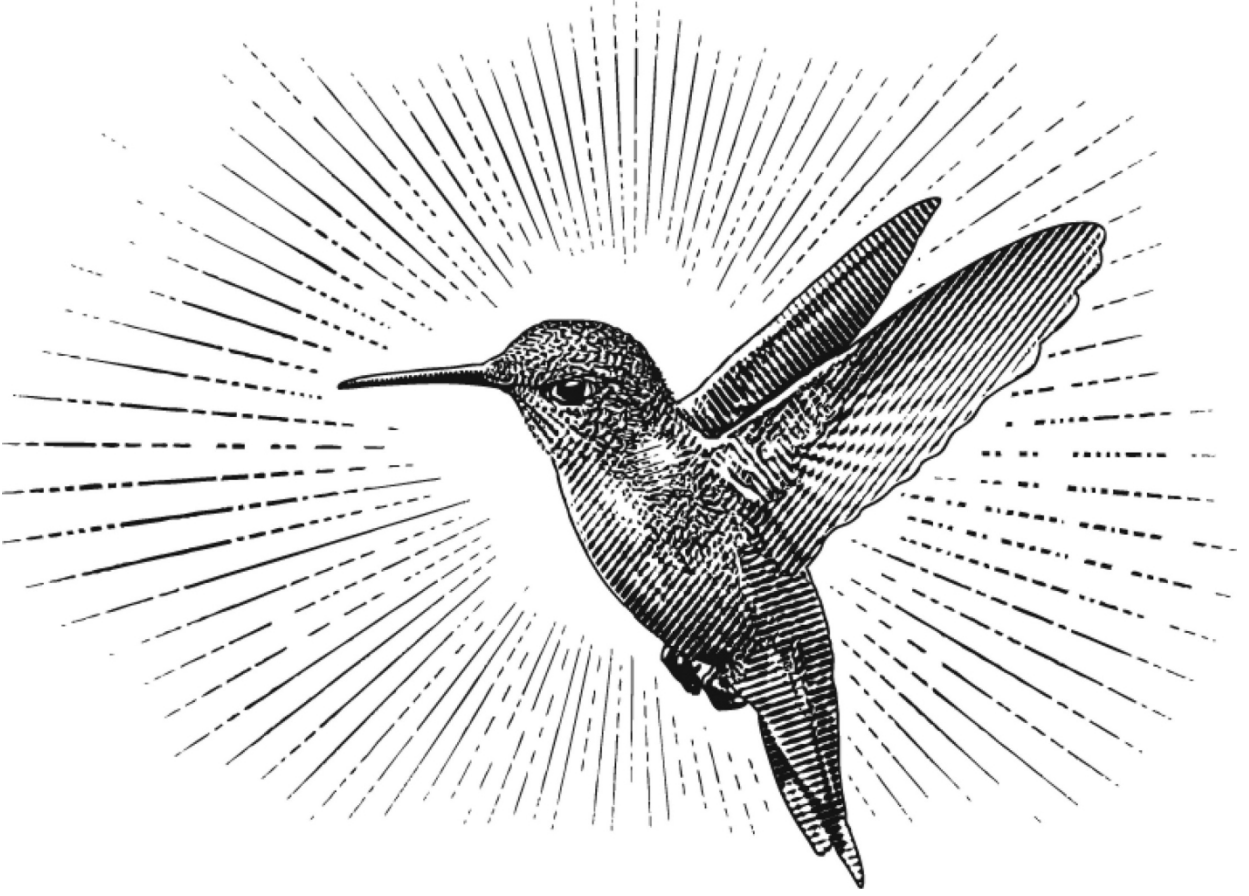
Yığınlar ona doğru yaklaşmaya devam etti. "Hey, buradayım dedim!" diye tekrar bağırdı ama hızla sıranın aşağısına, koridorun güvenliğine doğru yürümeye başladı.

Ayağı takıldı ve yüzüstü yere düştü. Minerva bir an için sersemlemiş bir halde orada yattı, acı bir iniltiden fazlasını ortaya çıkaramayacak kadar keskindi. Sonra ayağa fırladı ve yığınların arasından çıktı. Raflar kapanırken koridora yuvarlandı. Neredeyse iki metal rafın arasında sıkışacaktı. Minerva çenesini ovuşturdu ve öfkeyle koridorda tepinerek suçluyu aramaya başladı.

"Hey, sen aptal mısın?" diye bağırdı.

Ama koridor boştu. Bir sonraki koridoru kontrol etti. Orada da kimse yoktu. Çalışmakta olduğu sıraya geri döndü ve kranka baktı. Üzerindeki güvenlik uyarısı tahrif edilmişti. Birisi kelimeleri karalamış, sadece demir kız karikatürünü görünür bırakmıştı.

1908: 5

CUMA GÜNÜ BİR AT DAHA ÖLDÜ. Bu ölümlerin hiçbir nedeni yoktu, hayvanların son günlerini belirleyen hiçbir hastalık yoktu. Alba'nın annesi adamlara cesetleri gömmelerini söyledi ve acımasızca araziye inceledi. Başlarına başka bir kötülük gelmemesi için dua ettiler ama dört gün sonra iki keçi vahşi bir hayvan tarafından öldürüldü. Ancak kimse *hangi* vahşi hayvan olduğunu belirleyemedi. Keçiler vahşice öldürülmüş, kafaları neredeyse boyunlarından koparılmıştı. Amcası bunun dağ aslanlarının ya da belki de vahşi bir köpeğin işi olduğunu söyledi. Her neyse, yine saldırmıştı.

Alba her gece uyanık kalıp uluma seslerini dinlemeye çalışıyordu ama sadece cırcır böceklerinin müziği ya da rüzgârın yumuşak kıpırtıları duyuluyordu. Keçileri öldüren her neyse zekiymiş. Hiçbir iz bırakmamış ve varlığını duyurmamıştı.

Tadeo'nun çıplak bir halde evden koşarak çıktığı ve arpa tarlasına yığıldığı bir rüya gördü. Çılgılık atmış ama hiç ses çıkmamış. Yüzünü tırmalıyor ve saplara doğru yuvarlanıyor, onları gürültülü bir çıtırtıyla kırıyordu. Uyandığında henüz şafak sökmemişti ve çarşafların altında titreyerek bir saat geçirdi.

Valentin ertesi gün öğleden sonra çiftliğe uğradı. Onun evin ön kapısına yaklaştığını gördü ve annesi ya da amcası tarafından durdurulmadan önce onu karşılamak için dışarı koştu. Onu yemek odasına ya da oturma odasına götüreceklerdi ve o içeride olmak istemiyordu. Kendini boğulmuş ve endişeli hissediyordu; bir sandalyede oturup sohbet etmesi mümkün değildi. Sessiz, hızlı ve temkinli bir şekilde evden uzaklaştılar.

"Ölü hayvanları duydum," dedi ona. "Bir dağ aslanı birkaç keçiyi öldürmüştü," dedi.

"Jacobo iki ölü atınız ve birkaç keçiniz olduğunu söyledi."

Kadın başını salladı ve şalını dikkatle düzeltti. Valentin ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Yarı yetişmiş arpaların bulunduğu yeşil tarlaları kesen patikayı izlediler. İlkbahar ve yazın çok sıcak geçtiği, ardından yağmurların çok şiddetli yağdığı ve ekinlerin çahuistle tarafından mahvedildiği yıllar olmuştu. Böyle bir kaderi önlemek için babası her Mayıs ayında tarlalara gider ve ekinlerin arasında yüksek sesle konuşarak nahuales ve kötü büyücülerini tarlalarını rahat bırakmaları konusunda uyarırdı. Bu, amcasının saçmalık diye reddettiği batıl inançların bir parçasıydı.

İronik bir şekilde, bu yıl babası ölmüş ve ağabeyi de yokken, kimse bu tür konuşmalarla uğraşmamıştı ve yine de arpa yakında olgunlaşarak bol bir ürüne dönüşecekti. Bunu hissedebiliyordu, önceki yıllarda da alametler görmüştü ve sadece dağın kenarlarını öpen sise bakarak chahuistle'ın ne zaman ortaya çıkacağını söyleyebiliyordu.

"Ailenizin böyle şeylere inanmadığını biliyorum, ama bunun bir büyü olduğunu söyleyebilirim. Dahası, bunun bir teyolloquani'nin işi olduğuna bahse girerim," dedi Valentin.

dedi, ciddi görünüyordu.

Babalarının anlattığı hikâyelerde her türden cadı vardı. Bazıları ekinleri mahvetmek için dolu yağdırabilir ya da hayvan şekline dönüşebilirdi. Ama en tehlikelileri insan kanı emen ve insanların kalplerini yiyen cadılardı, çünkü kalpte tüm canlıların yaşam gücü bulunurdu. Teyolloquani korkunçtu, onu çağırmaktan korktuğunuz için hakkında mırıldanarak konuştuğunuz türden bir varlıktı.

"Annem ve amcam böyle şeylerden bahsettiğini duyarlarsa çok kızarlar," dedi.

"Ama bu çok mantıklı. Yaşadığınız tüm bu kötü şans ve şimdi de ölü hayvanlar! Bu bir büyü, tüm işaretler orada. Bana deli olduğumu söyleyeceklerini biliyorum ama bu beni endişelendiriyor. Sessiz kalamam, değil mi? Ve sen bunu hissettin, değil mi? Burada bir iğrençlik var, neredeyse pis bir koku gibi."

Tekrar eve baktı. İçeri girip Valentin'e saçma sapan konuşmayı kesmesini söylemesi gerekiyordu. Ama yapamadı. Vücudunun derinliklerindeki bir şey onun yerine Valentin'e bakmasına neden oldu.

Bir iğrençlik *vardı*. Tadeo'nun kaybolduğu o günden beri, evin içinde bir şeylerin eğri büğrü olduğunu hissediyordu, sanki her odanın duvarları yamuktu. Havanın kendisi ağır, yüklü, yağmura gebe bir bulut gibi hissediliyordu. Mutfak fayanslarında daha önce olmayan çatlaklar ya da arka kapının yanında kırık bir çömlek parçası fark etmişti. Odasında, kestiği çiçekler inanılmaz bir hızla soluyordu. Sıcak ve tanıdık olan ev, şimdi daha önce hiç ziyaret etmediği bir ev gibiydi. Bir yabancının evi. Tüm bu gördükleri ve hissettikleri hakkında net bir şey söyleyemiyordu. Merdivenleri çıkarken içine dolan isimsiz korkuyu nasıl kelimelere dökebilirdi? Ya da alacakaranlıkta penceresinden duyduğu korkuyu?

Diğerlerine bir şeylerin ters gittiğini söylemeye çalıştığında, amcası Alba'dan annesini rahatsız etmemesini istedi. Babası hayatta olsaydı, onun işaretlerini ciddiye alabilirdi ama o ölmüştü. Erkek kardeşi ölmüştü. Alba'nın annesi, Alba'nın kuşkularını dikkate alamayacak kadar keder yükü altındaydı.

Konuşacak kimsesi yoktu, yine de tereddüt etti, emin değildi, Valentín'in endişelerini göz ardı edeceğini düşündüğünden değil, o zaman gerçekten korktuğunu itiraf etmiş olacağından.

"Geçen gece bir şey duydum," dedi, sesi alçaktı ve konuşurken kendine sarıldı. "Penceremin dışında bir hayvan vardı ama tanıyabileceğim bir yaratık değildi. Sesi doğal gelmiyordu. Ve dün gece rüyamda Tadeo'yu gördüm, sadece gerçek gibiydi. Ne yapacağımı bilmiyorum, korkunç bir şey oluyor ama kimse bunun farkında değil gibi görünüyor."

"Annene anlattın mı?"

"Duymak istemiyor. Amcam batıl inançlara karşı çıkıyor. Ama evimizin yakınında bir şey gizleniyor. Bazen bizi izlediğini hissedebiliyorum. Teyolloquani mi yoksa başka korkunç bir yaratık mı, bilemiyorum."

Herhangi bir çitle ya da kayayla çevrili olmayan, özgürce yayılan arpa tarlalarının ortasında durdular, Quiroga çiftliğinin hatlarını belirleyen nehir uzaktaydı. Batıda, evin arkasında, yine olgunlaşmakta olan mısır tarlaları vardı. Kavak ve söğütlerden oluşan bir koru, yılın en sıcak haftalarında çiftlik işçilerine gölge sağlıyordu ve Alba birçok kez babasını ağaçların altında durup ona el sallarken görmüştü.

Burası onun anladığı bir yerdi ama yine de ona yabancı gelmeye başlamıştı. Her bir ağaca ve her bir kır çiçeği kümesine tedirginlikle baktı; arpaların sallanması ve hışırtısı onu ürpertti. Yeşillik perdesinin ardında bir şeylerin saklandığından korkuyordu. Valentín'in de bunu hissettiğinden emindi, ama konuştuğunda sesi kararlıydı.

"Alba, bir cadının biri üzerinde nasıl güç kazandığını biliyorsun, değil mi? Kurbanlarının tırnaklarını, saçlarını, kişisel bir eşyasını ele geçirirler. Sonra büyü yapabilir ve kurbanlarını kızdırabilirler ve büyülenen kişi ne kadar korkarsa, cadı o kadar zevk ve güç elde eder. O yüzden bizim yapacağımız şey sakın kalmak olacak," dedi. "Kötülükleri uzaklaştırmak için yatağın altındaki bir tas suyun içine bir makas koyma numarasını duymuş olmalısın."

"Hiç yapmadım ama evet."

"Herhangi bir cadıyı uzak tutacaktır," dedi ve dikkatli parmaklarıyla boynundan bir zincir çıkarıp ona uzattı. "Bu madalyon kutsanmıştır,

İçinde Kutsal Bakire'nin bir resmi var."

Alba madalyonu açtı. "Ve senin resmin de."

Adam kızardı. "Evet, ama benim resmimi atıp Kutsal Bakire'yi kalbinin yanında tutabilirsin. O seni izleyecektir."

Amcasının ona verdiği tek incili kolye kalbinin yanında duruyordu ama Alba şimdi madalyonu düşünüyordu.

"Teşekkür ederim. Ama bu bana hâlâ bizi kimin büyülediğini, eğer ö y l e y s e büyüünün nasıl bozulabileceğini söylemiyor."

"Bazen kötülük için gerçek bir neden yoktur. Ama Los Pinos'taki insanların bu tür büyüye karşı çareleri olabilir, bunu görmem gerekecek."

"Gelecek hafta oraya birlikte gidebiliriz," diye önerdi. "Molina kızlarını ziyarete gittiğimi söyleyebilirim."

"Amcan sana eşlik etmeyecek mi?"

"Salı günü mektupları postalamak ve belediye başkanıyla tekrar konuşmak için kasabaya gidecek. Annem hâlâ buraya özel bir dedektif getirmek istiyor."

"O zaman o gün birlikte gizlice çıkarız."

Tekrar eve baktı ve kısık bir sesle konuştu. "İçeri girmeliyim. Yakında beni aramaya başlarlar."

"Biliyorum. Alba, bir şey daha var, seni bununla korkutmak istemem ama bu yaratıklarla ilgili duyduğum her hikâyede, kurbanlarının kanını bir kez içtiler mi durum vahimleşiyor. Ne kadar çok kan içerlerse, o kadar güçleniyorlar ve kurbanları büyülerinin etkisi altına giriyor. Sana tavsiyem odanı makasla koruman ama aynı zamanda kardeşinin tabancasını bulup yastığının yanında tutman."

"Tadeo babamın silahını odasında saklıyordu," dedi. "Bunun ona bir yararı olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, sakın kalmamız gerektiğini söylemiştin."

"Biz sakiniz ve sakin bir şekilde silahı bulmalısın. Lütfen yap," dedi ve gerçekten de sesi sakin geliyordu.

"Yapacağım," dedi.

"Dikkatli ol, Alba."

Valentín onun ellerini kendi ellerinin arasına alıp öptü, sonra başını eğdi ve yine kızardı. Molina kızlarının onun sevgilisi olduğunu düşündüklerini hatırladı, ama bu doğru değildi, çünkü romantizmden hiç söz etmemişlerdi.

ikisi arasında. Ancak o gün adamın genç ve hoş yüzünde bir şey dikkatini çekmişti. Belki de paylaştıkları sırlar ya da konuşma tarzı, kararlı ama aynı zamanda nazik, onu daha önce hiç etkilenmediği kadar derinden etkiledi.

Bir eliyle ona verdiği madalyonu göğsüne bastırdı ve parmak uçlarında durarak onu yanağından öptü. Adam buna gülümsedi ve o da kendini aptal gibi hissederek kızardı. Onun önünden yürüdü. Eve vardıklarında ona hızlıca veda etti.

Adam atını bağlı bıraktığı ahıra gitmeden önce ona el salladı ve kız kapının yanında oyalanarak onun gidişini izledi. Sonra aceleyle içeri, annesinin ekmek pişirdiği mutfığa geri döndü.

"Kardeşinin gömleklerinin düğmelerini tamir etmeyi bitirdin mi?" diye sordu.

"Bugün yapacağım."

Alba'nın annesi başını salladı. "Sorumluluklarından kaçamazsın."

"Y a p m a y a c a ğ ı m , söz veriyorum," dedi Alba, her ne kadar bir şeyler sıkıştıracağından emin olsa da.

parmaklarının her birine iğneyi batırdı; çok telaşlı ve endişeliydi. Valentin'in uyarıları hafızasında gülümsemesinin tatlılığıyla karışıyor, yeniden kızarma isteği uyandırıyor ve içinin ısınmasına neden oluyordu.

Akşam yemeğinde, kalbinin sıcaklığı boğazında soğuk bir yumruya dönüştü. Tadeo ortadan kaybolduğundan beri çocuklar asık suratlı ve sessizdi. Masalarının etrafındaki ıssızlık hissi, çiftlikteki hayvanların ölümüyle daha da artmıştı. Pek konuşmuyorlardı ama Alba küçükleri üst kata çıkardıktan sonra salona dönerken annesiyle amcasının konuştuklarını duydu.

"İnsanların batıl inançları olmasını engelleyemezsin, Arturo. Fernanda ve Dolores canavarlardan ve cadılardan bahsediyor olabilirler ama onlar ailelerine sadıklar."

Arturo, "Ben sadece çocukların böyle boş laflar duyduklarında ne düşünecekleri konusunda endişeleniyorum," dedi. "Bu onlar için iyi değil. Yerinizde olsam ikisini de kovardım."

Alba, Arturo'nun hangi boş gevezelikten söz ettiğini merak etti. Belki de Fernanda ve Dolores'i bir büyü olasılığını tartışırken yakalamıştı,

Valentin'in o gün yaptığı gibi mi?

"Yeni işçi alacak param yok. Ve dediğim gibi, aileye sadıklar."

"ok yumuşaksın."

Alba sessizce merdivenlerden yukarı çıktı ve Tadeo'nun odasına gidip silahını eline aldı. Daha küçükken bununla hedefleri vurmuşlardı. Ağırlığını, geri tepmesini, nasıl temizleneceğini biliyordu. Ama daha önce hiç canlı bir yaratığı vurmamıştı. Babası da ağabeyi gibi avlanırdı. Sofralarında birden fazla kez geyik servis edilmişti. Ama Alba avlanmazdı.

Komodinin zerindeki ağabeyinin suluboya portresine baktı ve tabancayla birlikte onu da yanına aldı.

Silah onu temkinli yaptı. Valentın'in önerdiği gibi tabancayı yastığının yanına koymadı, onun yerine portrenin yanındaki çekmeceye yerleştirdi. Sonra ekmeceyi düşündü ve aptallık edip etmediğini merak etti. Bir hayvanın çığlığını fark etmemiş olması onun doğaüstü bir yaratık olduğu anlamına gelmiyordu ve hissettiği huzursuzluk sadece kederden kaynaklanıyor olabilirdi.

Birdenbire cadılardan ve bylerden değil, annesinin ya da amcasının, sefaletlerinin sebebinin bir cadı olduğuna inandığını öğrenirlerse ne diyeceklerinden korkmaya başladı. Özellikle de amcası ona kötü sözler söyleyebilirdi.

Arturo çok kibar, çok sofistike ve çok zekiydi. Onun karşısında aptal bir köylü kızı gibi görünmekten korkuyordu. Valentın'le acımasızca alay etmişti ve yeğenin Los Pinos'a gitmeyi planladığını öğrenirse ona karşı da aynı sertlikte bir hüküm vereceğinden şüpheleniyordu.

Yine de yatağın yanında diz çöktü ve bir kse koydu. Sonra kabın içine bir makas attı ve içini suyla doldurdu. Onu yatağın altına sıkıştırdı ve dualarını okudu.

Mışıl mışıl uyudu. Sabah perdelerin arasından süzülen ışıkla birlikte davranışını yeniden gözden geçirdi. Bir nceki gün çiftliklerinde canavarların dolaştığına inanarak ne kadar aptallık etmişti.

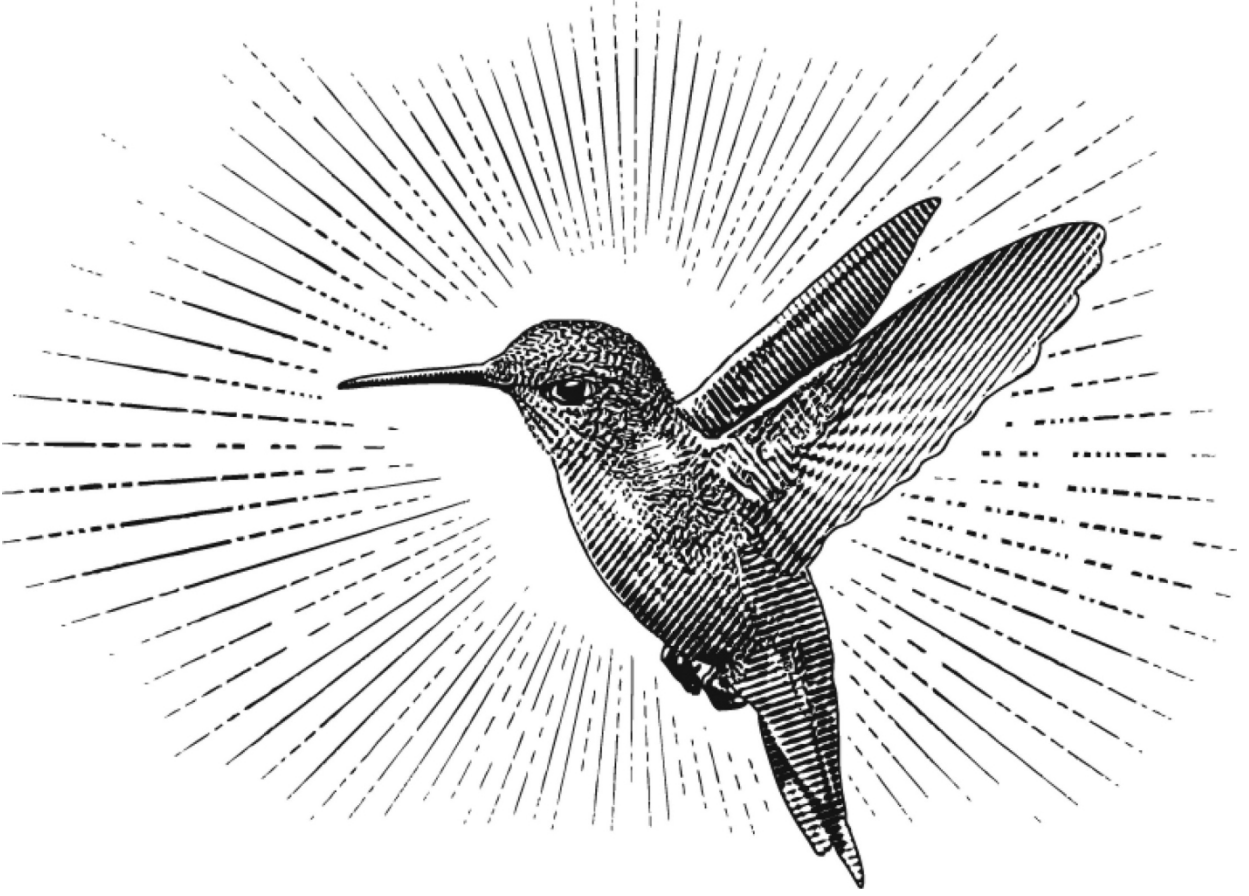
Kollarını yukarı kaldırdı, pencereyi açtı ve yeşil tarlaları seyre daldı. Hava temizdi ve yatağın altında diz çöküp

kâseyi eline aldığında, suyu pencereden dışarı atmak ve bu tür saçma hikâyeleri unutmak niyetindeydi.

Ama kalaylı kâseyi düşürdü ve bir çığılığı bastırmak için ellerini ağzına bastırarak d u r d u .

Makas bir gecede paslanmıştı. Sanki aylarca yağmur altında kalmışlar gibi kahverengi ve kırmızı pullarla kabuk bağlamışlardı.

1934: 3

Danstan üç gün sonra bir seans düzenledik. Bazıları Cadılar Bayramı Balosu'ndaki kargaşanın ardından hayaletlerle iletişim kurmaya çalışmanın tuhaf olduğunu düşünebilirdi. Ancak Ginny için hayaletler, zincirlerini havada sallandıran korkunç görüntüler değildi. Ölenlerle iletişim kurmaya inanıyor ve görünmez eller tarafından etkilendiği varsayılan yazılarında ve çizimlerinde teselli buluyordu.

Korktuğunuzda, ihtiyaç duyduğunuzda kime başvurursunuz? Aklınıza ilk gelen kişi kim? Birçoğumuz için bu kişi

Ginny için de durum farklı değildi, sevgili annesi ölmüş ve gömülmüş olsa bile.

Seans için dört kişi gerekiyordu. Carolyn bu girişime şüpheyile yaklaşıyordu ama Ginny ve bana katılmayı kabul etti. Dördüncü katılımcımız Mary Ann Mason'dı ve bu fikir karşısında kıkırdamadan duramıyordu. Biraz sustuktan sonra hepimiz masanın etrafında toplandık ve beklemeye başladık.

Odamızda yarı karanlıkta oturuyorduk. Ouija tahtamız ya da bize yardımcı olacak ruh trompetleri, ruh levhaları ya da benzeri muhteşem aletlerimiz yoktu. Ginny zihnimizi boşaltmamızı ve her türlü iletişime açık olmamızı istedi. El ele tutuştuk.

Carolyn ve Mary Ann bir mataradan aldıkları yudumlarla kendilerini güçlendirmişlerdi ve biz başlayana kadar sessiz ve vakur davranmakta zorlanıyorlardı.

"Ruhlar, bizimle misiniz?" Ginny sordu.

Cevap gelmedi. Hiçbir mezar sesi bizimle konuşmadı. Loş ışıktaki Carolyn'ın sırtışının keskin kıvrımını görebiliyordum. Mary Ann kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Açıkçası ben de biraz sıkılmıştım. Sabahın büyük bir bölümünü ders çalışarak ve okuyarak geçirmiştik ve şimdi dışarı çıkmak yerine odamızda, aydınlatmak için sadece bir mumla tıklıp kalmıştık.

Birkaç dakika sonra, bunun yerine diğer kızlarla gitmeyi kabul edip etmediğimi merak etmeye başladım. Birkaçı sinemaya doğru yola çıkmıştı. Eminim arkadaşlarımız da aynı fikirdeydi. Gerçekten de, Carolyn'ın hepimizi arabasına doldurup gezintiye çıkmamızı önermek üzere olduğuna neredeyse yemin edebilirdim ki, masaya hafifçe vurulunca irkildik.

"Ruhlar, size hoş geldiniz diyoruz," dedi Ginny, sesi sakın geliyordu. "Lütfen evet için bir kez, hayır için iki kez vurun."

Carolyn, "Bu kapıyı çalan ruh değil, Mary Ann'in masaya çarpan topuzlu dizi," dedi.

"Öyle değil!" Mary Ann gücenmiş bir halde cevap verdi.

Masaya bir kez daha vuruldu, bu kez daha yüksek sesle. Birbirimize baktık, kafamız karışmıştı.

Ginny gülümsedi. "Bu akşam size hoş geldiniz diyoruz ve bilgeliğinizi bizimle paylaşacağınızı umuyoruz."

Kapı tekrar alındı. Saf bir aptal değilim ama nereden geldiğini anlayamadım. Carolyn'in önerdiği gibi birinin dizi tahtaya çarpmıyordu ve bir masa ayağına da vurulmuyordu. Benden sesin kaynağını tam olarak belirlememi isteseydiniz, duvarların içinden geliyor gibi göründüğünü söyleyebilirdim. Diğerleri de benzer bir düşünceye kapılmış olmalıydı, çünkü kızlar aniden tedirgin olmuş gibiydiler.

"Ginny, bizimle alay etmeyi bırak," dedi Mary Ann.

"Korkma," dedi Ginny sakince. "Ruhlar sevgiyle, kavga etmeden gelirler."

Mum alevi titredi ve eğildi. Nefesimizi tuttuk ve birbirimizin ellerini sıktık.

"Ruhlar, size danışabilir miyiz?" Ginny sordu.

Odanın içinde yüksek bir ses yankılandı. Etrafımıza bakındık, gergindik. Sonra peş peşe iki kapı alındı. Nefesim kesildi.

Hiçbirimiz Ginny'ye neler olduğunu soramadan, vuruşlar o kadar şiddetlenmişti ki masanın titremesine neden oldu. Sanki biri yüzeyi yumrukluyor gibiydi. Artık kimsenin elini tutmuyordum; devrilmesini önlemek için masaya bastırıyordum. Tahtanın parmak ularımın altında parçalanacağını sandım.

"Ginny!" Mary Ann bağırdı.

Kapının alınması kesildi. Her şey hareketsiz ve sessizdi. Ginny kaskatı kesilmiş, avuçlarını masaya dayamış oturuyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

" l mc l bir tehlike içindesin, Virginia," dedi.

Kelimeler tuhaftı. Sanki onun ağzından çıkmış gibi değildi. Dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu ve sesi boğazından ziyade göğsünden yükseliyor gibiydi. Bu sözcükler fısıltıyla vıraklama arasında bir şeydi, kabaydı ve güçlükle söyleniyordu.

Sesi hiç de Ginny'nin sesine benzemiyordu.

Her nasılsa, bütün bu çılgınlık sırasında mum yerinde kalmış, ışıl ışıl yanıyordu. Ginny öne doğru eğildi, alnı neredeyse masaya değecekti ve mum söndü.

Mary Ann ığlık attı. Birisi bir sandalyeyi kenara fırlattı. Bir gümbürtü ve tırmalama sesi duydum ve kapı açıldı. Kızlardan biri dışarı fırladı.

Ginny'nin elini tutmaya çalışarak körlemesine uzandım ve elektrik ışıkları yandı. Carolyn elektrik düğmesinin yanında duruyordu.

"Mary Ann'i bulsam iyi olacak," dedi. "Neredeyse ona kalp krizi geirtecektin, Gin-gin!"

Ginny cevap vermedi. Carolyn'e şaşkınlıkla baktı ve Carolyn dışarı çıkmadan önce başını salladı. Ginny yavaşça, neredeyse hülyalı bir şekilde bana döndü.

"ok özür dilerim," dedi.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Konuşmakta zorlandım. "Ne oldu?" Sonunda sordum.

"Bilmiyorum."

Sol elimi sıkıca kavradı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Bitkin görünüyordu. Güzel siyah saçları bir kefen gibi üzerine dökülmüştü. Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve banyoya yöneldi. Suyun aktığını duydum. K vette uzun bir süre kaldı ve çıktıktan sonra yatmak istediğini söyledi.

Ertesi gün Pazar günüydü. Pazar günleri Edgar Yates normalde Ginny'yi ziyaret etmek için kampüse gelirdi. Ama Boston'da bir işi çıkmıştı ve Ginny'nin pencere kenarına dizdiği kırmızı g llerden bir buket göndermişti. Diğer kızlar Joyce House'un salonunda erkek arkadaşları ve hayranlarıyla otururken, Ginny odasında yalnızdı. Orada onunla kalmaya niyetlendim, ama Carolyn beni merdivenlerden çıkarken yakaladı.

"David'in dikkatini dağıtmam için bana yardım etmelisin. Son zamanlarda çok hevesli ve bu beni rahatsız ediyor," dedi. "Zaman zaman canımı sıkıyor."

"Bunu neden *onun* yerine bana söylüyorsun?"

"Gözümü yeni bir sevgiliye diktim ama eğer istediğim gibi sonuçlanmazsa David'i her zaman tutabilirim. Bu arada, onun başka kızlara bakıp onlar hakkında fikirler edinmesine izin veremem. Bizimle oturmalısın, yoksa Kathleen Kelley ona kirpiklerini kirpiştırır."

Carolyn'in uzun zamandan beri alıştığım acımasız bir çekiciliği vardı ve daha önce de birkaç kez onun için benzer bir görevde bulunmuştum.

"G n m  Ginny ile geçirmeyi planlamıştım. Dün gece neredeyse hiç uyumadı ve

Onun için endişeleniyorum," dedim. "Ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Vantrilok gösterisi için mi endişeleniyorsun?"

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette. Bunu ilgi çekmek için yapıyor. Edgar Yates'in Coney Adası'nda avuç içi okuyarak çalışabilecek bir kızla neden evlenmek istediğini anlayamıyorum. Bu çok bayağı."

"Bunu dikkat çekmek için yaptığını sanmıyorum."

"Sakin bana korktuğunu söyleme! O aptal kaz Mary Ann için buna inanabilirim ama senin için değil. Bütün o süre boyunca masanın altında dizine vuruyordu. Ne kadar ürkütücü!" Carolyn dedi ve dramatik bir etki yaratmak için gözlerini devirdi. "Mary Ann bu yüzden Ginny'ye hâlâ kızgın, biliyor musun? Gelecek hafta bizimle sinemaya gelmesini istemiyor."

"Mary Ann gerçekten o kadar üzgün mü?"

"Şey, evet. Eminim bunu atlatacaktır. Şimdi David ve benimle birlikte oturmalısın."

"Caro, belki de daha iyi olur-"

"Hayır, daha iyi olmaz," dedi kararlılıkla. "Benimle geleceksin çünkü ben öyle istiyorum. Bu benim son sözüm."

Carolyn küstahça beyanatlara alışkındı. Parası, konumu, kendisine itaat edilmesi konusunda muazzam bir beklentiye sahip olmasını sağlamıştı. Bazen küçük bir zorba gibi davranırdı. Onun istediklerini yapmaya alışmışım. Aynı para ve mevki, imrendiğim ve hayranlık duyduğum şeylerdi, farklı bir krallığın anahtarlarıydı. Bağlantıları sayesinde Carolyn mezun olduktan sonra bana çok yardımcı olabilirdi. Ama sadece aramız iyi olursa. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum. Ve bu bilginin canımı yaktığı böyle anlar oluyordu.

Bu nedenle birkaç saatimi Carolyn ve David'in arasında garip bir şekilde oturup duayen rolünü oynayarak geçirdim. Sonunda, Carolyn David'le birkaç dakika yalnız kalmak istediğine karar verdiğinde kendimi görevlerimden kurtarabildim.

Aceleyle merdivenleri çıkıp odama döndüm. Ginny orada değildi. Hemen moralim bozuldu. Ancak pencereden dışarı baktığımda, yatakhanemizin birkaç metre ötesinde durduğunu gördüm.

Üzerinde ona çok yakışan koyu gri bir palto vardı. Yalnız değildi. Santiago bir sigara sarıyor ve onunla konuşuyordu.

Bu, Ginny'nin kayboluşunun gizeminin anahtarlarından biri, o zamandan beri zihnimde tekrar tekrar canlandırdığım, dışarıdaki ışığın açısını, parmak uçlarımı pencereye bastırdığımda camın verdiği hissi, saatin yumuşak tik taklarını, beyaz porselen vazoya sıkıştırılmış güllerin kokusunu hatırlamaya çalıştığım anlardan biri.

Bu anın önemi, Ginny ve Santiago'nun baş başa konuştuklarını gördüğüm tek an olmasıydı. Ya da en azından yalnız olduklarını düşündüklerinde konuşuyorlardı. Santiago ne zaman gözlerini Ginny'ye çevirse ya da Ginny başını sallayarak onu selamlasa, yanlarında başka kızlar vardı. Ev hareketliydi.

Ama işte oradaydılar, yataktan dışında sigarasını yakmış konuşuyorlardı.

Ginny'nin güzel yüzünü net bir şekilde görebiliyordum, ama yağmaya başlayan yağmur damlaları eski cam bölmeyi hızla bozarak görüntüyü bozuyordu. Elimi cama sürterek pencereyi açmayı düşündüm, ama evdeki diğer her şey gibi o da eskiydi ve kolayca çalıştırılamıyordu.

Santiago bir elini pantolonunun cebine sokmuş, diğer eliyle de sigarasını tutuyordu. Briar'ın Müşterekleri yönünde bir şeyi işaret etti. Ginny kollarını kavuşturdu ve konuşmaya devam ettiler. Adam başını sallıyor, gülümsüyordu. Sonra arkasını döndü ve yataktan doğru yürüdü.

Konuştuklarından hiçbir şey duymadım ve hareketleri bana tuhaf gelmedi. Santiago'nun Ginny'ye ya da Ginny'nin Santiago'ya dokunduğunu, küçük bir sevgi jestinde bulunup bulunmadıklarını hatırlamak için beynimi zorladım. Ya da Ginny'nin korkarak, aniden endişelenerek uzaklaşıp uzaklaşmadığını.

Ginny birkaç dakika sonra merdivenleri hızla çıktı ve odaya girdi. Ceketinin düğmelerini çözdü.

"Betty. Aşağıda olduğunu sanıyordum," dedi.

"Nasıl olduğuna bakmaya geldim." Güllerle dolu porselen vazo pencerenin yanındaydı ve ben bir çiçeğin yaprağıyla oynadım.

"Yürüyüşe çıktım."

"Yağmurda."

Gülümsedi. "Henüz çok yağmur yağmıyor. Daha çok çiseliyor." "Santiago'yla konuşuyordun."

"Evet. Zavallı çocuğun istikrarlı bir işe ihtiyacı var. Portekiz'de ona bağlı bir ailesi var, biliyorsun değil mi? Sanırım Carolyn'e babasının fabrikasında iş olup olmadığını sorabilirim."

"O daha çocuk bile sayılmaz. Bizden büyük olmalı." "Yirmi bir yaşında ve Balık burcu."

"Burcunu ezberlediğine göre onu oldukça iyi tanıyor olmalısın," dedim.

"Senin inatçı bir Boğa olduğunu biliyorum," dedi ve o hafif, keyifli kahkahasını attı. Bir eliyle saçındaki su damlacıklarını silkeledi, sonra eğilip gülleri kokladı.

"Edgar harika değil mi?" diye sordu ve sevinçle parlayarak gülümsedi. "Çiçeklerimi asla unutmuyor."

"Bu hoş bir dokunuş. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Örgü malzemelerinin bulunduğu sepeti alıp yatağın üzerine koydu ve bir yumak iplik çıkarıp bir parça ipliği büktü. "Çok daha iyiyim."

"Dün gece ne olduğunu bana anlatmadın."

"Hâlâ tam olarak emin değilim. Ruhların çoğu nazik ve kibardır. Ne olduğunu açıklayamam. Ruh tedirgindi. Bir şey onu korkuttu..." Durakladı, derin düşüncelere dalmıştı; gülümsemesi camın altındaki bir alev gibi sönükleşti. "Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Mary Ann ve Carolyn'in bana kızgın olduklarını biliyorum ve ikisi de onlara şaka yaptığımı düşünüyorlar."

"Onlar için endişelenme. İyi olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim. Gerçi bunun itibarım için pek bir şey yapmayacağını düşünüyorum. 'Eksantrik' Virginia Somerset. Ev arkadaşlarımı korkuttuğumu duyarsa babam çok kızar."

"Eminim kimse senin hakkında konuşmayacaktır."

"Kaliforniya'dayken konuşuyorlardı."

"Ne dediler?" İlgiyle sordum. Ginny, film yıldızlarıyla dolu havalı bir mahallede yaşamış olsa bile Kaliforniya hakkında pek konuşmazdı. "Skandal yaratacak bir şey yaptın mı?"

"Şey, birkaç yıl önce Edgar'dan önce bir çocuk vardı. Adı Terry'ydi. Çok sevimliydi ve kuzeninin arabasını çaldı, biz de-"

başını salladı ve güldü. "Hayır, sana bu hikayeyi anlatmayacağım, sen sır saklayamazsın."

"Tutabilirim!"

"Asla, Carolyn bunu senden saniyeler içinde öğrenir. Bunu gördüm." "Hayır. Hadi, anlat bana."

"Anlatmayacağım. Bu bir gönül ilişkisiydi, ilk erkek arkadaşım. Vahşiydi, Edgar'dan çok farklıydı. Babam ondan hoşlanmazdı," dedi ve düşünceli bir ifadeyle yere baktı. "Babam onu utandırdığımı söylüyor. Yanlış kıyafetler giyiyorum ve her şeyi berbat ediyorum. Bu yüzden burada, ondan uzakta olduğum için mutlu."

"Ginny," dedim.

Gülümsedi. "Benim için üzülme. Evden uzakta olmaktan, sanatım üzerinde çalışmaktan oldukça memnunum. Sen ve diğer kızlar varsınız. Sanırım bazen her şeyin değişebileceğinden endişe ediyorum. Annem öldükten sonra çok üzgün ve yalnızdım. Şimdi farklıyım ve çok mutluyum. Edgar'a aşığım. Nişanlandım, ki bu çok heyecan verici. Bana evlenme teklif ettiğinde ne dediğini söylemiş miydim? Beni tamamen mutlu edeceğini söyledi."

"Gerçekten çok mutlu olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Evet. Edgar'la. Annem öldükten sonra babamın evinde mutlu değildim. Bir aile olmayı bıraktık. Ama artık yeni bir ailem, yeni bir evim olacak."

"Evet, yapacaksın," dedim ve sözcükler ağzımda pürüzlü bir hal aldı.

Ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Ben de baktım. Santiago hâlâ aşağıda sigara içiyordu. Gözlerimizi üzerinde hissetmiş olmalıydı, çünkü başını kaldırdı. Bize el salladı; Ginny de ona başıyla karşılık verdi. Santiago başını çevirdi, sigarasını ayakkabısının altına sıkıştırdı ve yürüdü gitti.

Gördüğüm şey buydu, hatırladığım şey buydu, Santiago'yu sevdiği teorisinin temel taşı buydu. Yine de, analiz ettiğinizde, hiçbir anlamı yok. İki kişinin konuştuğunu gördüm, odasına dönen bir kız gördüm. Bana soluksuz bir ilişki anlatmadı; onun yerine erkek arkadaşından bahsetti.

Santiago ile Ginny arasında gizli bir ilişki olduğu fikrini destekleyen bir diğer kanıt da Mary Ann'den geliyor. Dışarıda, karda kollarını Ginny'ye dolamış genç bir kadın gördüğünü söyledi.

Santiago. Kadın, Ginny'nin gri paltosu olabilecek bir palto giymişti. Ama akşamın geç bir saatiydi ve Mary Ann paltonun gri olduğundan emin değildi. Kızın Ginny olduğundan da emin değildi, çünkü atkısı ve şapkası vardı.

O günlerde bütün kadınların şapka takması yaygın bir uygulama olmasına rağmen, Ginny bu tür modalardan kaçınırdı. Uzun saçları sırtından aşağı dökülürken, başı açık dolaşmayı tercih ederdi. Yine de Ginny için istese bir şapka almak zor olmazdı. Benim şapkam vardı, Carolyn'in şapkası vardı, Mary Ann'in şapkası vardı. Kulaklık ve sıcak tutan bir bere takmanın daha uygun olacağı kış soğuşunda bile güzel bir şapka takmak çok mantıklı olabilirdi.

O gün Santiago'nun yanında başka bir kız da olabilirdi. Bizim yurttan kalan öğrencilerden biri olması bile gerekmezdi.

Ama bir an için bu çiftin Ginny ve Santiago olduğunu varsayalım. Mary Ann onları bir an için görebiliyor. Kadının kollarını adamın boynuna doladığını ve onu öpmek için aşağı çektiğini düşünüyor.

Gerçekten sevgili olduklarını varsayalım. Neden benim böyle bir fikrim yok? Yurt odasını paylaşıyoruz, yemeklerimizi paylaşıyoruz, geceleri konuşuyoruz. Kaybolmadan önceki günlerde Ginny tuhaftır, ama kaçmayı düşünen genç bir kadının endişesine kapılmamıştır. Bunun yerine görünmeyen güçlerden, gölgelerde gizlenen kötülüklerden korkarak yaşıyor.

Kara büyü ve lanetlerden bahsediyor. Gizli bir sevgiliden mektup almıyor. Kaybolmadan önceki son günlerde, korkunç bir şekilde izole olmuş durumda.

Penceremden gördüğüm buluşmanın bir erkek ve kız arkadaşın buluşması olduğuna inanmak istiyorum. Mary Ann'in karda sarılırken gördüğü çiftin Ginny ve Santiago olduğuna inanmak istiyorum. Bunca yıldır peşimi bırakmayan bu bulmacaya basit, sıradan bir cevap bulmak istiyorum. Yine de çözülmemiş çok fazla konu var.

Çünkü o akşam Mary Ann çifti fark ettiğinde onlara şakacı bir şekilde bağırır.

"Ginny, çok hızlısın!" diye bağırıyor.

Ama Ginny cevap vermiyor, dönüp Mary Ann'e bakmıyor. Bunun yerine çift, davetsiz misafiri tanımadan ona arkalarını dönerek uzaklaşır. Mary Ann oflayıp pufluyor, Ginny'nin böyle davranmasının çok yakışksız olduğunu düşünüyor ve aceleyle yatakhaneye giriyor. Kar yeniden yağmaya başlamıştır ve çift uzaklaşmaktadır. Kar taneleri paltolarına yapışıyor. Bir dönüş yapıyorlar ve evin köşesinde kayboluyorlar.

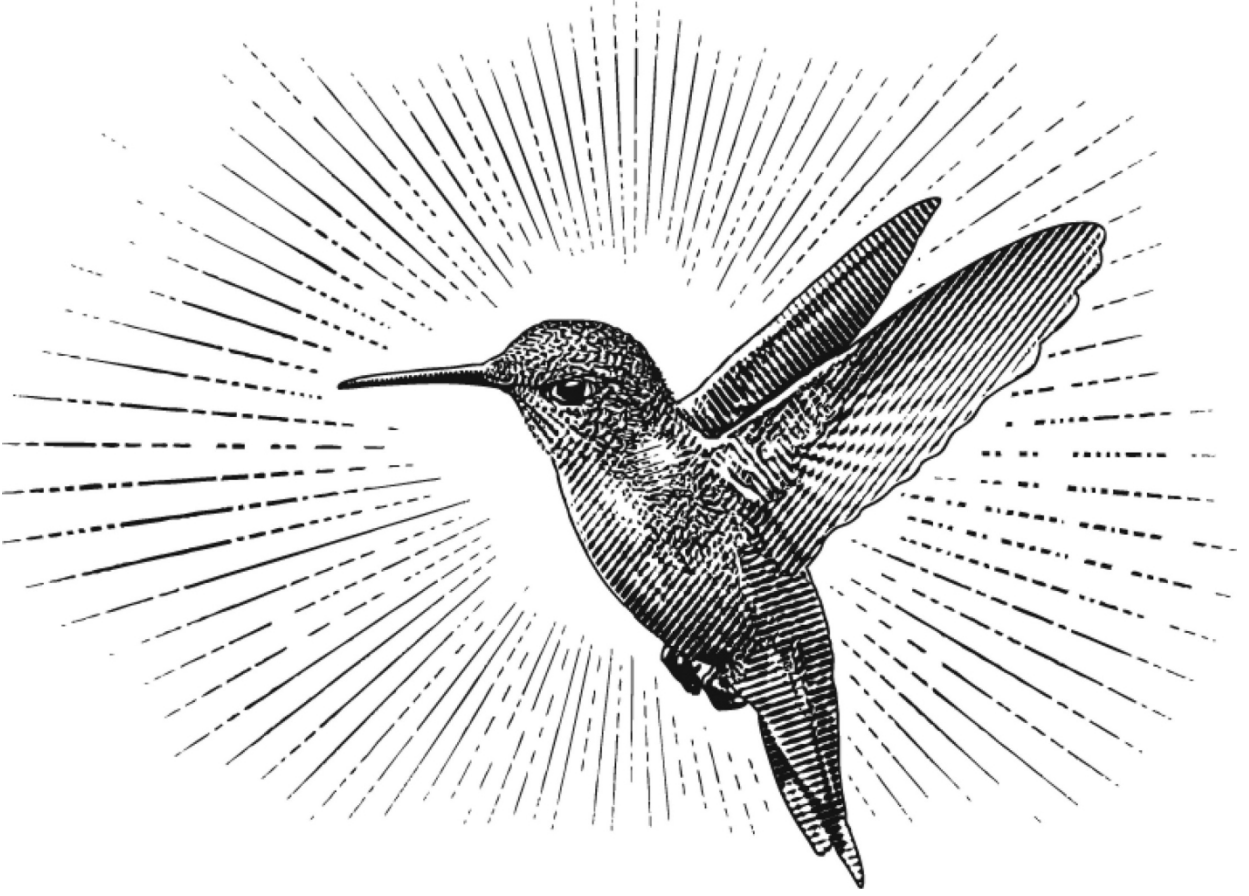
Ginny hiçbir noktada adının söylenmesine tepki vermiyor ve Mary Ann hiçbir noktada onun yüzünü görmüyor. Mary Ann haftalar sonra Santiago ve Ginny'nin muhtemelen bir aşk ilişkisi yaşadığını söylese de, kanıtları yetersizdir. Ve o gün onları dışarıda konuşurken görmüş olsam da, kesin bir sonuca varmadan sadece anıyı tekrarlayabiliyorum.

Ginny'yi uzaklara çeken sıradan bir aşk mıydı? Yoksa daha karanlık güçler mi iş başındaydı? Ruh çağırma seansı, anlatıma musallat olan açıklanamayan ürkütücü unsurlardan yalnızca biri. Başka gizemler de ortaya çıktı.

Bu yüzden, o karlı buluşmayı düşündüğümde, tüm gücümle istememe rağmen, Ginny'nin başını çevirip Mary Ann'e gülümsediğini hayal edemiyorum. Hayır, o anı hayal ettiğimde görebildiğim tek şey şapkalı gri paltolu figür ve başını Joyce House'a doğru çevirdiğinde yüzü yok. Sadece bir boşluk var. Bir kadın Santiago'nun kolunu tutuyor, ama o Ginny değil, korkunç bir karanlık.

O pencerenin yanında kapana kısılmışım, yağmur görüşümü bozuyor, hep dışarı bakıyorum ve sevdiğim kadının yüzünü asla göremiyorum.

1998: 6

MINERVA şehre doğru yürürken Discman'inden VERUCA SALT'ı dinledi, bu yolculuğun moralini düzeltereğini düşündü ama sokakların sakinliği, uyanık olduğu saatleri istila eden ve ne açıklayabildiği ne de el sallayabildiği sinirsel sancılarını yatıştırmak için çok az şey yaptı.

Bu rahatsızlığa neden olan şeyin yaz mevsiminin durgunluğu olduğunu düşündü. Gündüz vakti -işçiler Boston'da ya da başka bir iş yerindeyken, kasabada iki kafe ve bir kitapçıya uğrayacak öğrenci yokken- Temperance Landing'in çekirdeğini oluşturan tuğla binaları saran bir melankoli duygusu vardı. Sarı-

Kapılarının üzerinde 1667 tarihi gururla kazınmış olan beyaz belediye binası ve Beaux Arts tarzındaki heybetli kütüphane sessiz ve kimsesiz duruyordu.

Kasabanın büyüleyici olduğunu düşündü. Noel kurabiyesi kutularının üzerinde tasvir edilen kasabalara benziyordu. Cary Grant'in kahramanı oynadığı eski Hollywood filmleri dışında hiç ziyaret etmediği bir yerdi. Ama şimdi ahşabın, tuğlanın ve harcın içine gömülmüş zoraki bir neşe ve onun arkasında daha keskin ve nahoş bir şeyin şeklini algıladı. Kampüs de, hava koşullarının soyup attığı boyalar gibi zarif cazibesini yitirmeye başlamıştı.

Yazın deniz kenarında yalnız başına geçireceği zamanın ona işine odaklanma fırsatı vereceğini düşünmüştü ama bunun yerine Stoneridge'in sessizliği omuzlarına ağır bir yük gibi çökmüştü. Hareketli yığınlardaki olay da bu halsizlik hissini daha da artırmıştı. Neyse, önemli değildi. Beatrice Tremblay'in evraklarını incelemeye devam etmesi, kendini yeniden bir düzene sokması gerekiyordu.

Banyo ettirmesi gereken filmi bıraktı ve kendine bir fincan kahve aldı, sonra geldiği yoldan geri yürüdü, saygıdeğer tarihlerine tanıklık eden levhaların bulunduğu evlere baktı. Sarı kapılı gri bir ev ve üzerinde ROBERT THORNDIKE, MARINER, 1723 yazan bir plaket vardı. Oval levhasıyla pembe bir ev, buranın 1806'da JEREMY LUTTER, BRICKLAYER'ın evi olduğunu ilan ediyordu. Geçmişin büyüleyici parçaları.

ISAIAH MARSH, 1887, DENİZDE KAYBOLDU.

Kırmızı evin önünde durup levhaya baktı ve Isaiah'ın tam olarak nasıl kaybolduğunu merak etti. Korkunç bir fırtına mı, yoksa hiç dönmediği bir yolculuk mu? Denize mi düşmüştü yoksa kızgın bir mürettebat tarafından mı öldürülmüştü? Minerva sırt çantasını bir omzundan diğerine taşıdı.

Yatakhaneye döndüğünde, planladığından çok daha uzun bir süre kestirdi ve uyandığında kendini yenilenmiş değil, bitkin hissediyordu. Hideo kısa süre sonra geldi.

Thomas'ın kutularını Ledge House'a taşımasına yardım etti. Onları bodruma sürüklemek yerine eski kütüphaneye, doldurulmuş ördeklerin ve baykuşların gölgeleri altına attılar. Sonunda, rezidans ofisinden biri Thomas'ın kız kardeşini aramış ve kız kardeşi

tekrar arayacak ve kutuları almak için görüşecekti. Kutuları bodrum merdivenlerinde bir aşağı bir yukarı sürüklemenin bir anlamı yoktu, bu yüzden şimdilik kütüphanede kalacaklardı.

Mutfağa döndüklerinde Hideo, "Ona bir rapor yazabilirsin," dedi.

Buzdolabından bir kutu Diet Pepsi aldı ve günün ikinci kahvesini hazırlamadan önce ona uzattı. "Kapıma resim çizdiğine dair hiçbir kanıt yok, o olduğu belli olsa bile. Bir şey söylersem daha da çekilmez hale gelecek ve onu yaz boyunca kovmayacaklar."

"Eğer bunu kâğıda dökmezsen, ondan asla kurtulamazsın."

"Conrad hakkında konuşmak istemiyorum," dedi ve mutfağın ışığını yaktı. Geç oluyordu ve yakında Karnstein akşam yemeğini yemek için gelecekti. Mutfağın ısıltısı akşamları kediye baştan çıkarırdı.

"Sana ne söylediğini Hannah'ya anlattın mı?"

"Evet, Hannah'ya ondan bahsettim. Dosyasına eklenecek ve sonbaharda bir arabuluculuk seansı yapacağız."

Hideo başını sallarken kendine yarım bardak soda doldurdu. Kendi kahvesini alıp onun karşısına oturdu.

"Carolyn Yates nasıl biri?" diye sordu Hideo. "Evine gittiğinde seninle gerçekten konuştu mu?"

"Elbette, konuştuk. Eski bir sanatçı ve iyi bir evlilik yapmış bir sosyete kızı gibi görünüyor. Beatrice Tremblay'ın günlüklerinde şık ve ayrıcalıklı bir kadın portresi çiziyor."

"Peki ya torunu, şu Noah, o nasıl biri?" "O da ayrıcalıklı bir kadının torunu."

"Yani, sevimli mi?"

"Nereden bileyim?"

"Gözlerin var."

Adamın kabadayılığının ardında biraz kırılğan olduğunu düşündü. Sokak hayvanlarına ve hafif hasarlı şeylere -bir aynanın yontulmuş çerçevesi, yağmurun öptüğü bir kitabın yıpranmış sayfaları, belalı bir güve tarafından kemirilmiş bir kazak- düşkünlüğü vardı.

Onun gibi bir adama iyi gözle bakması için. Ama bakmamalıydı. Sokak hayvanları bazen ısırırdı ve bazı eski kitaplar zararlı küflerle doluydu.

"Gözlerim meşgul," dedi. Kahve çok sıcaktı. Dilini haşladı.

"Bazen Emily Dickinson olmak istediğini düşünüyorum, tuğladan bir evde inzivaya çekilip mum ışığında hararetle yazıyorsun."

Yapmadı. Hideo gibi, kendisi kafasının içinde sımsıkı sarılmışken, gülümseyerek, gülerek ve arkadaş edinerek dünyayı hızla dolaşabilen insanlara hayranlık duyuyor, hatta onları kıskanıyordu. Bugünlerde kendini her şeyden daha da uzak hissediyordu; yurdun sessizliği ve kampüse yayılan yaz sıcağı onu huzursuz bir yarı uykuya daldırıyordu.

"Şimdi Çin yemeği almalıyım," dedi Hideo. "Benimle gelmek ister misin? Stop and Shop'a gitmem gerekiyor ama uzun sürmez."

"Hayır, seni burada bekleyeceğim," dedi. Adamın ona Noah ya da Carolyn hakkında daha fazla şey soracağından korkuyordu. Onları tartışmak istemiyordu. Araba sürerlerken Hideo'nun yüksek sesli müziğini dinleme fikrinden de hoşlanmıyordu, notalar kulaklarına zımpara kâğıdı gibi geliyordu. Bugünlerde çiğ ve dikenliydi; belki de bu yalnız, sıcak yazın bir başka yan etkisiydi.

Hideo dışarı çıktıktan sonra Minerva notlarıyla oynadı, şurada burada bir kelimenin altını çizdi. Kahvesinden son bir yudum aldı, sonra kütüphaneye geri döndü ve Thomas'ın iki kutusuna baktı.

Bir kez daha Thomas Murphy'yi en son ne zaman gördüğünü hatırladı; gecenin bir yarısı Briar's Commons'tan geçerken ona rastlamıştı. Oldukça karanlıktı ve neredeyse çarpışmadan önce onu zorlukla fark etmişti. Korkmuş görünüyordu, değil mi? Ayaklarını sürüyerek uzaklaşmadan önce geniş, telaşlı gözlerle ona bakmıştı.

Minerva kutulardan birini açtı ve bir kitap çıkardı, sonra bir tane daha. Onlara gerçekten bakmadan bir kenara koydu. Thomas o gece ceket giymemişti ve şimdi düşününce şapka ya da eldiven de giymediğini fark etti. Bu şekilde giyinmiş, paltosu ya da onu hava koşullarından koruyacak başka bir giysisi olmadan fazla uzağa gidemezdi, tıpkı *Kayboluş*'taki kahramanın fazla uzağa gidemeyeceği gibi.

Virginia'yı örnek alan kahraman.

Minerva başını salladı ve elindeki iki kitabı tekrar paketlemeye hazır bir şekilde eline aldı. Kitaplardan birinin sayfaları arasından tek bir kâğıt parçası kaydı ve onu eline aldı.

Sıradan bir kâğıt parçasıydı. Thomas üzerine siyah bir kalemle birkaç boş karalama çizmişti. Özel bir şey değildi.

Minerva'nın Söğütler'de buna benzer çizimler görmüş olması dışında: çizimler fotoğrafını çektiği karakalem eskizlere benziyordu.

Minerva sayfaya bakakaldı. Hemen iki cildin içine sıkışmış başka bir sayfa aramaya başladı. Bir tane bulamayınca, kutudan başka kitaplar çıkarmaya başladı ama başarılı olamadı. Sonunda bir defter açtı ve sayfaları açıklanamaz bir şekilde Virginia'nın eskizlerine benzeyen çizimlerle doluydu.

Şu çiçek! O çiçek desenini Söğütler'deki arşivde görmüştü. Daireler ve daha fazla daire. Ve yan taraftaki işaretler, neredeyse harf gibi ama tam değil. Sayfaları çevirirken onlar ve başka çizimler de vardı, ruh halleri ve tarzlarıyla Virginia'nın sanat eserlerine benzeyen çizimler.

Bulduğu üç eskizin fotokopisini çekmiş gibiydi, ama bunlar kalemle yapılmış çizimlerdi; ürkütücü benzerlik kadının tüylerini diken diken etmişti. Çünkü aslında Thomas da Virginia gibi ortadan kaybolmuştu ve şimdiye kadar bu tesadüf hakkında ciddi bir şekilde düşünmemişti.

Belki de abartıyordu. Belki de çizimler o kadar da benzer değildi. Onları Söğütler'de çektiği fotoğraflarla karşılaştırmadan emin olamazdı ama yine de kalbi hızla çarpıyordu. Adını koyamadığı bir korku hissetti.

Defteri kavradı ve başını kaldırarak dikkatle dinledi. Yatakhane sessizdi, üst katta hiçbir adım duyulmuyordu, kapılar açılıp kapanmıyordu. Ev makul bir şekilde hareketsiz ve sessizdi, pencereler kilitli, perdeler sıkıca çekilmişti. Yine de bir şey duyduğunu düşündü ve duymamış olsa bile, belki de büyük büyükannesinin alamet dediği o eski histi. Derinizin altına batan bir diken gibiydi, sizi dürtüyor ve dikkatinizi vermenizi sağlıyordu.

Minerva defteri bir kenara itti ve ayağa kalktı. Mutfığa gitti ve masanın yanında oyalandı, dışarıda uzanan karanlığa bakmaya çalıştı ama pencerelerden uzak durdu. Hideo gittiğinde henüz alacakaranlıktı, ama gece aniden çökmüş, evi bunaltıcı bir siyahlıkla örtmüş gibiydi.

Veranda ışığı yoktu, bu yüzden dışarıda kimin durduğunu göremiyordu. Ama mutfak pencerelerinin kenarlarında hiçbir siluet görünmese bile, birinin olduğunu biliyordu.

Bu kişi ne Hideo'ydu ne de etrafta dolaşıyor olabilecek diğer yöneticilerden biri. Minerva'nın bu binaları koruması gerektiğinden, kampüsün bu bölümüne gelmeye cesaret edemezlerdi.

Sonra sesleri duymaya başladı: önce patikada, sonra da verandaya çıkan basamaklarda ayakkabı sesleri. Ziyaretçiyi bekliyordu ama kapının çalınması onu o kadar ürküttü ki bir sandalyenin arkasına tutundu.

"Minerva? Orada mısınız?"

Bu Conrad Carter'ın sesiydi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve öne doğru bir adım atarak kapıyı biraz araladı.

"Ne oldu Conrad?" diye sordu.

"Geçen gece hakkında konuşmak için uğradım. Bilirsin, özür dilemek için," dedi.

Genç adam ona en dost canlısı, en neşeli gülümsemesiyle gülümsedi. Conrad istediği zaman eğlenceli ve hoş biri olabiliyordu. Onun diğer sakinlere karşı cazibesini artırdığını görmüştü. Başlangıçta, onunla ilk tanıştığında, sevimli görünmeye çalışmıştı. Eylül ayı boyunca ve Ekim ayının sonlarına doğru onu sıcak bir merhabayla karşılamıştı.

"Teşekkür ederim. Ama ben raporumu çoktan doldurdum," dedi ve gülümsemesine temkinli bir bakışla karşılık verdi.

"Yaptığımı biliyorum."

"Eğer düşündüğün buysa, raporu silemem."

"Bu gece sıkıldığımı düşünüyordum, odamdaki kablolar berbat durumda ve kampüs ıssız. Bailey's'e gidip bilardo oynamak ister misin? Bilardoyu seversin."

Minerva kollarını kavuşturdu. Bailey's'e iki kez gitmişti, ikisinde de Hideo ve diğer birkaç yurt müdürüyle birlikte. İkinci seferinde Conrad Carter'la karşılaşmış, bilardo oynayıp sohbet etmişlerdi. Yani, adam sohbet etmişti. Barlarda ve bunun gibi gürültülü, kaotik yerlerde sık sık olduğu gibi sessiz kalmıştı. Sonra, kampüse döneceğini söyleyerek izin istediğinde, Carter ona birlikte yürüyebileceklerini söylemişti.

Ekim gecesinin serinliğinde güzel bir yürüyüşü ve Conrad Carter konuşmaya devam etti, kız da onun sorularını yanıtladı ve aralarındaki uyum hoştu. Sonra Briar's Commons'ın kenarına varmışlardı ve yatakhaneğine dönmesi gereken yol oradaydı, bu yüzden ona veda etmeye hazırlandı.

Kız arkasını dönmeden önce adam onu öpmüştü. Rüzgâr esip ağaçların tepelerini sallarken kısacık bir öpücük. Eve döndüğünde, dersleri ve yarı zamanlı işleriyle çok meşgul olduğu için nadiren biriyle çıkıyordu. Zaten insanlarla arası pek iyi değildi, romantik bir karşılaşma için cesaretini zor topluyordu. Lisedeyken bir erkek arkadaşı olmuştu, o da bir sezonluk bir ilişkiydi. Üniversitede Jonás vardı, yurt dışına gitme fikrinden bahsettiği anda nefret etmiş, çıktıkları bir yıl boyunca onu kendisine karşı ılık davranmakla suçlamıştı ki bu doğrudu. Sonra Amerika'da mesaj panolarının ötesine geçmemişti - birkaç kez tanıştığı Brookline'dan bir adam onunla bu şekilde bağlantı kurmuştu.

İlişkileri nasıl yönlendireceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve flört etmek de aynı derecede kafa karıştırıcı bir denklemdi. Üstelik Conrad onun denetlediği yurtlardan birinde öğrenciydi.

Hızlıca bir iyi geceler mırıldanıp aceleyle eve girmiş, Conrad Carter'ı şaşkın, Minerva'yı da şaşkın bakarken bırakmıştı. Hideo'ya yakındaki bir yurttan tanıştığı ilginç bir yüksek lisans öğrencisini ima ettiğinde - teknik olarak gözetiminiz altında olan bir yurttan biriyle çıkmak etik miydi - Hideo güldü ve hangi adamdan bahsettiğini sordu. Minerva daha fazlasını açıklamak istemeyerek başını salladı.

Sonraki günlerde Conrad'ı gördü ve yolları kesiştiğinde ona gülümsedi, belki de ona sinemaya gitmek isteyip istemediğini soracağını düşünüyordu

ya da hafta sonları Bailey's'e gitmek. Ancak Cadılar Bayramı hafta sonu geldiğinde, kaotik ve bitmek bilmeyen bir şekilde, seksi bir cadı gibi giyinmiş bir çömezle esrar içerken ona rastladı.

İkisini de rapor etti. Kız işini yapıyordu, ancak oğlanın bunu kendisi yerine başka bir kızla takıldığı için ondan öç almak için küçük bir girişim olarak yorumladığından şüpheleniyordu.

Her neyse, onun yanında temkinli davrandığı için memnundu. O bir velet, şımarık bir çocuktur. Noah Yates de muhtemelen aynıydı.

"Birazdan başka bir asistan müdürle viziteye çıkacağım," dedi.

"Peki, o zaman, sanırım denedim," diye cevap verdi omuz silkerek ve geri çekildi.

Briar's Commons'a baktı, karanlık ağaçlar kömür gibi gökyüzüne yayılmıştı. Conrad'ın gitmesini istiyordu ama dudaklarından bir soru döküldü.

"Thomas kış tatilinden önce nereye gideceğini sana söyledi mi?" diye sordu.

Durakladı ve kaşlarını çatı. "Bana neden bir şey söyleyin ki?" "Oda arkadaşınız."

"Anlaşamadık. Ve bu benim hatam değildi. Böyle düşündüğünüzü biliyorum ama adamı her zaman kıskırtmıyordum. Çıldıracak garip şeyler buluyordu."

"Ne gibi?"

"Ondan bir şeyler çaldığımı ya da yerlerini değiştirdiğimi söyledi. Sonra da geceleri ona baktığım gibi çılgınca bir fikre kapıldı."

"Ona bakmak mı?"

"Ve onu takip ettiğimi. Son patlamamız, onu bir patıkada takip ettiğimi ama izlerimi sildiğimi söylemesi yüzünden oldu. Bundan size bahsetmiştim, raporlarınızdan birinde var."

"Hayır, bahsetmedin," dedi. Bunu Hannah yazmış olmalıydı, ya da belki başka bir müdür. Kış aylarında Conrad'dan uzak durmaya çalışıyordu, bu yüzden başka bir personele aktardığı bir olay olmuş olabilirdi. Ya da yönetim ofisi bunu kendi başına halletmişti. Kampüs dönem sonunda karmakarışık.

"O bir ucubeydi. Sadece benim değil, onun da ceza alması gerekirdi. Odasında mumlar yakıyordu. Kendi kendine konuşurdu. Garip şeyler. Tek yaptığım geceleri birkaç CD çalmaktı."

"Aralık ayında, finaller sırasında ne yaptığını hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Derslerden kaçıyordu."

"Bundan emin misin?"

"Odasına kapanmıştı ve çıkardığım her gürültüden şikayet ediyordu."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bilmiyorum. Gece yarısı kahvaltısından önce. Birlikte kafeteryaya gitmek isteyip istemediğini sormak için kapısını çaldım ama cevap vermedi."

Gece Yarısı Kahvaltısı, Stoneridge'in bir kadın koleji olduğu eski günlerden kalma kampüs geleneklerinden biriydi. Stoneridge'deki kızlar Aralık ayının ilk Cuma günü yemekhanede toplanır, sınavlara hazırlanan aç öğrencilere yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek servis edilirdi. Bu popüler bir etkinlik olmaya devam etmiş, dönemin sona yaklaştığını gösteren bir olay olmuştu.

Minerva Thomas'ı en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Gece Yarısı Kahvaltısı'ndan sonra olmalıydı. Belki de sonraki hafta sonu? Kahretsin, emin değildi.

"Neden Thomas'ı soruyorsun?"

"Kız kardeşi eşyalarını topluyordu ve aklıma geldi."

Conrad başını salladı. Minerva başka bir şey söylemedi ama kapının yanında durup ona bakmaya devam etti.

"Raporu doldurdun mu?" diye sordu. "Evet."

"Sadece bunu sormaya gelmedim, biliyor musun? Gerçekten Bailey's'e gitmek istiyordum."

Belki istiyordu, belki de istemiyordu. O bir fırsatçıydı ve raporun değiştirilmesi umuduyla ona birkaç satır atmaktan çekineceğini sanmıyordu. Ama bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Artık onun hakkında yeterince şey biliyordu; daha iyisini biliyordu.

Başını iki yana salladı. "Tezim üzerinde çalışmam gerekiyor."

"Arada sırada rahatlamak iyidir. Aksi takdirde tükenirsin."

Cadılar yanar, diye düşündü. En azından hikâyelerde, ucuz korku filmlerinde. Gerçek hayatta değil. Gerçek hayatta Salem yakınlarındaki Proctor's Ledge denen kayalıkta asılırlardı.

"Bunu dikkate alacağım," dedi Minerva.

Adam ona alamet-i farikası olan omuz silkme hareketini gülümsemeyle birlikte yaptı ve hızla uzaklaştı. Minerva kapıyı kapattı ve kütüphaneye döndü. Thomas'ın kutularına yorgun gözlerle baktı. Bir kez daha, bugünlerde ona giderek daha fazla eşlik ediyor gibi görünen o baskıcı endişeyi hissetti. Yavaşça eğilip kanepenin üzerine bıraktığı çizimlerin olduğu kâğıda baktı.

Isaiah Marsh, denizde kaybolmuş, diye düşündü. Bir akşam odasına dönmeyen Thomas gibi mi kaybolmuştu? Ya da soğuk bir Aralık gecesi yatakhanesinden çıkıp giden Virginia Somerset gibi mi kaybolmuştu? Kaç kişi bu şekilde kaybolmuştu, bir daha hiç görülmemek üzere karanlığa gömülen kaç kişi?

Bir ses başını kaldırmasına neden oldu. Biri kapıyı mı çalmıştı? Conrad dönmüş müydü? Yoksa Çin yemeği dolu çantayı taşıyan Hideo muydu? Mutfığa doğru yürüdü ve kapıya baktı.

"Hideo," dedi.

Ama cevap gelmedi. Yine de dışarıda biri vardı. Bunu biliyordu. Parmaklarını kapı pervazına dayadı ve diğer eliyle kapıyı çekerek açtı. Karanlık onu karşıladı, hafif bir esinti saçlarını okşadı ve yakındaki ağaçların hışırtısını duydu.

Bu yaz akşamının normalliğinin ardında, tam olarak tanımlayamadığı ama hissettiği bir iğrençlik gizleniyordu.

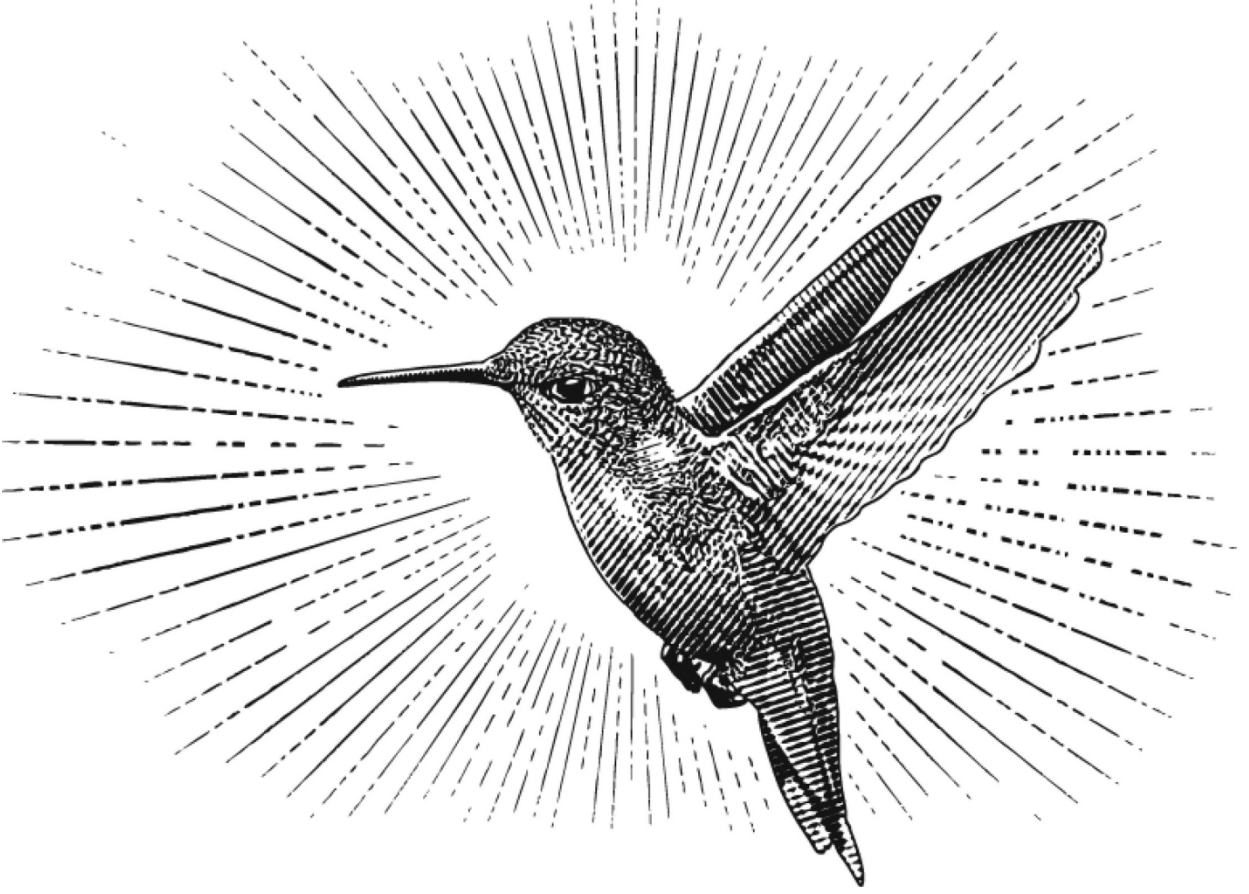
"Cadılar," dedi.

Gökyüzünde süzülen ay, dişlerini gösteren vahşi bir canavar gibi Minerva'ya sırtıyor gibiydi.

Deliriyorum, diye düşündü ve Conrad'ın davetini kabul etmemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Ya da belki de Hideo'yla birlikte arabaya atlamalıydı. O zaman sınırlarıyla ve evin gölgeleriyle baş başa kalmazdı.

Karnstein miyavladı ve ona doğru ilerledi. Minerva eğilip hayvanı kucağına aldı ve göğsüne bastırdı. Kedi mırıldarken Minerva gözlerini kısarak ağaçların tepelerine baktı ve arkasını dönüp kapıyı çarparak kapattı.

1908: 6

ALBA daha önce Los Pinos'u ziyaret etmemişti. Neden gelsin ki? Dağın etrafını saran dar bir yolun üzerindeki tozlu bir mezradan başka bir şey değildi. Bir şelale vadiden aşağı akıyor, yosun kaplı kayaları serpiştiriyor ve çamlar dümdüz ve uzun boylarıyla yollarını gölgeliyordu. Yemyeşil ve zengin bitki örtüsüyle güzel bir manzaraydı ama onu bu engebeli yere çekecek çok az şey vardı. Tehlikeleri de vardı, çünkü bazen sis dağlardan inip yolu kaplıyor ve ileride ne olduğunu görmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Los Pinos'taki cadıların sis çöktüğünde ateş toplarına dönüştükleri ve dikkatsiz yolcuları kendi sonlarına sürükledikleri söylenirdi. Kardeşlerini bu tür hikâyelerle korkuttuğunu hatırlıyordu ama şimdi bu zararsız hikâyeler omuzlarındaki ağır paltoyu çekiştirmesine neden oluyor, o sabah yolda hüküm süren soğğun tamamen suçu olmayan bir ürpertiye bastırmak istiyordu.

Fernanda ve Dolores'in amcasını kızdıracak ne yaptıklarını öğrenmişti. Nazara karşı bir çift tılsım takmaya başlamışlar ve bileklerine takmışlardı. Amcası bunu hem pagan hem de aptalca bulmuş ve onlara kızmıştı.

Fernanda Alba'ya, "Amcanı gücendirmek istememiştım," dedi ellerini sıkıp burnunu çekerek. "Ama buralar bir tuhaf oldu, Niña Alba. Ve bana muskaları vermeye gelen kız kardeşimdi, ben istemedim."

"Bu konuda endişelenme. Eminim unutmuştur," dedi Alba.

Bu doğru olabilirdi ama bu, amcası ya da annesi Valentin'le çıktığı bu yolculuğu öğrenirlerse çok kızacakları anlamına geliyordu. Bu yolculuğa çıkmalı mıydı? Dünyada şarlatan çoktu; o da bunu biliyordu. Valentin onun arkadaşıydı, ama onu sadece parasını alıp saflığına gülecek bir üçkâğıtçının eline teslim ediyor olabilirdi.

Kasabaya vardıklarında güneş bulutları yarmıştı. Los Pinos'ta merkezi bir meydan yoktu; evler karmakarışık toprak yollar boyunca sıralanmıştı ve hepsi de gözüne aynı görünüyordu, zamanın ve doğanın kirlettiği bir beyaza boyanmışlardı. Ama Valentin nereye gittiğini biliyor gibiydi, çizik sarı kapılı bir eve varana kadar labirent gibi yollarda kolaylıkla ilerledi.

Valentin onun atından inmesine yardım etti ve sonra atları bir direğe bağlarken Alba etrafına bakındı. Yakınlarda tavukların gıdıkladığını duyabiliyordu, ama bunun dışında kasaba tuhaf bir şekilde sessizdi. Birkaç ev ötede, yaşlı bir kadın kapının yanında bir tabureye oturmuş gömlek tamir ediyordu. Bir çocuk bir eve daldı. Şimdiye kadar gördükleri tek insanlar bunlardı. Uzakta bir köpek havlıyordu.

Valentin, "Erkeklerin ve kadınların çoğu gün boyunca yakındaki çiftliklerde çalışıyor," diye açıkladı. "Bunun dışında burada yapacak pek bir şey yok."

"Palmiye okumak ve tılsım satmak dışında," dedi Alba.

Valentin başını salladı. Sarı kapıyı çaldı. Yaşlı bir kadın kapıyı açtı ve gözlerini kısarak onlara baktı. Gri saçları dağınık bir örgüyle bağlanmıştı ve omuzlarında Los Pinos cadılarını tanımlayan kırmızı şeritli siyah rebozo vardı. Her kasabada her zaman cadılar olurdu, lapa ve aşk iksiri yapmayı bilen insanlar. Burada bir dağın kenarında kümelenmişlerdi. Oraya kadar kovalanmışlar mıydı? Eski bir anlaşmada güçlerini mi birleştirmişlerdi? Kimse bilmiyordu ama komşu kasabalardaki insanların anlatabildiği kadarıyla Los Pinos ve cadıları vardı.

"Bayan Jovita, size bir hediye getirdim," dedi Valentín. Bir omzundan sarkan deri çantasına uzandı ve ona mavi bir şişe uzattı. "İçeri girebilir miyiz?"

Jovita başıyla onayladı ve kapıyı ardına kadar açarak onları küçük, karanlık bir antreye aldı. Kapının üzerinde bir at nalı ve San Martín Caballero'nun bir resmi ile birlikte okot haçları asılıydı. Kadını bir koridor boyunca takip ettiler.

Bu koridorda hepsi de kavanozlar ve şişelerle tıka basa dolu birçok raf vardı. Bazılarında kurutulmuş bitkiler, otlar ve mantarlar vardı; diğerleri ise çakalların öğütülmüş kemikleri, güvelerin kanatları, kurumuş kurbağalar, yılanların derileri, özenle öğütülmüş obsidyen ve toz haline getirilmiş çekirgelerle dolu gibiydi.

Hafif nane kokan bir odaya girdiler. Büyük bir pencere içeriye iyi miktarda ışık alıyordu ve bu alan geçtikleri koridordan daha az kalabalık görünüyordu. Yine de raflarda iplerle birbirine bağlanmış küçük okot çubuk demetleri, düzgün etiketli kutular ve etraflarına dizilmiş kavanozlar vardı. Başmelek Cebrail'in alçıdan bir heykelinin bulunduğu bir nişin altına farklı renklerde kurdeleler çakılmıştı.

Alba ve Valentin bir masaya oturdular. Yaşlı kadın ellerini şişenin etrafına sarmış, ilgiyle şişeye bakıyordu. Oturmadı. Alba binici eldivenlerini çıkardı.

"Bu size bahsettiğim kız, Bayan Jovita. Danışmanınız için geldik," dedi Valentin. Alba'ya eliyle işaret etti.

Alba masanın üzerinden bir kese uzattı. İçinde sahip olduğu cep harçlığı vardı.

Jovita şişeyi masaya bıraktı, sonra da odadan dışarı çıktı. Döndüğünde bir elinde tahta bir kâse, diğerinde bir yumurta vardı. Oturdu. Titreyen parmaklarıyla yumurtayı kırdı ve içindekilerin kâseye düşmesine izin verdi. Sonra şişeden bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattı ama kâseye bakarken hiçbir şey söylemedi.

Alba kadının konuşma yeteneğine sahip olup olmadığını merak etmeye başladı. Gezintiyi bir kez daha sorguladı. Orada titriyordu, sabahın erken saatinde dağın yamacına çıktığı için üşümeye mahkûmdu ve ne için? Amcası haklıydı. Bu yerde hiçbir cevap bulamayacaktı.

"Üzerinde bir gölge var," dedi kadın. "Bir teyolloquani ailenize musallat olmuş."

Valentín, Quirogas'a musallat olduğuna inandığı yaratıktan bahsetmiş olmalıydı, tıpkı bu buluşmayı ayarladığı gibi, yine de bu kelime içini korkuyla doldurmuştu.

Jovita şişeden bir yudum daha aldı ve tabağa baktı. Alba'nın görebildiği tek şey yumurta sarısıydı ama kadın onunla yakından ilgileniyor gibiydi.

"Böyle bir cadı tehlikelidir. Sıradan bir yaramazlık bir teyolloquani'yi ilgilendirmez. Adımlarınıza dikkat etmelisiniz. Düşmanlarını hayvanlara, şeylere dönüştürebilirler."

"Hangi şeylere?" Alba sordu.

"Bir zamanlar yakınlardaki bir köyden genç bir adam vardı. Yakışıklıydı ve bütün kadınlar onu severdi, o da bütün kadınları severdi. Ama bizim kasabadan bir kızı kızdırdığında bir hata yaptı. Kız ona büyü yapmış, onu bir tabureye dönüştürmüş ve üzerine oturmuş. Orada, taburesinin üzerinde, evinin kapısının yanında oturmuş, gülümsüyordu. Hâlâ da gülümsüyor."

Alba yakınlarda, yıpranmış bir taburede oturmuş gömleğini tamir eden kadını hatırladı. Ellerini sıkıca kavuşturmuştu.

"Ölümler oldu, değil mi?" diye sordu kadın. "Atlar. Keçiler."

"Evet," dedi kadın.

"İnsanlar bunun hakkında konuşuyor."

İnsanlar gerçekten de öyle. Valentin olmasa bile, kadının ziyaretinin amacını tahmin edeceğini ve kolayca bir çare bulacağını fark etti.

"Bu bir büyü. Bir tılsım yapmamız gerekecek. Sert bir şey, seni güvende tutacak bir şey. Size bir şişe rom ve birkaç sikkeden daha fazlasına mal olacak. Çok daha fazlasına."

"Anlıyorum," dedi Alba.

Kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı, bir karnaval gösterisinden öğrendiği numaralarla kandırılmak üzere olan bir taşralı. Annesi şimdi onu görebilseydi ne düşünürdü acaba? Amcası dehşete düşerdi. En iyi ihtimalle, onun saflığına gülerdi. En kötü ihtimalle, bundan sonra Valentin'i görmesini yasaklardı.

"Ne kadar?" Valentin sordu.

"Hanımefendinin parmağındaki yüzük," dedi Jovita.

Alba babasının ona verdiği yeşil taşlı yüzüğe baktı ve başını salladı.

Valentin'e dönerek, "Bu saçmalık," dedi. "Böyle yerlerde hikâyeler uydururlar ve ziyarete gelenleri dolandırırlar."

"Alba, dinlemelisin," diye ısrar etti

Valentin. "Hayır, dinlemek istemiyorum. Beni eve götür."

"Lütfen, o bilge bir kadın."

"Valentin, istemiyorum-"

"Alametleriniz var," dedi Jovita sakince, sözlerini keserek.

Alba kadına baktı ve ağzını kapattı. Valentin'e alametlerinden söz etmemişti. Onlardan sadece amcası Arturo'ya söz etmişti. Annesinin böyle saçma sapan konuşmalardan hoşlanmayacağından korkuyordu. Belki babası ona dostça kulak verebilirdi, çünkü ikisi de toplumlarının folkloruna ve hikayelerine daha yakındı, ama bunların özel meseleler olduğunu düşünmüştü. Çok az paylaşılması gereken sırlar.

Arturo'yla alametler hakkında konuşmuştu çünkü o özel bir ruhtu, onun doğasını anlayan tek kişiydi. O bir şair, bir hayalperestti. Sırdaşı ve oyun arkadaşı olan Tadeo bile Alba'yı anlayamamıştı.

Çünkü farklı maddelerden yapılmışlardı. Tadeo neredeyse onun ikiziydi ama ikizi değildi.

Jovita, "Rüya görürsünüz ve olacak şeyleri görürsünüz, bazen de olmuş şeyleri görürsünüz," dedi. "Bu bir armağan."

"Bir hediye mi?" Alba binici eldivenlerinden biriyle oynadı, konuşurken hafifçe çekiştirdi. Kıpırdamadan duramıyordu.

"Bazı insanların enstrümanlar için iyi bir kulağı vardır, diğerleri hızlı koşabilir. Ruhlarımızda ve bedenlerimizde bazı tuhafliklarla doğarız."

"Sanki bir cadı ya da en azından bir falcı olmak için doğduğumu söylüyorsun," dedi Alba ve bu düşünceyle alay etti.

Kadın omuz silkti. "Bir insan müzisyen olmak için mi doğar? Yetenekleri olanlar belirli yollarda daha kolay yürüyebilir ama bu onların yürüyeceği anlamına gelmez."

Alba derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Rüyalar görüyorum ve bazen gerçekleşecek şeyler görüyorum. Ne olmuş yani?" Alba sessizliğe gömüldü. Yüzüğü parmağının etrafında döndürdü.

"Bir teyolloquani'nin istediği şey kurbanlarının kanıyla beslenmektir. Bir tutam saç ya da birkaç tırnak kırpıntısı ele geçirir ve bunları kişiyi büyülemek için kullanır. Yazın dolu yağdırır ya da huzursuz rüyalara neden olur. Baykuş ve yılan gibi kölelerini geceleri evlerin yakınında dolaşmaya gönderir. Kurbanı korkar. Kanı daha tatlı yapan da budur, acı ve korku. Teyolloquani kardeşini yedi, yaptığı bu. Kemikleri tarlada bir yerde. Eğer dikkatli olmazsan seni de yiyip bitirecek. Bana bileklerini göster."

Alba tereddüt etti ama ellerini uzattı. Jovita onlara baktı ve başını salladı. "Hiç ısırık iziniz yok. Boynunda da bir şey yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Alba ve refleks olarak boynuna dokundu.

"Güzel. Demek ki senden beslenmemiş. Bir cadı kurbanının kanını bir kez içti mi, odanın büyüğü bozulur ve ne kadar çok içerse, cadı o kadar güçlenir ve kurban büyüğünün etkisi altına girer. Ama uygun tılsımlarla onu kovalayabiliriz."

"Emin değilim-"

"Emin değilsen, o zaman git," dedi kadın, sesi kızgın çıkmasa da.

Alba bir kez daha yüzüğü parmağının etrafında döndürdü, parmak uçlarının altında taşın serinliğini hissetti. Yüzüğü çıkarıp Jovita'ya uzattı, o da cebine koyup başıyla onayladı.

Kadın ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşarak raflardan birinden bir kumaş demeti aldı. Onu masanın üzerine koydu ve açtı. İçinde içi doldurulmuş ve yedi uzun iğne batırılmış ölü bir güvercin vardı.

Alba bu korkunç yaratık karşısında nefesini tuttu. "Bu da ne?"

"Bunu odana koyacaksın. Pencerenden içeri girmeye çalışan her türlü şeytanı kovacak."

Valentín, "Yatağın altına makas koymuştu ve bir gecede paslandılar," dedi.

"Bu daha güçlü, daha iyi," dedi güvercinin gövdesinden bir iğneyi dikkatlice kaydırarak çıkarırken. "Parmağına sapla ve tekrar içeri kaydır."

"Bunu neden yapayım ki?" Alba iğrenerek cevap verdi.

"Kanın gücü vardır. Bu yüzden onu içerler. Senin gibi yetenekli birinin kanı daha da güçlüdür, diğerlerinininkinden daha iyidir. İçinde sihir var. Parmağını sok."

Alba kuşun kanatlarını okşadı, tüylerin yumuşaklığını hissetti. İğneler kuşun sırtından çıkan dikenler gibiydi ve bunlara dokunmaya cesaret edemedi.

Babası büyüye inanırdı ve Los Pinos'ta birilerine danıştırdı mutlaka. Ama Alba'nın annesi ve Arturo Amca bu tür batıl inançlarla yönetilmiyordu ve Alba hâlâ tereddüt ediyor, doğru hareket tarzının hangisi olduğunu belirlemeye çalışıyordu.

"Bir teyolloquani'nin tuzağına düşmek hiç de iyi bir şey değil. Eğer senden içerse, mahvolursun. Ölüm kesinlikle peşinden gelecektir. Bundan sonra çare yok."

Kadın sustu. Alba haftalardır kayıp olan zavallı Tadeo'yu ve onun arpa tarlalarında çığlık attığı o rüyayı düşündü. Belki de sadece kötü bir rüyaydı. Sesler

Penceresinin dışındaki şey vahşi bir hayvanın ürünüydü, atlarını ve keçilerini öldürenle aynıydı. Ama ya başka bir şeyse? Ya omurgasından aşağı akan o tuhaf his, içini ağzına kadar dolduran o korku ve huzursuzluk daha karanlık güçlerin ürünüyse?

Valentin'e, sonra tekrar yaşlı kadına baktı. Tereddüt etti.

"Bu yeterli olacak mı? Bu tılsımı yanıma alırsam, bizi rahat bırakacak mı? Hepimizi mi?" Alba sordu. "Onu odamdan uzak tutmak yeterli değil. Peki ya annem? Kardeşlerim? Zaten kardeşimi aldıysa, neden bir başkasını almasın? Eğer bu cadının kim olduğunu öğrenebilir ve onu yok edebilirsem-"

"Böyle bir şey yapmak basit bir mesele değil. Ayrıca, çoğu fırsatçıdır ve keşfedilmekten korkar. Eğer bir karşıtlık, koruyucu bir cazibe hissederse, sizi bırakıp daha kolay bir av arayabilir."

"Peki ya hissetmezse?"

"O zaman başka bir çare bulunmalı, ama sana söylüyorum, bu basit bir mesele değil, alametleri olan bir kız için bile."

Alba kuşu ellerinin arasına aldı. Dikkatle bir iğne çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Babam kötü cadılardan bahsederdi. İnsanların kalplerini yediklerini çünkü güçlerini buradan aldıklarını söyledi. Ve bir cadıyı öldürmek için kafasını kesmeli ya da kalbini oymalıymışsın."

"Baban haklıymış."

İğne parıldıyordu. Parmağını hızla batırdı, iğnenin ucunu kanıyla boyadı ve sonra kuşun vücuduna geri soktu. İğnenin acısı onu irkiltti ve Valentin cesurca ona bir mendil uzattı.

"Tılsımı al. Onu yakınında tut. Bunun gibi daha fazlasını yap, evinin etrafına sakla," dedi Jovita ona.

Alba mendili parmağına bastırdı. "Ölü güvercinleri mi kastediyorsun?"

"Sinek kuşları en iyisi ama kumrular da olur."

"Ama nasıl yapacaksın? Bir büyüye, özel tozlara ihtiyacın yok mu?"

"İnanca ihtiyacın var, ihtiyacın olan bu. Ölü kuşu tutup ona altı iğne batırmalısın ve yedinci iğnede ona '*Beni güvende tut*' demelisin.

ve senin yaptığın gibi kanını sun. Bu çok önemli bir bileşen. Daha önce de büyü yaptın, değil mi?"

Jovita'ya baktı ve ağzını açtı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kırsal kesimde öğrenilen türden birkaç büyü vardı. Birinin sizi ziyaret etmesini sağlayan kordonlu ve sarı bezli olan mesela. Ama bunlar hiçbir şey değildi; bunlar oyundu. Kâğıttan bebekler kesip onlara alkol, kopal ve kara bir tavuğun kanını sunarak hastalığı yok etmek gibi daha ayrıntılı başka büyüler de duymuştu ama bunları denemeye hiç cesaret edememişti.

"Bir ya da iki tane," dedi Alba, mendili elinin etrafında döndürerek. "Şans için falan."

"O zaman anlıyorsun. Mesele tozlar ya da kuşlar değil, kızım. Bu büyüünün aldığı fiziksel şekil."

Babasının tarlalara gidip nahualeleri ekinlerini rahat bırakmaları için uyardığı zamanları hatırlıyordu, bazen onları korkutmak için yanında eski bir demir tencere taşırdı, çünkü bazı metallerden nefret ederlerdi. Ama her zaman çömlek kullanmazdı. En önemli şeyin ritüel davranışlar olduğunu düşündü.

"Pekâlâ," dedi Alba. Dışarı çıktılar, sarı kapı arkalarından kapandı.

Alba ölü kuşu yan heybeye koydu ve Valentín atına binmesine yardım etti. Alba binici eldivenlerini giydi. Yan yana at sürdüler. Los Pinos'u geride bırakmak üzereyken, yolda yürüyen bir kadın gördü ve atını dizginledi.

Kadın beyaz bir gömlek ve kırmızı bir etek giymişti. Başında siyah bir şal vardı.

"Ne oldu?" Valentin sordu.

"Onu tanıyorum," dedi Alba. "Pazardaki o kadın. Hatırladın mı? Kardeşimle kavga eden kadın."

Kadın yüzünü onlara doğru çevirdi. Gözleri bir ok kesinliğiyle Alba'ya sabitlenmişti. Cadının ağzı hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı.

"Gitmeliyiz," dedi Valentín, onu teşvik ederek.

"Ya bu oysa? Ya Tadeo'yu öldüren cadıysa?"

"Gitmeliyiz," diye tekrarladı Valentín sert ve alçak bir ses tonuyla.

Kadın yere baktı ve başını salladı.

Alba atı mahmuzladı ve tekrar ilerlemeye başladılar. Kadın yanından geçerken onları izledi. Gözleri obsidyen kadar koyu, derin ve keskindi. Alba yutkundu. Cadının onları takip ettiğinden korkarak birkaç kez omzunun üzerinden baktı ama inişe geçtiklerinde karşılaştıkları tek kişi sırtında bir demet sopa taşıyan yaşlı bir adamdı.

Onun evine doğru sessizce at sürdüler. Arpa tarlasının kenarına vardıklarında adam konuştu.

"Perpetua seni büyülemez," dedi. "O tılsım satan bir dul, ama başka türlü büyü işlerine aracılık ettiğini hiç görmedim. Ondan önce annesi, ondan önce de büyükannesi büyü yapardı. İnsanlar konuşur ve kimin ne tür işler yapıp kimin yapmadığını öğrenirsiniz."

"O zaman kardeşim kaybolmadan önce ona rastlayan iyi ve terbiyeli bir cadı mı?"

"Bunu açıklayamam. Ama hemen bir sonuca varmanı istemiyorum. Haklı olsan bile, bir cadıyla asla açıkça yüzleşmemelisin."

"Neden?"

"Çünkü bu tehlikeli. Tüm bunların arkasında Perpetua olsa bile, onu herhangi bir yanlış yapmakla suçlamak pervasızlık olur."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Sana söyledim; tılsım satıyor. Kızıyla birlikte Molinas ve Desoto'lara gidip oradaki işçileri ziyaret ederdi."

"O zaman bize kim zarar veriyor? Söyle bana, kim?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Bilmiyorum," dedi ve ciddi, üzgün yüzü bir tokat gibi geldi, sıkıntısındaki bir şey onu acıttı. Ondan her şeyi düzeltmesini, her şeyi eski haline getirmesini istiyordu. Tadeo'yu geri getirmesini.

"Beni umursamıyorsun!" diye haykırdı.

Valentin bıkkın bir homurtu çıkardı. "Alba, seni dünyalar kadar önemsiyorum!" "Yalancı!"

"Alba," dedi Valentín ve Alba'nın elini öyle bir şiddetle kavradı ki, Alba neredeyse nefesini tutacaktı. Sonra onu öpmek için eğildi.

Kız önce tepki veremeyecek kadar şaşırdı ama sonra dudaklarını ayırdı ve onu öptü. Başını doğru açığa eğdiğinde adamın elini yanağında hissetti. O zaman onun kendisine kolay cevaplar veremeyeceğini anladı, ama yine de oradaydı. Ona sıkıca sarıldı.

Atlar huzursuzlaştı, yer değiştirdi ve sonunda ayrıldılar. Alba kızardı. Valentín sadece gülümsedi.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve Molina kızlarının Valentín hakkında onunla nasıl alay ettiklerini hatırladı. Onu öptüğünden şüphelenirlerse asla rahat bırakmazlardı. Ve Alba'nın annesi öğrenirse çok kızardı. Önce uzaktaki eve, sonra da Valentín'e baktı.

Hoş görünümlü ve nazık bir adamdı. Arturo'ya Valentín'in ellerinin sert, çiftçi elleri olduğunu söyleyerek şikâyet etmişti ama Valentín onu öpüp avucunu yanağına bastırduğunda, ellerinin nasırlı ve el emeğiyle sıkışmış olmasına aldırmamıştı.

Yine de Alba'nın ona, kendisiyle oynamaması gerektiğini söylemesi gerekiyordu. Bunun yerine başını eğerek yüzünde kibar bir ifade tutmaya çalıştı.

"Gitmeliyim. Bana yardım ettiğin ve mendil için teşekkür ederim," dedi ve mendili ona uzattı.

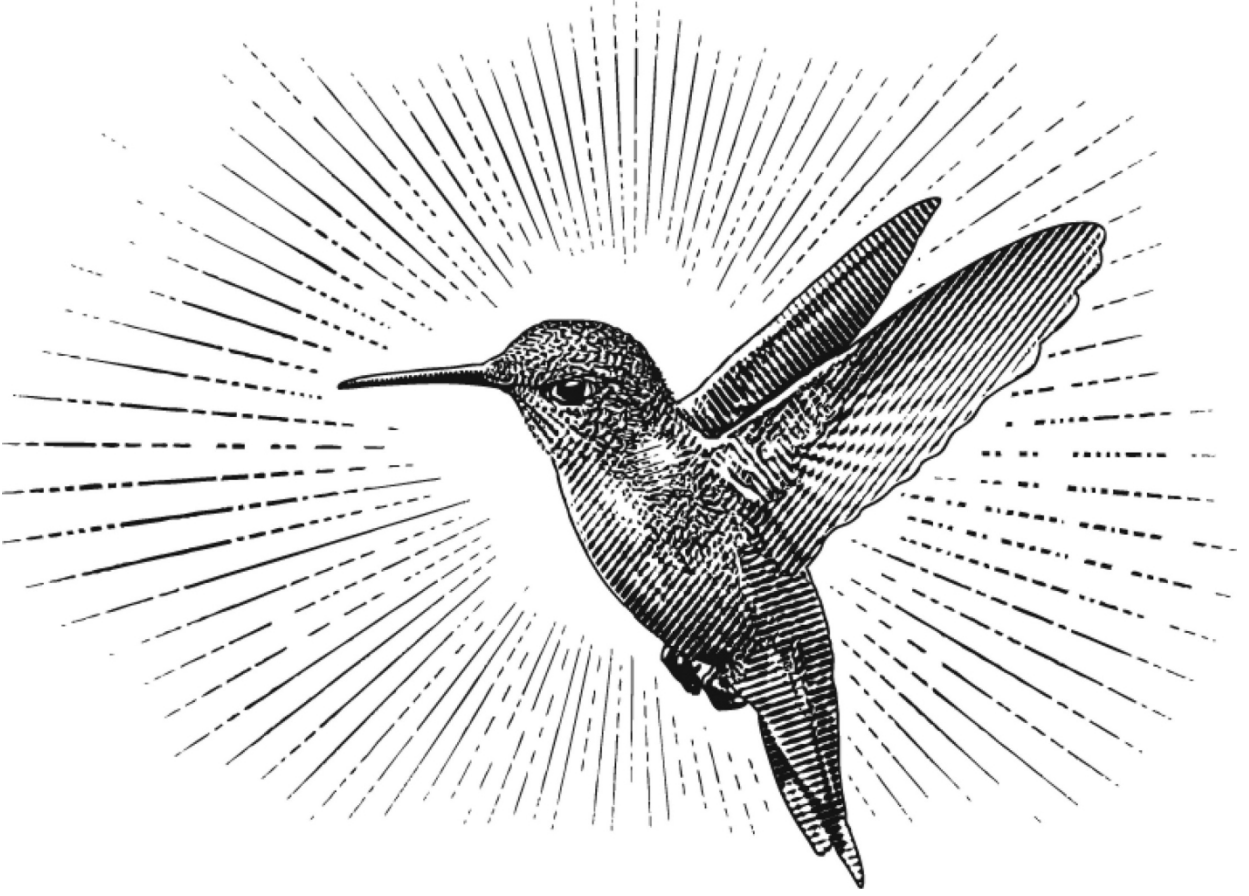
Adam başını salladı. "Sizde kalabilir. Sadece ucuz bir kumaş parçası, süslü ipek değil."

"Teşekkür ederim."

"Dikkatli ol, Alba."

Buna karşılık olarak onu dudaklarından çabucak öptü. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve belki de Alba onunla bir öpücük daha paylaşabilirdi ama Alba atını ileri doğru itti. At, evinin kapısına giden patikada tırıs giderken Alba gülümsedi.

1934: 4

O Kasım erken saatlerde kar yağmış, çamların tepelerini tozlandırmış ve pencereleri buzlandırmıştı. Havaların soğumasıyla birlikte Ginny'nin ruh hali de kasvetli bir hal aldı. Geri kalanımız göletlerden birinde kaymaya ya da kardan adam yapmaya hevesliyken, Ginny odamıza kapanmıştı. Onu sık sık pencereden dışarı, Briar's Commons'a doğru bakarken buluyordum.

Kütüphane ile bizim yatakhane arasında sürekli gidip geliyor gibiydi. Yatağının yanında bir yığın kitap vardı. Bunlar beklediğim gibi sanat ve tasarım üzerine yazılmış kitaplar değildi. *Büyücülüğün Batıl İnançları*, *New England'ın Eski Yolları ve Efsaneleri*, *Görünmez Dünyanın Mucizeleri*, *The Wonders of the Invisible World*, *The*

History of Witchcraft and Demonology ve hepsi de hayaletler, büyücülük ve geceleri ortaya çıkan şeylerle ilgili birçok başka kitap.

New England tekinsiz anlatılarla doludur. Massachusetts'in neredeyse her kasabasında bir şeytanlık ve cadı hikâyesi vardır. Bu hikayelerdeki kahramanlardan bazıları darağacına gönderilen masumlar, diğerleri ise kötülüğün ajanlarıdır. Rochester'da bir cadı kayası ve Peabody'de bir başkası var ve bunlar sadece buzullar uzak buzul çağlarında geri çekildiğinde geride kalan kayalar olsa da, araziye alışılmadık şekillerde işaretliyorlar. Yatakhaneimizdeki birden fazla kız, oda arkadaşlarını çılgık çılgına kapı dışarı eden garip hayalet efsanelerini paylaşmayı severdi. Ve kendi seansımızın da gösterdiği gibi, bazen kızlar ayak parmaklarını doğaüstü dünyaya daldırmaya istekliydiler. Örneğin Myrna Whitemyer'ın tarot kartlarına düşkünlüğü vardı.

Yani Ginny'nin cadılıkla ilgili konulara ilgi duyması, otomatik yazı yazması ya da ruh resimleri yapması düşünüldüğünde tek başına garip bir özellik değildi, ama bunun diğer uğraşlarından temelde farklı olduğunu hissettim. Bu arayışta neşe yoktu, sadece acımasız bir kararlılık vardı.

Günler ilerledikçe Ginny'nin davranışlarında başka değişiklikler de oldu. Birlikte yürürken birden fazla kez omzunun üzerinden baktı ya da sanki arkamızda birini bulmayı umuyormuş gibi hızla arkasına döndü. Dikkati dağılıyordu ve bazen dikkatini çekmek için adını iki kez söylemek zorunda kalıyordum. Sabahları yorgun görünüyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşuyordu. Defterlerine durmadan bir şeyler karalıyordu.

O Kasım ayından iki olay öne çıkıyor; biri Şükran Günü'nden önce, diğeri de tatilden yurda döndükten kısa bir süre sonra, ki o günlerde bu ayın son Perşembe günü oluyordu.

Edgar, Ginny'yi alıp ailesiyle birlikte Şükran Günü yemeği için Boston'a götüreceğine söz vermişti. Benim ise Mary Ann Mason ve birkaç kızla birlikte Gloucester'daki evinde akşam yemeği yeme planlarım vardı.

Yola çıkmadan önceki akşam, bavulumu hazırlarken, Ginny odaya koştu, neredeyse nefesi kesilmişti, saçları darmadağınktı. Daha ben

Daha ağzımı açamadan beni kenara itti ve pencereye koşup dışarı baktı.

"Ginny? Neyin var?" diye sordum.

Cevap vermedi. Ona doğru gittim ve omzunu hafifçe sıktım, sonunda başını sallayıp bana döndü.

"Yine birinin beni takip ettiğini sandım." "Yine mi?"

"Geçen hafta iki kez oldu ve iki gün önce de penceremizi izleyen biri vardı."

"Nerede?"

"Aşağıda, volta atıyor ve yukarı bakıyordum. Beni takip edenin yine o olabileceğini düşündüm."

"Bu kişi neye benziyor?"

"Bilmiyorum. Mavi paltolu bir adam gördüğümü sandım ama yüzünü tam olarak göremedim. Ve başka şeyler de oldu, Betty."

"Ne gibi şeyler?"

"Ağaçlardaki ışıklar. Orada geziniyorlar," dedi, eliyle perdeyi hafifçe okşayarak.

"Tilki ateşi olabilir. Mantarlar karanlıkta mücevher gibi parlayabilirler."

"Geziniyor, Betty. Ağaçların tepesinde."

"Belki de bir baykuş? Tüylerine yansıyan ay ışığıyla mı? Ya da başka bir şey. Bir kitapta bu fenomenle ilgili bir açıklama okumuştum."

"Hayır. Bu doğal değil."

Onun baktığı yöne, Briar's Commons'ı kesen patikaya doğru baktım. Ginny aniden bir eliyle perdeyi sıkıca kavradı. Yoldan gelen bir figür vardı. Nefesimizi tuttuk.

İki, üç kişi daha patikadan aşağıya, Joyce House'a doğru fırladı. Bunların neşeyle gülen ve kollarında kitaplarını taşıyan üç öğrenci arkadaş olduğunu hemen gördük. Ginny perdeleri kapattı ve yatağına oturdu, yorgun görünüyordu.

Ben toplanmaya devam ettim ve kısa bir süre sonra ışıkları kapatıp uyuduk. Ertesi sabah Ginny beni erkenden uyandırdı.

"Betty, çabuk gel," dedi.

Edgar'ın öğlene kadar uğramaması gerekiyordu ve Mary Ann Mason da bizi en az saat bire kadar Gloucester'a götürmeyecekti, yani erken kalkmamız gerekmiyordu ama sersemlemiş gözlerimi açtığımda saat sabahın altısını geçiyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. diye sordum.

"Giyin, dışarı çıkmamız gerek. Çabuk ol."

Ayaklarımı bir çift botun içine soktum, gri yün elbisemi buldum ve paltomu olabildiğince hızlı bir şekilde omuzlarıma çektim. Joyce Evi'nin dışına koştuk. Ginny elimden tuttu ve heyecanla yeri işaret etti.

"Gördün mü? Ayak izleri! Dün biri dışarıda durmuş ve penceremize bakıyordu."

Eğildim ve kara baktım. Ayakkabı izleri korunmuştu ama büyüklüklerine bakarak söyleyebileceğim tek şey, bunların muhtemelen bir erkeğe ait olduğuydu. Bu, herhangi birinin penceremizin altından baktığı ya da volta attığı anlamına gelmiyordu. Diğer kızların erkek arkadaşlarından biri ya da başka herhangi bir kişi olabilirdi.

"Biri beni takip ediyor. İşte kanıtı."

Yüzümdeki ifade şüpheciliğimi ortaya koymuş olmalıydı.

"Betty, bu bir kanıt. Gördün mü?" diye ısrar etti. "Ayak izleri."

"Bu birinin ayakkabısının dış çizgisi."

Gözleri parlak, iri ve yaralı bir şekilde parlıyordu. Ginny tepinerek eve geri döndü. Ben de iç çekerek onu takip ettim. Odamıza vardığımda Ginny battaniyesinin altına girmişti. Birkaç saat daha uyuyabilmek umuduyla ben de aynısını yaptım.

Biraz daha uyumayı başardım ve sonra sabah rutinime devam ettim. Duş aldım, giyindim, hızlı bir kahvaltı yaptım. Salonda Carolyn ve babasına rastladım.

Gözlerinde çelik gibi bir bakış ve şakaklarında gümüş rengi çizgiler olan heybetli bir adamdı. Her zaman kusursuz giyinirdi ve o gün de

Neredeyse yere değen ağır lacivert bir palto.

"Hızını artırmalısın," diyordu ona. "Gelecek sezon bir işe yaramayacak."

"Böyle şeyleri aceleye getiremezsin," dedi ve purosunu kül tablasına vurdu. Onlara karşı bir düşkünlüğü vardı. Ne zaman Willows'u ziyaret etsem, etrafında bir duman bulutuyla birlikte puro içiyordu.

"Durum giderek vahimleşiyor ve gelecek dönemin harcı Ocak ayına kadar ödenmeli."

"Bunun kolay bir durum olmadığını sen de biliyorsun. Her hafta bana bağırp çağırın alacaklılarım var. Hepsini yarın çözmeyi çok isterdim ama henüz yapılabilecek bir şey yok."

"Yakında bir şeyler yapmazsanız berbat bir Noel olacak. Ben üzerime düşeni yaptım ama ortada hiçbir şey yok. Bir tane olsaydı çok daha kolay olurdu. Neden ikiye ihtiyacımız var?"

"Neden iki olduğunu biliyorsun. Simetri. Bana işlerin nasıl yapıldığını öğretmeye kalkma kızım."

Benjamin'in Cadılar Bayramı dansı sırasında bize söylediklerine rağmen Wingrave'lerin herhangi bir ekonomik çalkantı yaşadığını duyduğumda şaşırmıştım. Nakitleri bol görünüyordu ve Carolyn hiçbir zaman mali yoksunluktan söz etmemişti. Bu tür konularda bana sır vereceğinden değil ama bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenirdim diye düşündüm. Neye ihtiyaçları vardı? Belki de iki krediye?

O anda beni fark ettiler. Onlara garip bir gülümseme verdim ve etrafta dolanırken yakalandığım için utandım.

"Bay Wingrave," dedim. "Nasılsınız? Caro'yu kendiniz mi almaya geldiniz?"

"İyiyim Beatrice," dedi, uzatmış olduğum elimi iki güçlü ve iri eliyle kavrayarak. Kemikleri kırabilecek bir tutuşu vardı. "Ve evet, eğer kampüse kendim gitmeseydim bu kız bir saatini daha ayna karşısında süslenerek geçirebilirdi. Willows'a on çift ayakkabı getirmesini engellemeye çalışıyorum."

"Baba, abartıyorsun! Hadi, toplanmama yardım et," dedi Carolyn ve beni hızla kolumdan tuttu.

Carolyn'in odasına çıktık ve Carolyn gardırobunu yavaşça karıştırmaya başladı, bir elbiseyi çıkarıp attı, sonra bir başkasını. Carolyn tek kişilik bir odada, muhtemelen tüm yurttaki en geniş tek kişilik odada kaldığı için, iki kızı giydirmeye yetecek kadar elbisesi vardı.

"Ginny'nin nasıl olduğuna bakmalıyım," dedim. "Bu sabah çok gergindi."

"Öyle olmalı. Müstakbel kayınvalidesiyle Şükran Günü yemeği yemek üzere."

"Hayır, o konuda gergin değildi."

"Mavi mi yeşil mi? Karar veremiyorum," dedi Carolyn ve incelemem için birkaç kazak gösterdi.

"Sanırım onda bir sorun var. Birinin onu takip ettiğinden şikayet ediyor."

"Gin-gin'de hep bir sorun var. O çok melodramatik bir çocuk." Carolyn kazakları indirip bir kenara fırlattı. "Betty, saçımı gerçekten yapmalısın, annemin hizmetçisi asla istediğim gibi yapmıyor."

"Ya haklıysa, Caro? Ya biri onu gözetliyorsa? Kulağa garip geldiğini biliyorum ama-"

"Çok fazla endişeleniyorsun. Ginny'nin Edgar'a bakmaktan midesinde kelekler uçuşuyor, hepsi bu. Belki biraz keyifsiz hissediyor, ama bir aşk ilişkisi bazen böyle yapar; insanı bir sezon boyunca çıldırtır. Saçım, Betty, üzerinde sihrini konuşturmalısın."

Carolyn tuvalet masasına oturdu -tek kişilik olmasının bir başka avantajı da oraya sığdırabildiği fazladan mobilyalardı- ve beklenti dolu gözlerle aynaya baktı. Carolyn'in saçlarını pek çok kez taramış ve kıvırmıştım ve ona hizmet etmekten gocunmuyordum ama o sabah kendimi bıkkın hissediyordum. Carolyn söylediğim hiçbir şeye dikkat etmiyordu.

Carolyn'in saçını taramaya başlamak üzereydim ki Ginny'nin çığlığı Joyce Evi'nin duvarlarında yankılandı. Hemen fırçayı bıraktım ve odama koştum.

İçeri girdiğimde Ginny'yi gözlerini kocaman açmış yatağını işaret ederken buldum.

Çarşafların üzerinde ölü bir fare yatıyordu. Sırt üstü yatmış, ayakları kıvrılmıştı. "Biri onu oraya koymuş," dedi Ginny. "Biri koymuş."

Carolyn beni takip etmiş ve omzumun üzerinden bakmıştı. Başını iki yana salladı. "Bütün bu yaygara bir fare için mi? Virginia, zehir yutmuş ve yatağına girmiş olmalı. Aman Tanrım, ağlama, evin annesinden temizlemesini isteyeceğim. Virginia? Cin-gin?"

Ginny Carolyn'in sözlerine tepki vermedi. Vücudundan hayat süzölmüş gibi görünüyordu, sadece kapıya yaslanmış bir kız kabuğundan ibaretti.

Diğer kızlar kafalarını odaya sokup neyin yanlış olduğunu sormaya başlamışlardı. Ginny'nin elini tuttum ve o fare hakkında söylenirken onunla birlikte merdivenlerden aşağı indim. Bay Wingrave'in çığlıkları duymamış olmasını umuyordum; içimizden biri kargaşa çıkarırken bir ebeveynin etrafta olduğunu öğrenirse evin annesi çok öfkelenirdi. Bu onu kötü etkilerdi; kızlara karşı gevşek davrandığı anlamına gelirdi. Bunun karşılığında, ev annesi ceza verebilir ya da bize karşı daha katı davranabilirdi. Bela istemiyordum ve Ginny'yi sakinleştirmem gerekiyordu.

Dışarı çıktık. Ginny temiz havadan bir yudum aldı ve kollarını kavuşturdu. "Caro haklı. Zehir yutmuş ve yatağına sürünmüş olmalı," dedim, ama bildiğim kadarıyla tamirci haşaratla başa çıkmak için zehir değil, tuzak kullanırdı. Ama fareler her şeyi kemirirdi. Yatağı çiğnemiş olabilir.

yanlış lokma türü.

"Pencere kenarında birkaç ölü sinek buldum. İki tane de güve ölüsü. Bu evde her şey ölüyor," dedi Ginny, nefesi Kasım ayının serin havasında duman gibi kıvrılıyordu.

Elimi sıkıca kavradı ve bundan da öte, kalbimi kavradı. Kollarımı ona dolamak ve sarılmak istedim ama o sırada evin önüne bir araba geldi. Edgar arabadan indi ve Ginny onu karşılamaya koştu.

Neredeyse Edgar'ın kollarına atlayacaktı ve Edgar mutlulukla güldü. Eve girdim ve merdivenlerden Carolyn'in odasına çıktım. Saçını onun istediği gibi yaptım, parmaklarım yavaş ve mekanikti. Daha sonra, kapının önünde durdum.

odamızın kapısını açıp içine baktım. Birisi, muhtemelen evin annesi, fareden kurtulmuş ve çarşafı alıp götürmüştü. Görünüşe göre Ginny bana veda etmeden Edgar'la birlikte ayrılmıştı. Onun bu hızlı gidişi moralimi bozmuştu.

Yine de Şükran Günü, bir orduyu doyuracak kadar kızılıcsık sosu, patates püresi, et suyu ve lezzetli hindisiyle neşeli bir olaydı. Ginny'yi düşündüm, nasıl olduğunu merak ettim, ama bana verdiği küçük acı bir çürük gibi soldu. Onu tekrar görmeyi arzuluyordum.

Tatilimiz beş gün sürdü.

Cumartesi günü kampüse döndüğümde Ginny'nin çoktan dönmüş olduğunu görünce şaşırdım. Kızların çoğu tatillerini son dakikaya kadar uzatmaya çalışır ve Pazar akşamı geri dönerlerdi, özellikle de bölgede ailesi olanlar. Ginny'nin Edgar'la birlikte olmak isteyeceğini düşündüm. Joyce House'a aceleyle gitmemin nedeni iş-öğrenim programıydı: Birkaç Fransızca dersinin hazırlıklarını bitirmem gerekiyordu.

Kapıyı açtığımda Ginny elinde bir çakıyla yerde oturuyordu. Bana baktı ve gülümsedi. Hazırlıksız yakalandım ve sadece ona baktım, onun yeniden ortaya çıkışından duyduğum sevinç endişeyle karışmıştı.

"Betty, Gloucester nasıldı?" diye sordu.

"İyi idi," dedim temkinli bir şekilde. "Bir sorun mu var?"

"Pek sayılmaz." Ayağa kalktı ve ellerini eteğine götürdü. "Şey, belki evet, ama açıklaması zor. Betty, eğer sana anlatırsam, lütfen bana kızma. Edgar zaten kızgın."

"Neden? Ne oldu?"

"Son zamanlarda sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi hissediyorum. Edgar'a bundan bahsettim ama sorunun ne olduğunu anlamış gibi görünmüyor. Edgar'ın ailesiyle kalırken biraz yazdım ve ruhlar bana cevaplar verdi. Odanın etrafına koruyucu tılsımlar yerleştirdim."

"Ne demek koruyucu tılsımlar?"

"Bu konuda ruhlarla konuştum ve bu kitaba baktım," dedi ve yatağın yanındaki yığının üzerindeki ciltlerden birini hevesle alıp bana uzattı.

"*Cadılık İlminin Tarihi*," dedim kapağındaki yazıları okuyarak. İkinci kitabı aldım, sonra üçüncüyü. "*Batı Massachusetts'teki Cadı Tarikatı*. Ginny, bütün bunlar da ne?"

"Beni güvende tutacak. Ama Edgar beni üzen şeyin ruhçuluğa olan ilgim olduğuna, sorunlarımın kaynağının bu olduğuna inanıyor. Ama değil."

"O zaman kökeni ne?"

"Cadılık. Artık bundan eminim."

Güldüm. İnce, gergin bir kahkahaydı. Onunla alay etmek istememiştim. Ama bir anda Ginny'nin yüzü temkinli bir hal aldı. Sanki biri ışığı söndürmüş gibiydi. Kitabı elimden aldı ve yatağının üzerine fırlattı, sonra çakıyı aldı.

"Bunu Santiago'ya geri vermeliyim," dedi. "O aşağıda, evin annesinin dairesinde bir şeyleri tamir ediyor."

"Ginny, özür dilerim," dedim.

"Sorun değil, Betty. Hepinize ne kadar gülünç görüldüğümün farkındayım. Edgar'ın benden bıkmasına şaşmamalı."

"Sen gülünç değilsin. Asla!"

İç çekti. Aşağıya doğru yürüdük. Evin annesinin dairesinin kapısı açıldı ve adını seslendik. Bizi kadın yerine Santiago karşıladı, ellerinin arasına bir bez alıp başını salladı.

"Bayan Price Ledge House'da," dedi. "Hemen döneceğini söyledi."

"Bunu geri vermek istedim," dedi Ginny, çakıyı ona uzatarak.

"Teşekkür ederim."

Santiago çakıyı kot tulumunun cebine sokuşturdu. "Bir şey değil, Bayan Virginia. Bayan Carolyn'e benden söz ettiğiniz için teşekkür ederim. Babasının iş yerinde benim için bir şeyler bulmuş olabilir."

"Bu harika, Santiago," dedi Ginny. Dilimi ısırđım. Carolyn'le babası arasında duyduğum konuşma mali durumları hakkında bir şey ifade ediyorsa, onu işe alacaklarından şüpheliydim. Ama Carolyn'in görünüşü korumaya çalıştığını tahmin ediyordum.

Genç adam gülümsedi ve yere baktı. Paçavrayı başka bir cebine soktu. Ginny ve ben mutfağa gidip kendimize iki fincan çay yaptık.

"Edgar'la tartıştınız, değil mi?" Ben sordum. "Bu yüzden beklenenden erken döndün."

"Evet. Benim bir aptal olduğumu düşünüyor." Ginny  ay bardağını dikkatle kaldırdı ve bir yudum aldı. "Ama onu tekrar gördüm, Betty. Biz Boston'dayken. Edgar'ın evinin önünde duruyordu."

"Mavi paltolu adam mı?"

"Aynısı."

"Belki onu polise tarif edebilirsiniz. Bizim gibi genç kadınları hedef alan bir suçlu olabilir."

"O bir suçlu değil. Anlamıyor musun, Betty? Dışarıda bir yerde k t l k var. Bunu hissedebiliyorum, tıpkı şu cam bölmenin ardındaki soğuğu hissettiğim gibi," dedi alçak bir sesle.

Dışarıdaki manzaraya baktım. Ağaçlar, taze karın yumuşak beyazlığı ve ağaçların ötesinde Stoneridge'i oluşturan yatakhaneler, iki gölet, kütüphane ve sınıflar. Kartpostallarda yer almayı hak eden m kemmел bir  niversite. Burada hangi k t l k barınabilirdi ki? Yine de kar yağarken ve mutfak sıcak ve sıcakken bile bir  rpertiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Her neyse, bu sefer de yüzünü görmedim. Yine de o olduğunu biliyordum. Her zaman o.  l  fare,  l  sinekler ve güveler, ağaçlardaki ışıklar, bunlar sadece semptomlar. Hastalık o."

"Edgar'a bundan bahsettin mi?"

"Pek değil. Ama yine de benim deli bir kadın olduğumu düşünüyor. Ben oradayken babam Edgar'a telefon etmiş. Biri ona sinirlerimin yıprandığını, yardıma ihtiyacım olduğunu yazmış. Yarım saat boyunca benim 'akli dengemi' ya da eksikliğimi tartıştılar. Kendimi tutamadım. Gözyaşlarına boğuldum ve Edgar beni kollarına aldı ama bana inanmıyor."

Elindeki fincanı hızla yere bıraktı ve ellerimi tuttu, ıstırap güzel yüzünü kasıp kavuruyordu. "Betty, ne olursa olsun bana inanmalısın. Bana söz ver, lütfen. Dünyanın geri kalanı delirdiğimi haykırsa bile, lütfen bana inan."

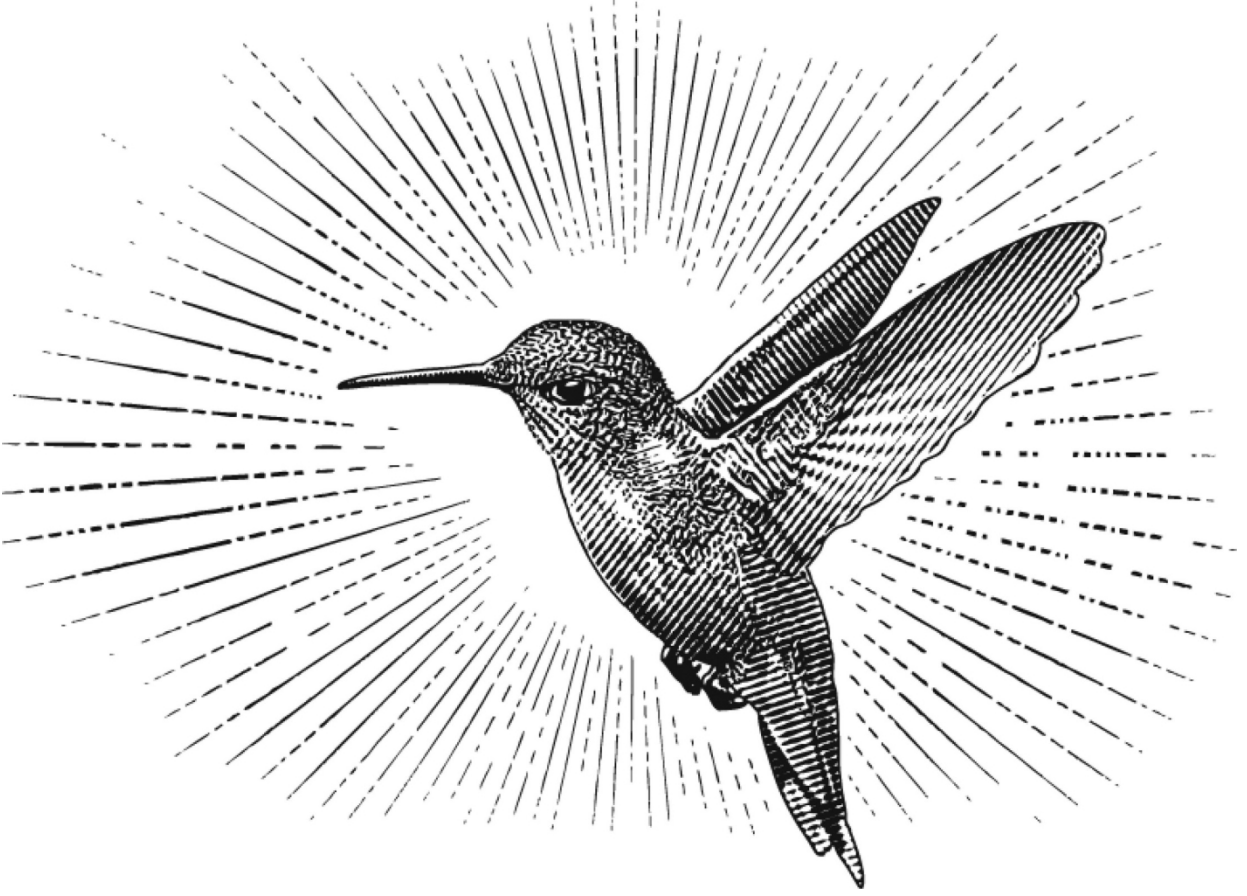
"İnanacağım," dedim.

Sözlerim onu yatıştırdı ve fincanını tekrar eline aldı. Birkaç dakika sonra Santiago'nun karların arasından Briar'ın Avam Kamarası'na doğru yürüdüğünü gördük. Yırtık pırtık kışlık paltosunu omuzlarına sarmış, siyah saçlarının üzerine bir şapka indirmişti.

Aralık ayının ilk günüydü. 19 Aralık'ta Virginia kaybolacaktı. Birlikte üç haftadan az zamanımız kalmıştı, ama elbette bunu bilemezdim. Ya da belki de biliyordum. Ne de olsa korkunç, huzursuz bir karanlık her geçen gün ona doğru yaklaşıyordu. Bunu hissetmiştim, neredeyse tadına varmışım ama yine de saçmalık olarak görüp reddetmişim.

Sonunda, ısrarlı sözlerime rağmen ona inanmamıştım. Sonunda onu o korkunç, aç karanlıkla kendi başına yüzleşmeye terk ettim.

1998: 7

MINERVA, Thomas'ın kitaplarını ve defterlerini kutulardan dikkatlice çıkarıp etrafına yaydı. New England efsaneleri üzerine iki kitap ve bu konuyu daha da genişleten bir bibliyografya buldu, muhtemelen Christina Everett tarafından verilen bir derste kullanılmak üzere, çünkü adı bir ders programı ve bazı zaman çizelgeleri de dahil olmak üzere birkaç belgede görünüyordu. *Çan, Kitap ve Mum'u* fark etti: *Yeni Dünya'da Cadılık* adlı kitabın kaynakçadaki başlıklar arasında yer aldığını ve kırmızı kalemle daire içine alındığını, başlığın yanına da "bulunması çok önemli" yazıldığını fark etti. Benzer temalara sahip başka kitaplar da ortaya çıktı: *Büyücülük İlminin Tarihi*,

The Witchcraft Delusion of 1692, The Witch-Cult in Western Massachusetts ve daha pek çoğu. Bu kitaplar Ginny'nin 1934'te, kaybolmadan önce okuduğu ve Betty'nin el yazması ile günlüğüne not ettiği kitaplarla eşleşiyordu.

Kütüphaneye girdi ve koltuklardan birine oturdu. Bir numarayı çevirirken, Ledge House'un duvarlarını süsleyen doldurulmuş kuşları ve kelebekli gölge kutularını düşündü. Alba Nine'nin pencere kenarında oturup ölmüş, aklı sönmüş bir papağanla konuşmasını düşündü. Yaşlılık insan beynini mahvedebilirdi, ama belki de sinsi düşünceler insanın gençliğinde onu mahvedebilir, akıl sağlığını bozabilirdi.

"Alo?" dedi bir kadın sesi.

"Merhaba, Emily Murphy ile mi görüşüyorum? Ben Minerva, Stoneridge Koleji'nin yöneticilerinden biriyim."

"Stoneridge. Doğru ya. Birisi kardeşimin eşyaları için aradı ve arabam şu anda tamirde, o yüzden bıraktığı eşyaları almak için ne zaman oraya gidebileceğimi söyleyemem."

"Sorun değil. Aceleye gerek yok." Minerva durakladı ve bir defterin spiralli cildiyle oynadı. "Aslında ben sana Thomas hakkında bir şey sormak istiyordum. Sizinle temasa geçti mi? Ondan aldığımız son e-posta Ocak ayındaydı."

"Evet, o zaman bana e-posta göndermişti."

"O zamandan beri seninle konuşmadı mı?" diye sordu, koltuğa geri oturarak. Not defterini bir kenara koydu.

"Hayır."

"Bu seni endişelendirmiyor mu? Aylar oldu."

Kadın iç çekti. Kısa bir sessizlik oldu. "Bunu daha önce de yaptı. İlk yıldan sonra okulu bıraktı, çok fazla olduğunu söyledi. Adını hiç duymadığım bir kızın yanına taşındı ve üç ay sonra Massachusetts'e geri döndü. Bir anda okulu bıraktı. Bu sefer hayatını düzene soktuğunu düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım. Zeki bir adam ama sinirli. Baskıyı pek kaldıramıyor."

Minerva telefon kablosunu parmaklarının arasında çevirdi.

"Bakın, çok iyi arkadaş değildik, özellikle de hayatında ne yapmak istediğini anlamak için izin aldıktan ve aylarca beni sömürdükten sonra. O benim kardeşim ama burası küçük bir daire ve o biraz zor biri, anlıyor musun?"

Minerva, Thomas ve Conrad Carter arasındaki sürekli tartışmaları hatırladı ve benzer bir durumu hayal etti.

"Şükran Günü için bile eve gelmedi. Bir saat uzaklıkta ve akşam yemeğini o arkadaşıyla yemeyi tercih etti."

"Ne arkadaşı?"

"Noah bilmem ne. Ona özel ders veriyordu, hangi ders olduğunu hatırlamıyorum.

Muhtemelen sanat. Evet, sanat. Tom'un ilgilendiği şey buydu."

"Noah Yates?" Minerva telefonu kulağına yaklaştırarak sordu. "Olabilir.

Dinle, gitmem gerek. Gelecek ay eşyalarını alacağım. Belki

Belki de o zamana kadar dönmüş oluruz,

kim bilir?" "Evet, kim bilir," diye

mırıldandı Minerva.

Telefonu kapattı, sonra tekrar kutuları karıştırmaya başladı, daha fazla kitap, işaretli kâğıt ve birkaç CD çıkardı. Bir ajanda buldu ve içine Thomas'ın özel ders programının çıktısını sıkıştırdı.

"Noah Yates, Salı ve Perşembe günleri, saat altıda," diye fısıldadı. "AMS 513."

Kitap yığınının altından bir ders kataloğu çıkardı ve sayfalarını çevirdi. AMS 513, Christina Everett tarafından verilen Religion in Puritan New England başlıklı özel bir seminere karşılık geliyordu. Hiç de sanatla ilgili değildi.

Thomas'ın özel ders evraklarını ve ders materyallerini içeren bir klasörde AMS 513'ün müfredatı da vardı ve bu müfredat, kaynakçanın bulunduğu sayfada bulunduğu kitapların hepsiyle olmasa da birkaçıyla eşleşiyordu. Robert Derie'nin *Bell, Book, and Candle* (Çan, Kitap ve Mum) adlı kitabı: Çok hevesli görüldüğü Robert Derie'nin *Bell, Book and Candle: Witchcraft in the New World* adlı kitabı zorunlu okuma listesinde yoktu.

"Çok önemli," dedi, sayfaya tekrar bakarak. "Ne için önemli? Ne araştırıyordunuz?"

Dizüstü bilgisayarını aldı ve Ethernet portuna taktı. NOBLE Kütüphaneleri sayfasına girdi ve arama kutusuna başlığı yazdı. Orada

Stoneridge'de kitabın bir kopyası varmış ama ödünç alınmış. Diğer kitaplardan birkaçını denedi. *A History of Witchcraft Lore* yakınlarda hiçbir yerde yoktu. Boston Halk Kütüphanesi sayfasına geçti ve başlık ekranda belirdi. Kitap 1928 yılında basılmıştı ve bir kopyası Merkez Kütüphane şubesinde mevcuttu. *Çan, Kitap ve Mum: Yeni Dünya'da Cadılık* da oldukça eskiydi -1925- muhtemelen bu yüzden kitapların bulunması zordu.

Bir kalemi not defterine vurdu, sonra MBTA tarifesini açtı ve Noah'yı aradı.

"Evet?" dedi.

"Selam, ben Minerva. Acaba bugün buluşabilir miyiz?"

"Büyükannem şu anda burada değil. Sanırım evraklara bakmak istiyorsun ama onunla konuşman gerekiyorsa beklemen gerekecek. Bu sizin için uygun mu?"

"Hayır. Yani, evet. Evet, evraklara bakmak istiyorum. Sizinle konuşabilir miyim diye merak ediyorum. Boston'a giden trene binmem gerekiyor, ama sonra döneceğim..." Durakladı, zaman çizelgesine baktı.

"Altıdan sonra. Çok mu geç?"

"Sorun değil."

Telefonu kapattı ve hemen Hideo'yu arayıp onu istasyona bırakmasını istedi. Hideo birkaç dakika sonra geldi. Palmiye ağacı şeklindeki iki oda spreyi dikiz aynasından ileri geri sallanıyordu.

"Atla!"

"Hayatımı kurtardın," dedi ve sırt çantasını arka koltuğa fırlattı. "Teşekkürler."

"Zaten kasabaya gitmem gerekiyor. Gazozum bitmiş. Kafein ve baloncuklar olmadan tez yazamazsın. Seni ne zaman alayım?"

"Beş-on beş treninde olacağım."

"Bu harika. Akşam yemeği yer, dokuzda da vizite yaparız."

"Aslında, dönüşte beni Willows'a bırakabilir misin?" diye sordu.

"Yine belgelere mi bakacaksın?"

"Evet. Akşam yemeği yiyemem ve viziteler için endişelenme, ben hallederim."

"Oraya gitmemin bir sakıncası yok," dedi, sadece kabul ederse daha kolay olacağını belirten bir tonda.

"Tamam, eve döndüğümde seni ararım, ne dersin? Çabaların için sana küçük bir şey aldım," dedi ve iki parmağının arasında bir CD kutusu tuttu.

"İstediğim Sneaker Pimps mi?"

"Hayır. Ama hoşuna gidebilir."

Bir düğmeye bastı ve CD çalar canlandı. Tren garına doğru giderlerken Molotov çalmaya başladı. Hideo parmaklarını direksiyona vurdu.

Bir süredir Boston'a gitmemişti ve Kuzey İstasyonu'ndan çıkıp kaotik trafiğı ve düğümlenmiş sokaklarıyla şehre adım atmak tuhaftı. Kampüsteki sessizlikten sonra bu sesler kakofonisi, sırt çantasından Discman'i çıkarıp kulaklıkları takmasına neden oldu. Müzik, bir şarkıcı avazı çıktığı kadar bağırsa bile, sokaklardaki rastgele insanlardan ya da korna seslerinden daha kolay anlaşılırdı. Müziğın içinde kaybolabilirdiniz.

Metroyla Copley Meydanı'na gitti ve kulaklarında Babes in Toyland çınlarken kütüphanenin merdivenlerini hızla çıktı. *A History of Witchcraft Lore*'u buldu ve Bates Hall'a doğru yürüdü. BPL'nin büyük okuma salonu, yükselen, süslü tavanı ve uzun pencerelerinden süzülen ışığıyla bir Roma bazilikasını andırıyordu. Koyu meşe masaların üzerinde yeşil cam gölgeli lambalar duruyor ve müşteriler saygılı bir sessizlik içinde kitaplarını okuyorlardı. Bir sandalye çekti ve kitabı açtı.

İçindekiler bölümüne şöyle bir göz attığında pek de ilginç bir derleme gibi görünmüyordu ve Thomas ile Virginia'nın bu kitaba neden bu kadar meraklı olduklarını tam olarak anlayamamıştı. Kitabın bir köşesinin, sanki bir sayfayı işaretlemek için aşağı doğru çevrildiğini fark etti ve o bölüme doğru açtı.

Kral James'in 1597 tarihli *Daemonologie* adlı kitabından bir alıntı, sayfasının en üstünde yer alıyordu. şöyleydi: *Çünkü bazıları onlardan diyor ki, şu varlık*

Küçük bir canavara ya da şeytana dönüşmüş olarak, hangi eve ya da kiliseye girerlerse girsinler, bütün normal geçitler kapalı olsa da, hava hangi açık geçitten içeri girerse girsin.

"Eşikler ve cadı işaretleri," dedi alçak sesle, parmağı sayfanın üzerinde gezinirken. "Cadı işareti de denilen apotropaik işaret, bir binayı kötü ruhlardan korumak için duvarlarına kazınan bir sembol ya da desendir. 'Apotropaic' kelimesi Yunanca'da 'kötülüğü engellemek' anlamına gelir.

"İşaretler genellikle taş ya da ahşap üzerine, özellikle de kapı girişleri, pencereler ve şöminelerin yakınına kazınırdı. Birçok biçimleri vardır. İngiltere'de genellikle çiçek benzeri desenler veya üst üste binen daireler vardır."

Sayfayı çevirdi ve Suffolk'taki bir kiliseden Ortaçağ apotropaik işareti olarak etiketlenmiş bir çizime baktı. Virginia ve Thomas'ın yaptığı eskizlere ürkütücü bir şekilde benziyordu.

"Apotropaik işaretler labirentler ve diyagonal çizgiler şeklinde de olabilir. Şekiller ve tekrar eden desenler kötü ruhları kandırmak için kullanılabilirdi. İrlanda'da at kafataslarının zeminin altına gömülmesi de benzer bir amaca hizmet etmiş olabilir."

Minerva bir şömine lentosuna oyulmuş daha fazla sembolü gösteren başka bir resme baktı.

Büyük büyükannesi bunun gibi şeylerden, kötülükleri savuşturan muskallardan söz etmişti. Onun muskaları iğnelerden ve bir kuşun gövdesinden yapılmıştı ama amaç aynıydı, bir evi cadılardan korumak. Büyük büyükannesi, vakaların büyük çoğunluğunda kötü niyetli cadılığın büyük zararlara yol açmadığını söylemişti. Cadılar bir insanla oynayabilir, hayatının bir ya da iki gününü mahvedebilir ve sonra başka konulara geçebilir. Büyüleri genellikle hafiftir. Birkaç cadı, uygun bir günde doğanlar, güçlü bir cadı soyundan gelenler, daha haince şekillerde saldırabilir. Yine de genellikle fırsatçı yaratıklardır - kendilerini küçümseyen bir komşudan öç almak için bir domuz çalmak en fazla deneyecekleri şey olabilir.

Ama bir büyü, bu farklı bir hikaye. Bu bir seferdir, bir kuşatmadır. Bu yüzden başka önlemler alınmalıdır. Birini nasıl büyölürsünüz? Büyüler

sayısız şekli vardır. Bir cadı düşmanının kuklasını yapabilir, bir şişeyi çivilerle doldurabilir ya da sadece mülküne bir mühür çizebilirdi. Nana Alba böyle söylemişti ve şimdi Minerva'nın zihni kapısında bulduğu siyah işaretlere geri döndü.

A History of Witchcraft Lore ve Ortaçağ İngiltere'sinde büyücülükle ilgili başka bir kitaba göz attıktan sonra kütüphaneden çıktı.

-

HIDEO onu belirlenen saatte tren garından aldı. "New Music Machine" çaldı ve ona bir kutudan konpeitō ikram etti. Kadın şekerlerden birini ağzına atarken Hideo başını salladı.

Hideo, Willows'un önünde durdu ve ıslık çaldı. "Vay canına. Ne kadar büyük bir ev. Bu insanlar çok zengin."

"Biliyorum," dedi kız emniyet kemerini çözerken.

O arabadan inmeden önce Noah ön kapıyı kendisi açtı. Geçen sefer giydiği fazla resmi kıyafetten solmuş bir tişörte dönmüştü. Kapının önünde durarak ona el salladı.

"Bu Noah Yates mi?" Hideo neredeyse vücudunun yarısını arabadan dışarı çıkarmış, ona iyice bakmaya çalışıyordu.

"Evet."

"Sevimli sayılır. Ama saç kesimi berbat. O kadar parayla adam gibi bir kuaför bulur sanırsın. Hey, buraya geldiğinde akşam yemeğine davet ediliyor musun?"

"Bayan Yates ile çay içtim."

"Çayın yanında ne veriyorlar? Yani, havyarınız var mı? Biliyor musun, Kasım ayında Usta Çayı'na gitmiştim ve bugünlerde doğru düzgün içki vermiyorlar ama birisi bana ellili yıllarda şarap ve martini içtiklerini söylemişti-"

"Usta'nın Çayı mı?"

"Evet. Walden Hall'da verdikleri resepsiyonu biliyorsunuz. Konferans serisinin bir parçası."

"Adı bu değil."

"Adı ne o zaman?"

"Gitmem gerek," dedi sırt çantasını arka koltuktan alırken. "Peki, sana havyar yediriyorlar mı, yedirmiyorlar mı?"

"Hoşça kal," dedi kesin bir ifadeyle.

Hideo omuz silkti ve müzik setinin sesini ayarladı. "Hiç eğlenceli değilsin, Minerva."

Adam arabayı sürüp gitti ve Minerva aceleyle kapıya yöneldi. "Kusura bakma, arkadaşım çok geveze.

Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. İçeri gelsene. Carolyn Boston'da insanlığın bildiği tüm hastalıklar için muayene oluyor, bu yüzden Betty Tremblay hakkında sorularınız varsa başka bir zaman gelmeniz gerekecek," dedi. "Yarına kadar dönmeyecek."

"O iyi mi? Elleri sorun çıkarıyor mu?"

"O iyi. Altı ayda bir kontrole gitmeyi çok seviyor. Hastaneye gittiğinde doktorların etrafında dolaşmasına bayılıyor. Yüz yaşına kadar yaşamayı planladığını söylüyor."

"Benim büyük büyükbabam da yüz bir yaşına kadar yaşadı." "Öyle mi?"

Bir önceki sefer çay içtikleri odaya doğru yürüdüler. Noah büyükannesinin kullandığı yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu. Arkasında gri saçlı adamın portresi belirdi.

"Benim büyük büyükbabam da uzun ömürlüydü," dedi Noah. "Doksan sekiz yaşına kadar yaşadı, muhtemelen Carolyn'ın uzun ömür rekorunda onu geçmek istemesinin nedeni de bu."

"Arkanızdaki o, değil mi?"

Noah baktı üzerinde onun Omuz ve başını salladı.

"Bay Wesley. Wesley Noah Wingrave, bana adını veren kişi. Büyükbabam beni bu isme layık gördüğünden değil. O portreyi Carolyn yaptı." Tekrar ona bakmak için döndü. "Her neyse, bir şey hakkında konuşmak istediğini söylemiştin?" "Evet. Thomas Murphy'nin arkadaşı olduğunuzu duydum. Ben onun asistanıydım. yönetmen."

"Thomas benim öğretmenimdi," dedi Noah. "Bazen ödevlerime yardım etmek için bana gelirdi. Yine de ona arkadaşım diyebileceğimden emin değilim."

"Ama onu Şükran Günü yemeğine davet ettiniz."

"Büyükannem davet etti. Adam için üzülüyordu. Kız kardeşi ona kızgındı çünkü ona borcu vardı ve onunla yemek yemek istemiyordu. Babası Miami'de yaşıyor ve oraya uçmayacaktı. Zamanının çoğunu Carolyn ile konuşarak geçirdi, benimle değil. Kendimi içkiye vermekle meşguldüm. Neden onu soruyorsun? Okulu bıraktı."

"Evrak işleri," dedi Minerva. "Yurtta birkaç kutu bırakmış ve onları ona geri götürmem gerekiyor. Kız kardeşi nerede olduğunu bilmiyor ama senin adından bahsetti. Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Hayır. Tek konuştuğumuz ev ödevleri ve ders saçmalıklarıydı. Ondan pek hoşlanmıyordum, o da benden hoşlanmıyordu. Carolyn ile sanat hakkında sohbet ederdi. Ressamlar ve heykeltıraşlar umurumda bile değildi."

Başka ne diyeceğini bilemedi ve Noah onu kütüphaneye götürmeyi teklif ettiğinde minnettar oldu. Birkaç dakika sonra Noah gitti ve o da hemen Virginia'nın çizimlerini çıkarıp masanın üzerine koydu. Sonra Thomas'ın çizimlerini ve *A History of Witchcraft Lore* kitabının kopyasını çıkardı. Thomas'ın ve Virginia'nın çizimleri neredeyse birbirinin aynısıydı. Kitaptaki apotropaik işaretlerle ürkütücü bir benzerlikleri vardı.

Christina Everett AMS 513 dersini veriyordu, bu da muhtemelen Thomas'ı iyi tanıdığı ve hatta onun danışmanı olabileceği anlamına geliyordu. Kaynakçanın bulunduğu sayfa, onun verdiği bir dersin ödevi ya da Thomas'ın tezi için yapılmış bir araştırma olabilirdi. Minerva ona e-posta göndermeye ve Thomas'ın çalışmaları hakkında bir şey bilip bilmediğini sormaya karar verdi, çünkü etrafı kurcalamaya devam ederse bir şeyler bulabileceği fikrinden vazgeçemiyordu. Karanlık bir iplik her şeyi birbirine bağlıyordu.

Ama şimdilik araştırmasına konsantre olması, hayallere kapılmaması gerekiyordu. Beatrice'in el yazmasını aldı ve özenle notlarını karalamaya başladı. Daha sonra Noah, içinde iki tabak ve iki bardak süt olan bir tepsiyle geldi. Dayak yemiş kulaklıklarını çıkardı ve Discman'ini durdurarak Bowie'yi "Strangers When We Meet "in ortasında susturdu.

"Carolyn ortalıkta olmadığı için personel izinli, o yüzden salamlı sandviç alıyorsun," dedi Noah. "Arkadaşlarım geldiğinde bunu yapardım."

"Ben çocukken eve gelirdim."

Kadın güldü.

"Ne?" diye sordu.

"Arkadaşım havyar servis edip etmediğinizi sordu." "Her pazar havuzu havyarla dolduruyorum."

Bu, kadında bir kahkaha daha uyandırdı. Kollarını gerdi ve sandviçini almadan önce ensesini ovuşturdu. Masanın üzerinde iki saat boyunca eğilmişti ve vücudu kaskatı kesilmiş ve rahatsız hissediyordu.

"Bunun olduğuna inanmak zor, değil mi?"

"Özür dilerim?" diye cevap verdi.

"Salem," dedi ve New England cadıları hakkındaki kitabını işaret etti. Püriten kıyafetleri giymiş adamların bir kadını soyup sırtını, muhtemelen aleyhinde delil olarak kullanılacak bir doğum lekesini ya da siğili gösterdikleri bir sayfayı açık bırakmıştı. "Salem bugünlerde bir karnaval. Cadı Kasabası ABD. Tek yaptıkları süpürgelerin üzerinde oturan çizgi film cadıları ya da balkabaklarının arasına yuvalanmış sevimli kara kedilerin olduğu hatıra eşyaları satmak. Ama eskiden insanlar bu tür şeyleri ciddiye alırdı."

"Küflü ekmek olduğuna dair bir teori var." Adam ona baktı. Sandviçinden bir ısırık aldı. "Linnda Caporael bir ergotizm salgını olduğu teorisini ortaya attı. Temel olarak, ekinlerde yetişebilen ve onu tüketen insanlarda halüsinasyonlara neden olan bir tür mantar var."

"Çocukken cadı ve şeytan hikayeleri beni çok korkuturdu."

"Başsız atlılar ve kötü kara kedilerle ilgili hikayelere kulak misafiri olarak çok zaman geçirdiğini söylemiştin."

"Elbette. Ve beni çok korkuturlardı. Sanırım bu hikayeleri seviyordun? Korku masalları. *The Amityville Horror* ve *Poltergeist* gibi filmler." "Bir bakıma," dedi, sesi temkinli çıkmaya başlamıştı.

Güldü. "Senin hakkında hiçbir şey bilmemi istemiyorsun, değil mi? Eğlenmek için ne yaparsın, bana bunu söyleyebilir misin?"

Sandviçin kabuğunu yavaşça kopardı ve omuz silkti.

"Bir keresinde fabrikada bir hayalet gördüğümü sanmıştım," dedi ve ona baktı. "Ah, şimdi dikkatini çektim."

Bunun üzerine gülümsedi. Adam bu tepkiden memnun görünüyordu. İnsanların onu çekici bulmasına alışkın olduğunu ve buna göre davranmasını beklediğini tahmin etti. Çekici insanlara nasıl davranacağını bildiğinden değil. Ve Conrad Carter gibi tüm o çekici insanların kılık değiştirmiş birer pislik olma tehlikesi her zaman vardı.

Ama en azından sorusuna dürüstçe cevap verebileceğini düşündü.

"Mutlak kötülük fikri beni her zaman endişelendirmiştir. Tüm o hikayelerde zalimlik var. Cadılar zevk almak için korkunç işler yapıyorlar ama sonra bunu tersine çevirip cadı mahkemelerine bakarsanız, sadece komşularının onlara karşı küçük bir kini olduğu için bir şeyle suçlanan masum insanlar var."

"Küçük bir kin ve küflü ekmek yemişler."

Başını salladı ve kol saatine baktı. "Evet. Kampüse dönmem gerekiyor. Saat dokuzda vizitem var. Sandviç için teşekkürler."

"Viziten mi var? Orada kimse yok ki."

Kitaplarını ve defterini sırt çantasına yerleştirirken, "Birkaç kişi var ve bu da işin bir parçası," dedi.

"Seni bırakayım. Karanlıkta yürümekten daha iyi ve hızlı olur."

"Teşekkürler. Minnettarım."

O gün eski beyaz arabayı o kullanmıştı. Ona kapıyı açtığı anda, kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Büyükanenin arabasını ödünç almaman gerektiğini sanıyordum."

"Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Hayır," dedi ve arabaya atladı.

Kısa yol boyunca mavi kalemin kapağını çiğnedi, Hideo'nun gelip de onu beklememiş olmasını umuyordu. Az sonra ileride Ledge House'un silueti belirdi. Hideo'nun arabası henüz orada değildi. Tam zamanında dönmüştü.

Noah park etti ve ona döndü. "Kapıdan kapıya." "Tekrar teşekkürler."

"Berbat salamlı sandviçimden şikayet etmedin, yani bir ödülü hak ettin. Bu arada, fabrikanın içini gezmek isterseniz, bunu yarın Carolyn dönmeden önce yapabiliriz. Anahtarları alıp

ve girip çıkıyorum. Havyar havuzunda yüzmekle aynı şey değil ama ne diyebilirim ki?"

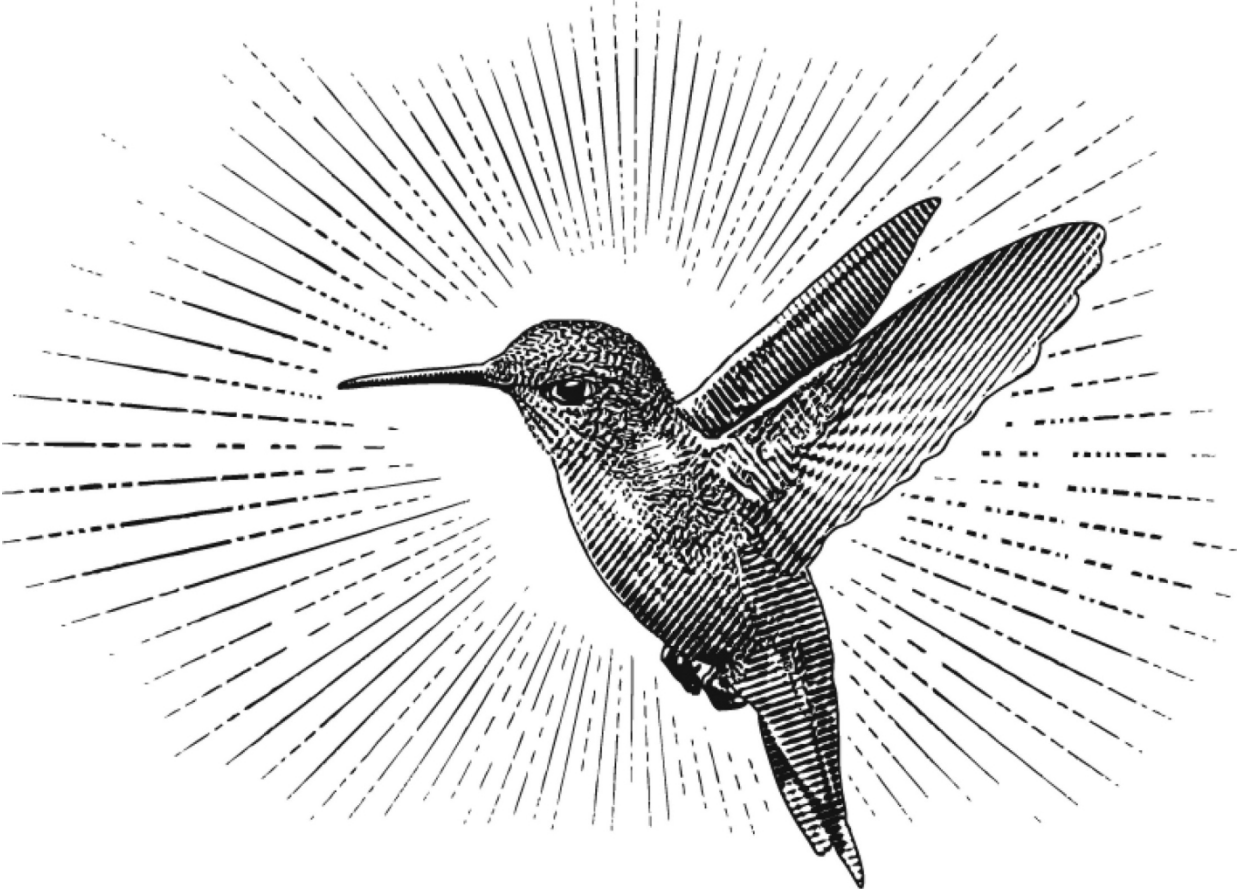
Fabrikanın içinde ilgisini çeken pek bir şey yoktu ama onunla tekrar konuşmak için bir şans olduğunu düşündü ve ondan daha fazla bilgi alıp alamayacağını görmek istedi. Aslında *neyin* peşinde olduğundan da tam olarak emin değildi. Bir an ona Thomas'ı sormak istedi, sonra Beatrice'e odaklanması gerektiğini düşündü, sonra da Carolyn'i tartışmayı düşündü.

"Tamam, on bire ne dersin?" diye cevap verdi. "Kulağa hoş geliyor."

Adam arabasıyla uzaklaştı ve o da evin arka kapısına çıkan merdivenleri tırmandı. Sırt çantasını yere attı ve ışıkları açtı. Tanrım, boynu ağrıyordu. Berbat bir duruşu vardı. Annesi, kitaplarının üzerine eğilme şekli yüzünden kırk yaşına geldiğinde kambur olacağını söylemişti. Belki de haklıydı.

Minerva gözlerini kapadı ve ensesini ovuşturdu. Sonra tekrar açtı. Mutfak masasının üzerinde koyu renkli bir yumru fark etti ve yaklaştı: Ayakları havaya kalkmış ölü bir fareydi bu.

1908: 7

TAVUKLARDAN BİRÇÖĞÜ genç ve sağlıklı olmalarına rağmen yumurtlamayı bırakmıştı. Annesi bu haberi metanetli bir pratiklikle karşıladı. Onları keseceklerini ve akşam yemeğinde yiyeceklerini söyledi.

Kasaplık işi Alba'yı hep ürkütürdü. Annesi tavuğu bacaklarından yakalar, kafasını doğrama tahtasına dayar ve baltayı bir hamlede keserdi. Sonra ayaklarını birbirine bağlar ve başsız hayvanın yerde çırpınmasını önlemek için onu asardı.

Alba, suyun kaynatılmasından tavuk etinin kesilmesine kadar bu süreçle ilgili her şeyden nefret ediyordu. O öğleden sonra, annesi

İki kuşun kafasını kesip astı ve Alba kanlarını toplamak için hayvanların altına bir kova soktu.

Daha sonra hayvanları haşlayıp yolmaları gerekiyordu ama Alba sürekli Tadeo'yu ve hayvanlarla uğraşmak zorunda kaldığında onunla nasıl dalga geçtiğini düşünüyordu. Ona "prens" diyor, titizliği yüzünden alay ediyordu. Bir keresinde bir yumurtayı kırıp ortasında kan bulduğunda dehşet içinde çığlık atmış ve Tadeo bir hafta boyunca onunla bu konuda alay etmişti.

Tadeo onunla alay etmiş ve kavgaya etmişler, ama Tadeo da onunla alay etmiş ve sonunda kavgaları bir kucaklaşmayla sona ermiş. Ama artık orada değildi; yemek sırasında gülümsemiyor ve bu sefer Alba'nın bayılıp bayılmadığını sormuyordu.

Alba'nın annesi bir kadının kandan korkmaması gerektiğini söylerdi. Kan zaten bir kadının kaderiydi, her ay uyluklarının arasında kan olurdu, bu yüzden bir kuştan gelen kan onu korkutmamalıydı.

Alba avucunun içinde mücevher gibi parlayan kuşlardan birinin iç organını çıkardı ve cadının kardeşini bu şekilde oyup yakut kırmızısı kalbini çıkarıp çıkarmadığını merak etti.

Ağlamaya başladı. Mutfakta annesine yardım eden Fernanda ve Magdalena şaşkınlıkla ona baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu annesi.

"Lanetlendik ve Tadeo öldü," dedi hiç düşünmeden.

Fernanda neredeyse elindeki tencereyi düşürüyordu ve Magdalena şaşkınlıkla onlara baktı. Annesi Alba'yı kolundan tutup mutfaktan dışarı çekti.

"Böyle konuşma, özellikle de hizmetçilerden birinin önünde," diye azarladı, neredeyse tıslamaya yakın bir sesle. "Çalışırken hayaletleri düşünmelerini istemiyorum."

"Bu doğru anne. Bize büyü yapıldı."

"Doğru olan şu ki, insanların batıl inançları var ve onları korkutursan giderler, o zaman kim yardım edecek? Aptal olma, Alba. Bu halinle işime yaramazsın. Git elini yüzünü yıka ve geri gel, yapılacak daha çok iş var."

Aceleyle merdivenleri çıktı ve ellerini porselen leğende yıkadı, suyun rengi kanla pembeleşmişti. Alt kata indiğinde annesinin yanına dönmek yerine salona geçti. Bir eliyle gözlerini ovuşturdu.

"İyi değil misin, Alba?" Arturo sordu.

Kadın arkasını döndü ve başını salladı. "Soğan doğruyordum," diye yalan söyledi.

Arturo kapıda durdu ve ona şüpheyile baktı. "Çok sayıda soğan olmalı," dedi Arturo onun yanından geçip piyanoya doğru ilerlerken.

"Sanırım mutfak benim yerim değil."

"Büyük olasılıkla değil."

Piyano sehpasını çekti ve parmaklarını tuşlara vurarak enstrümandan hoş bir melodi çıkardı. Kadın adama yaklaştı, müziğin büyüüne kapılmıştı.

"Beğendin mi?" diye sordu. "Mexico City'de bir salonda çalmıştım. Waldteufel'in bir vals."

"Çok güzel ama 'Dalgaların Üzerinde'yi de çalmalısın. Onu çok severim. Bir gün büyük bir partide dans etmek istiyorum."

"Güzel bir elbise giyecek misin?"

"Evet, sulu ipek pembe tafta bir elbise," dedi ve parmaklarını boğazının çukuruna sürterek gülümsedi. "Kulaklarımda ve boynumda da elmaslar olacak."

Arturo başını çevirip ona baktı. "Sana elmas almayı düşünebilirdim, ama hediyelerimden hoşlanmıyor gibisin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Sana verdiğim kolyeyi." Bir tuşa bastı ve sonra notu tekrarladı. "Görünüşe göre onu ucuz bir madalyonla değiştirmişsin."

Elini Valentin'in madalyonuna dolamış, yere bakıyordu. "Mutfakta tavukları kesiyordum, amca. Orada inci takamam," dedi, çünkü madalyonun kutsanmış olduğunu söylemek istemiyordu ve başına korkunç bir kötülük gelmesin diye onu çıkarmaktan korkuyordu.

"Hayır, sanırım olmaz."

Yüzü kaskatı kesilmişti ve bu kez piyanodan çıkardığı notalar sert görünüyordu. Parmakları bir aşağı bir yukarı uçarak tuşlara vurmaya başladı.

Bir tutku yaratığı, bir rüzgar gülü, işte Arturo buydu. Babasının da böyle söylediğini duymuştu. Bunu bir iltifat olarak söylememişti ama Alba bu imgeyi cazip bulmuştu. Bir meşe gibi kök salmaktansa, bir yaprağın akıntıya kapılıp sürüklendiği kadar hızlı bir şekilde dönüp kalbine kapılabilmek: bu ona heyecan verici ve övgüye değer görünüyordu.

Yine de onun çılgın enerjisi öfkesinden farklıydı ve notaların altında yükselen bu karanlık, keskin öfke, hoşuna giden bir şey değildi.

Arturo'nun elleri tuşların üzerinde hareketsiz kaldı. Oda sessizdi. Alba'nın bedeni de piyano teli kadar gerilmişti; Arturo'nun hızla değişen ruh hali Alba'yı endişelendiriyordu.

"Sen yetenekli bir çalgıcısın amca," dedi Alba'nın düşüncelerine giren kara bulutları dağıtmak için. "Şehirde seni çok seviyor olmalılar."

"Sanırım öyle," dedi adam. İltifat istenen etkiyi yaratmış gibiydi. Yüzü rahatlamıştı. İnsanların şehirden bahsetmesini, sokaklarını ve manzaralarını anlatmasını severdi.

"Özlemiş olmalısınız, eminim. Oradaki tüm insanları, partileri ve-" *Ve sevgilin*, diye düşündü. Konuşmamak için neredeyse eliyle ağzını kapatacaktı.

"Ve ne?" diye sordu ona meraklı gözlerle bakarak.

Yasadışı ilişkilerden bahsetmemeliydi; annesi böyle şeyleri araştırdığını öğrense dehşete düşerdi. Ama Alba dudağını ısırdı ve onun yanındaki piyano sırasına oturdu. Yumuşak bir sesle konuştu.

"Ve sevdiğin kadın. Birlikte yaşayamadığın kadın. Ailesi senden hoşlanmıyor mu? Bu yüzden mi birlikte olamıyorsunuz? Evli mi?"

Güldü. "Benim hakkımdaki imajın bu mu? Evli kadınları baştan çıkaran bir ahlaksız mıyım?"

"Yakışıklısın ve tüm kadınlar seni hoş buluyor olmalı," dedi. O da görünüşü ve cazibesi hakkında iltifat edilmesinden hoşlanıyordu ve sözlerinin dudaklarından bir kahkaha daha çıkaracağını biliyordu.

"Evli olanlar bile mi?" diye cevap verdi.

"Evet. Söz konusu hanımefendi güzel olmalı ama kocası korkunç biri olmalı. Sizi tanısa sokakta tabancayla kovalar."

"Çok kötü bir hayal gücün var."

"Doğru mu tahmin ettim?" diye sordu.

Arturo öne eğildi, dudakları kızın kulağına yaklaştı. "Sana söylemeyeceğim."

Gözlerini indirdi. Arturo'nun kirpikleri hançer gibi uzun ve keskindi ve gülümserken ağzının eğimi en hoş portreleri oluştuyordu.

"Kötü olan sensin," dedi ve sırayla gülümsedi. "İtiraf et! Günahlarını ve çılgınlıklarını duymak istiyorum."

"Hayır."

Adam aniden ona baktı, gözleri ciddileşmiş, gülümsemesi azalmıştı.

"Diyelim ki gerçekten günahkârım, o zaman ne yapardın Alba? Benim hakkımdaki düşüncelerin çok önemli. Bunun azalmasını göze alamam," dedi.

Yürek parçalayan bir hüznle konuşuyordu ve melankolik ifadesi, çekici güzel görünümünü hipnotize edici bir şeye dönüştürdü.

"Söyleyeceğin hiçbir şey hislerimi değiştirmez," diye cevap verdi, onun alçak ve kederli tonuna uyarak.

Yüzlerinin yakınlığı ve vücutlarının açısı öylesine fazlaydı ki, başlarını bir kez eğdiklerinde nefesleri birbirine karışabilirdi. Nabızı bir kuş gibi çırpınıyordu ve kanında gerçekten de kötü bir şeyler olduğunu çok iyi biliyordu.

"Belki de," dedi ve gözlerinde şimşek kadar hızlı ve vahşi, tehlikeli bir heves parladı, ama bakışlarını bir kez daha indirdi.

Arturo bir kedinin çevikliğiyle gerinerek ayağa kalktı. Yine gülümsüyordu, kibarca ve kadın onun bu samimi gülümsemeyi bir maske gibi taktığını fark etti ve şimdi sesi de gizlenmişti, ifadesi gibi düz bir şekilde hoştu.

"Sana sevgilimin adını söyleyeceğim, ama bugün değil," dedi sahte bir neşeyle ve kadın da aynı derecede sahte bir mizahla ona güldü. Neden, oyun oynuyorlardı! Bu sadece küçük bir şakaydı!

Sonra da odadan dışarı çıktı.

Alba elini uzatıp adamın parmaklarının durduğu piyano tuşlarına dokunduktan sonra hızla ayağa kalktı, eteklerini fırçaladı ve dışarı koştu. Havaya ihtiyacı vardı. Nefes alması gerekiyordu. Nehrin kıyısına ulaşana kadar koştu ve orada tökezleyip çimlerin üzerine uzandı.

Nehrin kenarında, yeşil bir yatağın üzerinde, ağaçların dalları arasından süzülen güneş ışığına bakarak sonsuz bir süre boyunca dinlendi. Orada öylece yattı, titreyerek iç çekti ve gözlerini kapattı.

Düşünceleri vahşi ve sınırsız bir şekilde Valentin'e geri döndü. Onun öpücüğünü ve sert ellerinin yanağına yaptığı baskıyı hatırladı. Onun gibi bir adamdan hoşlanacağını hayal bile etmemişti. Her zaman zarif bir erkek, kültürlü bir erkek, daha çok Arturo Amca'ya benzeyen bir erkek istemişti.

Bir an için, piyanonun başındayken başını pervasızca öne eğdiğini ve onu öptüğünü hayal etti.

Gözlerini kocaman açtı.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve endişeyle Piedras Quebradas'a doğru baktı.

Mutfağa geri koşmalıydı. Bunu yapmazsa annesi çok kızacaktı. Ama Luisa'nın gözlerinin içine bakıp günahkâr doğasını fark etmesinden korkuyordu. Otlar elbisesini lekelemişti ve güneş alçalmaya başlamıştı.

Eteklerini savurarak oturma odasına koştu, annesi elinde iğneyle bir kumaş parçasının üzerine eğilmişti. Kız kardeşi Magdalena da bir şeyler dikmekle meşguldü. Lola ve Moisés annelerinin ayaklarının dibinde bir çift tahta atla sessizce oynuyordu. İkizler piyanoda gam çalışıyorlardı.

Bu büyüleyici bir evcilik gösterisiydi. Hemen oturdu ve Valentin'in ona verdiği mendili işlemeye başladı. Mendili ona geri hediye etmeyi düşünmüştü. İğnenin düzenli çalışması onu rahatlattı ve annesinin bakmasına fırsat vermemek için gözlerini aşağıda, işiyle meşgul tutmayı başardı.

"Daha önce nereye gittin?" diye sordu annesi.

"Yürüyüşe, nehir kenarına," dedi Alba basitçe.

"Uzun süre dışarıdaydın." "Öyle miydin?"

Annesinin ağır bakışlarını hissetti ama Alba başını kaldırmadı. Yalnız olsalardı, daha derinlemesine sorgulanabileceğini hissetti. Ama etrafı kardeşleriyle çevrili olduğu için Alba kendini sessizlikle korumayı başardı. O gece uyumakta güçlük çekti. Yatakta dönüp duruyor, yastıkları yeniden düzenliyor, onlara sıkıca sarılıyor ve sonra itip kakıyordu. Karanlıkta sırt üstü yattı. Perdelerin arasından bir ay ışığı süzüldü ve Alba başını pencereye doğru çevirdi.

Ancak odasına süzülen ışık tuhaftı. Kaşlarını çatmasına neden olan yeşilimsi bir tonu vardı. Pencereye doğru bir adım attı ve perdeleri çekiştirerek dışarı baktı.

Işık aydan gelmiyordu. Sanki biri dallarının arasına bir fener asmış gibi, karabiber ağaçlarından birinden aşağıya süzülüyor gibiydi. Bir fenerin ışığından farklı olarak, bu yeşilimsi parıltının bir kaynağı yoktu - dağınıktı, sis gibi tam olarak tespit edilmesi zordu. Aslında o kadar silikti ki neredeyse hiç görünmüyordu ve Alba bir an için bunun bir göz yanılması olduğunu düşündü.

Yine de Alba ona baktıkça sis birleşiyor, rengi güçleniyor, soluk bir yeşilden zümrüt tonuna yakın daha parlak bir tona dönüşüyor gibiydi. Şimdi ağaç dallarında titreyen ve bir kor gibi yanan bir küreye benziyordu.

Fantazmagorik ışık Alba'ya hastalıklı eti, çürümeyi ve ayrışmayı düşündürdü. Bu tuhaf ışığı tanıyarak pencereden geri çekildi. Kendisi hiç görmemişti ama büyürken adını koyacak kadar çok duymuştu: Bu, penceresinin dışındaki bir cadının parıltısıydı, iğrenç, devasa bir ateşböceği gibi.

Işık topu uzun, acıklı bir çığlık attı, baykuşunkine benzeyen bir uluma. Baykuşları hayatı boyunca duymuştu, ötüşlerini ve kanat seslerini biliyordu ama bu farklıydı.

Biber ağacının dalları, sanki büyük bir ağırlık tarafından bastırılmış gibi sarktı.

Pencereden uzaklaştı, bir eli boynunda asılı duran madalyona sıkıca sarılmıştı. Parıltı güçleniyor gibiydi.

Odasında zümrüt tonları, uzun parmaklar gibi ona doğru uzanarak zeminde süzülüyordu.

Alba daha önce hiç hissetmediği bir korku hissetti. Dehşet boğazını bir kaplan kadar şiddetli bir şekilde tırmalıyor, en yumuşak çığlıkları bile atmasını engelliyordu ve kalbi o kadar hızlı atıyor, nefes alış veriş i o kadar şiddetle hızlanıyordu ki baş ı dönüyor ve neredeyse bayılacak gibi oluyordu.

Tökezleyerek kapısına dayanmayı başardı ve beceriksiz elleriyle kapı kolunu pençeledi. Bir an için gözleri öylesine parlak bir yeşille doldu ki, sanki güneşe ya da yakıcı bir aleve bakıyor gibiydi.

Alba kapıyı zorlayarak açmayı başardı ve tökezleyerek koridora çıktı. Gözlerinin önünde yeşil lekeler dans ediyordu ve ellerini kapıya çarparak annesinin odasına doğru koştu.

"Ne oldu?"

"Dışarıda bir şey var," dedi.

Alba'nın annesi kapıyı açtı. Sağ elinde, içinde yarı yanmış bir mum bulunan pirinç bir oda çubuğu tutuyordu.

Annesi başka bir soru sormadan Alba, "Benimle gelmelisin," dedi.

Onu kolundan çekti ve olabildiğince hızlı gittiler, ama Alba'nın odasının kapısında durduklarında her şey gölgeler içindeydi.

"Buradaydı," dedi Alba ve pencereyi işaret etti. "Ağaçların arasında. Orada süzülüyordu. Beni uyandırdı. Çığlık attı."

"Baykuş mu?" diye sordu annesi.

"Hayır, ama bir baykuş gibi gürültülüydü. Parlıyordu. Yandı."

Pencereden dışarı baktılar. Ağacın dallarını titretecek bir rüzgâr, ağaç tepelerinden gelen bir fısıltı yoktu. Ay bulutların ardına gizlenmişti. Dışarısı o kadar karanlıktı ki, birinin elinde fener olsa bile ağaçları görmek zor olabilirdi.

"Bir kâbus gördün," dedi annesi.

"Gerçekt i. O bir cadı. Bizimle alay ediyor," dedi Alba soluk soluğa, kelimeler karmakarış ıktı.

Annesi iç çekti. "Alba, sana saçma sapan konuşma demiştim. Eğer hizmetçiler ya da çocuklar seni duyarsa-"

"Ama dışarıda bir yerde bir şey var," diye ısrar etti Alba. "Tadeo'yu aldı." "Tadeo muhtemelen haydutlar tarafından kaçıırıldı."

"Hangi haydutlar? şimdiye kadar onu geri getirmişlerdir. Bir cadı onu öldürdü ve kalbini yedi."

"Sus," dedi annesi sert bir sesle ve bileğinin sert bir hareketiyle perdeleri sıkıca kapattı. "Bir rüya gördün."

"Bu doğru. Bu gece bir pencereden girip küçüklerden birini alabilirdi."

"Kes şunu," diye emretti annesi. Gözleri çelik gibi bir öfkeyle kısılmıştı.

Alba gözlerini dikmiş annesine bakıyordu. Sabit eliyle tuttuğı mumun ışığı, iri kemikli yüzünün çukurlarını ve çizgilerini derinleştiriyordu.

"Bu şekilde yaşamının kolay olduğunu mu sanıyorsun Alba? Ben dul bir kadını. Bir oğlumu kaybettim. Borçlar ve talihsizliklerle dolu bir çiftlikte küçük çocuklarıma bakmak ve onlara hem annelik hem de babalık yapmak zorundayım. Tanrım, Alba, öyle sabahlar oluyor ki yatağımdan kalkacak gücü kendimde zor buluyorum.

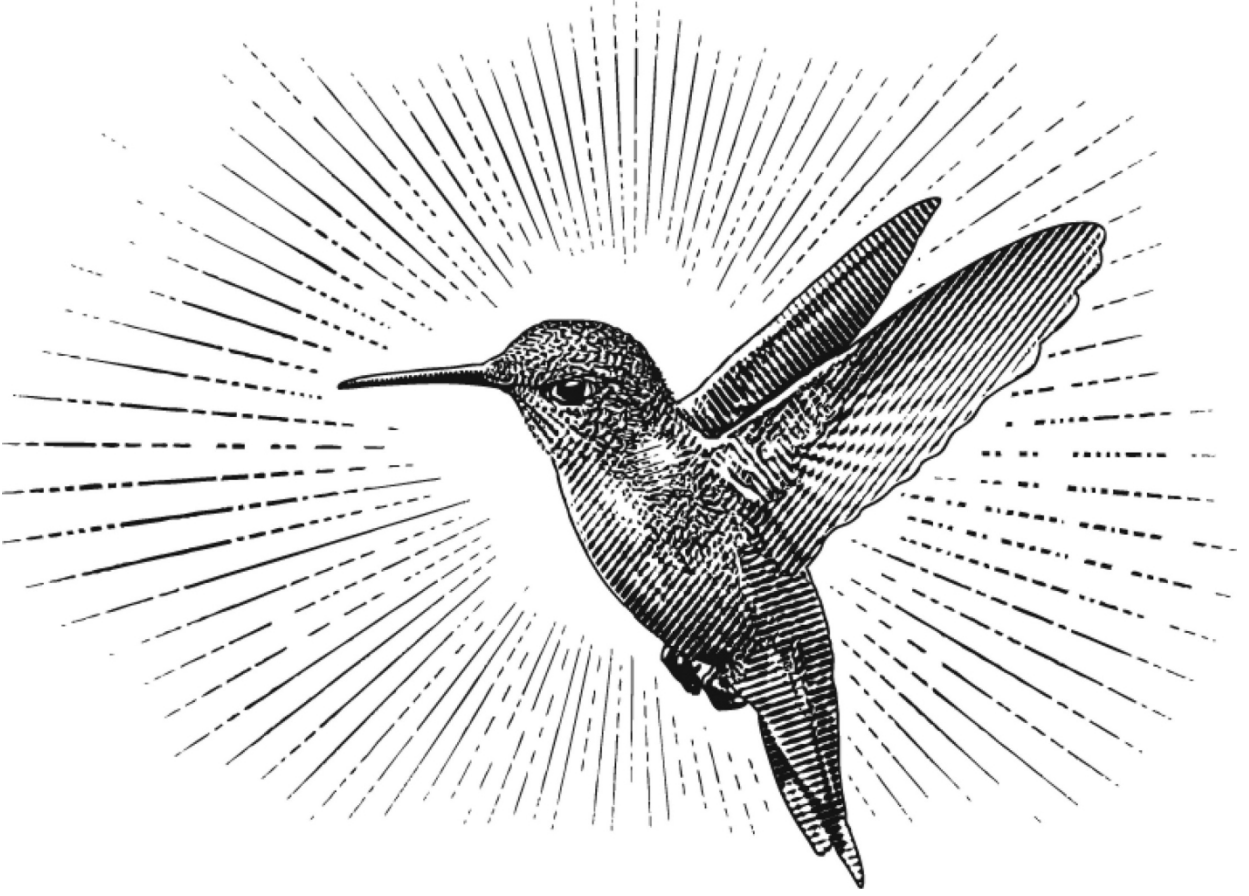
"Bana yardım etmiyorsun. Sen sorumluluklarından kaçan ve zamanını hayal kurarak geçiren tembel bir çocuksun. Hayaletleri ve cadıları düşünmeye gücüm yeter mi sanıyorsun? Belki edebilirsin. Saçlarımla ve elbiselerimle uğraşmak için mutfaktan kaçırıyorsun. Ben yapamam!"

Alba başını salladı ve yere baktı. Annesinden ne sempati ne de cevap alabilecekti. Amcası da herhangi bir teselli sağlayamazdı. Onlar lanetlere ya da büyücülere inanmazlardı. Onun gördüklerini göremezlerdi, dünyevilikleri onları korumuştı.

Annesi iç çekti. Bir elini Alba'nın yanağına bastırdı. "Üzgünüm, Alba. Hepimiz çok yorgunuz. Git uyu."

Alba gözlerini yerden ayırmadı. Kapının kapanırken çıkardığı yumuşak iniltiyi duydu. Yavaşça yatağına geri döndü. Siyah bir dikdörtgen, bir boşluk olan pencereye doğru döndü.

1998: 8

FABRİKAYA ADIM ATMAK ölü bir balinanın karnına girip leşinin arasında dolaşmaya benziyordu, çünkü burası bir zamanlar canlıydı ve şimdi yalnız bir kabuktan başka bir şey değildi.

Yuvarlak örgü makinelerinin ince bir toz tabakası altında yattığı çalışma odalarına göz atıldılar. Binanın yeşil duvarları soyulmuş, tezgahların üzerinde duran aletler paslanmıştı. Raflar, çevrenin gri kasvetiyle tezat oluşturan parlak renkli ipliklerin bulunduğu ahşap kutularla doluydu. Eğirilmek üzere bir köşeye bırakılmış bir yığın boyalı elyaf, kırmızının orgiastik bir tonundaydı.

O sabah tuhaf bir hisle uyanmıştı, büyük büyükannesinin alamet dediği, kafatasının arkasındaki o eski kaşıntıyla. Kırmızı lifleri görünce geri çekilmek istemişti; renkteki bir şey açıklayamadığı bir tiksinti duygusunu tetiklemişti.

"Çocukken gerçekten burada mı oynardın?" diye sordu, köşe yerine Noah'ya bakarak.

"Oynadım."

"Pek güvenli görünmüyor," dedi, tavana kuşkuyla bakarak. "Seksenlerde kapandığını mı söylüyorsun?"

"Açık olduğu zamanlarda bile oldukça köhne bir yerdi. İşlerin iyi olduğu yıllar muhtemelen 1940'lardı. Savaş için üniforma üretiyorlardı. Bu fabrikayı ölümden döndürdü ama ondan sonra yokuş aşağı gitti. Carolyn bir süre babamın ya da amcalarımın her şeyi tersine çevireceklerine, fabrikayı yeniden canlandıracaklarına dair hayaller kurdu."

Fabrikayı, devasa, iyi yağlanmış makinelerin çınlama ve çalkalanmalarıyla, dokuma tezgahlarının ritmik takırtı ve tıkırtılarıyla ve öğle yemeği molası için toplanan işçilerin sesleriyle dolu olarak hayal etti.

Kırmızı liflere bir kez daha baktı ve izlendiğine dair nahoş bir hisse kapıldı. Bu günlerde nesi vardı böyle?

Hızlı adımlarla yürüyerek odadan çıktı. Noah daha yavaş bir tempoyla onu takip etti.

"Babam bu işte pek becerikli değildi. Büyük büyükbabam, sevgili Wesley Noah Wingrave, bir köpekbalığıydı. Ama oğulları ve torunları bunu başaramadı. Amcam Roy, zamparanın ve alkoliğin tekiydi, aylık harçlığını nasıl alacağını bilirdi, başka bir şey bilmezdi. Timothy amcam sinir hastası ve daha da beceriksiz. Babam zekiydi ama işinden nefret ederdi. Altmışlı yıllarda birkaç aylığına hippie oldu, bir komüne katıldı."

"Gerçekten mi? Hippie mi?"

"Uzun sürmedi. Carolyn onu buldu ve eve geri getirdi. En büyükleri oydu, mirasçıydı ve kadın onun kaçmasına izin vermiyordu. Geri döndü, evlendi, beni doğurdu ve benim için büyük bir hayal kırıklığı olmaya devam etti."

Büyükannem. Annemle babam ölmeden kısa bir süre önce bizi Vermont'a taşıyıp organik gıda dükkânı gibi bir şey açmak istedi. Carolyn bu fikirden nefret etti elbette. Bunu düşünmesini bile yasakladı."

Uzun pencereleri olan uzun, boş bir odanın ortasında duruyorlardı. Camlardan ikisi renkli camlarla değiştirilmişti: sarı ve yeşil. Eğildi ve camlardan birine baktı. Dışarıdaki dünya zümrüt rengine büründü.

"Annen nasıl biriydi? O da bir zamanlar hippy miydi?"

"Hayır. O bir Cushing'di, Cushing Fabrikası'ndan. Büyükannem evlilikler konusunda her zaman stratejik davranmıştır. Biriyle soğuk para için evlenirsin, aşk için değil. Annemle babam yan yana iki güzel arsaya gömülmeden önce birlikte çok sefil yıllar geçirdiler. Bu bir aile geleneğidir, bilirsiniz, katlanamadığınız biriyle birlikte kalmak."

Önce yıpranmış döşeme tahtalarına, sonra da ona baktı. "Annenle baban nasıl öldü?"

"Garip bir kaza. Bir kamyon şoförü kalp krizi geçirdi ve üzerlerine sürdü," dedi basitçe.

"Sen kaç
yaşındaydın?" "Sekiz
yaşındaydım."

"Çok üzüldüm."

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin," diye cevap verdi ve bir an için ona kızdığını düşündü, ama bu, adamın ham taraflarını gösteren kayıtsızlık kaplamasının bir kenara sıyrılmasıydı. Omuz silkti. "Her neyse, ondan sonra büyükannem ve büyükbabamın yanına taşındım. Sonra büyükbabam öldü ve şimdi Carolyn'le ben kaldık."

Carolyn. İsim tükürülmüştü, aslında söylenmemiştii. Noah sırtarak ellerini ceplerine soktu.

"Büyükbabanla iyi geçinir miydin?"

Sırıtiş hâlâ dudaklarında dans ediyordu ama bir nefes aldı ve ağzının kenarları titredi.

"İyiymi sanırım. Yaşlı insanlar tarafından büyütölmek komik. Konuştukları tek şey geçmiş. Ne kadar iyi olduğunu, ne kadar özlediklerini. Sanırım bu yüzden Betty'nin gelip benimle konuşması hoşuma gidiyordu.

Büyükbaba. Beni biraz korkutmuş olsalar da en azından hayalet hikâyelerinden bahsediyorlardı. Bu farklı bir şeydi. Çoğunu hala hatırlıyorum. Bir tanesini dinlemek ister misin?"

"En korkuncu hangisiydi?"

"Anya Martin'in hikâyesi olmalı. Gizemli bir şarkı sesi tarafından okyanusa çekilen ve boğulan bir kızdı. Glass Cove'da onun hayaletinin dolaştığını söylerler. Özellikle korkunç bir hikaye değildi. Sanırım çocuk olduğu için beni anlattıkları diğer hikâyelerden çok daha fazla korkuttu."

Noah kirli sarı cam bölmeden dışarı bakmak için onun yanına eğildi.

"Ateşin önünde oturup hayalet hikâyeleri anlatmaları biraz ürkütücüydü. Carolyn bundan nefret ederdi ama ben çoğunlukla hoşuma giderdi. Beni rahatsız eden tek şey Kara Liste'ydı."

"Neydi o?"

Gözlerini pencereden ayırdı ve dik durdu. "Gel benimle bir kahve iç. Sana anlatırım."

"Bana bu binada bir hayalet gördüğün zamanı anlatacağınızı söylemiştin."

"Onu da kahve içerken anlatırım," dedi neşeyle.

Binadan çıktılar, içeri girdikleri kapıyı kilitledi ve Temperance Landing'e doğru yola koyuldular. Ana cadde üzerinde bir kahve dükkânı vardı - P. Jessup's Java Hut; parlak sarı harflerle yazılmış logosu sanki altmışlı yıllarda tasarlanmış ve hiç güncellenmemiş gibiydi ve sınav sezonunda öğrencilerle dolup taşıyordu. Ama yazın burası, ziyaret ettikleri fabrika kadar ıssız görünüyordu. Normalde özel ders hizmetlerinin ya da yerel etkinliklerin reklamını yapan ilanlarla kaplı olan panoda, kütüphanedeki çocuklar için bir okuma kulübünü tanıtan tek bir kâğıt vardı.

Pencere kenarına oturdular. İçerideki mobilyalar ve dekor da, bu mekâna giren öğrencilerin "kazı" ve "harika" diyecekleri ve sarı-turuncu duvar kağıdını iğrenç yerine modaya uygun ve canlı bulacakları zamanlardan kalma saykodelik bir çeşitlilikteydi.

"Büyükbabam Kara Liste yüzünden Bermuda Şeytan Üçgeni yakınlarında yaşadığımızı düşündü. Bir çeşit hatıra defteriydi. Betty ve benim

Büyükbaba kayıp insanların çetelesini tutardı. Sadece Temperance Landing yakınlarındaki insanların değil, tüm New England'daki insanların."

Büyükbabası şeker dağıtıcısına umarsızca vururken, o da bir kaşık şekeri dikkatle ölçtü. "O liste ne kadar uzun? Bahse girerim her yıl kaçan insanlar ve işlenen suçlar arasında yüzlerce kayıp vardır," dedi kahvesini yudumlarken.

"Listenin belirli kriterleri vardı, yani sıradan bir genç kaçağı gibi görünüyorsa ya da bir suça işaret eden bir şey varsa diskalifiye edilirdiniz. Belli bir tekinsizlik unsuru olması gerekiyordu. Sanırım Betty böyle tanımlıyordu."

"Nasıl tekinsiz?"

Noah omuz silktilti. "Bilmiyorum. Hikâyeler tuhaftı. İnsanın tüylerini diken diken ediyordu."

"Bana bir örnek ver."

Başını arkaya eğdi ve parmaklarını masaya vurdu.

"Vermont'taki Jean Welden. Kırklı yıllarda Bennington Koleji'nde öğrenciymiş. Yürüyüşe çıktı, insanlar onu patikanın bir köşesinden dönerken gördü ve sonra ortadan kayboldu. Ya da altmışlı yıllarda Warhol'un Fabrikası'nda çalışan Harvard öğrencisi Danny Williams. Rockport'taki evine dönmüş, gezmek için annesinin arabasını ödünç almış ve bir daha hiç görülmemiş ama kıyafetleri okyanus kıyısında bulunmuş. Onları en çok ilgilendiren hikâyeler bunlardı, Massachusetts'te olanlar ve Temperance Landing'e ne kadar yakın olursa o kadar iyi."

"Temperance Landing yakınlarında kaç tane kaybolma olayı oldu?"

"Hepsini hatırlamıyorum. Modern zamanlarda beş, belki altı? Birkaç yüzyıl öncesine dayanan vakalar da vardı. Susan King, en çok hatırladığım kişi. 1960'larda Temperance Landing'de yaşıyordu. Felç geçirmişti ve ancak bir baston yardımıyla yürüyebiliyordu. Evine hapsolmuştu. İki hemşire ve yeğeni ona göz kulak oluyordu.

"Bir sabah hemşirelerden biri vardiyasına hazır bir şekilde gelir. Yemek masasının üzerinde bir çaydanlık ve sıcak bir fincan çay olduğunu görür. Ama Bayan King evin içinde değil. Yaşlı kadın bastonsuz yürüyemediğinden ve ayakları yavaş olduğundan ve çay bardağı hala sıcak olduğundan, hemşire

çok uzağa gitmiş olamayacağını düşünerek evin dışına bakar. Ama orada değildir ve bir daha da ortaya çıkmaz. Geride bıraktığı tek şey bir fincan çay."

"Karalama defterine ne oldu? Baktığım gazetelerde göremedim. Büyükkannen onu başka bir yerde mi saklıyor?" diye sordu.

"Ona ne olduğunu bilmiyorum. Belki Benjamin Hoffman saklamıştır. Onunla konuştunuz mu?"

"Hayır, eski editörüne ulaşmaya çalışıyorum."

"Eğer ondaysa, onda kalabilir. Ürkütücüydü. Her neyse, hâlâ ürkmedin mi?"

Beyaz panjurları ve sıcacık mutfakıyla New England evini hayal etti ve orada, masanın üzerinde, bir fincan çay tabağının üzerinde oturuyordu ve içecek kimse yoktu. Bu görüntü, pulp dergilerinin kapaklarında yer alan herhangi bir iskelet ya da iğrenç canavardan daha rahatsız ediciydi, çünkü göze çarpan şey kötülüğün varlığı değil, bir şeyin yokluğuydu.

"Kaybolmalar kulağa başsız atlı hikâyelerinden daha ürkütücü geliyor."

"Kesinlikle başka bir ürkütücü seviye," diye kabul etti. "Ama sanırım Betty

Büyükbabam da bu tür hikâyelerden keyif alırdı."

"Belki de onlara söylemek zorunda olduklarını hissettiler. Unutulurlarsa tehlikeli olur," dedi ve son günlerinde Piedras Quebradas hakkında saçmalayan büyük büyükannesini düşündü. Minerva'nın kulağına fısıldanan eski bir sır. Daha önce hiç tam olarak anlatmadığı bir hikâyenin sonu.

Noah ona merakla baktı. "Tehlikeli mi?"

"Her peri masalının içinde bir mesaj gizlidir, senin anlayacağın bir kıssadan hisse. Belki de değildir," dedi Minerva, masanın ahşap yüzeyinde bir düğümün izini sürerek.

Gözlerini ona dikti ve gülümsedi. "Beatrice Tremblay'ın yazılarında gizli bir mesaj olduğunu düşünüyor musun?"

"Muhtemelen tüm yazarların eserlerinde gizli bir mesaj vardır," dedi ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. Huzursuzlanmaya başlamıştı.

Kollarını kavuşturdu. İnsanlarla konuşmayı pek sevmezdi. Kitaplardaki karakterleri anlayabiliyordu ve karmaşık akademik

Kağıtlardaki argümanlar sorun değildi. Ama insanlar... onlar tam olarak çözemediği bir bulmacaydı. Başkalarıyla çok fazla konuşmak ona zarar veriyordu.

Ayrıca, onun kendisini her zaman geren bir tip olduğunu düşündü; soru sormayı, bir perdeyi kaldırıp altından bakmayı seven biriydi. Hapsolmuştu; masa çok küçük geliyordu. Temiz hava almak için dışarı çıkmak istiyordu ama bunu söylediğinde insanlar hep yanlış anlıyordu. Sinirlendiğini ya da onu sıktıklarını sanıyorlardı.

Bir de sabahtan beri içini kemiren bir his vardı. Alamet. Belki de sinir krizi geçiriyordu. Lanet olası ölü fare kesinlikle sinirlerine yardımcı olmamıştı ve büyücülükle ilgili o kitap ve başıboş vahşi düşünceleri endişeden başını döndürüyordu. Çay kaşığını kavradı, sonra bıraktı ve itti.

"Ne?" diye sordu, kahkahası boğazında fokurduyordu.

"Bana fabrikadaki hayaletten bahsetmedin," dedi, çünkü onun gerçekten ne düşündüğünü bilmesini istemiyordu.

Öne doğru eğildi ve dirseklerini sehpayaya dayadı. "Bir keresinde dışarıda duran birini gördüm. Tulum giymiş, kasketli genç bir adamdı ve pencereden bana bakıyordu. Beni korkuttu. Ona bağırarak için dışarı çıktım ve izinsiz girdiğini ve polis çağıracağımı söyledim. Ama dışarı çıktığımda gitmişti."

"Bu pek de hayalet hikayesi sayılmaz. Fabrikada gizlice dolaşan başka biri de olabilirdi."

"İyi bir hikaye olduğunu söylemedim."

"Fabrika çok üzücü," dedi ve elindeki kahve fincanını dikkatle dudaklarına götürdü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Köhne ve kapalı olması. Büyükannen orayı özlemiyor mu?"

"Onu duydun, kemiklerini yüksek teknolojili bir merkez yapacakmış," dedi küçümseyerek. "Maddi sıkıntı içinde olsaydık belki umursardı ama benim ailem her zaman para sorunlarını atlatmayı başardı. Son derece zenginiz."

"Ve ona ne olacağı da umurunuzda değil."

"Sesinizde bir sitem mi seziyorum?" diye cevap verdi, ama sesi memnun gibiydi.

"Hayır."

"Biliyorsun, Thomas Murphy hayalet hikâyelerini severdi." "Öyle mi?" Minerva ona ilgiyle bakarak, "Öyle mi?" dedi.

"Evet. Sevdiğini bildiğim tek şey buydu. Bir keresinde hayaletlere inandığından bahsetmişti. Ya da hayalet hikayeleri derliyordu. Bilmiyorum, çalışkan bir tipti, muhtemelen yığınların yanında uyurdu."

"Pek takılacağın biri değildi." "Hayır."

Başını salladı ve gülümsedi.

Thomas Murphy'nin de kendisi gibi olduğunu düşündü. Sessiz, çalışkan, gece kulüplerinden çok kütüphanede rahatça dolaşan bir adam. Kayıp Thomas Murphy. Fark edilmeyen, göze batmayan Tom. Minerva çenesini elinin arkasına dayadı ve düşünceli bir şekilde Noah'ya baktı.

"Neden Püriten Yeni İngiltere'de Din dersine yazıldın?" diye sordu.

"Seçmeli bir derse ihtiyacım vardı ve sabah erken değildi. Ayrıca danışmanım tavsiye etti. İlk sınavda çok kötü bir performans gösterdikten sonra Thomas'ı öğretmenim olarak seçtim. Carolyn dersleri geçmem konusunda kararlı, bu yüzden sanırım bu yolda tökezlemeye devam edeceğim.

derece."

Bir tutam ciddiyetsizliğine rağmen Noah eğlenceliydi. Alaycılığı, normalde kızın sinir bozucu bulabileceği kenarları yumuşatmaya yarıyordu. Kadın ona gülümsedi.

Kahvelerini bitirdiler ve Minerva bıraktığı filmi almak için yan kapıya gitti. Noah onu kampüse geri götürdü.

"Yarın uğrayıp arşivdeki başka şeylere de bakmak ister misin?"

"Elbette," dedi. "Öğlen uygun mu?"

"İyi olur."

Arabadan inmek üzereydi ki adam tekrar konuştu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Akademisyen olmak istediğini hep biliyor muydun?"

"Evet, sanırım öyle. Bugünlerde pek öyle hissetmesem de. Bazen anlamsız geliyor. Neden çoktan ölmüş bir insan hakkında altı kişinin okuyacağı makaleler yazayım ki? Bunun dünyaya nasıl bir faydası olabilir ki? Daha pratik, daha elle tutulur bir şey yapıyor olabilirdim."

"O zaman neden devam ediyorsun?"

Ona hazır bir cevap vermeyi düşündü ve başını eğip kucağına baktı. Bunun yerine ciddiyetle konuştu.

"Bunun romantizmi. Sanki gizli, tutkulu bir aşk ilişkisi yürütüyormuşsun gibi. Biri hakkındaki her ayrıntıyı, her kelimeyi ve düşünceyi biliyorsunuz. Yazılarına baktığınızda, bir cümle parçasına ya da bir cümle öbeğine bayılıyorsunuz. Sanki zamanın sisleri arasından biri uzanıp elinize dokunuyor gibidir."

Başını kaldırıp ona baktı, sözlerini tuhaf ya da sadece kafa karıştırıcı bulup bulmayacağını merak ediyordu. Ama onun gözünü korkutmak yerine ilgisini çekmiş görünüyordu.

"Biri bana üniversiteyi böyle açıklasaydı, belki daha fazla çaba sarf ederdim," dedi.

"Gerçek dünyada insanları fark etmeyi zorlaştırıyor. Arkadaş edinmek falan zorlaşıyor."

Tüm varlığını oluşturan kitapları ve kağıtları sadakatle koruyan Ledge House'a baktı.

"Müzik," dedi.

"Pardon?"

"Geçen gün eğlenmek için ne yaptığımı sormuştun: Müzik dinliyorum." "Ne tür?"

"Sana bir CD yazacağım," diye söz verdi.

Arabasıyla uzaklaşırken el salladı. O da el sallamak yerine sırt çantasının askılarını tuttu. Sonra aceleyle merdivenleri çıktı ve yatakhane'nin anahtarını çıkardı.

Sırt çantasını bir kanepenin üzerine bıraktıktan sonra arka verandayı kontrol etti ve kedinin dışarıda bıraktığı yemeği yemediğini gördü. Normalde Karnstein'in gelmesini beklerdi ama o sabah acelesi vardı.

Tabağı içeri taşıdı, sonra doldurulmuş kütüphane kuşlarının gölgesine oturdu ve bilgisayarını açtı. Kafatasının arkasını tırmalayan o rahatsız edici, nahoş his hâlâ vardı ama kahveden sonra hafif bir zonklamaya dönüşmüştü.

Ginny'nin çizimlerinden aldığı resimlere baktı. Onlara bakarken, Thomas'ın karalamalarıyla taşıdıkları benzerliklere bir kez daha çarpıldı. Onları yan yana dizdi ve *A History of Witchcraft Lore*'u açarak cadı işaretleriyle ilgili bölüme göz attı. Ortaçağ İngiltere'sinde büyücülük üzerine aldığı kitapta da bu sembollerden ve diğer korunma yöntemlerinden bahsediliyordu.

Kurutulmuş kediler çatı aralarının ve zeminlerin altında bulunabiliyordu ve genellikle fare avlıyormuş gibi poz veriyorlardı. Margaret Howards, kedilerin şans getirici olarak ya da büyü ve salgın hastalıklardan korunmak için kurban olarak kullanıldığını belirtmektedir.

Parmağı sayfa boyunca kaydı. *Yazılı tılsımlar genellikle ahşaplar arasındaki boşluklarda bulunur. Bazen de şişelerin içine yerleştirilip duvarların arkasına saklanmış olabilirler. Kırmızı yüne sarılmış demir bir çivinin de cadılara karşı koruma sağladığı düşünülürdü. Bu tılsımların yapımında önemli miktarda ritüel kullanılmış olabilirdi.*

Ginny temelde, sorunlarıyla başa çıkmalarına yardımcı olması için "kurnaz insanlara" danışmış olabilecek dört yüzyıl önceki insanları taklit ediyordu. Ginny kötülüğü uzaklaştırmak için çizimlerinde tekrarlayan desenler yaratarak bir tür halk büyüsü yapıyordu. Elbette Betty bu tür bir davranışı anlayamazdı ama büyü pratiği bağlamında son derece mantıklıydı.

Minerva masasında oturmuş, notları üzerinde çalışıyordu. Ledge House'un içi sıcaktı ve pencereleri açarak o günkü üçüncü fincan kahvesini yudumladı. Annesi sıcak içeceklerin sıcak günlerde insanı serinlettiğini söylerdi. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama yine de kahvesini içerken annesine bir e-posta yazdı, ilerlemesini vurguladı, herhangi bir sorunu geçiştirdi ve neşeli bir notla bitirdi.

Gece çöktüğünde arka kapıyı açtı ve kediye çağırdı. Kapının eşiğinde durdu ve kollarını kavuşturup bekledi. Kedi gelmedi.

Yapması gereken işler vardı, el fenerini aldı ve panoyu taşıdı. Briar's Commons'tan geçen yolu takip ederek Briar Hall'a doğru ilerledi. Yatakhane çoğunlukla gölgeler içindeydi. Fuayede geceleri otomatik olarak yanan bir ışık vardı ve kullanımda olan tek katta - Conrad'ın katında - otomatik ışıklar vardı, ancak evin geri kalanı enerji tasarrufu için karanlık kalıyordu.

Conrad'ın kapalı kapısının önünde durakladı. İçeride görünmüyordu. Merdivenlerden aşağı indi, her katı ve ortak alanları inceledi. İş bittiğinde, panosundaki listeyi kontrol etti ve saati ve tarihi yazdı.

Briar Hall'un önünde dururken, birinin onu izlediğini hissetti ve başını kaldırdı. Sağında, kepenkleri indirilmiş ve tadilat bekleyen Joyce Evi vardı. Orada kimse yoktu. Önünde Briar'ın Ortak Alanı ve ağaç kümeleri vardı.

El fenerini kaldırdı ama ışık huzmesi olağan dışı hiçbir şey göstermiyordu. Minerva kaşlarını çatarak bir dakika bekledi, onu rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştı, sonra başını salladı ve ileriye doğru adım attı.

Gece, günün rahatsız edici sıcaklığını kovalayan serin ve hoş bir havaya bürünmüştü ve o akşam üç saat boyunca çalışmıştı. Vizitelerini bitirir bitirmez belki bir saat daha çalışabilirdi.

Bir dala basıp ağırlığıyla onu kırarken gülümsedi. Arkasında biri patikada bir çakıl taşı tekmeledi.

Elinde fenerle arkasına döndü.

"Merhaba?" dedi.

Yol boştu. Hafif bir esinti ağaçların dallarını hışırdatıyordu. Omuz silkip patikada ilerlemeye devam etmeden önce boynunu bükerek feneri sabit tuttu.

Altı adım attı ve sonra yere vuran bir ayakkabının ağırlığını duydu.

Minerva hızla arkasını döndü. Yine izlendiği hissine kapıldı. Yine kimseyi göremedi. Minerva hızını artırdı. Bu

Briar's Commons'a giden yol çok uzun değildi. İnsanlar bu yolu tam da bu nedenle kullanıyordu: kestirme bir yol olarak. Yine de şimdi farklı görünüyordu, sanki uzatılmış gibiydi.

Minerva bir elinde el feneri, diğerinde pano ile hızlı adımlarla yürüyordu. Şimdiye kadar yatakhanesinin yanından çıkmış olmalıydı, bundan emindi. Bu yolu her gün takip ederdi. Neredeyse gözleri bağlı bile yürüyebilirdi.

Yine de yol uzayıp gidiyordu; ağaçlar bitmeyen bir yeşil deniziydi. Çamların tepeleri daha yüksek görünüyordu, gölgelik ay ışığını engelleyen abanoz bir kapak gibiydi ve elindeki el feneri sadece zayıf bir ışık damlası sağlıyordu. Sanki bu hareketle daha parlak olmasını sağlayabilirmiş gibi feneri salladı.

Cadılar seni kandırır, büyük büyükannesi böyle söylemişti. Bir uçuruma yuvarlanana kadar yanlışı yolu takip ettirirlermiş.

Başını iki yana salladı.

Arkasından ayak sesleri geliyordu. Omzunun üzerinden baktı ama hâlâ kimse yoktu.

Yine de takip ediliyordu. Yakıcı, ısrarcı bir bakışın kendisine sabitlendiğini hissetti.

Minerva patikadan aşağıya doğru koşarken arkasında da biri koşuyordu. El feneri titreyen bir ateş böceği gibiydi, ileride ne olduğunu görmeye çalışırken neredeyse hiçbir işe yaramıyordu.

Yolun bir dönemecini dönerken ayağı bir ağacın çıkıntılı köküne takıldı ve tökezleyerek yere düştü. El feneri elinden kaydı ve yuvarlanarak uzaklaştı.

"Kahretsın!" diye bağırdı.

Bir el omzuna yerleşti ve boğuk bir çığlık attı. Geri çekildi, ellerini çılgınca savurdu, kendisine uzanan her kimse onu uzaklaştırmaya çalıştı, ta ki sırtını bir ağacın gövdesine çarpana ve bir adam konuşana kadar.

"Minnie," dedi adam.

Başını kaldırıp Conrad'ın yüzüne baktı.

Sanki iki yatakhane arasında birkaç metre yürümek yerine maraton koşuyormuş gibi nefes alıp veriyordu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Sarhoş musun?" diye sordu. "Seni yurduna götürmemi ister misin?"

Kalbi çılgınca atıyordu; kafatasının arkasındaki kaşıntı şimdi davul gibi gürültülü bir zonklamaya dönüşmüştü. Adam eğildi, elleri kızın kolunu buldu ve kız onu itti. Adam ona geniş, kederli gözlerle baktı.

"Hey! Neyin var senin?"

"Beni takip ediyordun, seni sürüngen! Sorun bu!" diye bağırdı ve beceriksizce kendini ayağa kaldırdı.

"Delirdin mi sen? Seni yerde gördüm ve başının belada olduğunu düşündüm."

Düşürdüğü el fenerini kaptı ve panoyu göğsüne bastırdı. Işığı adama tuttu ve bluzunun yakasından aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissetti.

"Ben iyiyim," dedi.

"Sen kafayı yemişsin," dedi adam kesin bir ifadeyle.

Minerva ondan uzaklaştı ve Ledge House'a geri koştu. Bu kez oraya çabucak vardı, verandaya çıktı ve titreyen elleriyle kapının kilidini açtı. İçeri girer girmez telefona doğru koştu ve Hideo'yu aradı. Cevap verdiğinde onun gülümsediğini hissedebiliyordu. Sözüünü kesti.

"Biri beni Briar Hall'dan beri takip ediyor," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Bir öğrenci mi?"

"Belki." Oturma odasında bir ileri bir geri yürüyor, telefonun uzun kablosunu yerde çekiştiriyordu. "Conrad'a rastladım."

"O zaman Conrad mıydı?"

Gözlerini kapadı ve bir elini yumruk yapıp ağzına bastırdı.

"Alo?"

Gözlerini kırıştırarak açtı. "Bilmiyorum. Biri beni Briar Hall'dan itibaren takip etti, düştüm ve sonra Conrad geldi."

"Bak, eğer biri seni rahatsız ediyorsa kampüs güvenliğini arayabiliriz."

Perdeleri kenara çekti ve pencereden dışarı baktı. "Minerva?"

Dışarıdaki ağaçlara bakarken, "Conrad olduğundan emin değilim," dedi. "Geliyorum."

On dakika sonra adam mutfaktaydı. Kadın masaya oturup avuçlarındaki koyu lekeleri incelerken o çay için su kaynatmaya başladı. Tökezleyip düştüğünde onları kirlletmişti.

Önüne bir fincan koyarken, "Çok fazla çay seçeneğiniz yok," dedi.

Kadın ellerini peçeteyle sildi. "Ben kahveyi tercih ederim."

"Şu anda kafeine ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Ne oldu?"

Minerva çay poşetinin ipini çekiştirdi. "Garip bir şey oldu. Kötü bir şey. Uyandım ve içimde bugün bir şeyler olacağına dair bir his vardı. Büyükanнем Alba buna alamet derdi ve önemli bir şey olacaktı gibi bir hisse, bir sarsıntıya kapıldığım zaman olur. Ama bugün farklıydı ve sonra onları göremediğim halde biri beni takip etti. Görünmezlerdi."

"Görünmez mi?"

"Ginny'ye görünmedikleri gibi," dedi, danstan sonra Virginia'nın birinin onu takip ettiğini söylediği olayı hatırlayarak.

"Beni kaybettin."

Minerva fincandaki çay poşetini çıkardı ve kullandığı peçetenin üzerine koydu. "Önemli değil."

"Minerva, saçmalama benimle."

Başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum, Hideo. Birinin beni takip ettiğini sandım. Ama Conrad olduğunu sanmıyorum."

"Tamam, belki de değildir. Yine de kampüs güvenliğine haber vermeliyiz."

"Hayır. Bak, yorgunum," dedi ellerini birbirine sürterek. "Ben... Sanırım anksiyetem yükseliyor, anlıyor musun? Son zamanlarda her şey çok zor. Doğru düzgün yazamıyorum ve yazmazsam danışmanım çok kızacak... çok zor."

Ellerini düz bir şekilde masaya bastırdı. Hideo onlardan birini okşadı.

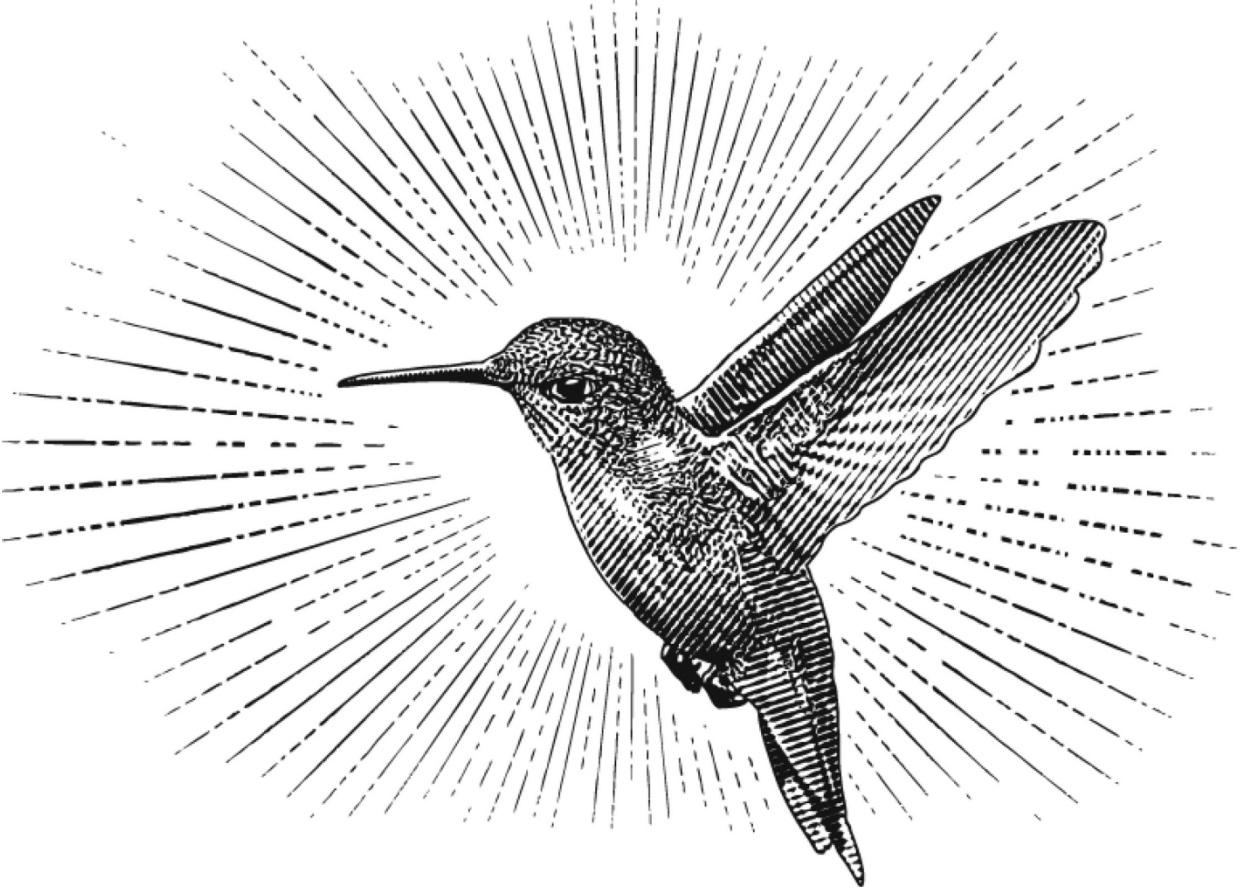
"Tezin canına okuduğunu biliyorum ama bir yolunu bulacaksın. Bak, burada çok kapalı kaldın. Neden Patricia'yla sinemaya gitmiyoruz? Ya da onun planladığı bir parti var."

Bu hiçbir şeyi çözmeyecekti ama Minerva kabul etmezse Hideo'dan asla kurtulamayacağını biliyordu. Evet, sinemaya gidebilirler dedi ve Hideo yatakhanesine geri döndü.

Masasına doğru yürüdü ve üzerinde çalıştığı notları dikkatle gözden geçirdi, gözleri bilgisayarın yanında duran Tremblay'in kısa öyküleri koleksiyonuna takıldı. Kitabı eline aldı ve kapağına baktı. Bu, *Wicked Ways and Other Stories*'in daha yeni bir baskısıydı, seksenli yılların ortalarında, korkunun ciltsiz altın çağını yaşadığı dönemde basılmıştı ve ressam, ağzı açık bir şekilde okuyucuya doğru koşan bir kadının cafcaflı bir resmini çizmeye karar vermişti.

Minerva kitabı bir kenara itti ve yatağına gitti.

1908: 8

Yağmur tarlaları ıslattı ve akşamları sis dağların tepesinden inerek ağaçlara sokuldu, toprağı grinin belli belirsiz tonlarına boyadı. Dışarıda dünya tülle sarılmış gibiydi ve o sise ihtiyatlı gözlerle baktı. O sabah bir alameti vardı, bir şeylerin ters gideceğini hissediyordu. Ne de olsa babası ona yağmurlu ve rüzgârlı günlerin büyü yapmak için elverişli olduğunu söylemişti.

Alba bütün gün işlerini büyük bir dikkatle yapmıştı. Kardeşlerine göz kulak olmuş, onların tahta üzerine çizdikleri harflere bakmış ya da

bir kitaptan yüksek sesle okuduklarını dinliyordu. Bu sırada başlarına ne gibi bir felaket gelebileceğini merak ediyordu.

Penceresinin dışındaki gizemli parıltı geri dönmemişti ama bu Alba'nın kendini daha güvende hissettiği anlamına gelmiyordu. Belki evlerinin içi bir sığınaktı ama ağaçların arasında, tarlalarda neler olduğunu kim bilebilirdi?

"Neye bakıyorsun?" diye sordu annesi.

"Hiçbir şeye," dedi Alba ve hemen oturdu. Yama yapması gereken çorabın içindeki tahta topu düzeltti.

"Gelecek hafta Peder Aguilera'yı bir fincan çikolata içmek için çiftliğe davet etmeyi düşünüyorum. Jacobo ve Belisario da lanetler hakkında mırıldanıp duruyorlar. Peder Aguilera'nın varlığı herkesi sakinleştirecektir."

"Sence çiftliği terk ederler mi?"

Annesi yama iğnesini ustalıkla kullanarak ipliği bir ileri bir geri örüyordu. "Hayır. Ama hasat için işçi tutmamız gerekecek ve burada bir terslik olduğunu düşünürlerse gelmezler. Fernanda'nın gitmesi riskini de göze alamam. Uzun süredir bizimle birlikte değil ve gidecek biri varsa bu o olur. Zaten yeterince insanımız yok." Annesi iç çekti. "Arturo haklı, Piedras Quebradas umutsuz bir çaba. Tadeo olmadan burayı yönetmemiz mümkün değil."

Alba gözyaşlarına boğulmak üzere olan annesine baktı. Yine de gözyaşları akmadı. Luisa dudaklarını birbirine bastırdı. Kadın bir an içinde kendini toparladı, becerikli elleri bir kez daha inatçı bir kararlılıkla ipliği çekiştirmeye başladı.

"İkizler çoraplarında böyle delikler açmayı nasıl başarıyor, hayal bile edemiyorum," dedi.

Solmakta olan ışığın altında çalışmaya devam ettiler. Gün sona ermiş, gece üzerlerine çökmeye başlamıştı. Alba'nın tedirginliği azalmamıştı ama annesinin bunu fark etmesini istemediğinden, işine devam ederken bunu gizlemeye dikkat ediyordu. Yeterince derdi vardı.

Alba geceliğini giydi, yüzünü dikkatle yıkadı ve saçlarını taradı. Zaman zaman pencereden dışarı baktı, sonunda perdeleri sıkıca kapattı. Odasının bir köşesinde

Los Pinos'lu kadının ona verdiği tılsımı saklıyordu ve boynunda Valentín'in madalyonu vardı.

Onu arpa tarlasında öpen Valentin'in. Buna kıkırdadı. Bu anı çok tatlıydı. Sonra düşünceleri tekrar piyanoya, Arturo'nun Waldteufel'in valsini çalmasına kaydđ. Onun yerine Arturo'yu öpmeyi düşündüğünde tatlılık yerini küstahlığa bıraktı.

Ne kadar kötü bir fikirdi ama aynı kötölük bu fikri cazip kılan şeydi. Kendinden utanarak kızardı. Böyle şeyler düşünmekle ne kadar aptallık ediyordu. Ertesi sabah İncil'i okumalı ve tövbe etmeliydi.

Dualarını etti ve uyudu.

Rüyaları genellikle renklerle doluydu. Şehri, şehrin manzaralarını, güzel elbiseler giymeyi ve gösterişli partilere katılmayı hayal ederdi.

O geceki rüyası farklıydı.

Birinin yatağının başına oturduğunu ve bir elini uzatarak yüzünü nazıkçe okşadığını hissetti. Korkmamıştı. Varlık yatıştırıcıydı, okşamalar ipek kadar yumuşaktı.

O şekilsiz kişi yanına uzandı ve onu kendine çekti, bir elini boynunda gezdirdi.

Bir ağız dudaklarına bastırdı. Bir öpücük, sonra bir tane daha, bir tane daha, ama hepsi kelebek yumuşaklığında. Ona eşlik etmek isteyen rüya aşığı karanlık ve sisten örülmüşü. Etrafındaki oda karanlık, gölgeler ve gri lekelerden oluşuyordu. Onu göremiyordu.

Hayal meyal Aşk Tanrısı ve Psyche'nin hikâyesini hatırladı. Hayal meyal de olsa Valentin'in öpücüğünü hatırladı. Yine de arpa tarlasının ve başlarının üzerindeki gökyüzünün anısı, sanki gerçek rüya buymuş gibi uzak görünüyordu.

Kulağında bir ses mırıldandı, derin ve sabit. Bilmediğı bir dilde konuşuyordu, belki de uykunun verdiğı uyuşuklukla kelimeler birbirine karışmıştı. Yine de anlamını sezmişti, çünkü kendisine söylenen sevgiydi ve o da aynı fısıltıyla karşılık vererek sesi yankıladı.

İç çekti ve yavaşça uzanarak kendisini kucaklamak isteyen hayaletin yüzünü kavradı ve kollarını sağlam ve güçlü bir bedenin etrafına sardı. Sisli olabilirdi ama nefesi tenini gıdıklıyordu. Çekti

Kollarını başının üzerinde aynı durgunlukla birleştirdi ve gülümsedi.

Saçları yastığın üzerine yayılmıştı, sırtını dikleştirirken vücudu gergindi ve parmak uçları oymalı yatak başlığını okşuyordu. Adam onun üzerinde yatıyordu ama ağırlıksızdı, cisimsizdi ve değildi, çünkü kaslarının gücünü hissedebiliyordu, elleri bileklerini sıkıca sarmıştı.

Adam onu kulağının altından öptü, boynunun çukurunu öptü, dudaklarını göğsüne dayadı ve kadın onu kendine daha da yaklaştırmak isteyerek kıvrıldı ve ürperdi.

Etine değen dudaklar aniden derisini delip göğsünün derinliklerine saplanan iki iğneye dönüştü. Yakıcı acı karnından aşağıya doğru yayıldı. Yüksek sesle haykırdı ve hayaleti uzağa fırlatmaya çalıştı ama iğneler battı, onu yere mıhladı ve üstündeki beden şimdi demirden bir blok gibiydi.

Nefes alamıyordu ve gözlerini kocaman açtı. Oda kırmızı bir renge bürünmüştü ve bu renk onu boğuyordu.

Ne kadar soğuk hissediyordu. Uzuvarları kaskatı kesilmişti ve odasını istila eden hayaletin nefesi buz gibi bir rüzgâr gibiydi. Bir elini etine bastırdı, eriyip gitmeden ve hiçliğı tutunmadan önce bir kalbin hızlı atışını hissetti. Bunun Cupid ve Psyche'nin değil, yeraltı dünyasının derinliklerine sürüklenen Persephone'nin hikâyesi olduğunu düşündü. Bu şeytani bir kurbandı.

Bir çağ geçti ve varlık değışti, yavaşça uzaklaştı, tırnakları gövdesini ve bacaklarını tırmaladı, sonra bedeninden ayrıldı.

Nefes aldı ve başını çevirdi. Alba karanlığın içinde kendisine sabitlenmiş iki aç, iri gözün görüntüsünü yakaladı. Gözlerin yüzü yoktu; bir beden ana hatlarına sahip olan bir gölgeye aitlerdi, ancak hiçbir özelliğini seçemiyordu. Ne burun, ne ağız, ne de dişler.

Sadece kocaman ve korkunç, göz kırpmayan gözler açıkça görülebiliyordu. Ağızını açtı, zayıf bir elini kaldırdı, kendini hayaletin bakışlarından korumaya çalıştı ve tekrar baktığında gölge bir katran nehri gibi yere indi ve yatağın altına kaydđ.

Başını bir o yana bir bu yana savurdu, çarşaf bir kefen gibi bacaklarına dolandı. Sonra çarşaf parmaklarının arasından kayd ve aşağıdaki yatak toza dönüştü. Bir uçuşta savruldu.

Alba irkilerek uyandı ve gözlerini tavana dikti. Sabah olmuştu ve ışık perdelerin altından süzülüyordu. Çarşafı bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı. Hemen oturmak zorunda kaldı. Uzuvarı ıslak kâğıt gibi hissediyordu ve rüya hâlâ kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Telaşla çarşafı dokundu, aniden altlarından bir şeylerin sızıp yere sızmasından korktu. Hızlı bir hareketle çarşafı tekmeledi ve nefesini tuttu.

Yatağın altına bakmak istedi ama bunu yapma düşüncesi kalbinin daha da hızlı atmasına neden oldu.

"Selam sana Meryem, lütuf dolu, Rab seninledir; kadınlar arasında kutsanmışsın ve rahminin meyvesi İsa kutsanmıştır. Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi, şimdi ve ölüm saatimizde biz günahkârlar için dua et. Amin," dedi aceleyle konuşarak ve haç işareti yaparak.

Bir dakika sonra yatağın yanında diz çöktü, sanki dua edecekmiş gibi ellerini şiltenin üzerine koydu. Sonra yatağın altına baktı. Ama orada görececek hiçbir şey yoktu.

Alba titrek bir iç geçirdi. Ne tuhaf bir rüya görmüştü. Yine de başlangıçta oldukça hoş olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama sonra korkunç bir hal aldı ve iki elini de madalyonuna bastırarak parmak uçlarının altındaki soğuk metali hissetti.

Ayağa kalktı ve perdeleri açtı. Kollarını hareket ettirince irkildi; bıçak gibi bir acı vücuduna yayıldı. Aşağı baktı ve geceliğinin göğsünde bordo bir leke olduğunu gördü. Yatağa girdiğinde bu leke orada değildi.

Hızla geceliğini üzerinden çıkardı ve aynanın önünde çıırılçıplak durdu. Kalbinin üzerinde bir kesik vardı, sanki bıçakla kendini kesmiş gibiydi. Kesğin etrafındaki deri morarmış ve morumsu bir renk almıştı. Alba öne doğru eğildi, parmakları kesiğe değdi ve üzerine bastırdı.

Dehşet içinde aynadan uzaklaştı. Zihni kaos içindeydi. Annesine bağırarak istedi ama bunun nafiye olacağını biliyordu. O olacaktı

inanmadı. Amcasına anlatsa, çok fazla saçma halk hikâyesi dinlediğini söyleyecekti. Belki de delirdiğini ve kendine zarar verdiğini düşüneceklerdi.

Alba giyinmeyi ve saçlarını toplamayı başardıktan sonra hızla merdivenlerden indi ve hizmetçileri mutfakta buldu.

"Anneme Molina kızlarını ziyarete gittiğimi haber verir misiniz?" diye sordu ve cevap beklemedi.

Hemen ahıra koştu ve koşum odasından bir eyer kaptı. Tadeo onlarla birlikteyken sık sık atını onun için hazırlardı. Şimdi bu görevi tek başına tamamlamak zorundaydı. Kardeşini kaybetmişti. Şeytan onu sürükleyip götürmüştü ve onu da kaçırabilirdi.

"Gezmeye mi gidiyorsun?" Arturo sorusuyla onu şaşırtarak sordu. Ahırın kapısında durdu ve merakla ona baktı.

Alba üzengileri düzeltti. "Molina kızlarının bu ay içinde çıkması gereken yeni dergileri var mı diye bakmak istiyorum."

"Yağmur yağabilir," dedi Arturo, dönüp dışarıdaki gökyüzüne bakarak.

"Uzun sürmez," dedi, Arturo'nun kendisine eşlik etmek isteyebileceğinden korkmasına rağmen umursamaz ve sakın görünmeye çalışarak. Ama yine de ata binmeyi sevmiyordu. Arabaya en yakın şey olan at arabasını tercih ediyordu.

"Pekâlâ," dedi.

Onun bineğine binmesine yardım etti. Alba ona teşekkür etti ama Arturo dizgini tuttu ve ona ilgiyle baktı.

"Yorgun görünüyorsun, Alba. Hastalanmıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ben iyiyim."

Alba'ya veda etti ve Alba ağır adımlarla ilerledi ama ahır gözden kaybolunca atı mahmuzlayarak ilerledi.

Alba Molinas'ların malikânesine varır varmaz Valentin'i aradı. Başında geniş kenarlı şapkası ve dudaklarında bir gülümsemeyeyle ona doğru yürüdü, ama sonra bir şeylerin ters gittiğini fark edince gülümsemesi kayboldu ve yerini endişeli bir bakış aldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Los Pinos'a kadar bana eşlik edebilir misin?" "Şimdi mi? Ben-"

"Odamdaydı," dedi yere bakarak. "Cadı odama girdi ve beni ısırıldı. Ne yapacağımı bilmiyorum, Valentin. Korkuyorum."

Valentin onun elini tuttu ve kendi elinin arasına aldı. Sonra başını salladı.

-

Kasabaya giden yol sis ve ıslak toprak kokusuyla kaplıydı; reçineli ocağın hoş, taze kokusu onları sarıyor, duyuları yatıştırıyordu. Çok geçmeden atları sessiz köyün içinden geçmeye başladı ve sarı kapılı eve ulaştılar.

Yaşlı kadın onlar kapıyı çalmadan kapıyı açtı ve ciddi gözlerle onlara baktı. Valentin ona yanında getirdiği bir şişeyi uzattı. Jovita hoşnutsuz görünmesine rağmen başıyla onaylayarak şişeyi aldı.

"İçeri gelin," dedi.

Jovita onları nane kokan odaya götürdü ve masaya oturdular. Pencerelelden içeri süzülen ışığa rağmen Alba üşümüş gibi titriyordu.

"Çabuk dönmüşsün."

"Tılsımının beni güvende tutacağını sanıyordum. İşe yarayacağını düşünmüştüm. İşe yaramadı ve başka bir çareye ihtiyacım var."

"İşe yarıyor. Elbette işe yarıyor. İğneleri kuşun vücuduna yerleştiriyorsun ve cadıya uzak durmasını söylüyorsun."

"Isırıldım."

Jovita sessizdi. Önce Alba'ya, sonra da Valentin'e baktı. Başını iki yana salladı. "Eğer senin kokunu aldıysa ve kanını tattıysa, avının peşini bırakmayacaktır."

"Bir yolu olmalı," dedi Valentin. "Onları nasıl tuzağa düşürebileceğimize dair hikâyeler var. Düğümler-"

Yaşlı kadın delici gözlerini genç adama doğru çevirdi. "Sus. Saçma sapan konuşma," dedi ve sonra tekrar Alba'ya baktı. İfadesi değişti; yüzünde bir parça acıma belirdi. "Böyle bir yaratıkla karşılaştığında mutlu son diye bir şey yoktur. Kaçın. Çok uzağa kaçarsan belki peşinden gelmez. Bırak başka bir kurban bulsun."

"Ailemden başka birini daha öldürebilir," dedi Alba. "Kardeşimi yakaladıktan sonra benim peşime düştüyse, anneme saldırmayacağını kim söyleyebilir? Ya da küçük kardeşlerime?"

"Durum böyle olabilir. Ama tehlike çok büyük. Onunla yüzleşemezsin." "Bana yardım etmeyecek misin?" diye sordu.

"Onu hissedebiliyorum," dedi yaşlı kadın ve yüzünü buruşturarak elini dikkatle kaldırdı. "Çok güçlü, düşündüğümünden daha güçlü. Daha fazla bir şey söylersem peşinden gelebilir. Gitmelisin. Cevap bu."

"Ve ailemin ölmesine izin vermemeliyim," dedi Alba.

Yaşlı kadın cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Onun sessizliği cevaptı. Alba bir an için bunu düşündü. Yanında bir çanta ve cebinde bir avuç bozuk parayla trene binmeyi düşündü. Piedras Quebradas'ı geride bırakmayı düşündü.

Bir cadının gazabıyla yüzleşmek için akrabalarını terk etmeyi.

Alba oturduğu yerden fırladı. Koşarak evden çıktı ve kapının yanında durup kendine sarıldı.

"Merak etme. Bunu düzelteceğiz," dedi Valentín, arkasından koşup ellerini omuzlarına koyarak.

Kadın gözlerini kapattı. Alba'nın ağzının tadı acıydı; safra tadı vardı. "Bunu nasıl düzeltebilirsiniz?" diye sordu, ama sesi acınacak bir vıraklamaydı.

"Hikâyelerde anlatıldığı gibi yapacağız. Onu cezbedip tuzağa düşüreceğiz." Ona baktı. Valentin başını sallıyordu.

"Evet, büyükbabamın anlattığı hikayedeki gibi. Gece çökene kadar bekleriz, bir hayvanın derisini yüzeriz ve ölüsünü yere sereriz. Sonra kan kokusu teyolloquani'yi dışarı çekene kadar gölgelerde bekleriz. Yaklaştığında, bir ip alıp düğüm atarız ve birkaç kelime söyleriz. Sonra bir düğüm daha atar ve başka sözler söyleriz. On iki düğüm attığınızda tuzağa düşmüş olacak. O zaman onu öldürebilirsin."

"Hangi kelimeler?"

"İlk kelime 'toprak'. Onu toprakla tuttuğunu söylersin. Sonra onu suyla, sonra ateşle ve havayla tuttuğunu söylersin. On ikiye ulaşana kadar tekrarla. Düğümleri atmaya başladıktan sonra

konuşmayı kes. İşin hilesi bu. Sizi korkutmaya ya da kandırmaya çalışabilir ama devam etmelisiniz."

"Ya deden bir şey unuttuysa? Ya da uydurduysa? Bayan Jovita bunu bize tavsiye etmez miydi? Neden bu hikâyeyi sen biliyorsun da o bilmiyor? Ya da belki de biliyordur ama dediği gibi çok tehlikeli."

"Böyle hikayeler duymuşsundur, biliyorum."

"Rüzgârı düğümlemlerle bağlayarak kontrol eden cadılar duydum." "İşte, gördün mü? Ve iyi düşün, birkaç tane daha hatırlayacaksın, biliyorum yapacaksın."

"Bunun bir riski var. Hayır, hayır, hayır. Bu aptalca," dedi başını sallayarak. "Alba, bana güvenmelisin," dedi. "Eminim işe yarayacaktır. Sorabiliriz

Teyolloquani'ye zarar verdiğinden emin olmak için rahip mermilerini kutsasın. Eğer kurşunlar kutsanırsa, hayatta kalmasının imkanı yok."

"Madalyon kutsanmıştı. Hiçbir işe yaramadı," dedi ve şimdi bir elini boynuna bastırdı. Altında metal parçası, onun yanında da küçük bir kesikle morluk vardı. Yaratık sanki dumandan yapılmış gibi odasına süzölmüşü.

Alba gözyaşlarını kırıştırarak yana baktı. "Başarısız olursak beni öldürecek," dedi. "Bunu biliyorum. Hissettiğim korkunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Dün gece gözlerini gördüm ve o kadar korkunç gözlerdi ki. Onları unutamıyorum. Bin yıl yaşasam bile unutmayacağım."

Ciddiydi. Onu bir yaprak gibi titreten şey dehşetti, bundan emindi. Kemiklerinin iliklerine kadar işlemişti. Bunu üzerinden atamıyordu, omuzlarındaki palto da onu ısıtamıyordu, çünkü yatağında yatarken hissettiği şey mezarın soğukluğuydu.

"Alba," dedi Valentín ve kollarını ona doladı.

Alba da kollarını Valentín'e doladı. Valentín onun saçlarını nazikçe okşadı.

"Beni yakalamasına izin verme," diye yalvardı ona. "Oh, gözlerini hatırlamama izin verme."

Yüzünü Valentín'e doğru çevirdi ve onu öptü. Gerçek birini kavramak istiyordu, etten ve kemikten sıcak birini, bir hayaleti değil.

Yatağına giren ve onu buzdan dudaklarıyla öpen gölge.

Uzaklaştığında, eliyle dikkatlice şakağını okşadı ve gözlerinin içine baktı.

Valentín, "Birkaç gece içinde onu tuzağına düşürüp öldüreceğiz," diye söz verdi ve dudaklarını hızla kadının elinin arkasına bastırdı. "Rahipten mermilerimi kutsamasını isteyeceğim ve onu yakalayacağız. Seni eve götürür götürmez, hemen bu akşam kasabaya ineceğim."

Birlikte at sürdüler ve Valentin bir kez daha arpa tarlasının kenarında durdu. Kızın attan inmesine yardım etti. Birbirlerinin önünde durdular, kızın elleri göğsüne bastırılmıştı.

"Dikkatli ol," dedi ona. "Yakında gelip seni göreceğim ve o tuzağı nasıl kuracağımızı konuşacağız."

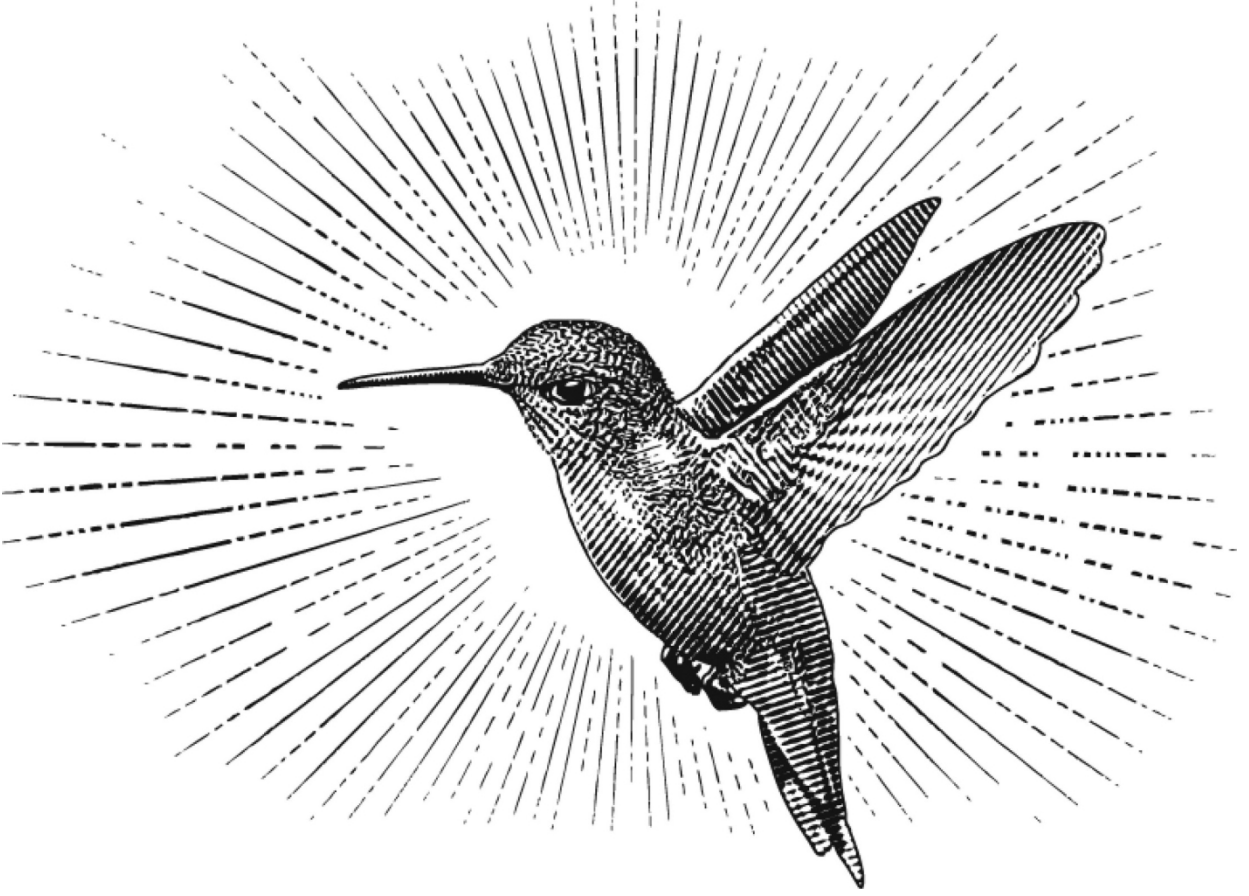
"Teşekkür ederim Valentin," dedi kız. "Çok teşekkür ederim."

Birbirlerine sarıldılar. Yüzü Valentín'in boynuna yakındı ve Valentín yüzünü aşağı çevirip onu dudaklarından öpmeden önce onu oradan öptü. Kadın gülümsedi ve adam kızardı. "Sana düzgün bir şekilde kur yapmaya başlamalıyım," dedi ona.

"Sanırım öyle," dedi kadın.

Adam ona olabildiğince mutlu bir şekilde sırtıttı ve kadın dönerek genç adamdan uzaklaştı, bineğinin dizginini kaptı. Atı ahıra doğru götürürken hafif bir yağmur yağmaya başladı. Bir kez daha babasının yağmurlu günlerin büyü yapmak için iyi olduğunu söylediğini hatırladı ve açıkta kalmaktan korkarak adımlarını hızlandırdı.

1934: 5

ZAMAN ZALİM BİR METRESTİR. Gençliğimizde yavaş ve derin akar; günler sonsuza kadar uzar. Çocukken bir yaz bir asır sürer. Yaşlandıkça zamanın akışı hızlanır. Birdenbire, bir yıl bir parmak şıklatmasıyla yok olur. Zaman bizden ne kadar çabuk kaçıyor, bizi ne kadar kolay kandırıyor.

1934'ün sonunu düşündüğümde, bitmek bilmeyen, tüyler ürpertici bir beyazlık hayal ediyorum. O Aralık ayı ağır çekimde geçmiş gibi, sanki hayatlarımız öğrencilerin kaydığı gölet gibi donmuş.

Bazı cümleler, bazı kelimeler aniden zihnime sıcıyor ve çoktan unuttuğumu sandığım bir anı şaşırtıcı bir netlikle hatırlayabiliyorum. Küçük ayrıntılar, sanki baharın çözülmesiyle ortaya çıkmış gibi su yüzüne çıkıyor. Ginny'nin sesinin tınısını, merdivenlerdeki ayak seslerini, kışlık eldivenlerinin manşetlerini süsleyen işlemeli sarmaşıkları onlarca yıl sonra bile hatırlayabiliyorum.

Şükran Günü tatilinden sonra Ginny'nin melankolisi ve endişesi daha da kötüleşti. Aralık ayına birkaç gün kala Edgar'la telefonda tartıştı. Ne konuşulduğunu duymadım ama evin telefonunu kullanan herkesi dinlemeyi alışkanlık haline getirmiş olan Mary Ann Mason, Carolyn ve bana anlatmak için acele etti.

"Ginny telefonu Edgar'ın yüzüne kapattı," dedi, ben Carolyn'in saçını taramakla meşgulken kendini bir kanepenin kenarına atmıştı. O gece dışarı çıkacaktı ve ben yine onun hizmetçisi olacaktım.

"Mary Ann, bizi gizlice dinlediğin için utanmalısın," dedim, Carolyn ve babasını yakın zamanda gizlice dinlemiş olmama rağmen.

"Ne? Aşağıda unuttuğum bir kitabı alıyordum ve tesadüfen kulak misafiri oldum," dedi Mary Ann. "Her neyse, son zamanlarda çok tuhaf davranıyor, sence de öyle değil mi?"

"Melodramı seviyor," dedi Carolyn. "Herhalde daha ilginç görünmeye çalışıyor."

"Bunu ilgi çekmek için yaptığını sanmıyorum," dedim.

"Betty, ona düşkün olduğunu biliyorum ama onun tuhaf biri olduğunu ve giderek daha da tuhaflaştığını kabul etmelisin. Eğer bunu ilgi çekmek için yapmıyorsa, o zaman belli ki bir sorunu var," dedi Carolyn ve mücevher kutusuyla oynamadan önce işaret parmağıyla alnına vurarak vurgu yaptı. "Gin-gin bazen çok tatlı olabiliyor ama aynı zamanda ele avuca sığmıyor."

"Kesinlikle haklısın," diye hevesle onayladı Mary Ann. "Çok güzel bir kolye. Bu gece nereye gidiyorsun, Caro? Sakın söyleme, David Dundy ile mi çıkıyorsun?"

Carolyn inci kolyeyi boynuna bastırdı ve aynaya baktı. "David değil."

"Kim o zaman?"

"Biri ya da başkası," dedi Carolyn.

"Gizli bir sevgili mi?"

"Mary Ann, sana söylersem sır olmaktan çıkar."

Mary Ann'in neşeli alaylarına ben de katıldım. Bizi Ginny'nin davranışları konusundan uzaklaştırmak istiyordum. Bu, Ginny'nin kişiliğini zaten hiç anlamamış olan ve şimdi ortak arkadaşımızın hassas durumunu anlama olasılığı daha da düşük görünen Carolyn'le tartışılabilecek bir konu değildi.

Ama onu anlayan biri var mıydı? Ben anlıyor muydum? Yıllar sonra bu soru hala aklımdan çıkmıyor. Ginny'yi tanıyor muydum? Eğer tanısaydım, onu kurtaramaz mıydım?

O telefon kavgasından bir gün sonra, bir ödev üzerinde çalışırken, bir motor sesi duydum ve Edgar'ın parlak arabasının garaj yolundan geldiğini görmek için pencereden dışarı baktım. Yurdun önünde durdu. Arabadan indi ve bizim pencereye doğru el salladı. Ben de el salladım, kazağımı ve eldivenlerimi giydim ve onu karşılamak için aceleyle aşağı indim.

"Ginny sınıfta," diye haber verdim ona. "Saat üçe kadar dönmeyecek."

"Bunu biliyorum. Seninle konuşabilir miyim diye merak ediyordum," dedi. "Evin annesi şu anda burada değil, o yüzden içeri giremezsin." "Anlaşıldı. Onun yerine sizi kısa bir gezintiye çıkarabilir miyim?"

Edgar'ın hafif, coşkulu bir yapısı vardı ama o gün yüzü solgun ve ciddi görünüyordu. Konuşmak istediği şey önemli olmalıydı. Omzumun üzerinden bakışından, birlikte yatakhaneye gidebilseydik bile bundan hoşlanmayacağından şüpheleniyordum. Etrafta Mary Ann gibi insanlar varken mahremiyetin hiçbir garantisi olamazdı.

Denize paralel uzanan ve manzaralı yol olarak adlandırdıkları yoldan ilerledik. Kış araziye dönüştürmüş, ona melankolik bir nitelik kazandırmıştı. Issız bir koyda park ettik ve karla örtülmüş yabani bir böğürtlen çalısının yanında durup suya baktık. Eylül ayında, okul döneminin başında, Ginny ve ben de dahil olmak üzere birkaç kız piknik yapmak için orada durmuştuk.

Koy ölü ve sessizdi ve Aralık havası soğuktu. Çirkin kazağıma sarınmışım ve ellerimde eldiven vardı. Edgar'ın paltosu pahalı ve sıcak görünüyordu. İkimiz de okyanusa bakıyorduk.

"Ginny için endişeleniyorum," dedi. "Sana kendine zarar vermekle ilgili bir şey söyleyip söylemediğini bilmem gerekiyor."

Edgar'a sertçe baktım. "Hayır. Sana ne söyledi? O-" "Hiçbir şey söylemedi.... *Açıkça* söylemedi ama konuştu.

ölüm ve ölmek hakkında." "Ne?"

Kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Ne söylediğini bile açıklayamıyorum, sadece birkaç ima ve yorumdan ölümün sürekli aklında olduğu izlenimini edindim. Ve son zamanlarda çok farklı; Betty, bunu fark etmiş olmalısın. Ne kadar endişeli görünüyor, her ses onu nasıl ürkütüyor? Şükran Günü'nde olanları sana anlattı mı?"

"Hayaletlerden bahsettiği için ona kızmıştın."

"Sadece hayaletlerden değil. Pencereilerin dışında gizlenen ve odasına bakan yüz­süz adamlardan. Şu çılgın karalamaları! Defterlerine baktınız mı? İki gününü ölülerle iletişim kurmaya çalışarak ve onların ağıtlarını yazarak geçirdi."

Ne diyebilirdim ki? Elbette çizimlerini, karalamalarını, yatağının etrafında büyücülük ve okültizmle ilgili kitap yığınlarını fark etmişim. Kaçamak cevaplarını, gergin yüzünü, eski evin tahtalarının her gıcirtısında nasıl umutla doğrulduğunu, gözlerinin odanın içinde nasıl gezindiğini. Onu takip eden adamlardan, pencerelerin altında volta atan adamlardan ve tutarsız mırıltılara dönüşen belirsiz endişelerden bahsettiğini duymuştum. Saksıda solan bir orkide gibiydi, yine de bunu tartışmak istemiyordum, kimseyle, onunla değil.

"Korkarım deliriyor olabilir. Sanırım onu götürsem daha iyi olacak. Belki de bir sanatoryum onun için en iyi yer olabilir."

Bu sözler şakağıma inen bir darbe gibiydi. Dengemi kaybedecekmişim gibi hissettim ve şaşkınlıkla ona baktım. Bir sanatoryum! Danvers'taki Devlet Akıl Hastanesi'ni mi kastediyordu, tepeye bir akbaba gibi tünemiş o görkemli eski binayı mı? Ginny'ye deli gömleği giydirirler miydi? Acaba

ona bin tane hap, tentür ve ilaç mı içireceklerdi? Onun Ginny'yi saçlarından sürükleyerek tavan arasına götürdüğünü ve orada kilit altında tuttuğunu hayal ettim.

"Ginny'nin bazı tuhaflıkları var. Ama delilik! Hayır!" "Delilik. Sinir. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ondan uzaklaştım, ayaklarım taze karın üzerinde tepiniyordu. Bu beyaz ve soğuk manzara boğazıma bıçak gibi saplanmıştı. Sesim boğuk ve acılıydı.

"Nasıl böyle bir şey söylersin! Onu sevmesi gereken sensin." "Onu sevdiğim için seninle konuşuyorum."

"Muhtemelen korkuyorsun. Belki de artık onunla evlenmek istemiyorsun," dedim. Birden, durumun böyle olacağına, Ginny'yle beni yalnız bırakacağına dair bir umut doğdu içimde. Onun yanından ayrılmak zorunda kalmayacaktım. Ona göz kulak olurdum. Bakardım. Onu terk etmezdim.

Edgar başını sertçe salladı. "Onunla evlenmek istiyorum. Dünyadaki her şeyden daha çok. Ama bana onun değişmediğini söyleyemezsin. Onunla her şeyin yolunda olduğunu söyleyemezsin."

Hayır, söyleyemezdim. Ağzımı açtım ve ılık bir nefes vererek iç çektim. Arabadan uzaklaşmıştık ve şimdi arkamızı dönmüş, karda bıraktığımız adımları geri takip ediyorduk.

"Betty, kendine zarar vermesinden korkuyorum, olan bu. Beni dinlemez ama belki seni dinler. Bir doktor dünyanın sonu değil, değil mi? En azından bir doktorla sohbet ederse... Noel tatili boyunca ailemle kalmasını istiyorum, sonrasında da Boston'dayken Dr. Landis'i görmesi kolay olur. Siz onun yakın arkadaşısınız, onunla konuşabilecek biri varsa o da sizsiniz."

"Ben mi, Edgar? Ne söyleyebilirim ki? Bu konuyu nasıl açacağımı bilemem." "En azından ona göz kulak olacağına dair bana söz ver, Betty. Her birini ararım

ama yine de endişeleniyorum. Lütfen ona göz kulak olun."

Acı çektiği belliydi ve başımı salladığımda Ginny'nin bayıldığı o kocaman gülümsemesini takındı. Zavallı Edgar! Ginny'nin kayboluşu onun gençliğini ve rahat neşesini elinden almıştı; o gülümseme daha sonra dudaklarını nadiren süsledi. Benden de bir şeyler çaldı. Masumiyet ve rahatlık. Bir daha asla

Dışarıdaki karanlıkta, köşelerde neler gizlendiğini merak etmeden. Sokakta lambalar açtığında, perdelerin arasından bakıyorum ve gölgelere bakıyorum.

Oraya kim gidiyor, merak ediyorum. Oraya *ne* gidiyor.

Kış mevsimi de benim için değışti. Ben küçük bir kızken, kış kartopu savaşlarının ve kızakların mevsimiydi. Ginny kaybolduktan sonra kış ölüm ve keder mevsimi oldu. Birkaç yıl Arizona'da, çok sevdiğim bir kadınla yaşadım ve o New England kışlarından kaçtım. Ama sonunda geri döndüm, kuzey enlemlerine geri çekildim. Sorulara ve kararsızlığa geri döndüm.

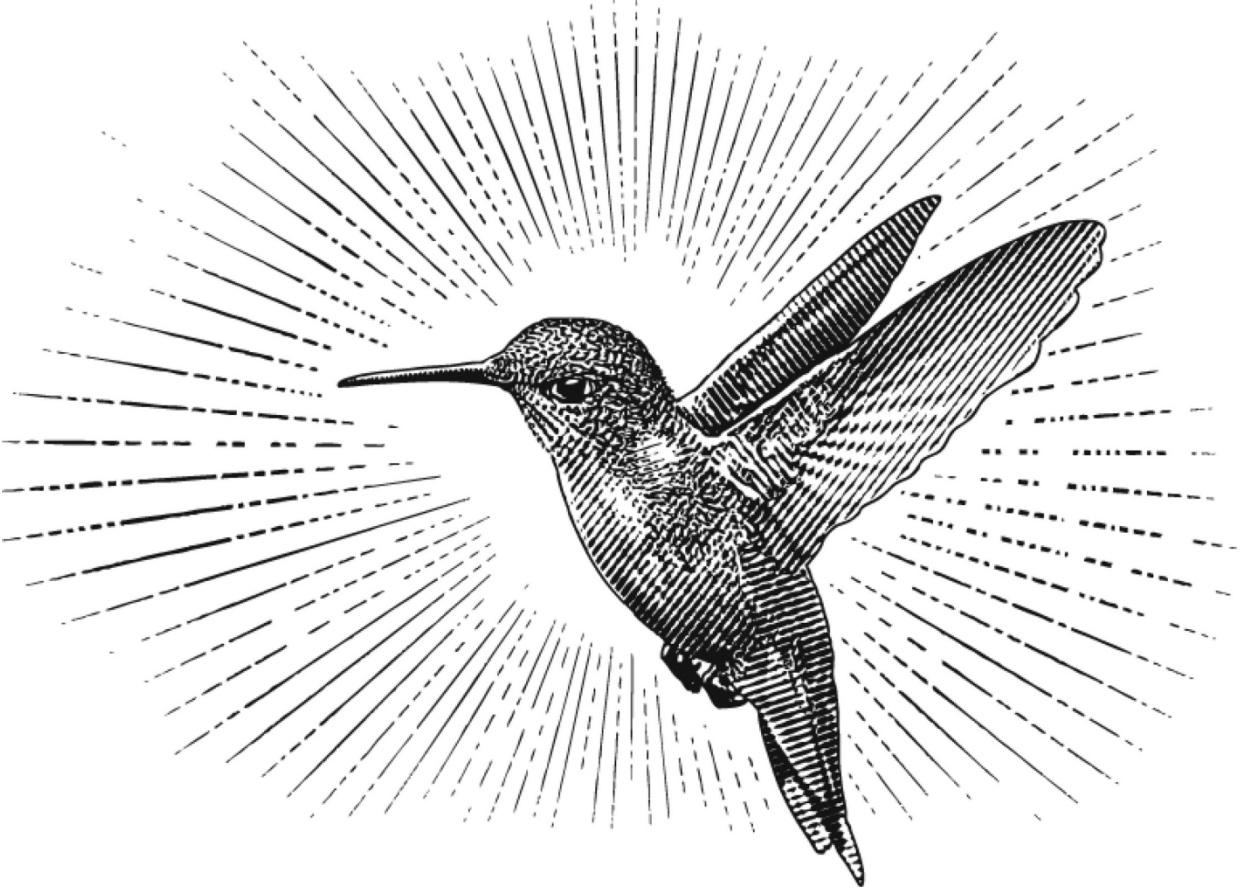
Kış beraberinde çok fazla anı getiriyor; şöminenin sıcaklığı ve neşesi, başımı çevirip karı düşündüğümde yerini acı dolu hatıralara bırakıyor. Ginny'nin kaybolduğı o geceyi hatırlıyorum. Dışarıda onu beklemek için pusuya yatmış olabilecek bir davetsiz misafir görmemiştim.

Yine de, elimi bir ağacın gövdesine bastırdığımda, o gece yalnız olmadığım hissinden asla kurtulamadım. Bir şey karanlıkta beni izliyor, açlık çekiyor ve bekliyordu.

Yaşlandıkça günler kısalıyor ve o gece hissettiğim şeyin ölümün gölgesi olduğundan eminim. Ama kendimi aşıyorum. Çok hızlı ilerliyorum.

şimdilik arabaya dönelim, Edgar radyoyla oynarken ben de karla kaplı ağaçlara bakayım. Kalbimin hala bütün olduğu ve Edgar'ın gülümsemesinin yüzüne yayıldığı Aralık ayının o ilk günlerine dönelim. Bir saniye daha orada kalalım.

1908: 9

YAĞMUR korkunç hayaletleri çağırmadı. Güneş doğdu, tekrar battı. Evin içinde huzur hüküm sürüyordu. Alba'ya saldıran dehşetin anısı her geçen saat daha da sönükleşiyordu. Yine de şekilsiz bir korku kalbini kemiriyordu. Pencereden dışarıya dikkatle bakıyor, geceleri odasındaki gölgelere kuşkuyla bakıyordu.

Valentin'le konuştuktan sonraki dördüncü gece, yatağında hıçkırarak uyandı.

Ne rüya gördüğünü hatırlayamıyordu. Bu, onu ısırان ve kanını emen yaratığın gördüğü rüya değildi. Bir şey için,

teninde taze bir iz yoktu ve bir diğetine göre, rüyanın niteliği farklıydı. Rüya ona sadece bulanık kesitler halinde geri gelse bile bundan emindi.

Kanın kızarıklığını ve ellerinin nasıl titrediğini hatırladı. Neden ağladığını anlamasa da uyandığında onu ağlatan korkunç bir keder hatırlıyordu.

-

ÇAMAŞIRLARA YARDIM EDİYORDU. Güneş bulutların arkasından çıkmıştı, bu yüzden Dolores ve Alba hava değişmeden önce çarşafları çamaşır ipine asmak için acele ettiler. Yine de güneş başını ısıtmadı; onun yerine Alba sanki kol ve bacaklarını üşüttüğünü hissetti.

Bir kovadan tahta mandalları alırken parmakları yavaş ve beceriksizdi.

Kafatasının içinde yine o tuhaf his vardı, o alamet. Kollarını kaldırdı ve çarşafı çamaşır ipinin üzerine gerdi. İki kardeşi yakınlarda oynuyordu, Dolores onları çamaşırlara dokunmamaları konusunda uyardığında sevinç çığlıkları kesildi.

Bir yastık kılıfını almak için eğildi ve başını kaldırdığında dünya koyu bir kırmızıya büründü. Çamaşır iplerinden sarkan çarşaflar kıpkırmızıydı ve uzakta süzülen bulutlar kıpkırmızı bir renk almıştı. Sanki büyük bir Gotik katedralin renkli camlarından birinin arkasından bakıyor gibiydi. Elllerine baktığında bile, sanki çürük kirazları sıkmış ve suyunu kollarından aşağı damlatmış gibi, korkunç bir vermilyon tonuna boyanmıştı.

Alba elindeki yastık kılıfını bıraktı ve geri çekildi. "Niña Alba?" Dolores merakla ona bakarak sordu.

Korkunç bir şey olacaktı. Bunu hissedebiliyordu. Rüya, hâlâ hafızasında yer eden karmakarışık parçalar, şimdi çömlek parçaları gibi yeniden bir araya geliyor gibiydi.

Valentin, diye düşündü ve gözlerini kırıştırdı. Kızarıklık soldu. Arkasını döndü ve eve geri döndü, çamaşır odasına koştu.

Fernanda taştan bir çamaşır tahtasının üzerine eğilmiş, bir gömleği ovarak temizlerken elleri kumaştan hipnotik bir ritim çıkartıyordu.

Alba hizmetinin yanından geçip mutfağa açılan kapıyı açtı.

Alba'nın annesi o gün sabun yapıyordu. Kl ve domuz yağı kullanıyordu ve Alba küçük bir kızken karışımın bir tencerede kaynadığını ve annesinin ihtiyaa göre yağ ya da kl suyu eklediğini görmeyi, katılaşan köpüklü kütleye hayretle bakmayı severdi. Böyle bir simya onun zevkine mutfaktan gelen güçlü kan ve bağırsak kokularından daha uygundu.

"Anne, bugün Molinas'ların çiftliğine gitmeliyim," dedi.

Başına bir fular bağlamış olan annesi ocağın başında meşguldü ve Alba konuşurken ona bakmadı. "Ne için? Az önce oradaydın." "Evet, ama oraya gittiğimde Valentin bana yardımcı olması için bir tonik getireceğini söyledi. uyumak ve onu almak istiyorum."

Annesi şimdi dönüp ona baktı ve başını salladı. "Gözlerinin altındaki koyu halkalar için çare papatya ayı, bunu sana söylemiştim ve bu gece yapabilirim."

"Ama abuk olurum, söz veriyorum, zaten Dolores'e çamaşır yıkamada yardım ettim."

"Bırak kız tatile çıksın," dedi Arturo. "Ben ona eşlik edeceğim."

Kapının önünde duran amcasını görmemişti ve onun sesiyle irkildi. Alba'nın annesi içini çekti ve ellerini bir bezle sildi. Başını salladı ve önce kardeşine, sonra da Alba'ya baktı.

"Tamam. Ama oradayken bir şey yeme. Yoksa ğleden sonra yemeğini gagalarsın."

"Hemen gideceğiz ve çabucak döneceğiz," diye söz verdi

Alba. "nce düzgün kıyafetler giymeliyiz," dedi Arturo.

"Giysilerinizde bir sorun görmüyorum," dedi ona. Amcasının kendini hazırlaması çok uzun zaman alıyordu ve evden çıkmadan önce banyo yapmak isteyebileceğinden korkuyordu. abucak gitmeliydi.

"Ben de seninkinde bir sürü yanlış görüyorum. Alba, bu elbiseyle ve saçların böyleyken dışarı ıkman mümkün değil," dedi annesi.

Alba, paaları kirli eski kahverengi elbisesine baktı; ev işleri için iyiydi ama iş ziyarete geldiğinde yanlış bir seçim olduğu açıktı

Arkadaşlar.

"Seninle ne yapacağım ben Alba? Bugünlerde çok dağınıksın."

"Üstümü değiştireceğim," dedi annesine ve koşarak odasına gitti.

Saçlarını topladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde başka bir elbise giydi. Sonra Arturo'nun odasının kapısını çaldı.

Ahıra gittiler. Alba atını buldu ve ses tonunu rahat tutmaya çalışarak, endişenin boğazına bulaşmasına izin vermemeye çalışarak amcasına döndü.

"Ata binmeyi sevmediğini biliyorum amca, o yüzden benimle gelmene gerek yok," dedi.

"Sana ata binebileceğimi söyledim," diye cevap verdi ve bir elini uzatarak ona daha iyi bakmak istercesine çenesini yukarı kaldırdı. "Ayrıca temiz hava ikimize de iyi gelecektir." Başparmağı kızın yanağını okşadı. "Annen haklı: Gözlerinin altında koyu halkalar var."

"Geceleri bir baykuş beni uyutmuyor," diye yalan söyledi. Onu ağlatan rüyadan bahsetmek istemiyordu.

"O yaramaz kuşu kovalamalıyız, değil mi? Yoksa uykusuzluk bu güzel yüzü bozabilir."

Yere baktı, dudağını ısırđı ve atının eyeriyle meşgul oldu, keşke onu yalnız bıraksaydı. Bu şekilde daha hızlı hareket edebilirdi. Ayrıca, Arturo yanında dururken Valentin'le doğru dürüst konuşamazdı. Bu ne karmaşaydı böyle. Yine de o gün Valentin'i görmesi gerekiyordu.

Molinas'ların çiftliğine giden geniş yolu takip ettiler. Amcası yavaş adımlarla ilerliyordu ve birden fazla kez onu hızlandırmaya çalıştıysa da acelesi olmadığı cevabını aldı. Sonunda çiftliğe ulaştılar. Arturo atları ahıra götürmeyi teklif etti ve Alba hemen attan inip evin ön kapısını çaldı. Bayan Molina kapıyı açtığında şaşırdı. Kadın tek kelime etmeyen yumuşak bir ses çıkardı.

"Bayan Molina," dedi Alba gülümseyerek. "Davetsiz geldiğim için özür dilerim.

Valentin'in benim için bir tonik temin etmesi gerekiyordu ve ben de onu getirmeye geldim."

Bayan Molina Alba'nın omzunu sıktı. Ağzı titredi ve sonra konuştu. "Çok üzgünüm. Yarım saat önce vefat etti."

Alba'nın gülümsemesi sıcak balmumu gibi eridi. Gözlerini kadına dikti. İçeri davet edildi ve uyuşuk bir şekilde oturma odasına adım attı. Bir ara Arturo içeri girdi ve bir açıklama yaptı ama Alba tamamını duymadı. Kulağına sadece bazı parçalar ulaştı.

Vahşi bir hayvan. Tek başına. Binicilik.

-

BELISARIO arabayı kasabaya doğru sürdü. Arturo arabaya binmesine yardım ederken, Alba oldukça hüzünlü bir şekilde, en azından hepsinin hâlâ uygun yas kıyafetleri olduğunu düşündü.

Valentín'in akrabaları kiliseye girerlerken Alba ve ailesine temkinli yüzlerle baktılar. Kasabadaki diğer insanlar da öyle. Quirogalar'la ilgili söylentiler zaten ortalıkta dolaşıyordu. Şimdi daha da artmıştı. İnsanlar otururken fısıldaşıyorlardı.

Alba'nın babasının cenazesinde taktığı siyah peçenin ardındaki gözleri geniş ve kuruydu. Keder acı bir sessizlik olarak kendini göstermişti. Ağlamamıştı ama bu metanetin uzun sürmeyeceğinden korkuyordu.

Alba yerine oturdu, başını eğdi, zihnini boş tutmaya çalıştı, hıçkırmamaya çalıştı. Kürsünün arkasındaki çarmıhtaki İsa'ya, eldivenlerine ve ellerinin arasındaki İncil'e baktı.

Rahip Valentín'in adını söylediğinde ayağa kalktı ve yan kapıdan dışarı çıktı.

Dışarı da daha iyi değildi. Nefesinin kesildiğini hissetti ve eldivenlerini çıkardı. Valentín'in madalyonu boynunda ağır bir şekilde asılı duruyordu ve sağ elinde onun mendilini tutuyordu.

Belisario'nun ve Molinas'ların seyisinin sesini duydu; ikisi de arabaya yaslanmıştı ve onu görmemişlerdi.

"Bir dağ aslanı onu böyle pençelemezdi," dedi seyis. "Görmeliydin. Bağırsakları neredeyse vücudunun dışındaydı."

"O zaman ne olabilir?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Bu büyücülük, açık ve basit. Quirogas'ların toprakları lanetli."

"Piedras Quebradas'a o kadar yakın değildi."

"Oraya giden yol üzerindeydi. Başka nereye gidebilirdi ki? O yolda Piedras Quebradas'tan başka bir şey yok."

"Gece orada ne yapıyor olabilir ki?"

"Belki de Alba'yı görmeye gidiyordu. Zavallı şeytan ona aşıktı."

Bir hıçkırığı bastırmak için mendili ağzına bastırdı ve kiliseden hızla uzaklaştı. Bir ara sokaktan aşağı koştu, pencerelerinde saksılar olan evlerin bulunduğu dar sokaklardan geçti, kırık bir çeşmenin bulunduğu bir meydanı geçti ve nefes nefese eski, terk edilmiş bir evin kapısının önünde durdu. Mendili fırlatıp attı, boynundaki madalyonu da çıkarıp bir kenara atabilirdi ama elleri madalyona değer değmez yere yığıldı ve hıčkıra hıčkıra ağlamaya başladı.

"Alba!" diye bağırdı bir ses. "Alba!"

Yukarı baktı. Arturo sokağın diğer ucunda duruyordu. Onu gördü ve hemen yanına koşarak önünde diz çöktü.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu ve gözyaşlarını avucunun içiyle kabaca sildi.

"O kadar da zor değildi. Gel, Alba. Kiliseye geri dönmeliyiz."

"Hayır," dedi ve kendisine uzattığı elini itti. "Hayır!"

Onu itti. Elleri Alba'nın göğsüne indi. Sert bir darbeydi ama adam irkilmedi. Arturo elinin tersiyle onun yanağını okşadı ve gözlerinin içine baktı.

Boğazına bir çığlık takıldı ve alçak bir iniltiye dönüştü. Kollarını adamın boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Burada kalamam. Burası lanetli, evet, bu topraklar lanetli. Gitmek istiyorum, lütfen, gitmeliyiz."

"Sevgilim," dedi ona sarılırken. "Buradan gideceğiz, evet, gideceğiz. Yemin ederim."

"Nasıl? Nereye gidebiliriz?"

Kadın yüzünü çevirdi ve birbirlerine baktılar. Kadın sertçe nefes verdi, adama bakarken nefesini bile tutamıyordu ve adamın eli tekrar kalkıp yanağına dokundu, bu kez avucu açıktı.

"O sefil çiftliği satıp şehre geri döneceğiz. Molinalar alabilir, zaten işe yaramaz bir karmaşa. Başkentte çok daha mutlu olacağız. Bir ev ve düzgün bir araba alabiliriz. Seni operaya götürürüm ve güzel şeyler alırım. Ağlamamalısın, Alba. Sonunda her şey yoluna girecek."

"Sonunda," diye tekrarladı. Adam gülümseyerek başını salladı.

Evet, diye düşündü. Evet, çiftliği satıp kaçmak istiyorum. Ama sonra böyle bir işlemin zorluklarını hayal etti. Hızlıca yapılsa bile çok uzun sürebilirdi.

Güvenli bir şekilde ayrıldıklarını varsayarsak, geride kalan insanlara ne olacaktı? Quirogalar kaçabilirdi, ama Molinalar ve diğer komşuları öldüren ve sakat bırakan aç bir kötülükle karşı karşıya kalacaklardı.

Valentín'in cesedini görmemişti; tabut merhametle kapatılmıştı. Yine de bir şekilde zihninde onun ölümüne dair bir resim oluşmuştu. Belki bu onun hayal gücünün ürünüydü, belki de Los Pinos'lu yaşlı cadının dediği gibiydi: insan olacak şeyleri ve olmuş olanları hayal edebilir ve görebilirdi.

Her iki durumda da sonuç aynıydı. Yanında Arturo'yla otururken, Valentín'in nasıl öldüğünü tam olarak biliyordu. Piedras Quebradas'a doğru at sürüyordu, onunla buluşmaya gidiyordu. Yolun bir dönemecinde, görünmeyen, gölgelerin örtüsüyle korunan bir saldırgan vardı.

Çığlık attı ve çığlığı peçeli baykuşun, çakalın ya da bir insanın çığlığı değildi, üçünün de zincirlenmiş ve birbirine bağlanmış çığlığıydı. Valentin atını dizginledi. Bir an için onu gördü ve sonra kayboldu. Bir insan şeklindeki karanlık, tüyler, dişler, pençeler, orada ve gitti ve sonra-

İlk darbenin yayını izleyebiliyor, Valentín'in yarattığın pençelerinden umutsuzca kaçmaya çalışırken attığı acı dolu çığlıkları duyabiliyordu. Güçlüydü Valentín; elleri o şeyin etine saplandı, sağlam boynunu sıktı; tendonlar, pullar, kuş, sürüngen ve kurdun kutsal olmayan bir karışımı onu ısırdı. Ama o daha güçlüydü ve dişleri keskindi ve ısırdığında

Valentín'in koluna girdiğinde her şey kaybolmuştu. Dirseğinden bileğine kadar onu parçaladı ve sonra, Valentín onu tekmelemeye çalışırken, canavar karnını kemirmeye başladı.

Toprağa sızan kan, bir kavağın köklerini kırmızıya boyadı ve Alba, Valentín nefes alıp verirken, elleri toprakla ve taşlarla uğraşırken, gökyüzüne ve yukarıdaki aya bakarken, son iki nefesinde onu düşündüğünü biliyordu.

Alba gözlerini sıkıca kapattı. Göz kapaklarının ardında her şey yine kıpkırmızıydı ve sonra simsiyah oldu. Kalbi de kıpkırmızı ve simsiyahtı, o kadar derinden yaralanmıştı ki göğsünün içinde güçlükle atıyordu. Yine de atmalıydı, yaşamalıydı ve savaşmalıydı.

Cadı yok edilecekti. Onu tek başına yok etmek zorunda kalsa bile öldürecekti. Başka bir şey yapmak sadece korkaklık değil, aynı zamanda her ikisi de bir canavarın ellerinde can veren Valentín'in ve kardeşinin anısına en korkunç ihanet olurdu.

Bir  an çaldı. Ayın sona ermişti. Gözlerini kırptırdı ve kozasından çıkan bir güve gibi titreyerek ayağa kalktı.

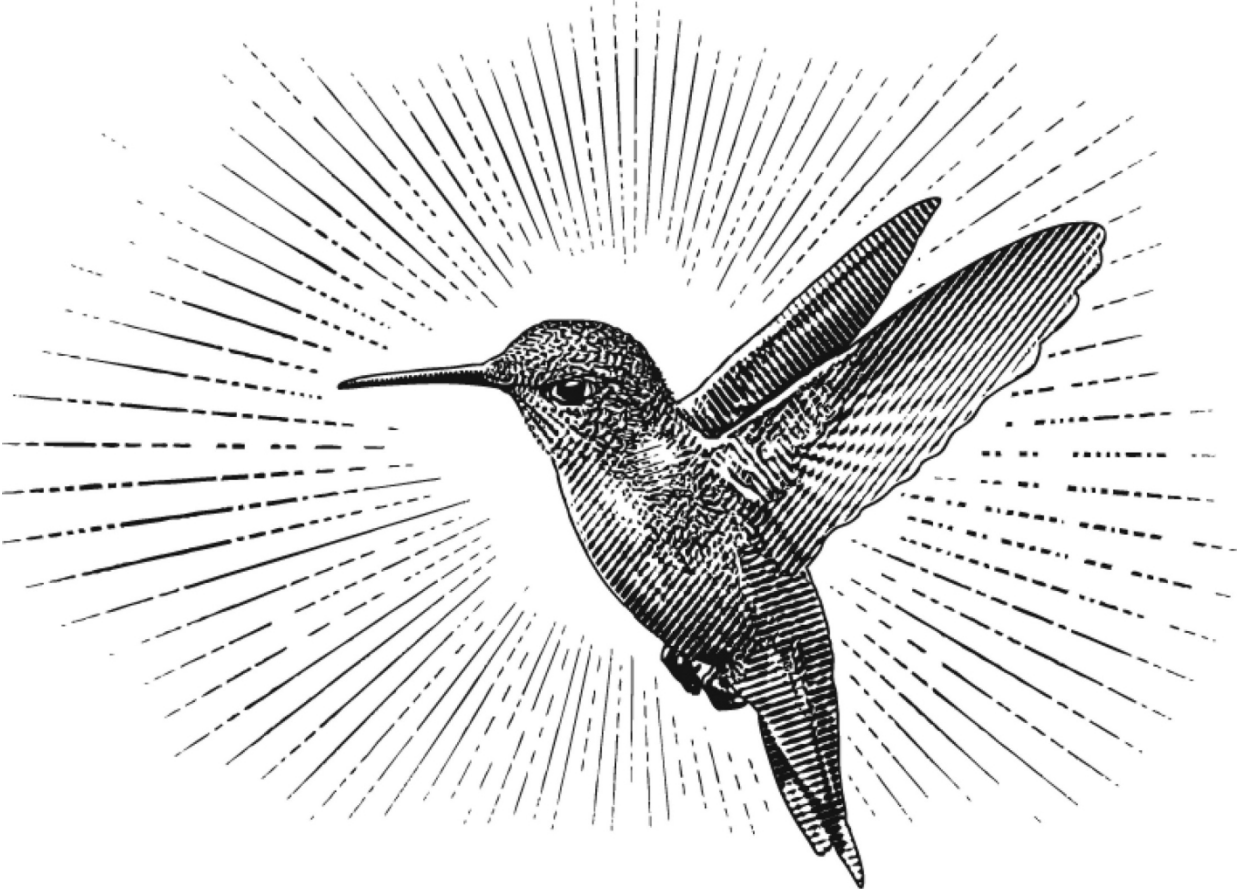
Eldivenlerini düşürmüştü ve Şimdi onları geri aldı. Mendili de aldı ve m kemm l bir kare Şeklinde katladı. "Kiliseye geri yürüyelim."

"Burada daha uzun kalabiliriz, böylece dinlenebilirsin," dedi ve eli bir kez daha yanağını buldu.

Kadın başını salladı. "Hayır, ben hazırım," dedi.

Arturo ona kolunu uzattı ve birlikte yavaşça geri döndüler.

1934: 6

ARALIK ayı bize final sınavları ve dönem ödevlerinin yanı sıra kampüste pek çok sosyal faaliyeti de beraberinde getirdi. Hediye alışverişleri ve fakülte partileri bolca vardı. Soğuk bir gecede, bir mataradan cin katılmış çok fazla punç içtikten sonra, çakırkeyif ve neşeli hissederek Joyce House'a vardım. Dört kızın uzanıp sohbet ettiği salona girdim.

"Evlat, geç oldu. Sokağa çıkma yasağını kaçıracağını sanıyorduk," dedi Mary Ann.

Eldivenlerimi çıkarırken kızlara neşeyle, "On beş dakikam var," dedim.

"Ginny nerede?" Bertha Trumbull sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Ben de cevap verdim.

"Sizinle birlikte olacağını sanıyorduk."

"Evet, ikinizin de Enfield House'da olduğunuzu hayal etmiştim," dedi Carolyn. "Bu akşam orada hindi, jambon ya da başka komik bir şey için çekiliş yapmıyorlar mıydı?" Bir kanepeye oturmuş, bir dergiyi karıştırıyordu. Konuşurken bana bakmak için gözlerini kaldırmadı ve Mary Ann'e dönerek ona bir elbise resmi gösterdi.

Odanın bir köşesindeki görkemli dede saatinin tik taklarıyla birlikte neşem de uçup gitti. Ginny o akşam dışarı çıkmakla ilgili hiçbir şey söylememişti. Bir partiye davet edilmiş olsaydı, benim de onunla gelmemi isteyeceğinden emindim. Kütüphane yakında kapanacaktı. Orada bir ödev üzerinde çalışıyor olabilir miydi? Ya da başka bir yurttan bir arkadaşıyla ders çalışıyor olabilir miydi? Açıkçası son zamanlarda oldukça arkadaşsız görünüyordu ve onun doğaçlama bir yılsonu kutlamasına katılacağını düşünemiyordum.

Saat çalmaya başladığında, evin annesi bizi salondan kovmadan önce yukarı çıktık ve Carolyn'in odasına yerleştik. Carolyn ve Elizabeth Gardner onun yatağına oturmuş dergileri karıştırmaya devam ediyorlardı. Bertha kanepeye el koymuştu ve Mary Ann ile ben ayakta kalmıştık.

"Sence Edgar'la birlikte mi?" Bertha sordu. "Belki gezmeye gitmişlerdir ve arabası bozulmuştur."

"Bahse girerim biriyle çıktıysa Santiago'yla çıkmıştır," dedi Mary Ann, kendinden memnun, sinsice gülümseyerek.

"Hayır!" diye bağırdı Elizabeth.

"Evet! Onu birkaç gün önce yurdun dışında gördüm. Birini bekliyormuş gibi görünüyordu ve beni görünce domates gibi kıpkırmızı oldu. Etrafta ilk kez görülüyor. Pazartesi günü onu Ginny olması gereken bir kıza sarılırken gördüm."

"Öyle mi? Pazartesi günü Joyce House'dan sınıflarımıza birlikte gidip geldik, sonra da birlikte yemek yedik. Bütün akşam boyunca buradaydı," dedim.

"Geç bir saatti ve yüzünü tam olarak göremedim ama üzerinde Ginny'ninkine benzer, yakası kalkık gri bir palto vardı. Başka kim olabilir ki?"

"Bu oldukça yaygın bir palto. Carolyn'in de yakası kalkık bir paltosu var," dedim. "Eminim başkalarında da vardır. Elizabeth'in gri bir paltosu var."

"Umarım Elizabeth'in ya da benim o Portekizli çocukla alt katta olacağımızı düşünmüyorsunuzdur," dedi Carolyn küçümseyerek.

Bertha, "Mutfaktaki tamirat işleriyle uğraşırken ona epeyce baktı," diye düşündü. "Edgar Yates yerine hiç kimseyi tercih etmesi çılgınlık olmaz mıydı?"

Gülüştüler. Onların temelsiz suçlamalarından rahatsız olduğumu hissettim.

"Saçma sapan dedikodular çıkarmamalısınız," dedim ve sesim oldukça sert ve kısıktı. "Ya bir kaza geçirdiyse? Ya başına kötü bir şey geldiyse? Bir arkadaşınız hakkında böyle konuşarak acımasızlık ediyorsunuz."

Kızlar bana baktılar, kahkahaları ve gülümsemeleri dudaklarında sönüyordu. Carolyn kaşlarını kaldırarak bana baktı ve elindeki dergiyi bir kenara fırlattı. "Saçmalama. Sadece biraz eğleniyoruz."

"Bu benim için eğlenceli değil!"

"Kızgın değilsin, değil mi?"

Cevap veremeyecek kadar üzgündüm ve ellerim titriyordu. Carolyn ayağa kalktı ve beni kenara çekti, şimdi endişenin yerini kayıtsızlık almıştı.

"Her an burada olabilir. Enfield House'da olmalı ve geri dönüyor. Belki çekilişi bile kazanmıştır. Tanrım, sadece takılıyoruz, Betty. Eğer ona bir şey olabileceğini düşünseydik-"

"Ya bir şey olduysa? Bilemeyiz, değil mi? Karda kan kaybından ölmüş olabilir."

Carolyn sözlerime irkilerek gözlerini kocaman açtı. "Tanrım, bu çok korkunç! Betty, eğer gerçekten endişeleniyorsan evin annesiyle konuşabiliriz. Birkaç dakika daha bekleyelim, olur mu? Henüz o kadar geç değil."

Başımı salladım ve sonraki birkaç dakikayı tırnaklarımı yiyerek geçirdim. Çok geçmeden Lily Gardner koşarak odaya girdi, gözleri parlak ve yaramazdı. "Ginny döndü! Evin annesinin onunla konuştuğunu duydum."

"Acaba bahanesi ne olacak?" dedi Mary Ann.

Hemen odama koştum ve rahat bir nefes aldım. Ginny pencerenin yanında duruyordu. Paltosunu ve örgü şapkasını çıkarmış, eldivenlerini soyuyordu. Omuzlarından dökülen kar eriyor ve radyatörün yanında bir su birikintisi oluşturuyordu.

"Tanrıya şükür," dedim. "Çok endişelendik. Ne oldu?" "Bayan Price'a bir partide olduğumu söyledim."

"Öyle miydin?" diye sordum, çünkü hem yüzü hem de cümledeki ifade beni duraksatmıştı. Solgun ve kansız görünüyordu. Yanaklarında ne alkolün ne de romantizmin izi vardı. Bir partiye gitmediğinden, Edgar ya da Santiago olsun, bir sevgiliyi ağırlamadığından emindim.

Hayır, kaskatı kesilmiş gibiydi, gece geç saatlere kadar süren bir kutlamadan çıkmış genç bir kadından çok, yüksek bir tepede dolaşan bir kaşif gibiydi.

Yatağına oturdu ve çizmelerinin bağcıklarını çözmeye başladı. "Sana gerçeği söylersem bana inanmazsın."

"Anlat bana."

"Neden?"

"Ginny, lütfen."

Sessizdi. "Kütüphanedeydim ve yolumu kaybettim." Bir çizmesini çıkardı, sonra diğerinin bağcıklarıyla uğraşmaya başladı. "Yol değişti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak bunu kastediyorum. Yoldaydım ve birden yol değişti, nereye döneceğimi bilemedim. Kütüphaneden çıktığımda hava kararmıştı ama Joyce Evi'ne giden yolu bulmam çok uzun sürdü. Gittikçe karanlıklaşıyordu ve ben de dönüp duruyordum."

Ginny botu aldı ve kucağına koydu. Parmakları topuğun dış hatlarını izledi. Ani ve öfkeli bir hareketle çizmeyi bir kenara fırlattı.

ve ellerini yumruk yapıp bacaklarına dayayarak sert bir şekilde oturdu. Sonra kalkıp masasına oturdu ve bir kâğıt parçasına bir şeyler çizmeye başladı.

Ona temkinli bir şekilde yaklaştım, tıpkı birinin vahşi bir hayvana yaklaşabileceği gibi.

"Belki de bir doktorla konuşmalısın," dedim olabildiğince nazik bir şekilde. "Endişeleniyorum."

Ginny güldü. Bir elini eriyen kar yüzünden nemli olan saçlarında gezdirdi. Gözleri çizdiği resme takılmıştı. Daireler diğer dairelere bağlıydı. "Neden endişeleniyorsun ki?"

"Ginny, tek yaptığın defterlerine bir şeyler karalamak ve okuduğun şeyler çok tuhaf!" Dedim ve elimi cadılıkla ilgili kitaplarından birinin üzerine koydum. "Ve sonra hayaletlerden bahsediyorsun ve onlarla konuştuğunu iddia ediyorsun.... Tabii ki endişelendim."

Hemen kitabı çekti ve sanki bir bebeği kucağına alıyormuş gibi göğsüne bastırdı. "Onlarla konuşuyorum. Sana açıklamıştım. Annemle konuşuyorum. Aklımı başımda tutuyor. Beni güvende tutuyor."

"Ginny, Dr. Landis'le konuşursan belki kendini daha iyi hissedersin."

Keskin ve kızgın gözlerle bana baktı. "Dr. Landis'i nereden biliyorsun? Edgar'la sohbet ediyordun, değil mi?" Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Uğradı, evet."

"Onunla benim hakkımda kaç kez konuştunuz?"

"Bir kez. Bir kez uğradı. İntihara meyilli olmandan korkuyor. Ölümünden bahsediyorsun-"

"Kendimi öldürmek istemiyorum, Betty! Tam tersi. Anlamıyorsun. İkiniz de anlamıyorsunuz!"

Kâğıtlarını, kitaplarını ve kalemlerini masanın üzerinden itti. Eşyaların ahşap zemine çarparak çıkardığı çalgınca sesler yerini acı verici bir sessizliğe bıraktı. Birbirimize baktık.

"Ginny," dedim ve elimi uzattım.

Başını salladı ve yatağına oturdu. Omuzları çöktü, bir battaniyeyi kavradı ve gözlerini kapattı. "Her gün bir kötülük hissediyorum, sanki boynumun etrafında görünmez bir i l m i k var ve her geçen gün biraz daha sıkılıyor," dedi ve iki elini havaya kaldırdı,

boğazının etrafına yerleştiriyor. "Korkunç bir şey beni kovalıyor. Bu bir büyü. Bir büyü'nün etkisi altındayım ve ondan kaçamıyorum. Kimin yaptığını bilmiyorum. Eğer bilseydim... Anneme sordum ama o göremiyor ve korkuyorum... ama cevabı yakında bulamazsam çok geç olacak."

Gözlerini kocaman açtı. Önünde diz çöktüm ve ellerini tutup kendi ellerimin arasında sıkıca kavradım.

"Sana hiçbir şey olmayacak," dedim. "Buna izin vermem."

"Ben deli değilim, Betty. Doktorun bir yararı olmaz çünkü ben deli değilim. Beni götürürlerse kendimi koruyamam. Anlamıyor musun? En azından burada biraz güvendedim, ama sanatoryumda annemle konuşmama izin vermezler, resim yapmama izin vermezler. Betty, beni götürmelerine izin verme." "Hayır, hayır, götürmeyecekler," diye söz verdim. Ciddiydim.

Eğer on hasta bakıcı gelseydi,

Ona ulaşmalarına izin vermezdim.

Kısa süre sonra onu yatmak için hazırlanmamız gerektiğine ikna ettim. Çabucak derin bir uykuya daldım ve ayak sesleri ve döşeme tahtasının gıcirtısıyla uyandım. Gözlerimi kırıştıtarak başımı kaldırdım ve Ginny'nin kapının önünde durduğunu gördüm.

"Ginny?" "Ginny?" dedim.

Cevap vermedi. Onun yerine odadan çıkıp gitti. Yatakta doğruldum ve ayaklarımı hızla bir çift ayakkabının içine sokup onu takip ettim.

"Ginny," dedim merdivenden inerken, tırabzanı sıkıca kavradım. Ev gölgeler içindeydi ve birinci kattan aşağı yuvarlanmaktan korkuyordum.

Antreye ulaştığımda, ön kapının açık olduğunu ve kar tanelerinin tembelce içeri süzülüp halının üzerine konduğunu gördüm. Doğru dürüst giyinmemiştim, tek yaptığım ayakkabılarımı giymekti ve başımı dışarı çıkardığımda soğuk tenimi kemiriyordu.

Ginny evin birkaç adım ötesinde, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde onun yanına koştum. Ayaklarım karda beceriksiz ve ağırıldı.

"Ginny, içeri dönmeliyiz," dedim.

Ama ona ulaştığımda bana bakmadı. Gözlerini Briar'ın Avluları'na dikmişti.

"İşte orada. Ağaçların arasında," dedi.

"Orada ne var?"

Elini kaldırıp işaret etti ama tek görebildiğim yarısı kara batmış, devrilmiş bir ağaç gövdesiydi. İçimi çektim ve dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışarak kollarımı kavuşturdum.

"Yüzünü görmeye çalıştım ama gölgelerin arasına saklandı. Bekle, belki görürsün."

Sözleri beni ürpertti, çünkü alçak ve sessizdi ve bastırılmış bir panik ritmi vardı, sanki karla kaplı basit bir devrilmiş ağaçtan ziyade korkunç bir manzaraya bakıyormuş gibi. Bu, her şeyden çok deliliğe işaret ediyordu. Danvers'taki kırmızı tuğlalı duvarları ve güzel bahçeleriyle görkemli akıl hastanesini hayal ettim. Onu orada hayal ettim ve başımı salladım.

"Bir şey yok," dedim ve kolunu çektim. "Hadi içeri dönelim. Donuyorum."

Birlikte eve geri döndük ve yatağa girdik. O gece hiçbir şey görmedim, ağaçların arasında saklanan hiçbir şey yoktu. Ginny'nin nefesi yavaş ve sabit olduğunda ve o derin bir uykuya daldığında, ayağa kalktım ve perdeleri kenara çektim. Ağaçları örten kaymaktaşı beyazlığına baktım ve yine bir şey, sıra dışı bir şey görmek için çok uğraştım.

Gözlerim hiçbir şey algılayamadı. Yine de pencerenin önünde dururken, rüzgârın ağaçların dallarını salladığını düşündüğüm tiz bir ses duydum. Birkaç saniye sonra karın düz ve sabit yağdığını, ağaçları egecek güçlü bir rüzgar olmadığını fark ettim. Bunun farkına varmak beni ürküttü, ancak sesin gerçek kaynağı üzerinde durmaya başlayamadım, çünkü ses kesilmişti.

Acaba bir baykuş ya da başka bir kuş mu ötüyordu? Evet, büyük ihtimalle. Pencerenin yanında dururken Ginny'nin konuştuğunu duydum.

"Yine dışarıda," dedi. "Edgar'a söyleme. Beni tımarhaneye atarlar, Betty. Ona bu geceden bahsetme."

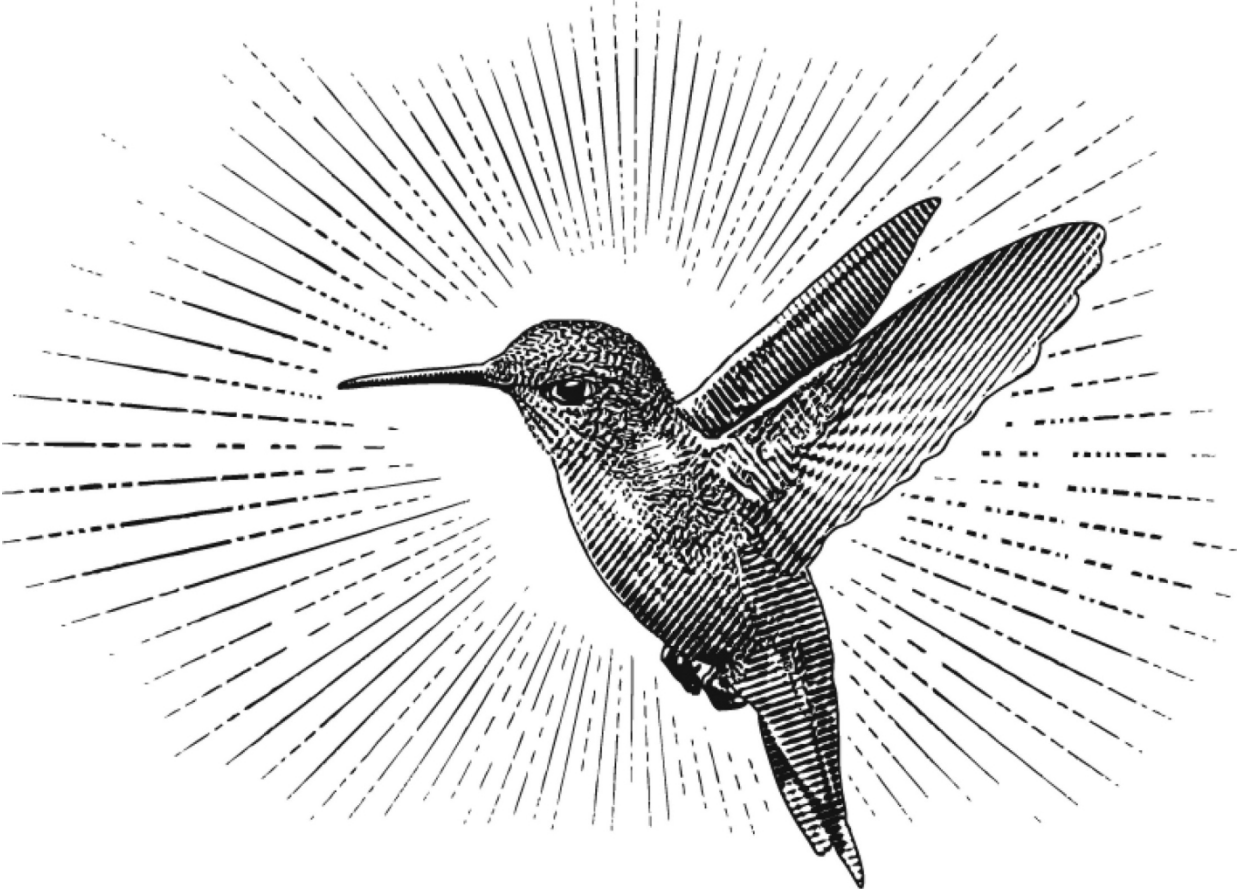
Yorgun gözleri bir an bana sabitlendi, sonra sırtını bana döndü ve duvara baktı.

Edgar'a söylemedim. Söylemiş olsaydım neler olabileceğini merak ettim. Ertesi sabah onu aramış olsaydım sonuç ne olurdu? Eğer

Belki de Ginny'nin babasıyla konuşabilirdim. Onu Kaliforniya'nın sıcaklığına geri götürür müydü? Ondan sonra onunla bir daha konuşabilir miydim?

Yine de çoğu zaman hiçbir şeyin değişmeyeceğinden korkuyorum. Ginny mahkum edilmişti ve söylediği gibiydi: görünmez bir ilmik boynuna geçirilmişti. Her saat daha da sıkılıyordu. Onu son kez göreceğim 19 Aralık akşamı hızla yaklaşıyordu.

1998: 9

İki gün üst üste kedi için dışarıda yemek bırakmıştı. Kedi yemeye zahmet etmemişti. Minerva yenilgiyi kabul etmeden önce yarım düzine kez Karnstein'ı çağırdı. Sonunda bir kutu kedi mamasını daha tabağa koydu ve arka kapının yanına yerleştirdi.

Başı ağrıyordu ve bir masanın üzerine eğilip Beatrice Tremblay'in kâğıtlarına bakarak saatler geçirmeye can atmıyordu. Ama Söğütler'e gitti ve kalemini hızla defterinin üzerinde gezdirerek, gözleri bir saniye el yazmasında, bir saniye sonra bir günlük girişinde, yoluna devam etti. Onun

Discman, Gustavo Cerati'nin müziğini çalıyor ve o da ayağını "Amor Amarillo "nun ritmine vuruyordu.

Bir noktada, *A History of Witchcraft Lore*'u açtı ve apotropaik işaretleri gösteren sayfaya baktı, sonra birkaç hayvanı gösteren bir resme gelene kadar kitabı çevirmeye devam etti - bir kurbağa, bir kedi, bir köpek -Cadıların hizmetkârları olarak işlev görürlerdi.

"Familiar'ların cadıların emirlerini yerine getirdikleri düşünülürdü. Kurnaz insanlarla ilişkilendirildiklerinde ise daha yardımsever bir amaçları vardı," diye yüksek sesle okudu. "Genellikle hayvan olarak tezahür etseler de, insan gibi de görünebilirlerdi. Bu tür şeytani aileler cadı dışında herkese görünmez kalabilirdi."

Minerva ayağını daha hızlı vurdu ve gözlerini odanın diğer ucundaki Ginny'nin resmine dikti. Ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru ilerledi, parmakları çerçevesini okşadı. İçini çekti ve kendini tamamen kaybolmuş hissederek koltuğuna geri döndü.

Carolyn Yates onunla çay içmek istediğini haber verdiğinde Minerva kollarını gerdi ve eşyalarını sırt çantasına tıktırdı.

Carolyn çayını ilk tanıştıklarında olduğu gibi solaryumda içiyordu. Gümüş bir kitap ayracını ince bir cildin içine sokarken ve Minerva'ya gülümserken pencerelerden güneş parlıyordu.

"Bir topak, değil mi?" diye sordu ve Minerva'nın cevap vermesine fırsat vermeden fincana bir küp şeker attı.

Minerva sırt çantasını yere bıraktı ve oturdu. "Evet. Teşekkürler."

"Gençken sevgililerimizi yurttan çay içmeye çağırırdık. Evin annesinin gözetiminde eve girerlerdi ve biz de onlara çay ikram ederdik. O iğrenç Benjamin Hoffman çayı içerken ağzında bir küp şeker tutardı. Ne korkunç bir davranış!" Carolyn çayını yudumladı. "Bu arada, Betty'nin el yazması üzerindeki araştırmacı nasıl gidiyor?"

Minerva gülümseyerek, "Yolumu bulmaya çalışıyorum," dedi ama bu düpedüz bir yalandı. Artık ne yaptığından emin değildi. "Tez süreci her zaman karmaşık olmuştur."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Yorgun görünüyorsun."

"Geç saatlere kadar süren geceler ve uykusuz saatler," dedi ve çay fincanını dudaklarına götürdü. "Ginny'yle konuşurken tuhaf bir şey fark edip etmediğini soracaktım."

kayboldu."

"Garip mi? Nasıl yani?"

"Beatrice'in el yazmalarında ve günlüklerinde bahsettiği pek çok tuhaf şey var. Ginny birinin onu izlediğini, takip edildiğini hissediyordu. Yurtta ya da belki kampüste birini görüp görmediğini merak ediyorum-"

"Bir sinsi mi? Hayır. Ben hayalet de görmedim," dedi Carolyn. "Ginny'ye ne olduğunu biliyorum ve bu büyük bir gizem değil: Portekizli çocukla kaçtı."

"Ama kimse onu o çocukla görmemiş."

"İyi arkadaşımız Mary Ann onları birlikte görmüş."

"O görmüş olamaz. Beatrice elyazmasında Mary Ann'in Santiago'yu bir kadınla gördüğünü sandığı gün Ginny'yle birlikte olduğunu açıkça belirtiyor. Ayrıca Mary Ann kadının yüzüne hiç bakmamış."

"Edgar ve Beatrice'in yaptığı gibi korku hikâyeleri anlatmaya başlamayın Bayan Contreras. Hayaletler peşinde koşarak hayatınızı boşa harcarsınız. Başka olasılıklar da var ama çok düşük ihtimaller."

Minerva bunun yerinde bir tavsiye olduğunu tahmin ediyordu. Ne de olsa giderek tuhaflaşan paranoyak düşünceleri araştırmasına pek de yardımcı olmuyordu. Örneğin geçen gece Conrad'la karşılaştığında ne olmuştu?

Kendini sönmüş hissetti ve sandalyesinde kıpırdandı. Carolyn başındaki türbanı düzeltti, parmaklarındaki yüzükler parlak güneş ışığında parlıyordu. "Dosyana bakıyordum, burs alanlar için aldığımız dosyaya. Tek çocuksun, değil mi?"

"Evet. Doğru."

"Annen masraflarına pek yardımcı olamıyor, değil mi? Bu yüzden kampüste çalışıyorsun."

"Hayır, edemez," dedi Minerva basitçe.

"Sanırım sizin durumunuz da Betty'ninkine çok benziyor. Zavallı şey, onu kampüste Fransızca öğretmek için çalıştırırlardı."

Carolyn onu bir aşağı bir yukarı süzdü, keskin gözleri soğukkanlı ve sabitti. Minerva bir kurbağa gibi parçalara ayrıldığını, iç organlarının bir neşterle dikkatlice ortaya çıkarıldığını hissederek rahatsız oldu.

Yaşlı kadın omuz silkti. "Yine de para her zaman çözüm değildir. Örneğin Noah'a bakın."

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"O da babası gibi tembel. Diğer çocuklarım gibi. İnsanın kanında belli bir hırs var ama bu hırs bir ya da iki nesil atlayabiliyor. Babamla beni ele alalım: İkimiz de kararlı, dinç örnekleriz." Carolyn fincanını sertçe yere bıraktı. Kenarından biraz çay döküldü ve tabağın içinde birikti. "O zaman benim Noah'ma bak. En iyi öğretmenler, en iyi fırsatlar ve çocuk üniversiteden mezun olamıyor, hatta bir düğün tarihi bile belirleyemiyor. Yirmi dört yaşında, buna inanabiliyor musun?"

Minerva kendi fincanını dikkatli parmaklarıyla yere bıraktı. "İnsanlar eskisi kadar genç yaşta evlenmiyorlar," dedi ve Jonas'ın kendisini yakınlık ve bağıllık kapasitesinden yoksun olmakla suçlamasını düşündü.

"Evlilik mirasımızı güvence altına almak için çok önemli bir adım, ama o kolay bir işi bile beceremiyor. Bu beni umutsuzluğa sürüklüyor!" Carolyn ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. Gülümsedi. "Öte yandan sen, birbiriyle yarışan teslim tarihlerine ve sorumluluklarına rağmen mükemmel notlar alıyorsun. Tam bir olgunluk örneği."

"Bugünlerde sorumluluklarımı ne kadar iyi yerine getirdiğimden emin değilim, Bayan

Yates. Ama denemeye devam ediyorum," dedi.

Annesi onun Amerika Birleşik Devletleri'nde okumasını istememişti. Çünkü bu çok zahmetli, çok talepkâr olacaktı. Şimdi bile e-postalarında suçlamalar vardı. Minerva çok uzaktaydı, Minerva yaz tatilinde ziyarete gelmeyecekti. Ama Minerva, eğitiminin ne kadar stresli olabileceği konusunda defalarca uyarılmış olsa da, New England'ı çok istemişti.

"Seninle bir anlaşma yapalım. Sonbaharda oda ve yemek masraflarını, ayrıca geçim masraflarını ben karşılayacağım. Böylece iki işte birden çalışmak zorunda kalmazsın ve tezine odaklanabilirsin," dedi Carolyn rahat bir tavırla.

İlk başta tek kelime edemeyecek kadar şaşırان Minerva sadece kadına baktı. "Eee? Sen ne dersin?"

"Yapamam... bu çok cömertçe olurdu," demeyi başardı ve Betty'nin Carolyn'ın bir asa gibi salladığı hakkında yazdıklarını hatırladı.

iyilik perisi.

"Önemli bir şey değil. Bunu daha önce de kısıtlı imkânlarla sahip başka gençler için yaptım. Ama işinize odaklanacağınıza söz vermelisiniz. Bir projeyi hayata geçirmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Tüm uzun aylar ve belirsizlikler etrafınızda birikir. Resimlerim, onlara bakmak için hiç durakladınız mı? Fırça darbelerini mükemmelleştirmek, birinin gülümsemesini, saçının kıvrımını yakalamak sizce kaç ay sürer?

"Küçüklüğümde beri resim yapıyordum ve Stoneridge'de okula başladığımda hala yeterince bilmiyordum. Bir sanatçıyı sanatçı yapan fırça tutmaktan, bir akademisyeni de akademisyen yapan kelimeleri yazmaktan daha fazlasıdır. Sende bir şeyler var, bunu görebiliyorum. Vazgeçmemelisin."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim, Bayan Contreras. Torunum çayı ve sohbeti pek sevmez. Benimle sohbet ederek bana hizmet ediyorsunuz."

Carolyn gülümsedi ve onun elini okşadı.

-

MINERVA ELİNİ şakağına bastırdı ve gözlerini kapattı. Parmakları arabanın teybinin düğmesine dokunarak müziğin sesini kıstı. Müzik çalara yerleştirdiği kendi CD'siydi. Pixies'in bir derlemesiydi.

"İyi misin?" Noah sordu. "Başım beni öldürüyor."

"Carolyn seni bir konuda sıkıştırıyor muydu?"

"Hayır. Sabahtan beri migrenim var."

"Onda da var. Korkunç migreni var. Ben küçükken tümörü olduğunu ve kafasının patlayacağını sanırdım. Nane çiğnemeyi denemelisin. Ona iyi geliyor. Aspirinden daha iyi olduğunu söylüyor."

Gözlerini açtı. İhtiyacı olan şey biraz kestirmektir. Yeterince uyumuyordu. Uyumsuz düşünceler şafak sökene kadar kafasının içinde çalkalanıyor ve kaygı dalgası yükseliyordu.

Önceki gece rüyasında büyük büyükannesinin ölmeden önceki son birkaç gününü görmüştü. *Sadece yaşayacaksın*, demişti.

Bu sözler, beynine yerleşmiş bir melodi gibi sabah boyunca onu takip etmişti.

Noah ona yan gözle baktı. "Her neyse, Carolyn kötü bir şey söylediyse görmezden gelmelisin. Tam bir baş belası olabilir ama bunu düşünmeye değmez."

"Terbiyesizlik yapmıyordu. Oda ve yemek masraflarımı ödemeyi teklif etti. Bunun nasıl olacağını bilmiyorum ama teklif etti."

"Yeterince kolay olmalı. Thomas için böyle bir şey ayarladı, yani üniversite parayı nasıl aktaracağını biliyor olmalı."

"Thomas Murphy için mi?"

"Evet, bana özel ders verirken eve geldi ve konuşmaya başladılar. Sanat, daha önce de söylediğim gibi. Sonra, Şükran Günü'nde, çoğunlukla sarhoştum, bu yüzden Carolyn ve o çene çalıyordu. Onun 'gelecek vaat eden genç bir adam' olduğunu düşünüyordu. "

Minerva kaşlarını çattı ve dönüp Noah'ya baktı. "Tüm masrafları karşılanırken neden okulu bıraksın ki? Yani, tüm masrafları karşılanıyordu."

"Belki de akademiden sıkılmıştır. Olabilir, biliyorsun."

Belki de. Tükenmişlik söz konusu bile olamazdı. Minerva'nın kendisi de muhtemelen varoluşsal bir krizin tam ortasıdaydı.

Noah arabayı yavaşlattı. "Benim hakkımda konuştu mu?" diye sordu. "Biraz."

"Hadi ama, eğer dahiler grubundan bahsediyorsa, benim ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumdan da bahsetmiş olmalı. Bunu yapmaya bayılır."

"Dehalar grubu derken neyi kastediyorsun?"

"Burs verdiği, hibe ettiği ya da başka bir şey yaptığı yoksul çocuklar. Yates Vakfı 'kendini nesillerinin en parlak genç beyinlerini yetiştirmeye adanmış'. Çocukların resimlerinin bulunduğu dosyaları incelemekten, kazandıkları heceleme yarışmalarını ya da raflarındaki kupaları okumaktan hoşlanıyor. Yüksek IQ'ları ve boş banka hesaplarıyla sizin gibi küçük dahiler."

"Senin olgunlaşmamış olduğunu ima etti ve evlenmen gerektiğini söyledi," dedi Minerva açıkça, ama sonra yine aynı derecede açık sözlü olmuştu.

Adam homurdandı. "Tabii ki öyle dedi."

Kollarını kavuşturdu ve okyanusa baktı. Noah ellerini arabanın direksiyonuna vurdu ve iç çekti.

"Boş banka hesapları hakkında bunu söylememeliydim." "Bu doğru," dedi basitçe.

"Pislik gibi."

"Evet, öylesin."

"Bu da doğru," dedi gülümseyerek.

Minerva başını salladı ve gülümseyerek karşılık verdi.

"Gerçekten bir nişanlın var mı?" diye sordu araba kampüse girerken.

Soruyu sorduğuna hemen pişman oldu; biraz fazla kişisel ve açık bir soruydu. Adam güldü. "Kanlı canlı bir kadının benimle çıkmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Sözlerinde her zaman bir alt metin vardır." "Bu ne anlama geliyor?"

"Her cümleye dipnotlar ekleyerek konuşuyorsun." Yine güldü, arsız ve güler yüzlüydü. "Carolyn onu benim için seçti. Yüzüğü bile o seçti. Şanlı ailemize katılacak bir başka Boston Brahmanı. Ne yani, bu çağda hâlâ evlilikleri ayarlıyor olmalarına şaşırdın mı?"

"Çok melodramatiksinsin, farkında mısın?" Minerva bu konuşmadan telaşlanarak cevap verdi.

"Cazibenin bir parçası," dedi ve arabayı kızın yatakhanesinin önüne park etti. "Alınmadın, değil mi? Çünkü-"

"Hayır," dedi hızla ve normalde güzel ve görkemli olduğunu düşündüğü Ledge House'u görünce birden tekinsiz, hatta haince hissetti. Oturduğu yerde irkildi. "Thomas sana hiç ne tür bir araştırma üzerinde çalıştığını söyledi mi?" diye sordu. "Sadece sınıfla ilgili şeyler hakkında konuştuğunuzu söylediğinizi biliyorum ama bu sınıfla ilgili bir şey olmalı. Cadılık ve New England'la ilgili bir şey olabilir mi?"

Thomas Murphy'yi düşünerek bu kadar çok zaman geçirmek istemiyordu; açıkçası neden sürekli onun üzerinde durduğundan bile emin değildi. Evet, düşündüğü zaman ona ürkütücü bir şekilde Ginny'yi hatırlatan bir şey vardı

Minerva'ya kendisini de hatırlatıyordu ama Minerva muhtemelen olmayan bağlantılar kuruyordu. Depresif ve endişeli zihni gizemler ve bulmacalar yaratıyordu.

"Pek sayılmaz. Büyükanne ayrıntıları anlatmış olabilir. Vakıfla ve bilimsel bağışlar için seçtiği kişilerle hiçbir ilgim yok. Farklı bir bölümü vardı, aynı grupta değildik. Neden sordunuz?"

"Sanırım onun araştırma alanları benimkilerle örtüşüyordu," dedi olabildiğince diplomatik bir şekilde, sırt çantasını toplarken. Kapıyı açtı. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Yardım edebildiğime sevindim. Hey, Patricia'nın arkadaşısın, değil mi?" diye sordu ve CD'yi çıkarma düğmesine basıp ona uzattı.

Kadın CD'yi kutusuna geri soktu. "Evet."

"Cumartesi günü bir parti veriyor."

"Patricia her zaman bir parti verir. Ya da bir luau. Ya da başka bir şey." "Sen gidiyor musun?"

"Benim tarzım değil," dedi ama Hideo'nun onu bu konuda sıkıştırdığını şimdiden hayal edebiliyordu. Minerva önceki gece sinemaya gitmekten kıl payı kurtulmuştu ama bunun tek nedeni Hideo'nun Harvard'dan bir felsefe öğrencisiyle beklenmedik bir randevusu olmasıydı.

"Katılmayı planlıyorum. Ve bu sefer çalılıklara kusmayacağım."

Sanki bu konuşmayı sürdürmelerini bekliyormuş gibi bakıyordu ama Minerva'nın ona başka ne söylemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Jell-O shot'lara, bira ponguna ve tekrar tekrar çalan Ace of Base'e katılmaya hiç niyeti yoktu. İhtiyacı olan şey dinlenmekti.

"Tekrar teşekkürler. Bıraktığın için."

"Sorun değil. Çok güzel, biliyor musun?" dedi, elindeki CD kutusunu göstererek.

"Evet. Hay sikeyim. Unuttum... Sonra sana bir kopyasını yazarım. Ya da başka bir müzik. Arkadaşlarıma her zaman müzik veririm ama dikkatim dağınıktı," dedi CD'yi sırt çantasına yerleştirirken.

"Arkadaşlığa mı terfi ediyorum?"

Sırt çantasının fermuarını kapattı ve adamın eğlenen yüzüne baktı. "Deneme arkadaşlığı," dedi.

Minerva binanın etrafından dolaşmak yerine aceleyle ön kapıya yöneldi. Doğruca banyoya gitti ve aspirin şişesini aradı. Mutfığa girdi ve hapları birkaç yudum kahveyle yıkadı.

Tanrım, lanet olası kafası patlayacak gibiydi! Evin içi havasızdı, bu da işleri daha da kötüleştiriyordu, bu yüzden arka kapıyı açtı ve hemen turuncu tekirin cesedine baktı.

Boynu o kadar şiddetli bir şekilde bükülmüş ve kırılmıştı ki ilk başta hayvana ne olduğunu anlayamadı. Sıkıca sıkılmış bir havluya benziyordu. Eğildi ve kafasına dokundu.

Ensesinde sanki bir cisimle vurulmuş gibi şiddetli bir seğirme hissetti ve geri sıçradı. Kapıyı kilitledi ve hızlı hızlı nefes alarak mutfığın ortasında durdu.

Minerva telefona koştu ve Hideo'yu aradı. Kulaklarında bir dinamit patlaması kadar yüksek bir sesle yankılanan meşgul sinyali aldı. Ahizeyi yere çarptı ve kanepeye yığıldı.

Acı sırtından aşağıya doğru yayılıyor gibiydi ve kanepeye kıvrıldı. Kendini bitkin hissetti ve gözlerini sıkarak kapattı.

Sadece yaşarsınız. Bu nakarat zihnini işgal etti.

Gözlerini açtığı anda alacakaranlıktı. Biri kapıyı çalıyordu. Ayaklarını sürüyerek mutfığa girdi ve kapıyı açtı. Hideo ona gülümsedi.

"Viziteye hazır mısın?" diye sordu.

Minerva kedinin cesedine doğru baktı. Kedi orada değildi.

"Unutmadın, değil mi? Yurtlara daha hızlı gidebilmek için arabayı getirdim."

İki eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Nerede o?" "Ne nerede?"

Hideo cevap verdi.

"Biri Karnstein'ı öldürmüş ve cesedini bırakmış. Gitmiş."

"Beslemekten hoşlandığın kedi mi?"

"Evet." Minerva hızla Hideo'nun yanından geçip evin arka merdivenlerinden aşağı indi. Çalıkların etrafına bakındı.

"Onu öldüren hayvan muhtemelen leşi sürükleyerek götürmüştür."

"O bir hayvan değildi. Biri kedinin boynunu kırmış. Tam oradaydı."

Hideo onun işaret ettiği yöne baktı. "Emin misin?" "Evet, eminim!"

Onu bulmam için bıraktılar, onlar... lanet olsun!"

Gözlerini eve dikmişti. Hideo yavaşça ona doğru yürüdü. "Tamam, kampüs güvenliğini aradın mı?"

"Neyi?"

"Biri sana kötü bir şaka yaptıysa, bunu bildirmen gerekir. Conrad mı? Geçen gece Conrad demiştin-"

"Un embrujo," dedi, tedirginlik içinde İspanyolca'ya geçerek.

"Pardon?"

"Büyü. Ölü hayvanlar, takip edilme hissi... Eminim çiçekler evin içinde soluyordur."

"Minerva, sen neden bahsediyorsun?"

"Büyü, lanet, ne dersiniz deyin. Büyük büyükanmem bundan bahsederdi ve Beatrice Tremblay de aynı şeyi yazmıştı."

"Beatrice Tremblay... bekle, tezinden mi bahsediyorsun?"

"Benim tezim değil. Gerçek bir şey. Gerçek olay. Ya cadılar gerçekten varsa, Hideo? Bunu hiç merak ettin mi? *Bewitched*'daki gibi sivri şapkalı komik cadılar değil. Eski, iyi bilinen kalıpları takip eden büyücüler. Evrensel kavramlar. Fizik evrenseldir, değil mi? Japonya'da, Meksika'da ya da Salem'de olmanız fark etmez, elma ağaçtan düşecektir. Ya büyü için de böyleyse? Sabitleri bulursunuz; onları çalıştırırsınız. Gerçekliği değiştirirsiniz.

"Peki ya... Peki ya bana inugami'den bahsettiğin zaman. Hatırladın mı? Tanıdık ruhlara benzerler ve büyücüler tarafından bir köpek öldürülerek yaratılırlar. Büyük büyükanmem bana böyle bir şey hakkında bir hikaye anlatmıştı, bir minyon yaratmak hakkında-"

Hideo onun sözünü keserek, "Bunlar çok eski hikâyeler," dedi. "Artık kimse bunlara inanmıyor."

"Belki de inanmalılar. Tanıdıklara, büyülere, lanetlere ve cadı işaretlerine inanmalılar."

Yatakhaneye giden yolun kenarındaki lamba direkleri karanlığın çökmesiyle birlikte otomatik olarak yandı ve Minerva, Hideo'nun endişeli yüz ifadesini keskin ışığın altında net bir şekilde görebildi.

"Minerva, son zamanlarda stresli olduğumu biliyorum. Belki de sağlık hizmetlerine başvurmalısın."

Kızın aklını kaçırdığını düşünüyordu ama sağlık hizmetlerini aramayacaktı. Dosyasına girecek ve danışmanı onu arayacaktı. Ya bursunu keserlerse ya da kampüsteki işlerini elinden alırlarsa? Elbette, Carolyn Yates tam burs alabileceğini söylemişti, ama derslere katılamayacak kadar kaçıkça, uzun süre öğrenci olarak kalamazdı. Vizesini de alırlardı. Yarım kalmış bir diplomayla Meksika'ya dönmek zorunda kalacak, cadılar ve aileler hakkında saçmalayacaktı.

"Evet." Bir elektrik direğinin ampulüne yaklaşan bir pervanenin çırpınışını izledi. "Evet, üzgünüm, pek uyuyamadım. Sağlık hizmetlerine e-posta göndereceğim."

"Sabah mı?"

"Sabah ilk iş," dedi. "Panomu alayım." "Vizitleri tek başıma yapabilirim."

"Hayır. Dalga mı geçiyorsun? Panoyu getireyim."

Koşarak içeri girdi ve gözlerini kapatıp yavaşça nefes aldı. Gözlerini açtığı anda panoyu aldı ve tekrar dışarı çıktı. Hideo bütün yol boyunca ona tuhaf tuhaf baktı. Yatakhaneye döndüklerinde, ona bir soda ya da su içmek isteyip istemediğini sordu. Mutfığa girdiklerinde oldukça rahatlamıştı.

Gitmeden önce "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet, kahve ve çubuk krakerle yaşıyorum. Yemin ederim, sağlık hizmetlerini arayıp erkenden yatacağım."

"Tamam. Ama yarın nasıl olduğumu görmek için uğrayacağım. Sen de benimle Patricia'nın partisine geleceksin."

"Elbette," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Ciddi misin?"

"Ben de geleceğim. Noah Yates de orada olacak. Onunla tanışmayı zaten planlamıştım," diye yalan söyledi.

"Bu harika," dedi Hideo ve son derece memnun görünerek gülümsedi. Kahretsin. Ne de olsa partiye gitmesi gerekecekti.

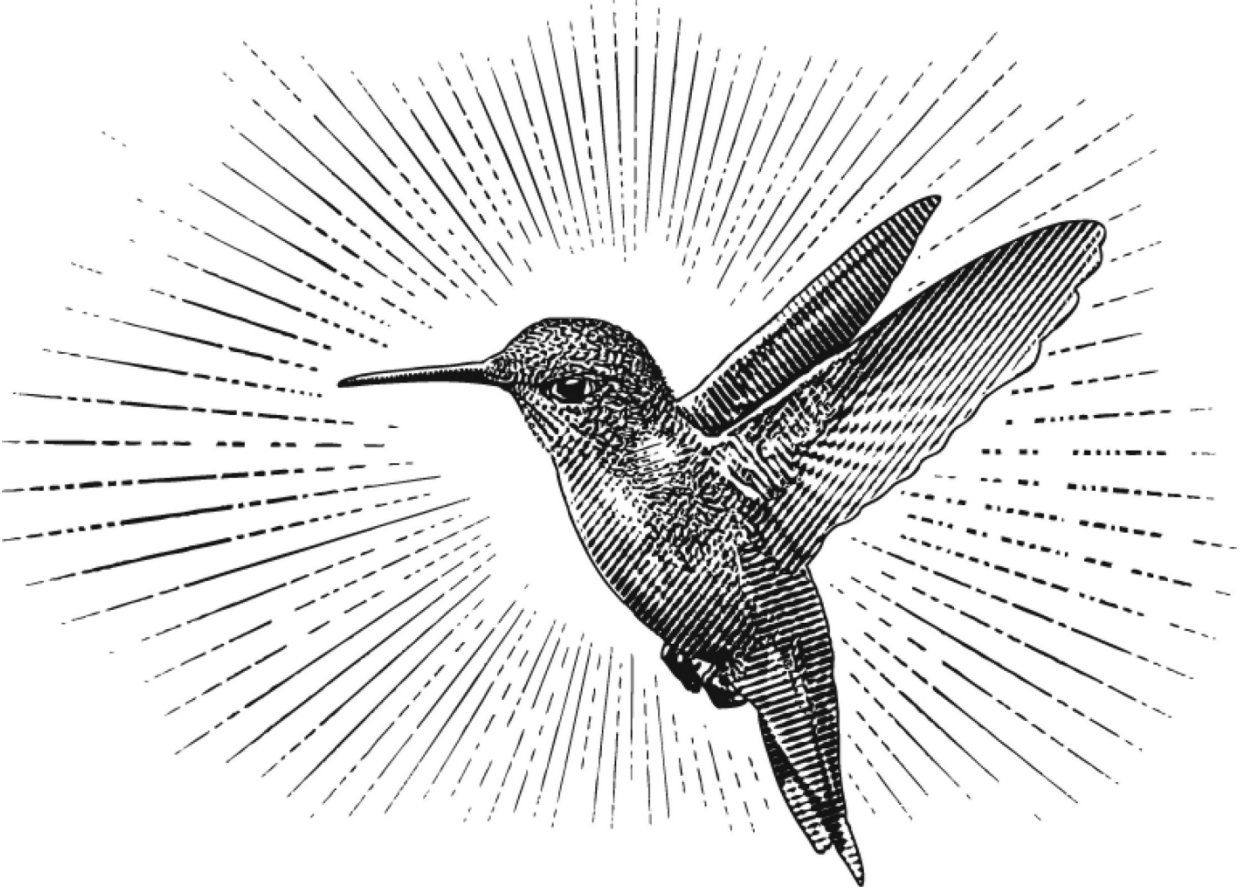
Hideo'nun arabası gözden kaybolur kaybolmaz arka kapıyı kilitledi ve kütüphaneye yöneldi. Duvarlardan kendisine bakan doldurulmuş kuş koleksiyonuna baktı. Muhtemelen yüz yıl önce korunmuş bir kanaryayı kaptı. Çekmecenin arkasından bir dikiş seti çıkardı. Sonra banyoya girdi.

Kanaryayı bir elinde tuttu, sanki ağırlığını test ediyordu ve aynaya baktı. Lavabonun üzerine dikiş setindeki yedi iğneyi yerleştirmişti.

Tüm bu zaman boyunca mantığa tutunmuş, batıl inançlara ve korkuya kapılmaktan kaçınmıştı. Artık öyle değildi.

"Bir tane," dedi ve başparmağını batırdı, ardından kanlı iğneyi kuşun vücuduna sapladı.

1908: 10

PLANI İZLE, BASİTÇE İZLE, diye düşündü. Her adımda tekrarlanan bu nakarat beynini uyuşturmaya yardımcı oldu, böylece çiftliğin güvenliğine, yatağına geri dönmek için acele etmedi, eğer mantığın ona rehberlik etmesine izin verseydi orada olurdu.

Yolu aydınlatmak için feneri sol eliyle tuttu, gecenin tüm seslerine dikkat etti: ağaçlardaki rüzgâr, cırcır böceklerinin cıvıltısı, ayakkabılarının altındaki dalların şakırtısı.

Çuval sanki kurşunla doluymuş gibi hissediyordu. Avuç içleri terlemişti ve her iki dakikada bir tutuşu gevşiyor gibiydi, sanki vücudu

Alba'nın bu yükü bırakıp bir an önce eve dönmesini istiyorlardı.

Planı takip et.

Saat çok geç olmuştu. Ayın ışığı yeri zar zor sıyrıyordu ve fenerin parıltısı bastırılmıştı, bu da karanlığı neredeyse aşılmaz hale getiriyordu. Yavaşça yürüdü, her adımı bilinçli ve dikkatliydi.

Alba nehrin kıyısındaki açıklığa ulaştığında derin bir nefes aldı ve feneri yere bıraktı. Gündüz bu bölgeyi incelemiş, nehir boyunca bir aşağı bir yukarı yürümüş, nasıl ilerleyeceğini belirlemişti; ta ki her şey bir oyun, kendisi de rolünü oynayan bir oyuncu gibi görünene dek. Ama gece manzara şekil değiştirmiş ve garip gölgeler zemini boydan boya kat ederek onu irkiltmişti.

Çuvalı açtı ve içine uzandı. Kümesten aldığı tavşanı tuttu ve kafatasına sert, hızlı bir darbe indirdi. Taze bir avdı: vücudu hâlâ sıcaktı.

Tekrar çuvala uzandı ve mendili, ipi ve bıçağı çıkardı. Eşyalar tavşanın yanına bırakıldı. Kollarını ovuştururken onları düşündü.

Sonunda tavşanın yanına diz çöktü ve onu karnının üzerine yatırdı. Deriyi boynuna yakın bir yerden sıkıştırıp bir kesik attı, sonra bir eliyle arkaya, diğer eliyle de başa doğru çekti. Deri yırtılmaya ve ayrılmaya başladı.

Mutfakta annesinin gözetiminde bu görevi yerine getirirken, derinin kağıt mendilin yırtılması gibi kolayca kayarak kas ve yağları ortaya çıkarması onu her zaman şaşırtmıştı, bu da tüm canlıların kırılganlığını keskin bir şekilde hatırlatıyordu.

Bu kez o kadar titriyordu ki deriyi yüzmeyi tamamlayamayacağından korkuyordu ama sonunda derinin tamamını çıkardı ve açıkta kalan ceset önünde uzandı.

Alba ellerini mendille sildi ve ayağa kalktı. Yağ lambasını, kökleri neredeyse nehre kadar inen bir ağacın dalına astı. Sonra ipi aldı ve elini belindeki silah kemerine soktuğu kardeşinin tabancasının üzerine koydu. Kemerde ayrıca

Tadeo'ya aitti. Kendisine ait bir silah kemeri hiç olmamıştı, ama sonra, hiç tabancası da olmamıştı. Kardeşi ya da Valentin onu atışa götürdüğünde onların silahlarını kullanırdı. Avlanmıyordu.

Bir hedefe ateş etmenin farklı olup olmayacağını merak ediyordu. Bir mermi bir teneke kutu yerine eti ne kadar kolay delebilirdi? Kutsanmamış bir mermi bir cadıyı öldürebilir miydi?

Valentin ölmüştü ve bu görevde ona rehberlik edecek kimsesi yoktu. Bir cadıyı tuzağa düşürmek hakkında bildiği tek şey mırıltılar ve yarı unutulmuş hikâyelerdi, ki bunları net bir şekilde hatırlayabilseydi bile yanlış olabilirdi. Sahip olduğu tek şey Valentin'in söyledikleriydi ve o da ölmüştü.

Başka hiçbir şeyi yoktu, o tabanca, ip ve derisi yüzülmüş tavşandan başka hiçbir şeyi yoktu. Ama o gün kararını vermişti; silahı doldurmuş ve cadı ölene kadar eve dönmeyeceğine dair kendine söz vermişti.

Alba alametlerinin kaynağını hiç merak etmemişti. Ona boynundaki ben gibi görünüyorlardı, sadece onun bir parçasıydılar. Şimdi, alametlerin ortaya çıkmasını sağlayan niteliğin aynı zamanda ona hangi kelimeleri söyleyeceği ve nasıl ilerleyeceği konusunda içgüdüsel bir ipucu verdiğini hissediyordu.

Boğazını temizledi ve konuştu. "Size etten ve kandan bir adak getirdim!" diye bağırdı.

Tavşanın cesedinden uzaklaştı ve ipi kavradı. Beklemeye başladı.

Altında durduğu ağaç nehirde birkaç adım ötedeydi, böylece bir saldırı durumunda nehrin akıntısına atlayıp yüzerek uzaklaşabilirdi. Suyun onu zarardan koruyacağını garanti yoktu ama yine de haritalandırdığı tek kaçış yolu buydu. Ayrıca bu bölgeyi, nehir kıyısını biliyordu. Tadeo ve Alba burada taş sektirmiş, ip atlamış, çamura sopayla şekiller çizmişti.

Ayın zayıf ışığı ağacın dalları arasında süzülüyordu ve rüzgâr saçlarını karıştırıyor, eteğini çekiştiriyordu ama kana susamış hiçbir yaratık onu aramadı.

Sırtını ağacın gövdesine dayadı ve biraz daha bekledi.

Bir çılglık başını hızla kaldırmasına neden oldu. Bu, daha önce bir kez penceresinin dışında duyduğu garip bir çılgıktı, neredeyse bir hırıltıydı ve sanki

Uzaklardan geliyordu ama tekrar çaldığında tehlikeli bir şekilde yakındı.

Bir şey hızla yaklaşıyordu.

Bir elini dudaklarına götürdü ve uzakta bir hareket olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Gece, gürültünün kaynağına dair hiçbir ipucu vermiyordu. Rüzgâr nehir kenarındaki otlarla oynadı; kedi kuyruklarını usulca hışırdattı. Ağaçtan bir yaprak düştü ve Alba'nın saçına takıldı.

Sonra onu gördü, açıklığın kenarına doğru kayıyordu. Sanki bir dalgalanma gecenin karanlığını yarmış, sanki biri karanlığa bir çakıl taşı atmış ve karanlık uyanmış gibiydi. İleriye doğru bir gölge kaydı ve bu gölge, uzun burunlu ve sivri kulaklı, devasa bir köpeğin gövdesine ve kafasına sahip bir şeydi.

O şey ölü tavşana doğru yaklaşıp koklayıp tıslarken, bir gölge perdesini de beraberinde sürüklüyor gibiydi, öyle ki anatomisinin bazı ayrıntılarını fark etse bile onu net olarak göremiyordu. Kemikli omurgasından aşağıya doğru uzanan tüyleri, baykuşunkilere benzeyen pençeleri, bir yılanbalığının kaygan derisini gördü, çünkü bu imkânsız bir yaratıktı, ne memeliydi ne de kuş, ikisinin arasında bir şeydi ve bir yılanın süzülen yumuşaklığıyla hareket ediyordu.

Yaratık tavşanın leşini ısırmaya başladı ve bir kemiğin keskin şaklamasını, kuduz, aç bir hayvanın salyalarını duydu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu ve bir an için nehre atlayıp akıntının onu sürüklemesine izin vermeyi düşündü. *Planı takip et, sadece takip et.*

Bir düğüm attı ve konuştu.

"Seni toprakla bağlıyorum," dedi, konuşurken elleri hızla çalışıyordu. "Seni suyla bağlıyorum. Seni ateşle bağlıyorum. Seni havayla bağlıyorum."

Dördüncü düğümü attığında açıklıktaki şey başını geriye attı ve kadın onun gözlerini fark etti: parlayan bir yeşil renkteydiler ve sanki yaratığın kafatası oyulmuş ve içine bir mum yerleştirilmiş gibi bir boşluk vardı.

"Seni toprakla bağlıyorum," dedi, diziye yeniden başladı ve beşinci düğümü attı.

Canavar çiğnemeye devam etti. Yaratığın ağzından yere kan damladı. Kadın yedinci düğümü attığında yaratık hırladı ve

huzursuzlaşarak dişlerini gösterdi. Tüyleri kıpırdadı; sırtını kamburlaştırdı ve kemirdiği leşten geriye ne kaldıysa tükürdü. Kulakları kafatasına yaslandı.

"Seni hava ile bağlıyorum," dedi ve sekizinci düğümü attı.

Ona doğru hareket etmeye başladı. Yavaşça. Başını indirip kaldırdı ve dokuzuncu düğümü atıp dokuzuncu cümleyi söylediğinde, bilenmiş bir bıçağın sesine benzeyen bir çığlık attı, metalik, sert.

Yaratık ağzını açtı ve uzun, çatallı dili dışarı kaydı ve sonra doğaüstü yeşil gözlerini Alba'ya dikti. Sanki sırtıyormuş gibi hissetti.

Alba bir adım geri çekildi, parmakları onuncu düğümü çözmeye çalışıyordu. "Seni suyla bağlıyorum," dedi.

Şey arka ayakları üzerinde durdu. Bir insan boyundaydı ve bir an için artık bir köpeğe değil, başka bir şeye, neredeyse insana benziyordu, derisi ıslak ve pürüzsüzdü, sanki katran ya da kan bulaşmış gibiydi. Konuştu.

"Alba, dur," dedi ve parmakları hareketsiz kaldı. Dilsizleşti.

Çünkü bu kardeşinin sesiydi. Konuşan Tadeo'ydu.

Yaratığa, yılanbalığına benzeyen etine, parlak ve istekli parlayan yeşil gözlerine baktı.

Bu o olamazdı.

Ondan uzaklaştı. Elleri titriyordu. *Düğümleri atmaya başladıktan sonra konuşmayı bırakamazsınız. Devam etmelisin.* Valentin böyle söylemişti. Ama boğazı kurumuştı ve ip ellerinde ağırlaşmıştı.

"Alba, durmalısın," dedi tekrar.

"Seni ateşle bağlıyorum," dedi hızla ve on birinci düğümü attı.

Yaratık dişlerini gıcırdattı. Keskin ses onu irkiltti. Olduğu yerde donup kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Tadeo'nun sesine benziyordu, ama cadılar her zaman insanı kandırmaya çalışırdı. Kardeşi ölmüştü, Valentin ölmüştü ve bu şeytan onun akrabası değildi. Başını iki yana salladı.

"Seni havayla bağlıyorum," dedi ve son düğümü attı.

Açıklıktaki şey yere çömeldi ve pençeleriyle yeri tırmalamaya başladı. Kamburlaştı ve çenesini açtı.

Diğer eliyle ipi tutarken tabancasını kılıfından çıkardı. İpi kaldırdı. "Baba, bana güç ver," dedi.

"Alba," dedi yaratık ve yeşil gözlerini ona dikti.

Bu bakış onu durdurdu. Eli titredi. Bunu planlamış olmasına rağmen, kendini yeterince cesur sanmasına rağmen, şimdi korku ve kafa karışıklığı onu ele geçirmişti. Alba hıçkırıklara boğuldu.

Sanki onu yankılıyormuş gibi, yaratığın boğazından bir ses çıktı ve öyle bir hızla ileri atıldı ki Alba cevap veremedi, haykıramadı bile. Sadece yere doğru itildi ve yaratık göğsüne sertçe bastırarak onu aşağıda tuttu. Yaratık ağzını açtı; leş kokusu Alba'nın öğürme isteği uyandırdı.

Yaratık başını geriye atıp tekrar gözlerinin içine baktı, yeşil parlaltı o kadar parlaktı ki yakıcı bir alev gibiydi. Dehşet içinde çığlık atmayı çok istemesine rağmen çığlık atamadı ve sessizce ona baktı.

Şey soludu ve homurdandı ama onu ısırmadı.

"Alba," dedi.

Yavaşça ondan uzaklaştı ve Alba tabancayı doğrultmak için kolunu kaydırabildi. Yine de bu ince hareket yaratığın tıslamasına neden oldu; onu tekrar yere çarptı, kafatası bir ağacın köküne öyle bir güçle çarptı ki bu sefer acı içinde haykırdı.

Parmaklarını boynunda hissetti - kötü pençeler ince bir kan çizgisi çizdi - ve sonra sırttı ve başını aşağı eğmeden önce dişlerini havada kırdı, onu yutmaya hazırды.

Tabanca elinden kayıyordu, çünkü kafasına aldığı darbe yüzünden yarı sersemlemişti.

Tetiği çekti ve şarjör patladı. İlk başta hiçbir şey başaramadığını düşündü. Şey ona bakmaya devam etti, dişleri boynundan bir nefes uzaktaydı, ama aniden yana yuvarlandı, uzuvları çılgınca çırpındı.

Acı içinde kıvrandı, tüm vücudu nabız gibi atıyordu; yılanbalığına benzeyen eti neredeyse sıvı gibiydi. Bir an için kaslarının kontrolünü yeniden kazanabildi ve ayağa kalktı. Alba da ayağa kalkmaya çabaladı. Tökezledi ve gözyaşlarıyla bulanıklaşan gözlerinin arasından tetiği tekrar çekti.

Canavar bir iniltiyle geriye doğru savruldu ve yere yığıldı.

Alba nefesini yeniden kazanana kadar kıpırdamadan durdu. Omurgasından aşağı iğneler ve iğneler akıyordu.

Yaratığın nefes alış veriş gürlütülü ve zahmetliydi ve ona yavaşça yaklaştı. İpi o kadar sıkı tuttuğu için sol eli acıyordu, çünkü bir saniye bile bırakmamıştı. Yerde titreyen ve ağzını açan şeye baktı ve göğsüne üçüncü kez ateş etti. Gözlerindeki yeşil parıltı sönükleşti.

Şık yılan balığı derisi çözüldü ve pençeleri sıyrılarak önce elleri, sonra da hızla çıplak bir göğüs ortaya çıktı ve orada, yerde yatan kardeşıydı. Öksürdü ve kan tükürdü.

Ve o anda, neredeyse onu boğacak bir kesinlikle, bunun gerçekten de Tadeo olduğunu biliyordu. Kara büyüyle sarılmış ve cadının emredebileceği korkunç bir canavara dönüştürülmüştü.

Alba kandırılmıştı.

Diz çöküp adamın yüzüne dokunduğunda silah parmaklarının arasından kaydı. "Alba," dedi adam.

Çılgına dönmüş bir halde oturmasına yardım etti. "Özür dilerim, Tadeo. Tanrım, bilmiyordum."

Dokunulduğunda buz gibi soğuk olan ellerini kavradı. Adam öksürdü, çenesinden aşağı mürekkep kadar siyah kan akıyordu. "Yaşamalısın, Alba."

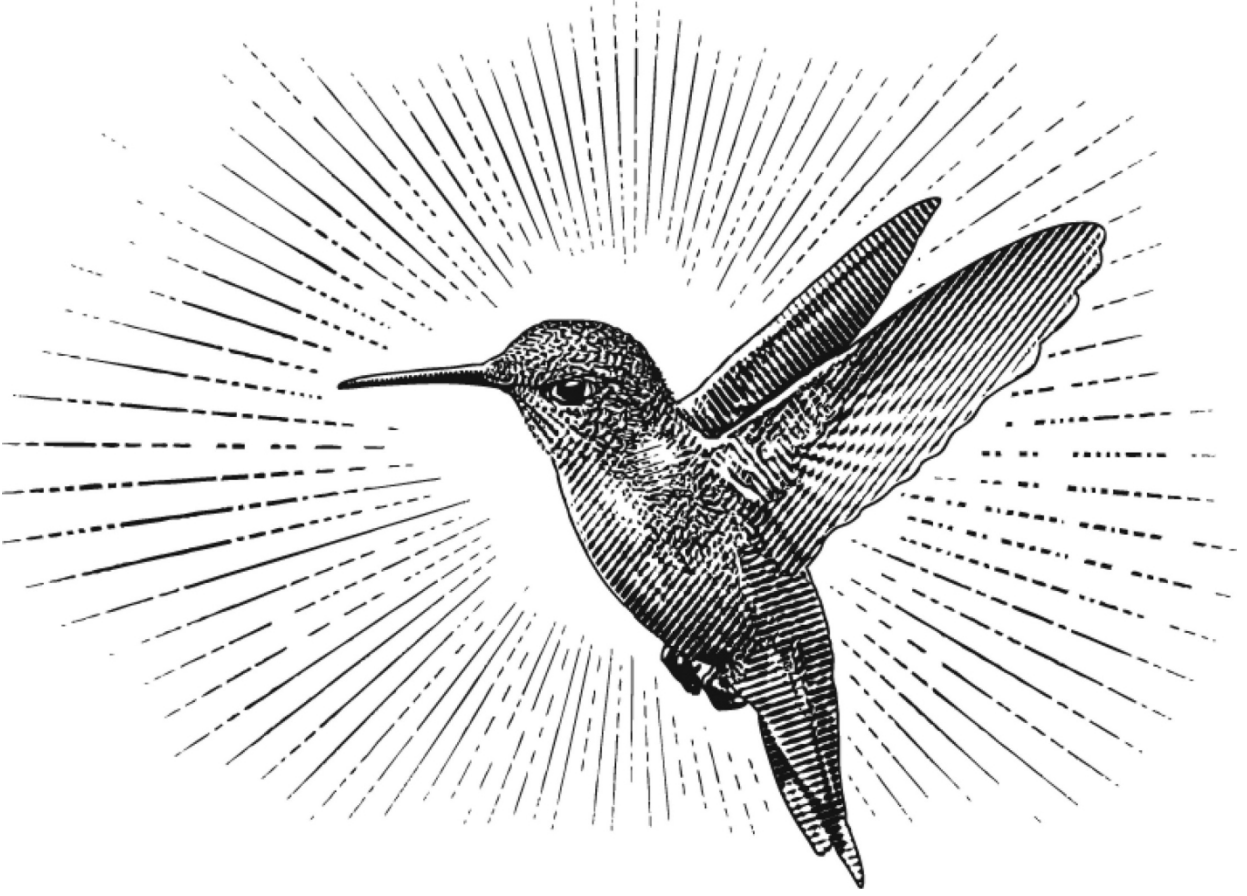
"Sen de yaşamalısın. Tadeo, lütfen."

Tadeo gülümseyerek onun elini tuttu. Bir anlığına, birlikte büyüdüğü o yaramaz gülümsemeli, onunla dalga geçen ve en vahşi atlara binebilen çocuk olmuştu ve vücudunu büken kara büyü'nün işkencesi ve göğsünün içindeki kurşunların acısı yok olmuş gibiydi.

Sonra gözlerini kapadı ve gevşedi. Vücudu erimeye başladı, ellerinin arasından sıcak balmumu gibi kayıyordu. Alba ona tutunmaya çalıştı ama birkaç siyah tüye tutunmak ve yerdeki koyu lekeye bakmak zorunda kaldı.

Daha fazla ağlayamayana kadar ağladı, tüm üzüntüsü içinden sökölüp alındı ve onu bitkin bıraktı.

1998: 10

"YORGUN GÖRÜNÜYORSUN," dedi HIDEO arabasına adımını atar atmaz.

Minerva emniyet kemerini taktı, termosu açtı ve omuz silkerek kahvesini yudumladı. "Gece geç saatlere kadar kitap okudum."

Gerçeğin yarısı buydu. Okumakla ve bilgisayarda çalışmakla meşguldü. Ama aynı zamanda evin pencerelerine ve kapılarına dikkatle cadı işaretleri kazıymıştı. Çizdiği daireler küçük ve göze çarpmasa da ahşap ve sıva şimdi onun el emeğinin izlerini taşıyordu. Birkaç noktada, tahtayı oymak yerine bir tahtayı kaldırmış ve altına cadı işaretlerinin yazılı olduğu bir kâğıt yerleştirmişti.

Sırt çantasında üç gün önce şişlediği kuş vardı; yurttan fazla uzaklaşmamış olmasına rağmen artık nereye giderse gitsin ona eşlik eden bir tılsımdı bu. Önceki öğleden sonra nihayet Benjamin Hoffman'ın telefon numarasını almayı başarmıştı ve Hoffman onunla yüz yüze görüşmekten mutluluk duyacağını söylemişti. Bu Boston'a bir yolculuk anlamına geliyordu.

"Sağlık hizmetleriyle temasa geçtin mi?"

"Evet."

Eylül ayına kadar kendisine geri dönmeyeceklerini bildiği için sesli mesajlarına bir mesaj bırakmıştı ve mesaj yine de belirsizdi. Vakitleri olduğunda danışmanla konuşmak için bir ricaydı; acil değildi. Ama Hideo'nun bu ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

"Ziyaret edeceğin adam Beatrice Tremblay'i tanıyor muydu?"

"Onu çok iyi tanıyordu. Bizim yaşlarımızdan beri arkadaşarmış."

"Bu harika bir keşif o zaman. Carolyn Yates'ten ve şimdi de bu adamdan edindiğin bilgilerle tezin oldukça iyi durumda olmalı."

"Bir şeylere yaklaşıyorum."

"Dikkatli ol, tamam mı? Geçen gece biraz tuhaftın."

"Buhar oluşuyor. Dışarı çıkmasına izin verdiğim sürece sorun olmayacak ve sanırım bunu nasıl yapacağımı buldum."

Arabayı tren garının yanına park etti ve ona döndü. "Emin misin?"

"Hı-hı."

"Tamam. Ama yarın Patricia'nın evine gideceğiz, unutma. Bu sana biraz stres atma şansı verir."

İç çekti. "Seninle geleceğim, tabii."

"Şehre ne zaman dönüyorsun?"

"Henüz karar vermedim. Belki kampüse kadar yürürüm."

"Tamam. Akşam yemeği o zaman? Beni günün geri kalanını kaynakçam üzerinde çalışarak geçirmekten kurtarabilirsin."

"Yemek mi yapıyorsun?"

"Evet, soba."

"Dönmeden önce seni ararım," diye söz verdi.

Trende defterine daireler çizdi ve büyük büyükannesinin hikâyelerini düşündü. İnsanların hayvanlara dönüştüğü ve gece gökyüzünde ateş toplarının uçtuğu o fantastik hikâyeleri çok severdi ama bu hikâyeler hep ona yabancı bir dünyada geçiyordu. Uzun zaman önce, dağların çok yukarısında. Modern bir cadı hikâyesi olabileceğini hiç düşünmemişti. Sanki ofis binalarının cam ve çeliği onları itiyordu. Ama sırt çantasında tılsım, ellerinin arasında da boş daireler çizdiği defteri vardı.

Demir ve cam yeterli olmayabilirdi.

Tren istasyonundan Hoffman'ın North End'de, bir İtalyan şarküterisinin üstündeki dairesine doğru yürüdü. Brownstone'ların ve apartmanların birçoğu tadilattan geçiyor, yerlerini lüks binalara bırakıyordu ama Hoffman'ın binası değişikliklerden etkilenmemiş görünüyordu.

Caddenin karşısındaki kaldırımında plastik sandalyelere oturmuş iki yaşlı kadın yelpazeleniyor ve merakla ona bakıyorlardı. Zili çaldı ve içeri alındı, üçüncü kata ulaşana kadar karanlık, dar merdivenleri tırmandı.

Hoffman küçük, yuvarlak gözlükler, sol kulağında bir işitme cihazı ve ayaklarında siyah terlikler giyyordu. Kadın oturma odasına girer girmez ona bir fincan çay ikram etti. Carolyn Yates'in aksine, düzgün bir çay seti yoktu ve ona üzerinde BOSTON ATLETİZM DERNEĞİ yazan bir kupa uzatırken, elinde de Snoopy'nin daktilo başında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Duvarlardaki resimler okyanus manzaraları, deniz kabuğu fotoğrafları ve bir rıhtımdı. Bir köşeye sıkıştırılmış dik bir piyanonun üzerinde daha fazla fotoğraf vardı, belki de aile ve arkadaşların.

"Senden haber aldığıma sevindim. Betty insanların onun çalışmalarıyla ilgilendiğini bilse çok heyecanlanırdı. Bende olabilecek bazı kâğıtlara bakmak istediğinizi söylemişsiniz?"

Adam ona altıgen bir bardak altlığı uzattı ve kadın fincanını sehpanın üzerine koydu. "Carolyn Yates bana Betty'nin günlüklerine ve üzerinde çalıştığı bir taslağa erişim izni verdi. Ama sizde ona ait birkaç şey daha olabileceğini söyledi."

"Bende var. Üç kutu."

Ses kayıt cihazını ve not defterini çıkardı. "Sakıncası var mı?"

"Devam et, devam et."

Kayıt düğmesine bastı. "Onunla Stoneridge'de birinci sınıftayken tanıştınız, doğru mu?"

"Tanıştım. Edgar Yates'in ve Stoneridge'e sık sık giden diğer genç adamların arkadaşıydım. Orada pek çok sosyal etkinlik düzenlerlerdi. Hoş bir genç bayanla dans etmek için kolay bir yoldu. Bir arkadaşınızın arkadaşından sizi resmi danslara davet etmesini istemeniz yeterliydi. Kızlar her zaman dans partneri arardı. Danslarınızı hâlâ Cohasset House'da mı düzenliyorsunuz?"

"Artık resmi danslarımız yok." "Yazık. Dans etmeyi severdim," dedi hüzünle.

"Betty ile yakınmışsınız gibi görünüyor ama beklediğiniz gibi tipik bir ilişki değildi."

Gülümsedi. "Hayır, çoğu insanın aradığı üniversite romantizmi değildi. Birbirimize bağlandık çünkü diğerlerinin arasından sıyrıldık. Betty sınıf atlamaya çalışan fakir bir kızdı, bense Brighton'dan gelen Yahudi bir çocuk. Ayrıca o kadınlardan hoşlanıyordu, ben ise kimseyi çekici bulmuyordum, bu da bizi diğerlerinden farklı bir noktaya koyuyordu. Birbirimize bağlandık ve yıllar boyunca iletişim halinde olduk. Bir keresinde Chicago'ya gittim ve uzun süredir kız arkadaşı olan Irene ile tanıştım. Arizona'ya taşındıklarında, orada onlarla vakit geçirmem için beni davet etmeyi ihmal etmediler. Sonunda Betty Doğu Yakası'na geri döndü."

"Irene hâlâ Arizona'da mı?"

"Sanırım birkaç yıl önce vefat etti. Ama arkadaşlarının ve ailesinin iletişim bilgilerine bakabilirim."

Fincanını kaldırdı. Çayın tadı siyah ve acıydı. Minerva yüzünü buruşturdu.

Kıkırdadı ve içinde küp şeker olan bir tabağı ona doğru uzattı. "Bir tanesini dişlerinin arasına koy ve sonra çayı yudumla. Biz böyle içerdik."

Bir küp aldı ve onu taklit etti.

"Daha iyi mi?"

Başını salladı ve gülümsedi.

"Son iki yılını burada, benimle geçirdi. Geriye bir tek ben kalmıştım. Irene ve Betty ondan çok önce ayrılmışlardı. İkinci Dünya Savaşı sırasında ölen bir erkek kardeşi ve yıllar önce vefat eden bir kız kardeşi vardı. Başka kimsesi yoktu."

Sonunda ailesi ona yardım etti ve hiçbir zaman iyi bir yaşam sürmedi. Düzeltmenlik. Yaptığı şey buydu. Hikayeleri, romanları, boş zamanlarında bunlar üzerinde çalışırdı ve hiçbir zaman gazeteler için yazmadı, bu yüzden fazla para yoktu. İstersen kutuları karıştırabilir, Betty'nin gençlik resimlerine bakabilirsin."

"Bu harika olurdu."

"Peki, başka neye ihtiyacınız var? Cevaplayabileceğim başka sorularınız var mı?" "Virginia Somerset hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyordum. *Kaybolan*

onun kayboluşundan ilham almış gibi görünüyor. Onu siz de tanıyordunuz, değil mi?"

Cevap vermeden önce kısa bir duraksama oldu. "Ginny Somerset, Betty ve Edgar'ın hayatlarına uzun süre gölge düşürdü."

"Onun hakkında konuştukları, değil mi? En azından ben sık sık konuştukları izlenimini edindim."

"Eninde sonunda konuştular. Betty ve Edgar birkaç yıl boyunca görüşmediler. New York'a taşındığında yeniden bağlantı kurdular. Betty gelir, birkaç gün benimle kalır, Edgar ve Carolyn'i ziyaret ederdi. Ginny'nin kaybolması çok üzücü bir olaydı."

"Bana en popüler teorinin Ginny'nin bir oğlanla kaçtığı olduğu söylendi." Çayın tadına alışmaya başlamıştı ve biraz daha içti.

"Santiago, evet, bunu duydum. Hiç inanmadım. Akla yatkın gelmedi. Zaman çizelgesine dikkatle bakınca öyle olmuyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Hoffman ellerini kavuşturdu ve öne doğru eğildi. "Ginny ortadan kaybolduğunda ben bir gazetede çalışıyordum. Doğal olarak onun hikâyesini haber yapmaya çalıştım. Santiago Ferreira Temperance Landing'de bir pansiyonda yaşıyordu. Oradaki genç erkeklerin çoğu gibi o da iş bulmakta zorlanıyordu. Büyük Buhran'ın ortasındaydık ve insanlar işten işe koşturuyordu. Çok az parası vardı ve arabası yoktu.

"Bu da demek oluyor ki Santiago ve Ginny birlikte kaçmış olsalardı, etrafta dolaşmakta zorlanacaklardı. Elbette tren istasyonuna kadar yürüyüp trene binebilirlerdi ama o gün kimse iki genci yolda yürürken görmemişti. Kimse onları trende gördüğünü de hatırlamıyordu. Arabaları olan adamlar onları bırakmamıştı."

"Sanırım pansiyonun dışından biri onları bırakmış olabilir," dedi kadın, sahneyi gözünde canlandırmaya çalışarak. Gizli bir buluşma, ardından ödünç alınmış bir araçla hızlı bir kaçış. Bu pek olası değildi ama daha kötücül teorileri dile getirme özgürlüğüne sahip hissetmiyordu.

"Evet. Ama sorun şu: Santiago beş gündür kayıpken nasıl bir kaçamak ayarlamış olabilir?"

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Santiago Ginny'den önce mi kayboldu?"

"Ev arkadaşlarıyla konuştuğumda, 14 Aralık'tan beri görülmediğini söylediler. Ginny 19 Aralık'ta kayboldu. Ginny için mi gitti ve geri geldi? Eğer öyleyse, neden giysilerini, parasını ve yazışmalarını da almadı? Hepsi pansiyona geri dönmüştü. Ayrıca Wingrave İmalat Şirketi'nde tam zamanlı bir iş bulmuştu. Aralık ayının ilk birkaç günü şirkette işe başladı.

"Pansiyonda kalan diğer adamlardan biri de orada çalışıyordu. O ve Santiago fabrikaya birlikte gidip geliyorlardı. Daha fazla fabrika çalışanıyla konuşmak, belki Santiago'nun dolabında nerede olduğuna dair bir ipucu bırakıp bırakmadığını öğrenmek istedim, ama Bay Wingrave bunu duymak istemedi. Kimsenin şirketini ve çalışanlarını Ginny'nin kayboluşuyla ilişkilendirmesini istemiyordu. Kötü basın ve tüm bunlar, özellikle de adamın ona bir şey yaptığı ortaya çıkarsa. Editörümü aradı ve editörüm bana Ginny ve Santiago'yu unutmamı söyledi. Gazeteci olmaya çalışan bir fotokopiciydim. Bana söyleneni yaptım."

"Bütün bunları polise anlattınız mı?"

"Bir memurla konuştum ve ona Santiago'nun eşyalarının odasında olduğunu ve hiçbir yere gitmeyi planladığına dair hiçbir ipucu vermediğini söyledim. Bunu araştırdıklarından şüpheliyim."

"Edgar'ın onlardan bunu araştırmalarını isteyeceğini düşünürdüm."

"Muhtemelen istemiştir, ama Ginny'nin ailesinin insanların olayı fazla kurcalamasını istemediği izlenimine kapıldım. Bir ya da iki yıl önce bir adamla kaçtığını duymuştum. Babası onu Chicago'dan sürükleyerek getirmiş. Onun her zamanki çılgınlıklarını yaptığını düşünüyorlardı."

"Bunu anlıyorum. Ama Santiago'nun kayboluşunu kimse araştırmadı mı?"

"Polis Santiago gibi insanlara ne olduğunu umursamazdı; o sadece bir değirmen çocuğuydu, hiç kimseydi. Ginny'nin davasını çok fazla zorlamadılar ve o zengin bir kızdı. Sence Santiago gibi biri için dosya açmaya zahmet ederler mi?"

Susma sırası ondaydı. Ayağa kalktı. "Ben kutuları getireyim."

Kutuların üzerinde siyah kalemle BETTY yazıyordu ve Minerva dikkatli, saygılı parmaklarıyla kapakları açtı. İçinde herhangi bir fotoğraf ya da aile hatırası içermeyen bir hatıra defteri buldu. Bunun yerine her sayfaya eski kitaplardan fotokopiyle alınmış pasajlarla birlikte gazete haberleri yapıştırılmıştı. *1 Kasım 1979'dan beri kayıp. En son 1954'te görülmüş. 1960 yılında ortadan kaybolmuş.*

"Kara Liste" dedi. "Kayıp hikayelerinin izini sürdüler ve birbirlerine hayalet hikayeleri anlattılar."

"Bu onların başa çıkma yöntemiydi. Ölüm acıtır ama yara iyileşir. Ama Ginny kaybolduğunda, bu bir boşluk bıraktı. Hiçbir yara dokusu oluşamadı."

"Nasıl başladı? Hayalet hikâyeleri anlatarak, Kara Liste'yi tutarak."

Adam çay bardağını yeniden doldurdu ve ona işaret etti. Kadın başıyla onayladı ve o da kendi fincanına biraz daha çay doldurdu. "Sanırım 66 yazında başladı. Betty o zaman New York'a gitti. Irene'den sonra diğer kız arkadaşları kısa süreli ilişkiler yaşadı ve sonra yeni biriyle birlikte olmayı denediğinde, o kız arkadaşı onu aldattı. Kendini yalnız ve nostaljik hissediyordu. Romanını tamamlıyordu."

Kayboluş'u kastediyordu. 1969'da çıkmıştı. İlk baskısı üç yıl sonra, Gotik romansların revaçta olduğu bir dönemde yapılmış ve romanın hiçbir yerinde kale olmamasına rağmen kapağında bir kaleden kaçan bir kadın olan bu kitaplardan biri olarak paketlenmişti. İkinci baskı seksenli yıllarda, korku patlaması sırasında yapıldı.

"Edgar'la temasa geçti ve bir araya gelip anılarını tazelemeye başladılar. Bundan sonra her yıl birbirlerini görmek için çaba gösterdiler ve 'oyun' oynadılar. Hayalet hikayelerine verdikleri isim buydu."

Birkaç siyah-beyaz fotoğraf çıkardı: genç Beatrice Tremblay ellerinin arasında bir tenis raketi tutuyor, Beatrice Benjamin'le bir sinemanın dışında, bir grup genç kadın rıhtımda, yakışıklı bir adam kameraya gülüyor.

"Bu Edgar, gençken," dedi Benjamin, baktığı fotoğrafı işaret ederek.

Bir sonraki fotoğraf Carolyn'e aitti, şık bir elbise ve şık bir şapka giymişti. "Carolyn hiç oyun oynadı mı?"

"Hayır. Betty'nin ziyaretlerinden hoşlandığını sanmıyorum; açıkçası Betty'nin Willows'a gelmemesini tercih ederdi ama Edgar'ın ayak dirediği tek zamandı. Onunla konuşmaktan vazgeçmezdi."

Benjamin'e şaşkınlıkla baktı. "Carolyn ve Betty arkadaşılar. Neden onu görmek istemesin ki?"

"Elbette, Betty Carolyn'i en iyi arkadaşlarından biri olarak görürdü. Ona her zaman minnettardı. Mezun olduktan sonra Chicago'da iş bulmasına yardım eden Carolyn'di ve bunu asla unutmadı. Betty'nin Carolyn hakkında toplum içinde kötü bir söz söylediğini asla duyamazsınız."

"Ama özel olarak söyleyecek bir şeyiniz olabilir."

Hoffman, "Belki de bu eşyaları incelemeyi bitirdiğimizde fikrimi söyleyebilirim," dedi ama konuyu detaylandırmadı. Bunun yerine Betty'nin yıllığına baktılar. Betty'nin sayfaları arasına bir çiçek sıkıştırdığı ince bir şiir kitabını açtı, Betty'nin Irene'le geçirdiği zamanlardan ve Betty'nin Brooklyn'de üç yıl birlikte yaşadığı başka bir kız arkadaşından bahsetti, sonra Beekman Caddesi'nde, eskiden Fulton Balık Pazarı olan yerin yakınındaki bir daireye yerleşti.

Tekrar kutuları karıştırdı, kartpostallar, birkaç tiyatro programı, zarflarında soluk mürekkep olan mektuplar çıkardı. Daha fazla fotoğraf.

"Şey, bu çok kötü," dedi.

"Özür dilerim?"

"Carolyn, Ginny'nin bazı çizimlerinin sizde olabileceğini söyledi ama ben hiç göremiyorum. Evde birkaç tane var."

"Üniversitenin arşivinde daha fazlası olabilir. Edgar onların sergilenmesini istiyordu, tıpkı Betty'nin çalışmalarını korumak istediği gibi."

"Biliyor musunuz, ben hep Carolyn'in Betty'nin arşivini finanse ettiğini düşünmüştüm ama torunu da bana aynı şeyi söyledi: Betty'nin belgelerini toplayan Edgar'mış."

"Bu doğru."

Betty'nin el yazısıyla uyuşmayan birkaç el yazısı sayfa buldu. Tarihleri 1934'tü. Bu Ginny'nin ruh yazışmaları olabilir miydi? Onları bir kenara bıraktı ve başka bir fotoğraf zulasına rastladı.

Ginny'nin Edgar'a sarılırken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir diğerinde ise bir masada dalgın dalgın oturuyordu. Minerva onları sehpanın üzerine, sayfaların yanına koydu. Sonra, neredeyse uyumsuz bir şekilde, Carolyn ve Edgar'ın birlikte bir düğün fotoğrafı için poz verirken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Edgar'ın yüzü önceki fotoğraflardaki adamınkinden daha sert ve yaşlı görünüyordu.

"Hepinizin Ginny'yi tanıdığınızı düşünürsek, Carolyn'in Edgar'la evlenmesi garip olmalı."

"Nasıl çabuk geçeceğini tahmin etmiştim. Carolyn hiç vakit kaybetmeden Edgar'a ağlaması için bir omuz verdi. Ağustos 1935'te onunla evlendi."

"Sanırım bir omuzu olmasını çok istiyordu."

Hoffman kaşlarını çattı. Edgar'ın tek başına kameraya neşeyle baktığı fotoğrafını eline aldı. "O bir enkazdı ve Carolyn bunu biliyordu. Ondan faydalandığını söylemiyorum ama tabiri caizse onun limanına bu kadar hızlı girmesi biraz yakışıksızdı. Evet, evet, o yetişkin bir adamdı. Yine de, bunu tatsız buldum. Bilmiyorum, belki de Ginny'yi ondan çok daha fazla seviyordum."

Düşünceli bir şekilde fotoğrafa baktı, parmakları fotoğrafın yüzeyinde hafifçe gezindi. "Bir daha asla öyle gülmedi. On yılın geri kalanını sarhoş bir halde, eve tökezleyerek geçirdi. İlk çocuğu doğana kadar ayılmadı, ama sadece bir süreliğine. Ayıklık ve ağır içki alemleri arasında gidip geldi. Birkaç yıl iyi, birkaç yıl da içki sersemliğiyle geçti."

"Peki ya Betty? O nasıldı?"

"Betty endişeliydi. Kırılıyordu. Aklında hep şüpheler dolaşıyordu. Irene'i seviyordu ama onu kaybetmekten o kadar korkuyordu ki sonunda onu

uzakta. Dediğim gibi, Ginny ortadan kaybolduğunda bir boşluk bıraktı. Kara bir delik. İkisi de onu doldurmayı asla umut edemezdi."

Bir saat çalmaya başladı. Hoffman ona bakmak için başını çevirdi. "Korkarım görüşmemizi kısa kesmek zorundayım. Başka bir randevum var. Ama tekrar gelip beni ziyaret edebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordu, hatıra defterini göstererek. "Bu sayfaları da mı?"

"Elbette. Umarım size biraz yardımcı olurlar."

Adam onu kapıya kadar geçirdi. Kadın onun elini sıktı. "Carolyn hakkında fikrini söylemedin ve ben de gitmek üzereyim."

Hoffman içini çekti ve gözlüklerini çıkardı. "Korkarım onun hakkında iyi bir fikrim yok, gerçi onun da benim hakkımda pek iyi bir fikri yoktu. Ben onun sosyal çevresine gizlice girmiş bir Yahudi çocuğuydum ve bana görünme zahmetine katlanmadığı için ona iyi bakabildim. İnsanları kullanan biriydi. Babası da aynıydı, çalışanlarına pislik gibi davranan kaypak, berbat bir adamdı. Aptal işinin batacağını umuyordum ama Wingrave'ler her zaman iyi çıktı."

"Yine de battı."

"Evet, Edgar'ın parası onu yaşam desteğinde tutsa bile. Ama işyeri kapandığında Carolyn ve ailesi hâlâ zengindi. Şimdi, fabrikaların her zaman zor olduğunu biliyorum, Lowell, Temperance Landing ya da Ludlow'da olması fark etmezdi. Sendika kırma, göçmen işçilerden yararlanan ya da kadınlara cinsel tacizde bulunan amirler, birçok fabrikada bulabileceğiniz şeylerdi. Wingrave İmalat Şirketi bu taktiklerin mükemmel bir örneği idi."

"Sanırım Edgar buranın nasıl işletildiğini ya da parasının nasıl harcandığını umursamıyordu."

"Bu Carolyn'in aile işiydi, o da böyle görüyordu. Gerektiğinde çek yazar ve öylece bırakırdı. Ve hastaydı, alkol onu iş meselelerinden daha fazla meşgul ediyordu. Betty'nin ölümünün üzerinden bir yıl geçmeden vefat etti. Böyle olacağını biliyordum."

"Carolyn ile ilişkisi nasıldı, sorabilir miyim?"

"Sorunları vardı ve bu sorunlar evliliğine de yansdı. Bazen... fırtınalı oluyordu."

"Yani Carolyn onu sevmiyor muydu?"

"Oh, hayır. Ben öyle bir şey söylemedim. Carolyn Edgar'a hayrandı. Betty'yi de severdi. Sevmediğini ima etmeye çalışmıyorum. İşler Carolyn'ın istediği gibi gittiği sürece her şey güzel ve neşeliydi ve siz isterseniz de istemeseniz de o işlerin kendi istediği gibi gitmesini sağlardı. Pasif agresifliğe asla katlanamam. Her şeyin açık ve net olmasını severim. Carolyn sevmezdi. Belki de kin besleyen huysuz bir ihtiyarımdır, ha?"

"Bence çok iyisiniz Bay Hoffman," dedi.

"İrtibatı koparmayın. Sonunda Betty'm hakkında ne yazdığınızı görmek istiyorum," dedi ve gülümsediğinde Stoneridge'de akşamları dans eden genç adamı neredeyse görebiliyordu.

Tekrar el sıkıştılar. Kulaklıklarını taktı ve Discman'inin play tuşuna bastı. Güzel bir gündü ve Boston'da yaptığı yürüyüşlerden her zaman keyif almıştı, özellikle de ona eşlik edecek bir müzik varken.

Evden çıktıktan kısa bir süre sonra birinin onu takip ettiğini hissetti. Birkaç kez arkasını döndü ama onu kimin izlediğini söyleyemedi. Causeway Caddesi'ne vardığında bu his kayboldu ve ilk seferinden çok daha güçlü bir şekilde geri geldi.

Minerva durdu ve kulaklığını çıkarıp ensesine dayadı. Tepesinden geçen Yeşil Hat treni rayları gümbürdetti ve kafatasının arkasında hiçbir zaman iyiye alamet olmayan o karıncalanma hissi ortaya çıkmaya başladı.

Sokağın diğer tarafında renkli grafitilerle süslenmiş bir ankesörlü telefon vardı. İki inşaat işçisi bir barın önünde durmuş sohbet ediyordu. Önünde bir işadamı elinde evrak çantasıyla aceleyle geçiyordu.

The Cardigans hâlâ çalışıyordu, kulaklıklardan müzik yayılıyordu.

Daha hızlı yürüdü, tren istasyonuna doğru acele etti ve oturdu. Yanındaki bankta birisi *The Phoenix*'in bir nüshasını yetişkinlere yönelik ilanların olduğu bölümü açık bırakmıştı. Gazeteyi eline aldı ve okur gibi yaptı, gözlerini birkaç kez kaldırarak kendisini takip eden kişiyi fark edip edemeyeceğini görmeye çalıştı. Çünkü kesinlikle vardı

Peşinde biri vardı; kim olduğunu tam olarak kestiremese de biri ona bakıyordu.

Sonra bu his dağıldı ve uçağa binme vakti geldi. Kasabaya dönerken yol boyunca sırt çantasını sıkıca kavradı, arada bir yan cebini açıp içindeki tılsımın tüylerini okşuyordu.

Hideo'ya telefon etmek yerine, içki dükkânına uğrayıp bir şişe şarap ve altılı bira aldı. Onları sırt çantasına doldurdu ve kampüse doğru yürüdü. Sakinleşmek için daha fazla zaman istiyordu.

Hideo'nun evine vardığında kendini çok daha iyi hissediyordu. "Hediyelerle geldim," dedi ve birayı çıkardı.

"Yunan olmadığın sürece," dedi neşeyle. "Git otur. Kitapları kaldır. Ben yemeği getireceğim."

Yemek masası kâğıtlar ve kitaplarla kaplıydı. Onları bir köşeye yığdı.

Hideo'nun kitapları ve çizgi romanları arasında, CD ve DVD'lerle dolu raflar ve akvaryumun şırlıtısı arasında, onunla vakit geçirmeyi ne kadar özlediğini fark etti. O yaz arkadaşlarını gerçekten ihmal etmişti.

Hideo iki kase ve yemek çubuklarıyla yeniden ortaya çıktı. Yemek yemek için oturdular. "Çalışıyor muydun?" diye sordu, eliyle ittiği kitapları göstererek.

Bir kenara.

"Kaynakçaya ince ayar yapmaya çalışıyorum ve bunun yerine video oyunları ile vakit harcıyorum. Günün sonunda, muhtemelen *Turn of the Screw*'in sıkıcı, denenmiş ve doğru bir analizini yapacağım. 'The Romance of Certain Old Clothes' ile *Kwaidan*'ın 'Black Hair' bölümünü eşleştirmeyi düşünüyordum ama işe yarayacağını sanmıyorum. Peki bugün neler yaptın?"

"Farklı türde hayalet hikâyeleri dinliyordum."

"Ne kadar şiirsel. Bir mesaj panosunda hoşuna gidebilecek bir hikâye vardı. Görünüşe göre, *Necronomicon* Bradford Koleji'nde saklıymış. Lovecraft orada bir kız öğrenciyle çıkmış ve onu üniversitenin altındaki tünellerde bir yere gömmüşler."

"Bu çok komik. Lovecraft kız öğrencilerden, yıldızların ötesinden gelen isimsiz korkulardan daha çok korkardı."

"Asla bilemezsin. Bazen tüm o kurguların içinde gerçek payı vardır. Shirley Jackson cadılıkla ilgilenmiyor muydu?"

Minerva başını salladı. "Sanırım bunun kadın gücünü kanalize etmenin bir yolu olduğunu söylemişti." Yemek çubuklarını kâseye vurdu. "Eğer *The Turn of the Screw*'e bakıyorsan, Cranfill ve Clark'ın yazdığı *An Anatomy of 'The Turn of the Screw'* kitabımı ödünç almalısın."

Hideo yemeğin yanına matcha cheesecake yapmıştı. *Aeon Flux*'un bölümlerinden oluşan bir video kaset izlerken yediler, sonra James ve Peter Quint ile Bayan Jessel'in doğaüstü yorumlarına karşı hayaletçi olmayan görüş hakkında daha fazla konuştular. Daha sonra Hideo onu yatakhaneğine bıraktı.

Minerva şarap şişesini mutfak tezgâhının altına koydu ve kütüphaneye yöneldi. Odadaki doldurulmuş kuşlara ve güve ve kelebek koleksiyonunun sergilendiği iki gölge kutusuna baktı.

Evi, Beatrice Tremblay'ın zamanında, öğrencilerin kütüphaneye girip çıktığı ve bir ev annesinin sokağa çıkma yasağı uyguladığı, resmi dansların yapıldığı ve Benjamin Hoffman ile Edgar Yates'in yeni parlatılmış ayakkabılarıyla, saçlarını geriye tarayarak bir akşam eğlencesi için gelebildiği zamanlardaki gibi hayal etti.

Karanlık yaklaşıncı ışıkları açtı. Hideo'yla geçirdiği akşamdan sonra sakın bir normallik duygusu hüküm sürüyordu; koltuklardan birine oturup Kara Liste'yi karıştırırken hayaletler ve musallatlar sadece akademik egzersizlerdi. Noah'nın söylediği gibi, tüm haber kupürleri ve hikâyeler kaybolmalarla ilgiliydi. Zaman dilimleri ve koşullar farklıydı ve yerler çoğunlukla Amerika Birleşik Devletleri'ne yayılmıştı. Birkaç istisna vardı. Bir avuç hikâye Kanada'ya, Güney Nahanni Nehri vadisi yakınlarına kadar uzanıyordu; burada altın arayan maden arayıcıları bir asırdan uzun bir süre önce kaybolmuştu. Ancak kaybolma olaylarının büyük kısmı Doğu Yakası'ndaydı.

Bir süre sonra isimler ve koşullar birbirine karışmaya başladı. Alice Corbett 1925 yılında Northampton'daki Smith College'da kaldığı yurttan kayboldu. Dorothy Forstein 1925'te Philadelphia'daki evinden kayboldu.

1949. Çantasını, parasını ve anahtarlarını geride bırakmıştı. Evinin ön kapısı kilitliydi.

En tüyler ürpertici olanı ise, 1961 yılında Lincoln yakınlarında yaşayan bir ev hanımı olan Joan Risch'in arkasında kan izleri bırakarak ortadan kaybolmasıydı. Eşkaline uyan bir kadın daha sonra otoyolda yürürken bacaklarından kan damlarken görülmüştü. Risch, kendisi kaybolmadan önce kayıp vakalarını araştırıyordu.

Uzun zaman önce Aralık ayında ortadan kaybolan Ginny bu anlatıya dahil edilmemişti, ancak onun hikayesi hatıra defterinin sayfaları arasındaki boş alanlarda kalmıştı, çünkü bu onun nerede olduğuna dair bir ipucu bulmak için boşuna bir arayıştı. Şimdi Minerva'nın aklında Santiago'yla ilgili bir soru vardı. İkisi birbirine bağlıydı, ama sevgili olarak değil. Hayır, Minerva bunun başka bir şey olduğunu hissediyordu.

Karalama defterinden el yazısıyla yazılmış sayfalara döndü. El yazısını Betty'nin günlüğünden aldığı fotoğraflarla karşılaştırdı. Gerçekten de bu onun el yazısı değildi. Betty daha özensiz bir elle yazarken, bu mektuplar son derece özenliydi.

Muhteşem el yazısına rağmen yazıyı anlamlandırmak zordu. Cümle parçaları ve kesintili paragraflar vardı.

Bir parça ona ilginç geldi: *Dikkat. Dikkatli olun. Koğuşları yerleştirin, pencereleri kilitleyin, dikkat edin. Bu oda güvenli. Senin peşindeler. Buradalar-*

Bir mürekkep lekesi kelimelerin geri kalanını gizliyordu ve sanki kalem kâğıda çok sıkı bastırılmış gibi sayfanın alt kısmında bir kesik vardı. Virginia Somerset'i masasının başında, delice bir şeyler karalarken, mürekkebin parmaklarını lekelediğini hayal etti.

Bir araba yaklaşıyordu, parlak farları Minerva'nın yalnızlığına müdahale ediyordu. Kim olabileceğini merak ederek başını kaldırdı. Sonra ışığın doğru renkte olmadığını fark etti: yumuşak bir yeşildi.

Minerva defteri ve sayfaları bir kenara fırcaladı ve pencereye doğru gitti.

Araba yoktu. Bunun yerine, bir örümcek ağının çaresiz bir sineğin etrafını sardığı gibi evi saran ince bir sis eve doğru sürüklendi. Parlıyordu ve bu parıltı sis yoğunlaştıkça yoğunlaşıyor gibiydi.

kalınlaştı, havada süzülen yeşil bir küre pencereye yaklaşıp kadar tek bir noktada yoğunlaştı.

Nefesini tuttu. Eli pencere camının üzerinde kaskatı kesilmişti. Yeşillik titreşiyordu ve aklına koşmak, evden çıkıp kaçmak geldi. Normallik yok edilmişti. Şimdi tekinsizlik geceyi delip geçiyordu.

"Hayır," dedi ve başını salladı.

Yavaşça elini kaldırdı.

Perdeyi kapattı ve perdeden uzaklaştı, odanın etrafına baktı, evin bu bölümüne yerleştirdiği korumaları saydı: kapıların yanındaki küçük çizikler ve dikkatlice gevşettiği tahtaların altına gizlenmiş diğerleri. Dayanıyor olmalılar. Tabii tüm bunlar hakkında yanılmıyorsa ve cadı işaretleri işe yaramıyorsa. Her şeye rağmen durum böyle olabilirdi.

Kütüphanedeki telefon çalmaya başladı ve ahizeyi karıştırdı ama hat kesikti. Ahizeyi kapattı ve telefon tekrar çalmaya başladı, gittikçe daha yüksek sesle, uyumsuz ziller gibi. Neredeyse ona çılgılık atıyor gibiydi. Minerva kabloyu çekiştirerek telefonun bağlantısını kesti.

Sırt çantasına uzandı ve kuş tılsımını çıkardı. Işık artık sabitleşmeye başlamıştı, zümrüt rengi parıltısı perdelerin altından ve zeminden ürkütücü bir şekilde yayılıyordu.

Odanın içine doğru uzanan ve ayak bileklerini kavramakla tehdit eden uzun parmaklar gibi kayan ışıktan kaçınarak geri adım attı. Bir kanepeye çarptı ve neredeyse ayağını kaybediyordu.

Bir şey arka kapıya vurdu ve ikinci kez daha yüksek sesle vurdu, ta ki vuruş olmaktan çıkıp yumruk seslerine dönüşene kadar. Sonra sağa doğru hareket etti, bir pencerenin altını tırmaladı, bir diğerini tırmaladı. Tırnakları camın üzerinde kayıyor, panjurları tırmalıyordu.

Ses tekrar değişti; evin her yerinde hareket ediyor gibiydi. Üstündeki ahşap gıcırıyor ve inliyordu, tıpkı kışın boruların bazen inlemesi gibi, soğukla birlikte tıkırdıyordu. Zemin ayaklarının altında titreşti ve sonra daha güçlü bir şekilde, sanki bu güç kazanan bir depremmiş gibi, ama daha önce hiç böyle bir deprem hissetmemişti ve Mexico City'de büyümüş ve 85'teki büyük depremi atlatmıştı.

Kendini bir kapı eşiğine dayadı ve destek için kapı pervazına tutundu.

Belli belirsiz bir kristal çınlaması duydu: bunun merdivenin yanındaki büyük avize olduğunu anladı, avize şimdi buzlu bir rüzgârın dokunduğu bir ağaç gibi titriyordu. Mutfakta kaşıklar ve çatallar çekmecelerinde tıkırdıyor, tencereler birbirine çarpıyordu.

Işıklar titriyordu. Raflarda kitapları yana doğru kayıyordu. Yatak odasındaki çalar saati ötmeye başladı. Duvardaki gölge kutularından biri yere yuvarlandı. Camı kırıldı; küçük parlak parçalar halının üzerine yayıldı, bir asır önce iğnelenmiş kelebeklerin ve güvelerin narin bedenleri şimdi döşeme tahtalarının üzerinde yatıyordu.

Tılsımı daha sıkı kavradı. İğnelerden biri elini çizdi ve kan aktı.

Perdeler dalgalandı ve bir sandalye devrilerek şiddetle yere çarptı, ama sonra, tıpkı başladığı gibi aniden hareket durdu ve ev hareketsiz kaldı. Parıltı geri çekilmişti.

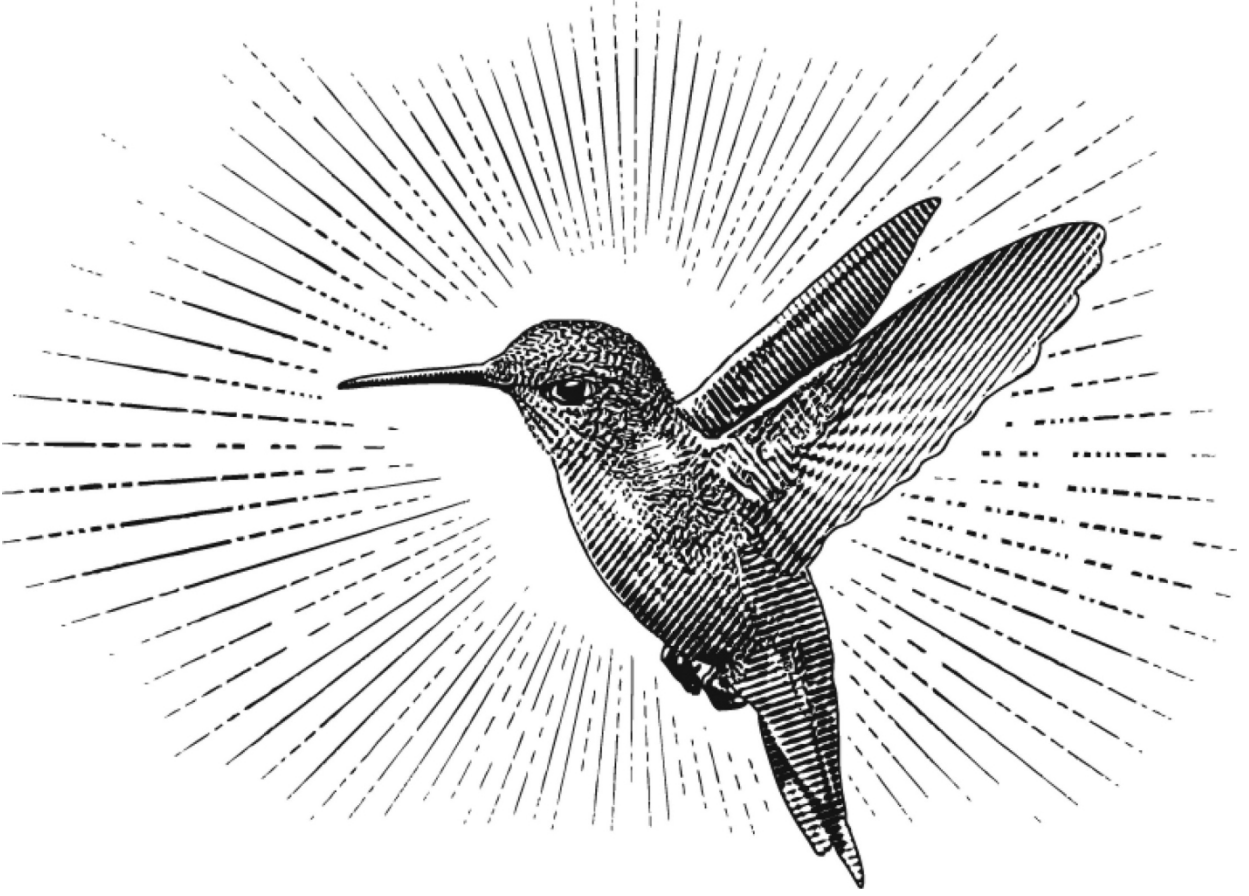
Dikkatlice pencereye doğru ilerledi ve dışarı baktı. Briar's Commons'ın üzerinde yeşil bir parıltı vardı ama hızla dağılıyordu ve iki göz kırpması içinde kaybolmuştu. Dışarıda yaz gecesi gökyüzünden başka bir şey yoktu. Bütün bu olayı rüyasında görmüş olabilirdi.

Ancak tamamen uyanıktı ve sol elinden kan damlıyordu.

Ne yapacağını bilemeden birkaç dakika kanepelerden birinde oturdu. Sonunda yatak odasına gitti ve hâlâ çalmakta olan alarmı kapattı. Sonra ellerini yıkadı ve bir bandaj aradı.

Kütüphaneye döndüğünde yerdeki eşyaları toplamaya başladı. Okuduğu sayfaları eline aldı ve orada karalanmış kelimelere baktı: *Dikkat. Dikkatli olun. Koğuşları yerleştirin, pencereleri kilitleyin, dikkat edin. Bu oda güvenli. Senin peşindeler. Buradalar-*

1908: 11

Üç gün boyunca hayalet gibiydi. Evin içinde sessizce ilerliyor, ev işleriyle uğraşıyordu, gözleri kısık, adımları yavaştı. Keder görüşünü bulanıklaştırmıştı. Yemek masasında iki kez neredeyse hıçkırıklara boğuluyordu.

Yatak odalarına giden merdivenleri tırmanırken annesi, "Çok boş duruyorsun kızım," dedi.

Alba tembelliği yüzünden acımasızca azarlanmayı bekliyordu ama bunun yerine annesi nazik bir el hareketiyle bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı.

"Anlıyorum, Alba. Ben de senin yaşlarındayken annemi kaybettim. Şimdi bir koca ve bir oğul kaybettim. Seni yutmak isteyen bir karanlık var,

ama buna izin vermemelisin."

Kardeşini, göğsüne bastırıldığı ve hiçliğe karışan yapışkan tüy ve kıkırdak kütesini düşündü. Merdivenlerin tepesine vardıklarında durdu ve yere baktı.

"Valentin senin sevgilindi, değil mi?"

Alba konuşmadı, çünkü Valentin'e karşı hissettiklerini açıklamak çok zor olacaktı. Belki de aşkın başlangıcıydı bu, ama tam anlamıyla çiçek açamadan kesilmişti.

"Onun yasını tut. Ama onu mezara kadar takip etmeye çalışma. Böyle devam edersen kendini hasta edeceksin."

"Biliyorum," dedi kız.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Alba bir elini demir tırabzana dayadı.

"Yarın amcanla birlikte belediye başkanını görmeye ve belki de Peder Aguilera ile konuşmaya gidiyoruz. Fernanda'ya evde yardım etmeni ve yemek pişirmeni istiyorum. Fernanda çok tatlı bir kız ama tuzun önemini henüz keşfedemedi ve Dolores onun mutfakta yardımdan çok sorun yarattığından yakınıyor."

Alba, zihni düzensiz düşüncelerle dolu olmasına ve annesinin kasabaya yapacağı ziyaret tehlikeli bir fikir uyandırmasına rağmen, "Yaparım anne," dedi.

Dördüncü gün, ütülerini balmumuyla temizleyip Fernanda'yla birlikte bir haftalık ütü işini halletmeye hazırlanırken, annesi odaya girip ona iyi günler diledi ve birkaç saat içinde döneceğine söz verdi.

Alba başıyla onayladı. Annesi ve amcası gittikten sonra, ütülenmeden önce düz bir şekilde serilmesi gereken nemli giysilerin bulunduğu sepeti bir kenara fırçaladı ve odasına gitti. Titreyen elleriyle belindeki önlüğü çıkardı ve başka bir kıyafet giydi. Gecenin yarısını annesi ve amcası gittiğinde, fark edilmeden evden dışarı çıkma şansı bulduğunda ne yapacağını düşünerek geçirmişti. Ahıra doğru yöneldi.

Atının üzerine çıktığında, amacı ve gücü geri geldi; elleri dizginleri en ufak bir seğirme veya titreme olmadan tuttu. Korkmadan ya da tereddüt etmeden atını sürdü. Dağa çıkan patıkayı takip ederken keder kristalleşerek öfkeye dönüştü.

Atını sokaklarında gezdirirken Los Pinos sessiz ve ıssızdı. Bir kuyunun yanında testilere su dolduran iki genç kız gördü ve onlarla konuştu.

"Perpetua'nın evine giden yolu biliyor musunuz?" diye sordu.

Kızlardan biri ona yolu tarif etti ve Alba onlara teşekkür etti. Kısa süre sonra, budaklı büyük bir ağacın gölgelediği bir evin önünde duruyordu. Solmuş bir sarmaşık binayı sarmış, duvarları kaplamıştı. Ev köydeki diğer evlerden daha kaba bir şekilde bir araya getirilmişti; bu binanın taşları gelişigüzel bir şekilde yığılmış gibiydi ve pencereleri küçük ve sıkı kapalıydı.

Ön kapıyı iterek açtı ve bir elinde kardeşinin tabancasını tutarak içeri girdi.

Eski bir perdenin geçişi engellediği bir odaya girdi ve bu bez parçasını kolayca kenara itti. Tıpkı Jovita'nın evinde olduğu gibi, cılız rafların üzerinde yarım yamalak duran kavanozlarla dolu, karanlık bir yuvaya benzeyen bir yatak odasına adım attı. Yerde bir yığın battaniye vardı.

Tabancayı battaniyelerin altında uyuyan kadına doğrulttu ve o işaret edince cadı gözlerini açıp Alba'ya baktı.

"Ailemden neden nefret ettiğini sormaya ve sonra da seni öldürmeye geldim," dedi kadına. Sesinde hiç korku yoktu. Tırmanış sırasında o korkuyu üzerinden atmıştı.

Ama cadı da onun varlığına şaşırılmış ya da korkmuş görünmüyordu. Yarı karanlıkta bile Alba onun tedirgin olmadığını söyleyebiliyordu. "Bir mum yak," dedi Perpetua, bir masayı işaret ederek, "karanlıkta konuşmak istemiyorsan tabii."

Masanın üzerinde bir kutu kibrit ve bir mum vardı. Alba mumu yaktı. Kadın büyük bir sandığın üzerine oturdu ve Alba da mevcut tek sandalyeyi çekti.

"Onu yere bırakmalısın," dedi Perpetua.

Uzun siyah saçları sırtından aşağı dökölüyordu, koyu renkli bir elbise giymişti ve omuzlarına kırmızı şeritli bir şal düğümlemişti. Elleri giysisinin kırımlarında gizliydi. Birbirlerine baktılar.

Alba başını salladı ve tabancayı kadına doğrulttu. "Sen konuşana kadar olmaz."

"Eğer içeri girmeni istememiş olsaydım, o kapıyı asla açamazdın. İstedğin bu olsa bile sana zarar vermeyeceğim."

"Yine de aileme zarar verdin."

"Ben değilim. Buralarda birden fazla cadı var." "Seni kardeşimle konuşurken gördüm."

"Onu uyarmaya çalıştığımı gördün ama beni dinlemedi. Lanetlere inanmıyordu. Ama sen inanıyorsun. Ölmeye geldin, değil mi? Aptal kız. Seni öldürmeyeceğim. Sana karşı bir kinim yok."

Evet, ölmeye gelmişti. O eve intikam umuduyla değil, unutulma arzusuyla pervasızca girmişti. Şimdi kadın bunu ona çok görüyordu. Bunun yerine Alba'ya sakın ve sabit gözlerle baktı. Kadında boyanmış bir ikonanın dinginliği vardı; Alba hiçbir tehdit ya da karanlık hissetmedi.

Alba tabancayı yavaşça indirdi ve masanın üzerine koydu, gerektiğinde ateş etmekte zorlanmayacağı kadar eline yakındı.

"Eğer sen değilsen, bizi kim lanetledi? Cadı nerede?"

"Yeteneklerin sayesinde şimdiye kadar öğrenmişsindir diye düşünmüştüm. Sende de var, tıpkı onun gibi. Bunu söyleyebilirim. Quirogalar'da hep vardı ve belki onun ailesinde de bu yetenek vardır."

"Kimde?"

Kadın başını çevirdi ve şakaklarının gümüş rengi ışığı yakaladı. Yaşlı değildi, tam olarak değil; belki de Alba'nın annesi yaşıdaydı, ama ağzını çevreleyen iki çizgi ciddi şekilde kazınmıştı. "Küçükken, o arkadaşıyla birlikte kasabaya gelirdi. Muska satın almak isteyen, bir köylü kızına kur yapıp birkaç öpücük çalmak isteyen zengin oğlanlar hep Los Pinos'a gelirler. Sıkılmış çocuklar, aptal çocuklar. Onlara incik boncuk satardık. Zekiydi ve akıllıca sorular sorardı. Çok, çok akıllıca sorular."

"Kim?" diye tekrar sordu. Parmakları tabancanın üzerinde kaydı, onu kavramadı, sadece namlunun metaline dokunarak orada olduğuna dair ona güven verdi.

"Los Pinos'a Desoto denen çocukla birlikte geldi."

Alba'nın ağzı kurumuştı. Kelimeler mırıldanıyordu, söylenmiyordu.

"Kim?"

"Arturo Velarde. Aradığınız büyücü o."

Tabancayı kaptı ve doğrudan kadının yüzüne doğrulttu. "Amcam büyücü değil, seni yalancı."

"Bana inanmıyor musun? Onun için bir test hazırla. Uyumken dudaklarına bir çiçek koy ve solmasını izle."

"Eğer bu doğruysa, hepsi senin suçun. Onu lanetledin ve şeytani bir yaratığa dönüştürdün, yaptığın bu."

"Bu hırsı onun kanına ben koymadım. O kendi yolunu çizdi."

"Yalancı!"

"Kardeşini uyardım. Kızımı da uyardım. Eğer o tetiği çekmek istiyorsan, çek. Ama ben yalancı değilim. Bunu biliyorsun. Hissediyorsun. O benim Elena'mı öldürdü." Tahmin etmeye çalıştığı isim buydu ve Arturo'nun bu tahmine ne kadar üzüldüğünü hatırladı. Alba gözlerini Perpetua'ya dikti ve tabancayı yavaşça indirdi. Kadın kıpırdamadan duruyordu; dudakları kıpırdıyordu ama

vücudu bir heykel gibiydi. Yüzü dingindi.

"Ondan bir yaş büyüktü. Birlikte oynarlardı. O birkaç numara biliyordu, o da diğerlerini. Ben ona öğretmişim, o da benim öğrettiklerimi onunla paylaşmıştı. Bozuk paralarıyla gelir ve bana sorular sorar, malzemeler getirir, dinler ve bir deftere yazardı. Ben de ona bildiğim bazı şeyleri öğrettim. Diğerlerini kendisi buldu."

"Ona kara büyü öğrettiniz."

Kadın kıkırdadı; mükemmel durgunluğunda bir duygu titreşimi dalgalandı. "Öyle bir şey yok. İnsanlar kendi yollarını seçerler. Bazıları kemikleri iyileştirir, bazıları kırar. O çocuk eğlenceliydi. Öğrenmek için buraya gelen çok fazla varlıklı çocuk göremezsiniz."

"O zengin bir adam değil."

"Bizden daha zengin, cebinde de biraz para var." "Ve sen ona tehlikeli büyüler sattın."

"Beslemem gereken bir çocuğum vardı ve bunun pek bir tehlikesi yoktu. Sana büyü öğrettiler, bundan eminim. Baban inanıyordu, tıpkı ondan öncekiler gibi."

Babasını, onun ekinlerle konuştuğu zamanları ve annesinin eğitimsiz taşralıların alameti olduğu için hoşlanmadığı batıl inançları düşündü. Alba halk büyüünden bir şeyler biliyordu, sevgiliyi elde etmek ya da iyi şans getirmek için yapılan büyüler. Ama bunun önemli bir şey ifade ettiğini hiç düşünmemişti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

"On dört yaşına geldi ve baban onu uzaklara gönderdi. Gitti ve ziyaret için geri döndüğünde genç bir adamdı. Bu süre içinde kendini geliştirmiş olmalı, çünkü onu görür görmez gücünü hissettim ve korktum çünkü kalbi kin doluydu. *"Bizi rahatsız etmek için geri gelme, git buradan"* dedim. Sorun şu ki, Elena'm korkmuyordu. Tek gördüğü o güzel baydı ve ona *'Sakin o adamın yolundan geçme'* dememe rağmen beni dinlemedi."

Mumun balmumu masanın üzerine damlamış, yavaş ve solgun akıntılar oluşturmuştu. Alba sertleşen balmumuna tırnağının ucuyla dokundu.

"Bir gece, ben başka şeylerle meşgulken evi terk etti. Bir daha da geri dönmedi. Aradım ama onu bulamadım. Onu öldürdüğünü biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Teyolloquani, sihirlerini kanla yaparlar. Kanı içerler, kalbi yerler. Eğer biri seçilmişse, kanı çok güçlüdür ve Elena'mın da böyle bir yeteneği vardı. Onun kalbini çiğ çiğ yedi."

"Arturo'yu tanıyorum."

Kadın sırtıttı. "Sen takım elbiseli güzel adamı tanıyorsun. Düşmanlarını hayvana dönüştüren büyücüyü tanımıyorsunuz. Ya da belki de sadece onu temiz görmek istemiyorsunuz."

Kucağında, uzun şalının kıvrımlarının altında tuttuğu ellerinden birini yavaşça kaldırdı. Elinde üç parmak eksikti, kütükler ikinci boğumda bitiyordu. Sakinliğini koruyordu; şehitliğinin yaralarını sergileyen bir azize gibiydi.

"Elena kaybolduktan sonra onu öldürmeye çalıştım. Başaramadım ve başarısızlığımın bedelini neredeyse hayatımla ödüyordum."

"Parmakların... bunu o yapmış olamaz."

"İsırıldı. Vahşi bir hayvan tarafından. Tıpkı vahşi bir hayvanın arkadaşının boğazını ısırıldığı gibi."

"Arturo bir canavar
değil." "Canavarlar
yaratabilir." "Ama o
değil-"

Aziz yerini boğuk bir sesle konuşan, ellerini sıkıca kavuşturmuş bir kadına bıraktı. "Kolonyayı yıkarsan leş gibi kokar. Senin bir yeteneğin var; doğruyu söylediğimi biliyorsun. Belki sen de Elena kadar aptalsın ya da ondan daha kötüsün."

Alba gözlerini sıkıca kapattı. İkisi de uzun bir süre tek kelime etmedi. Gözlerini açtığında kadın ellerini yine saklamıştı.

"Biri bana bir ip bağladığını söyledi; onu bağlarsın ve konuşursun-" "O bundan daha güçlü. Kelimeler onu bağlayamaz."

"O zaman bir büyücüyü ne durdurabilir?"

"Hiçbir şey. Tabancanı al ve git. İşe yarayabileceği zamanlarda kardeşini uyarmıştım. Kardeşine onu göndermesini söyledim, belki o da gidebilirdi. Şimdi kan kokusunu aldı, şimdi avın tadına baktı."

"Ama bir cadının nasıl zapt edileceğine dair hikâyeler var. Kurşunlar! Kutsanmış mermiler!"

"Bana ne yaptığını gördün. Hiçbir kurşun derisini delemez. Bazı numaralar daha küçük büyücülerde işe yarar ama onda yaramaz."

"Valentin, hikâyeler anlattı ve düğümler işe yaradı! Onlar... ben... öldürdüm... yani başka bir şey... bir şey mümkün olmalı," dedi ve sonra konuşmadı çünkü ölü kardeşinin anısı, parmaklarının arasında eriyen tüy ve et karmaşası çok güçlüydü.

Sandalyesini geriye itti, tabancasını aldı ve ayağa kalkarak girişe açılan ince perdeyi kenara çekti. Şalını vücuduna sımsıkı sarmış halde oturan kadına baktı.

"Kaybettiğin çocuğun hatırı için bile olsa söyle bana," dedi Alba. Birbirlerine baktılar. Kadın sandalyesinde kıpırdandı.

"Bir hikâye var," dedi Perpetua ve sesi bir mırıltıya dönüştü. "Kendini bir büyücünün büyüsi altında bulan genç bir kadın hakkında. Büyücü her gece kadının odasına giriyor ve boynunu ısıyor. Altı gece boyunca bu olur ve ailesi perişan olur, çünkü her gün daha da zayıflar ve hastalanır, ancak yedinci gün erkek kardeşleri bir bilge kadına danışır.

"Bilge kadın onlara, kızı seven ve ölen annelerinin bir resmini yakmalarını söyler. Külleri tuz ve ezilmiş bir güve kanadıyla karıştırın ve şarap dolu bir kaba koyun. Şaraba fısıldayarak genç kadını korumasını söyleyin. Sonra kız şarabı içsin ve büyücünün içeri uçabilmesi için odanın penceresini açsın. Bilge kadın onlara büyücünün kızıdan içeceğini, ancak kanın onun için yavaş bir zehir gibi olacağını söyler. Damarları uyuşturulmuş şarapla dolacak ve uykuya dalacaktır. Sonra, baygınken, kardeşler içeri girmeli ve kafasını kesmelidir.

"Kendilerine söyleneni yaparlar ve odaya dalarlar. Büyücüyü uyurken bulurlar ve kafasını keserler. Ama kız kardeşlerine döndüklerinde onun bedeninin soğuk ve ölü olduğunu fark ederler." Perpetua yavaşça ellerini masaya bastırdı, gözleri Alba'nın kılere sabitlenmişti. "Benim bildiğim hikâye bu."

"Teşekkür ederim," dedi Alba.

Sonra cadı başını salladı ve mumu söndürdü.

-

ALBA Piedras Quebradas'a döndüğünde annesi ve amcası henüz dönmemişti. Hizmetçilere kendini iyi hissetmediğini, uyuyacağını ve akşam yemeğini odasında yiyeceğini söyledi. Sonra aceleyle merdivenleri çıktı ve kendini yatağa atarak yüzünü yastıklara gömdü.

Arturo ve diğerleriyle birlikte yemek masasına oturamazdı. Kanı vücudunda vahşi ve uyumsuz bir şekilde dolaşıyordu. Yemek odasına girerse bayılacağından korkuyordu. Perdeleri kapattı ve sırtı kapıya dönük bir şekilde çarşafın altına uzandı. Daha sonra annesi geldi.

"Neyin var?" diye sordu.

"Üşüttüm," dedi Alba.

Annesi bir eliyle Alba'nın alnına bastırdı. "Sana kendini hasta edeceğini söylemiştim."

"Önemli bir şey değil. Yarın iyi olacağım."

Annesi sessizdi. Alba annesinin elinin saçlarında gezindiğini ve bir tutamı düzelttiğini hissetti.

"Uyumadan önce dua etmeyi unutma."

"Unutmayacağım."

Ev sessiz ve hareketsiz hale gelene kadar öylece yattı. Gece yarısı hızla yaklaşıyordu; herkes yatmıştı. Geceliğinin üzerine bir bornoz geçirdi ve içinde karanfillerin açtığı beyaz saksıyı aramaya koyuldu. Kıpırmızı tek bir çiçek kopardı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Arturo'nun yatak odasına giden koridor geniş ve karanlıktı, o kadar karanlıktı ki, yolu gösteren tek bir mumun loş ışığıyla mağaramsı, siyah ve kadife gibi yumuşak bir hal alıyordu. Hızla ilerledi ve eli amcasının kapısına değdiğinde, kapının kilitli olacağını ve içeri giremeyeceğini umdu.

Ama kapı ona yol verdi, kilitli değildi ve içeri dalmadan önce eşikte tereddüt etti. Odayı tanıyordu; evi tanıyordu. Mobilyalar, tablolar ve duvardaki ayna tanıdıktı ve yatağa doğru kolaylıkla ilerledi. Yine de onun varlığı odayı yabancılaştırmıştı. Bir sandalyenin üzerine bir hayvanın postu kadar kalın bir palto örtmüştü ve aynanın önünde tıraş aletlerinin -tıraş bıçağı, fırça, sabun keki- ve kolonya şişesinin bulunduğu bir masa vardı. Oda değişmiş, onun olmuştu.

Koridor ve oda şekil değiştirmişti, tanınmaz hale gelmişlerdi ama mumun ışığında yüzü tanıdığı yakışıklı yüzdü. Rahat bir nefes aldı. Belki de cadı yanılmıştı ya da yalan söylemişti. Alba onun dürüstlüğünü hissetmişti ama bu bir hile olabilirdi. İşte amcası oradaydı, başı yastığa huzurla yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, nefesi yumuşaktı ve kalpleri kemirip deriyi delebilecek vahşi dişlere sahip bir canavar değildi.

Bir an için dışarı çıkıp onu rahat bırakmayı düşündü ama sol elinde yeni kesilmiş bir karanfil tutuyordu. Onun üzerine eğildi ve çiçeği dudaklarına yaklaştırdı.

Karanfil parmaklarının arasında soldu, her bir yaprağı kıvrıldı, küçüldü ve karardı.

Dehşet içinde geri sıçradı ve çığlık atmaya bile düşünmeden gardıroba doğru itildi. Mumu düşürdü ve mum yere yuvarlanıp söndü.

Odanın loşluğunda, adamın gözlerini görmekten çok hissetti, şimdi ardına kadar açılmış, kendi gözlerinin içine bakıyordu. Eli ağzına bastırdı. Onu gardıroptan uzaklaştırdı ve odanın diğer ucundaki bir koltuğa itti. Hemen ayağa kalktı ve kapıya doğru koştu. Sanki odada bir rüzgâr esmiş gibi kapı yüzüne çarparak kapandı.

"Buraya gel," dedi ve ondan birkaç adım uzakta olmasına rağmen, bir şey onu arkasından sürükledi, bir bez bebek gibi kolayca çekti ve nefessiz kalmasına neden olacak bir güçle koltuğa geri itildi.

Düşürdüğü mumu aldı, tekrar yaktı ve masanın üzerine koydu.

"Eğer çığlık atmaya kalkarsan dilini bağlarım. Zaten burada olduğun sürece kimse seni duyamaz. Bu odada bir fili bile vurabilirim ve kimsenin haberi olmaz. O yüzden medeni olalım."

Koltuğa geri çekildi ve onu sıkıca kavradı. Adamın yüzü farklı görünüyordu. Ne daha çirkin ne de daha yakışıklıydı; yüz hatları değişmemişti ama sanki bir perdeyi kaldırmış gibiydi. Her zaman sahip olduğu kibir vardı ama şimdi başka bir şey görüyordu. Güç. Ham, baş döndürücü. Dilinin üzerindeki büyüünün tadını neredeyse alabiliyordu.

Yutkundu. "Bu doğru. Sen bir büyücüsün ve kardeşimi öldürdün, Valentín'i de öldürdün."

"Hayır, Tadeo Valentín'i öldürdü ve *sen* de kardeşini öldürdün," dedi alaycı bir ifadeyle.

"O olduğunu bilmiyordum. Onu vahşi bir hayvana dönüştürdün. Kara büyüü ve bu şeytani şeyleri nasıl öğrenebildin?"

Adam tam karşısındaki koltuğa oturdu. Gözleri tetikteydi ve hiç kırpmadan ona dikilmişti. "Kendi kendine birkaç büyü öğreniyorsun. Düğümler atıyor ve tılsımlar yapıyorsun."

"Kendimi korumak için." "Ondan çok daha önce."

Onun sözlerini duymazdan geldi ve başını salladı. "Neden bize zarar veresin, bizi korkutasın ki?"

"Tadeo çiftliği satmaz. O aradan çıkınca, anneni ikna etmenin daha kolay olacağını düşündüm. Ölen onca hayvan, onca kötü şans... Eninde sonunda, en inatçı insanlar bile her şey ters giderse boyun eğecektir. Bu arada, sanırım çok yakında Molinas'tan gelen bir teklifi kabul edeceğiz."

"Babamın parasını istiyorsunuz. Bütün mesele bu mu?"

"İstediğim şeylerden biri de bu," dedi durgun bir sesle.

Odasına gizlice girip onu ısırın gölgeyi hatırladı. Avucunu göğsüne, yaralandığı noktaya bastırdı.

"Tadeo haklıydı, sen bir parazitsin."

"Dikkat et, medeni olacağımızı söylemiştim."

"Beni öldürmek istiyorsun. Tıpkı o kız gibi. Elena gibi. Seni sülük."

İlk defa şaşırmış gibiydi. Ağzında tiksinti olabilecek bir şey kıvrıldı.

"Onun kalbini yedin; kanını içtin. Benimkini de içtin. Ve zavallı Valentin, onu paramparça ettin."

"Zavallı Valentin, evet, karışmaması gereken işlere karıştı. Kardeşini nasıl öldüreceğini sana gösteren o muydu?"

"Kardeşimi sen yok ettin, ben değil. Tıpkı etrafındaki her şeyi yok ettiğin gibi. Leş yiyici."

Sandalyesinden kalktı. Yıldırım hızıyla kızın önündeydi, parmakları kızın çenesinde, boynundaydı, sanki nabız noktasını arıyordu. Adamın yüzündeki öfkeden geri adım atmadı, atamazdı, o anda ondan korkamayacak kadar öfkeliydi.

"Büyüleriniz için beni kesip açacak mısınız? Yaptığın şey bu, değil mi?" diye sordu ve belki de o anda onu çenesinden göbeğine kadar kesebileceğini düşündü, gözleri o kadar parlak ve öfkeliydi ki.

Ama adam alçak sesle ve acı acı güldü. "Sevgilimin adını öğrenmeye ne kadar hevesli olduğunu hatırlıyor musun? İstedğim bir kadın olsa bile hiç olmadığını söylemiştim. Bu sefer onun adını biliyor musun?" diye sordu.

Dudaklarını ayırdı ve ellerinden biri şimdi onun saçlarındaydı. Kız onun hırsıyla dolup taşan keskin gözlerine baktı ve başını çevirmeye çalıştı, çünkü ona daha fazla bakamaz, onunla konuşamazdı. Ama saçındaki el sertçe çekerek onu yerinde tuttu.

"En çok istediğim şey sensin, tıpkı senin beni istediğin gibi. Seni uzun zamandır sessizce istiyordum. Beni geri istiyorsun. Tılsımının neden işe yaramadığını merak etmedin mi? O üzgün ölü kuş. Büyü yaparken dikkatli olmalısın. *Beni* odanızdan hiç men etmediniz. Her zaman oraya davet edildim."

"Hayır."

"Söyleyeceğin hiçbir şey duygularımı değiştirmez," dedi ona, kendi sözlerini tekrarlayarak.

"Hayır," diye itiraz etti ama bu bir refleks ve yalandı. Bu cümleyi ona ne zaman söylediğini hatırladı ve bu tür sözlerin gücünü fark etti. Büyü, o cadının anlattığı gibi tozlar ya da kuşlarla ilgili değildi. Mekanik bir tekrardan ya da bir malzeme listesinden çok daha fazlasıydı. Arturo'yu kendisinden uzak tutabilecek her türlü büyüyü bozmuş, her türlü büyüyü iptal etmişti çünkü Arturo'nun kendisine yakın olmasını istiyordu.

Parmakları Arturo'nun ağzına değdi, dudaklarının kıvrımlarında gezindi. "Beni sen çağırdın. Beni çağırdın ve ben de geldim. O ipi bir kumaş parçasının etrafına düğümlediğinde ne istediğini hatırlıyor musun? Ne arzulamıştın? Büyü arzudur, Alba."

"Senden kimseyi incitmeni istemedim," dedi kadın. "Hiç kimse doğasının sınırlarından kaçamaz."

Gözlerine bakmak imkânsızdı, tekinsizdi ve Alba bakışlarının tenini yakacağından korkuyordu. Adam kızın ağzını ısırarak kanını çekti ve sonra onu öptü; bu hareket o kadar hızlı ve akıcıydı ki Alba ilk başta

tepki verdi. Tutuşmak yerine taş kesildi. Ama sonra bedeni yumuşadı, ağzını aadı, onu öptü, gözlerini kapattı, söylediği tüm korkunç şeyleri unuttu, daha doğrusu arzusunun gücünü hatırladı.

      onu uzun zamandır sessizce çok istiyordu. O gerçeği söylemişti.

Dudaklarındaki gölgeleri, kendi kanının bakırımı s  izlerini tatmış, bundan zevk almıştı. Yine de kardeşinin buruşmuş bedeninin anısı beynine bastırılmış kızgın bir demir gibiydi ve Valent n'in tabutunun dış hatları göz kapaklarına keskin bir beyaza boyanmıştı.

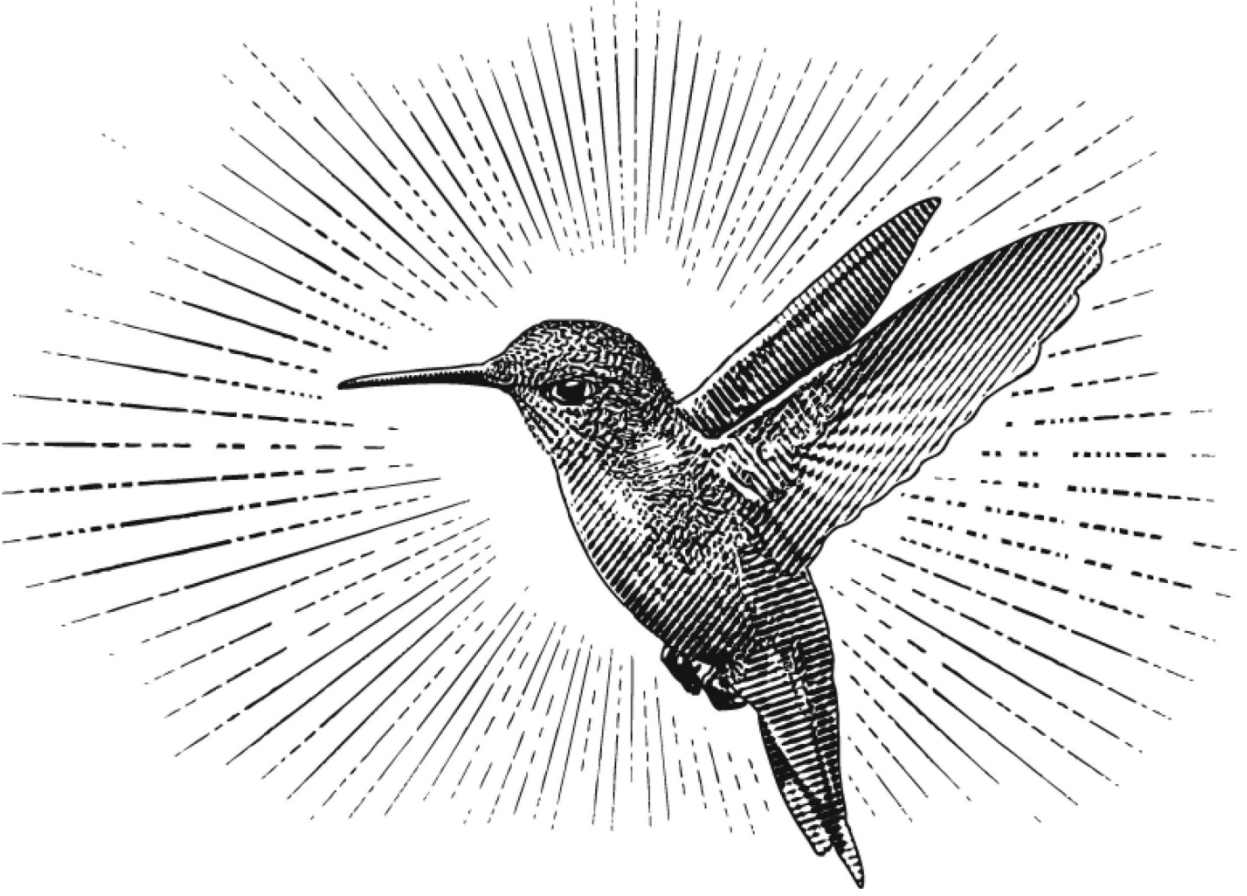
Parmakları adamın omuzlarını tırmaladı ve onu geri itti.

Kapıya doğru koştu ve açmaya çalıştı. Kapı açılmadı. Sonra eli kapının koluna düştü ve kadın ona baktı. Dudaklarında bir damla kan lekesi vardı. Kan damlasını yaladı ve kapının tokmağını çevirerek kapıyı onun için açık tuttu.

Aceleyle odasına döndü ve kardeşinin tabancasını buldu, sonra da amcasının onu takip etmiş olabileceğini düşünerek kapıya doğru döndü. Ama yalnızdı. Karanlık koridora baktı, tabanca yanı başındaydı ve cadının parçalanmış elini hatırladı. Kurşunlara gerek yoktu; uyarılmıştı ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Onun gücünü hissetmişti. Ona gerçek yüzünü göstermişti. Bunu yapmıştı       kendini yenilmez, insanların küçük silahlarına karşı bağışıklı biliyordu.

Alba kapıyı kapattı ve tabancayı çekmeceye geri koydu.

1934: 7

GINNY kaybolduğu gün sessizdi. Th r se Audrain kış tatili boyunca bana kalacak bir yer önermişti ve bunu çok takdir etmiştim. Bazı kızların yaptığı gibi kampüs dışına çıkıp uzak bir yerde tatil yapacak maddi kaynağım olmadığı gibi, yakınlardaki akrabalarımından da yararlanamıyordum. Özel bir izin alıp Stoneridge'de, yatakhanenin tek sakini olarak kalma fikrinden nefret ediyordum. Bir  nceki kış tatilimi Carolyn'in evinde geçirmiştim ama bu yıl Carolyn ziyaretçi bekliyordu ve ben davet edilmemiştim.

Bayan Audrain ve ailesi bana ev yapımı bir akşam yemeği ve bir miktar neşe sağlayacaktı. Bu cömertliklerine karşılık, dönem sonunu kutlamak için diğer öğretim üyeleri için vereceği akşam yemeği partisinde ona yardımcı olmayı kabul etmiştim. Bu görev günümün büyük bir kısmını alacaktı ve parti boyunca kalmamın beklendiğini biliyordum. Ginny'ye de söyledim.

Masasında oturmuş, bir yığın kitapla uğraşıyor ve bir deftere bir şeyler karalıyordu. Örgü malzemelerini, iğnelerini, makaslarını ve ipliğini koyduğu sepeti okuma koltuğunun üzerindeydi.

"İyi olacaksın, değil mi? Sokağa çıkma yasağından önce döneceğim." "Merak etme."

"Edgar seni Cuma günü saat kaçta alacak?" "Saat ikide," dedi.

"Neden Carolyn'in odasına gidip orada okumuyorsun?"

"Ben böyle iyiyim."

"Eminim kızlar eğleniyorlardır." "Bu odada her türlü lanetten korunuyorum."

Boynuma bir eşarp bağlıyordum ama bunu duyunca durdum ve daha iyi düşünemedim öfkeyle konuştum. "Tanrım, Ginny, artık kendini bile dinliyor musun? Gerçekten delirmiş gibi konuşuyorsun!"

Başını kaldırdı ve kalemini yere bırakıp ellerini kucağına koydu. Sonra bana baktı ama konuşmadı. Kendimi sefil hissettim. Sözlerimin ona ne kadar acı verdiğini, insanların onu nasıl algılamasından korktuğunu biliyordum. Tatili Edgar'ın ailesiyle geçirecekti ama bunu düşünmek bile onu çok geriyordu. Sanatoryum, kapatılma fikri aklından çıkmıyordu ve sevdiği adamın bir gün ona deli damgası vuracağından şüpheleniyordu.

Yanında diz çöktüm ve elini tuttum. Ne kadar yumuşak, ne kadar ince ve kırılgandı.

"Ginny, beni affet."

"Kızgın değilim."

Ona nasıl yardım edeceğimi, onu nasıl yatıştıracağımı bilmiyordum ama beni yatıştıran Ginny oldu, bir elini saçlarımda gezdirdi. Başımı onun kucağına yasladım. Alt kattaki büyükbabamın saati çaldı ve ben yorgun bir halde ayağa kalktım.

"Bana ihtiyacın olursa diye sana Bayan Audrain'ın evinin numarasını bırakıyorum," dedim ve bir kâğıt parçasına karaladım. "Bir sorun olursa arayacağına söz ver."

Kâğıt parçasını defterinin altına sıkıştırdı. "İyi olacağım." "O zaman sıkılırsan ara."

"Sana söz verdiğim şapkayı örmeyi bitireceğim. Merak etme," dedi ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi.

Aceleyle yurttan çıktım ve Bayan Audrain'le buluştum. Evi Temperance Landing'deydi. Kendi haline bırakılırsa çorba yakacak kadar kötü bir ev sahibiydi ama bir aşçısı vardı ve her sezon elinde kanepe tepsisiyle odada dolaşacak, misafirler için dolaba palto koyacak ya da masayı hazırlayacak bir iki öğrenciden yararlanırdı. Oda ve yemek masraflarımı bir şekilde ödemeye alışmışım ve hazırlıklara gülümseyerek yardımcı olmak için mutfığa girdim.

Saat neredeyse yediydi ve telefon çaldığında konuklar eve akın ediyordu. Bayan Audrain bana döndü.

"Benim için bir mesaj alır mısın canım?" diye sordu.

Ahizeyi kaldırdım ve bir profesörün o akşam neden gelemeyeceklerine dair bir mazeret sunmasını bekledim.

"Merhaba, Audrain malikanesi," dedim.

"Betty, benim. Beni kimin büyülediğini biliyorum."

Ginny'nin sesi alçak ve gergin geliyordu. Kelimeleri güçlkle seçebildim ve ahizeyi düzelttim.

"Ginny? Ne oldu?"

"İsimlerini biliyorum ama konuşamıyorum. Dilimi bağladılar. Eğer bir şeyler ters giderse, zili, kitabı ve mumu bul."

"Ne?"

Telefonu kapattı ve tekrar aradığımda hat meşguldü. Ahizeyi kulağıma dayadığımda bir saniye bir hafta gibi geldi ve ona ulaşamayacağımdan korktum.

Bayan Audrain'ın evinden çok daha geç bir saate kadar ayrılmamam gerekiyordu ve parti bittikten sonra beni kampüse geri götüreceğine söz vermişti. Ama bu şifreli telefon üzerine hemen ceketimi giydim ve zayıf bir mazeret uydurdum. Bayan Audrain itiraz edemedi ön kapıdan çıktım ve soğuk Aralık gecesinde merdivenlerden aşağı indim.

Arabam olmadan geri dönmek için yürümem gerekecekti ve karda; yavaş bir yürüyüş olabilecek şey kesinlikle çok daha yavaş ve hantal bir görev haline gelecekti. Ama başka ne yapabileceğimi düşünemiyordum. Kasabada hiç taksi yoktu. Kırk dakika. Yurda yürüyerek dönmek kırk dakikamı alacaktı.

Neyse ki kar yağışı durmuştu. Ellerimi ceplerime soktum ve aceleyle yola koyuldum. Bayan Audrain'ın evinden Stoneridge'e gitmek kolaydı; üniversiteye giden cadde kasabanın ana arteriydi. Kütüphanenin ve çardağın bulunduğu parkın yanından geçer, mezarlığın etrafından dolanır, sonra da okyanusa doğru kıvrılırdı. Bu yolu birçok kez yürümüştüm.

Ancak, yerdeki kar ve gece kasabayı değiştirmiş ve bazı simge yapılar kaybolmuştu. Tahmin edilebileceği gibi, kendimi aniden Pickman Yolu'nu takip etmek yerine Neptün Caddesi'nde yürürken buldum. Yanlış yöne doğru yürüyordum.

Geri döndüm, rotamı değiştirdim ama üşümeye başlamıştım. Nefesim bir duman bulutu gibiydi. Takip ettiğim caddeden sadece bir kez bir araba geçti ve belki otostop çekerim umuduyla el salladığımda durmadı.

Daha hızlı yürümeye çalıştım, koşana kadar kendimi zorladım ve Joyce House'un önüne ulaştığımda boncuk boncuk ter boynumdan aşağı yuvarlandı. Hışım ile içeri girdim ve merdivenlerde neredeyse ayağım kayıyordu.

Odamıza ulaştığımda kapı ardına kadar açıktı.

Ginny orada değildi.

Kışlık paltosu bir kancaya asılmıştı, atkısı ve eldivenleri normalde bıraktığı rafın üzerindeydi ve botları da rafın altında duruyordu. Örgü sepeti devrilmiş bir halde yerde duruyordu, ama onun dışında hiçbir şey ters görünmüyordu. Kışlık kıyafetleri olmadan dışarı adım atmış olamazdı. Yatakhanenin içinde olmalıydı.

Onu Carolyn'in odasında ya da kızlardan biriyle birlikte bulmayı umarak koridorda koştum. Carolyn'in kapısı kapalıydı ve içeride görünmüyordu. Bertha Trumbull'a rastladım ve Ginny'yi sordum. Bertha onu görmemişti.

Aşağı koştum ve ev telefonunu buldum. Ahize kancadan çıkmıştı. Dikkatlice yerine koydum. Dehşet midemde birikti. Zamanın tükenmekte olduğunu hissediyordum.

Dışarı çıktım, evin etrafında yürüdüm ve yurttan, üniversite arazisinden uzağa giden bir ayak izi buldum. Kar yağışı bir saat önce durmuştu, bu da izlerin yeni oluştuğu anlamına geliyordu.

İzleri takip ettim. Ayın kar üzerine yansıyan ışığı o kadar parlaktı ki etrafımdaki arazi parlıyor gibiydi ve nereye gittiğimi görmekte hiç zorlanmadım.

Birdenbire ayak izleri karmakarışık bir hal aldı ve izler bir yolun kıvrımında, bir ağacın altında son buldu. Karın üzerinde tek bir leke vardı, kemik titreten beyazlığın arasından çıkan kırmızı bir çiçeğe benziyordu. Bu bir damla kandı.

Görmek beni dehşete düşürdü.

"Ginny!" Geceye doğru çılgılık attım ama cevap gelmedi.

Ellerim kaskatı kesilmişti ve boynumdan aşağı süzülen ter giderek soğuyordu. Nereye gittiğimi bilmeden, beceriksizce yola doğru tökezledim.

Sonra durdum.

Yakınlarda bir şey olduğu hissine kapıldım, tehlikeli, kurnaz ve keskin bir şey. Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım ama kalbim hızla çarpıyor ve korkum kabararak paniğe dönüşüyordu.

"Ginny!" diye bağırdım.

Geri adım attım, ağaca doğru çekildim, elimi sertçe gövdesine bastırdım. Ağaç kabuğu parmaklarımı ısırdı.

Yeniden kar yağmaya başlamıştı ve gözlerimi kısarak karanlığa bakarken derin bir endişe hissettim. Ensemde, sırtımdan, ayaklarımın tabanlarına kadar yayıldı, gözlerimin sulanmasına ve dişlerimin şiddetle takırdamasına neden oldu.

Bir keresinde Irene ve ben Arizona'da kamp yapmaya gittiğimizde, kazara bir çingiraklı yılanın yuvasına rastlamıştık. O sürüngenı gördüğümde tepkim hızlı ve ani oldu; mantığımıa değil, kör bir korkuyla geri sıçradım.

Bu belki de böyle bir hayvanla karşılaşmanın içgüdüsel bir tepkisiydi.

Karda yaşadığım o anı yılanla karşılaşmama benzetebilirim. Sanki karanlıkta ilkel bir dehşet vardı ve onunla karşılaştığımda tek olası tepkim limbik bir tepki olan kaçmaktı. Kaçtım, karda deli gibi tökezleyerek, görmeden.

Yata Khanemize ulaşana kadar koşmayı bırakmadım ve ancak ön kapıyı açtıktan, bir fincan sıcak çayı kucakladıktan ve ev annemizle endişeli mırıltılarla konuştuktan sonra dışarıda aç ve tehlikeli bir şeyin gizlendiği hissi kaybolmaya başladı.

-

Dışarıdan bakıldığında, Ginny'nin kayboluşuyla ilgili soruşturma berbattı; görgü ve önyargının ikiz güçleri her türlü ipucunu boğmaya kararlı görünüyordu. Kapımıza gelen beceriksiz polis memurları olayı önemsemiyorlardı. Ginny'nin muhtemelen geç saatlere kadar dışarıda, bir partide olduğunu ve daha sonra ortaya çıkacağını söylediler. Edgar'ın çaresizce yardım istemesi sonunda onları birkaç soru sormaya ve sonraki günlerde ifade toplamaya itti.

Yine de pek bir ilerleme kaydedilemedi. Çok geçmeden Ginny'nin Santiago'yla kaçtığı teorisi kök saldı ve davaya olan ilgilerini kaybeder gibi oldular. Ginny'nin Batı'daki ailesi, gizli bir aşk ilişkisi olduğu söylentilerinden haberdar olduktan sonra, meselenin peşini bırakmaktan memnun görünüyordu.

Ginny'nin babasıyla konuştuktan sonra, iki yıl önce bir çocukla kaçtığını öğrendim - bir araba çalanerry ile - birkaç gün sonra eve geri getirilmişler ve tüm mesele örtbas edilmişti. Bu, çoğu insanın zihninde davayı kapatmış gibi görünüyordu. Edgar yüksek sesle Ginny'nin onu terk ettiğine inanmadığını söyledi.

İnsanlar ona acıyordu. Saf olduğunu söylediler.

Cadı alılığı ile ilgili hikâyeler de dâhil olmak üzere yerel efsaneler hakkında konuşuluyordu. Elli yıldan daha uzun bir süre önce genç bir kız üniversitenin yakınlarında kaybolmuştu. Birkaç hafta boyunca Joyce House'daki tüm kadınlar fısıltıyla, gergin bir şekilde bu eski hayalet hikâyeleri ve daha gerçekçi birkaç korku hakkında konuştular. Deli bir adam Ginny'yi kaçırmış olabilir. Başka bir kızı alıp alamayacağını kim bilebilirdi? Ya da belki de o ağaçlık bölgede, Briar's Commons'da, Cadı alılığı'nda yaşadığı söylenen Şeytan'dı.

Öğrenciler geceleri çiftler halinde yürüyor ve arabasını park edip yataktan çıkıp kapısını çalabilecek yabancıları dikkatle izliyorlardı. Ancak kış sessiz ve sıradan geçti ve çok geçmeden öğrenciler rahat bir nefes aldı.

Mart ayına gelindiğinde, evin annesi Ginny'nin eşyalarını kutulayıp ailesine göndermiş ve kitaplarını kütüphaneye iade etmişti. Yeni bir oda arkadaşım vardı. Joyce House bahar kotilyonu için yapılan hazırlıklarla çalkalanıyordu ve Ginny unutulmuştu.

-

STONERIDGE'den onur derecesiyle mezun oldum ve batıya yöneldim. Bir iş buldum, biraz seyahat ettim, aşık oldum, aşık oldum, Irene ile tanıştım, Arizona'da bir ev yaptım, Doğu Yakası'na döndüm, tekrar aşık oldum, yalnız yaşadım.

Boş zamanlarımda kısa öyküler yazdım. Küçük dergilerde çıkan tuhaf, ürkütücü öyküler. Sonunda bir novella, bir roman kaleme aldım, yazmaya devam ettim. Yoruldum. Saçlarım ağardı ve mevsimler değişti.

Periyodik olarak onu düşündüm. Bir el yazmasının satırlarına sızdı, daktilomun tuşlarına bulaştı, gizemi on yıldan sonra da devam etti ve beni kışkırttı. Nereye gitmişti? Ona ne oldu? Ona kim zarar verdi?

Hiçbir zaman tatmin edici cevaplar yoktu ya da belki de gerçeği görebilmek için çok fazla cevap vardı. Gizem, zehirlerin en baştan çıkarıcısıdır; ruhu sarhoş eder.

Irene bunu hiçbir zaman anlayamadı. Carolyn de anlamadı. Benjamin empati kurdu. Çoğu insan benim gibi geçmişı kurcalamanın delilik olduğunu düşünüyordu.

Yaptım. Bırak gitsin.

Sadece Edgar anladı. Aynı hastalığa yakalanmıştık. Yapraklar renk değiştirdiğinde ve Temperance Landing'e bir soğuk çöktüğünde, kasvetli hayalet hikayelerini paylaşmak ve gazetelerden özenle kestiğimiz hikayeleri siyah karalama defterimize yapıştırmak için onun evine gittim.

Ama hiçbir zaman gerçeğe yaklaşamadık. Ginny'nin kayboluşu çözülememiş olarak kaldı. Kaybolan diğer insanların aksine, yüzü hiçbir afişi süslemedi, hiçbir veri tabanında yer almadı, hikayesi ucuz bir TV programında gösterilmedi. Bizimki özel bir acıydı. Belki bazı insanlar bunun daha nazik bir kader olduğunu düşünebilir, ancak bu bizi izole etti. Bizi onun anısının yalnız taşıyıcıları haline getirdi.

Carolyn'in söylediğine göre bu bizi hastalıklı yapıyordu. Haklıydı da. Acımızı hafifletmek için gazete kupürlerimizi değiş tokuş ettik ve birbirimize hayalet hikayeleri anlattık.

Neden o ana dönelim, neden ona dönelim?

Bu bizim yaptığımız bir seçim değildi. Bir hastalığa yakalanmıştık ve bu hastalık nemli kara topraktan çıkan mantarlar gibi yeniden filizlendi; uzun sarı filamentleri ölü maddelere ve çürümüş odunlara sızıyordu.

Bir keresinde, Filene's Basement'ta yeni bir palto almak için alışveriş yaparken, bana kar üzerindeki kan damlasının tam tonunu hatırlatan kırmızı bir eşarp gördüm. Beyaz üzerine kırmızı. O kadar keskin bir anıydı ki ellerim titredi.

Başka bir seferinde, Yeşil Hat'ta giderken, kapıların yanında duran ve bana onu hatırlatan bir kız gördüm. Arkadan bakıldığında saçları Ginny'ninkilerle aynıydı, uzun ve siyah. Metrodan indiğinde, aklım başıma gelip geri dönmeden önce birkaç blok boyunca onu Back Bay'e kadar takip ettim, çünkü kız şık ve gençti ve Ginny o zamana kadar benim gibi yaşlanmış olacaktı.

Ve bir akşam, kullanılmış giysilerin sergilendiği bir mağazanın önünde yürürken, giymiş olabileceği bir şeye benzeyen eski yeşil bir paltoya sarılmış bir mankeni görünce ağladım.

Hikayelerin bir ritmi vardır. Bir başlangıç, bir orta, bir son. Gizemler cevaplar için yalvarır, anlatılar sonuç ister. Belki de Ginny'nin üzerimde bu kadar güçlü bir etki bırakmasının nedeni budur: hikayesinin düzgün bir finali yoktu.

Hiç bitmeyen bir döngü, mükemmel bir çemberdi.

Bir kapıyı açtığınızda Ginny gafil avlanmış, gizli bir aşkın kollarına atlamıştır.

Başka bir kapıyı açtığında Ginny delirmiş bir halde karlara yürümüş, zihni gizli bir hastalık tarafından yarılmıştı.

Başka bir kapıyı açın ve Ginny korkunç bir suçun kurbanı olsun. Bir yabancı karlı yolda süzülür, onu bir arabaya sürükler ve öldürür.

Başka bir kapıyı açar ve yabancı değildir. Gölgelelerin g i z l e d i ğ i bir sapık yatakhaneye giriyor, onu evden çıkmaya zorluyor ve kaçırıyor.

Başka bir kapıyı açtığında ise bir canavar, bir şeytan, doğaüstü bir zebani onu dünyanın derinliklerine sürüklüyor.

Ama hangi kapıyı
seçmeli? Hiçbiri ve
hepsi.

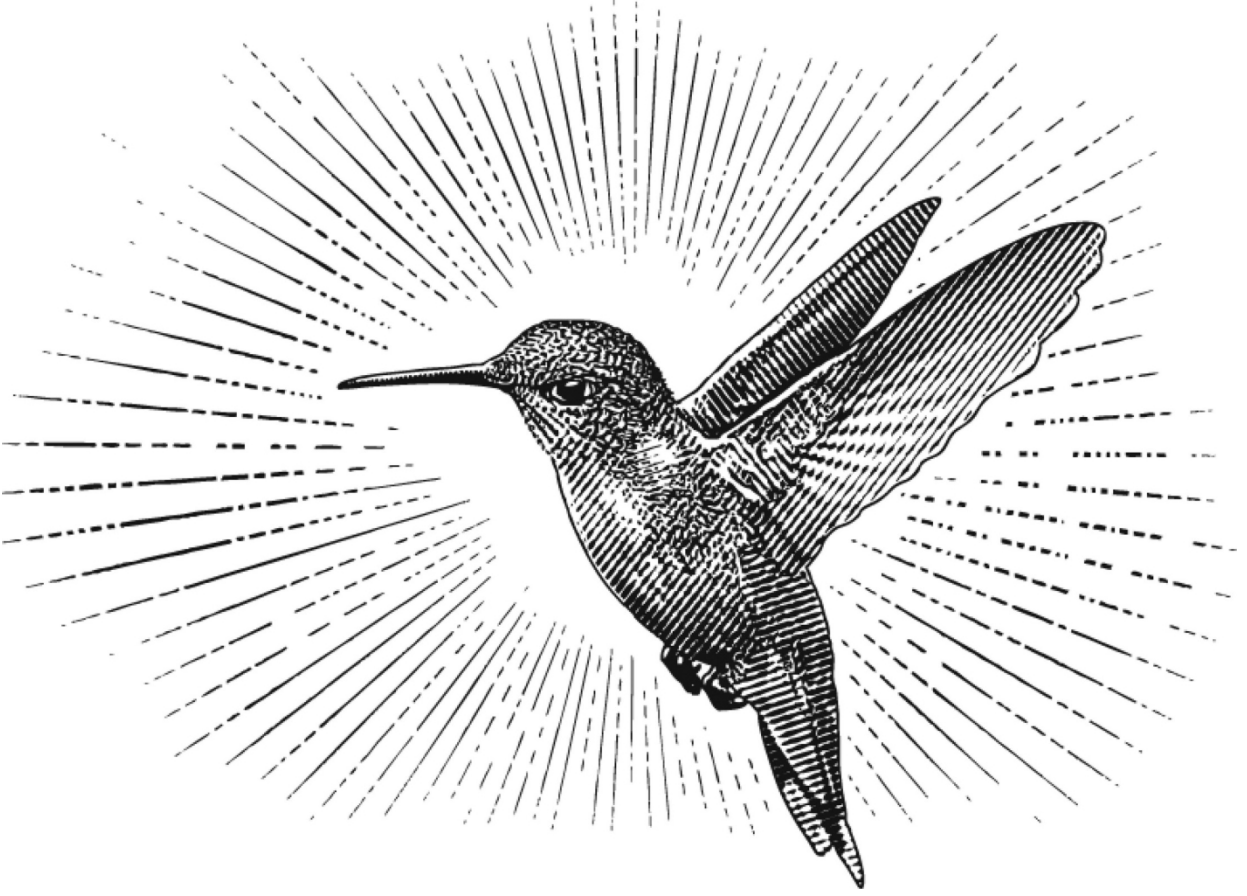
-

Bir zamanlar Dighton civarında petroglifleriyle ilk kolonicilerin dikkatini çeken büyük bir kaya vardı ve şimdi nehir yatağı yerine bir müzede duruyor olsa da, kimse figürlerinin ve çizgilerinin ne anlama geldiğini söyleyemiyor. Dighton Kayası'nı oyan Kızılderili kabilesi -belki de Mashpee Wampanoag- bize bir hikaye bıraktı, ancak sembollerini, metaforlarını anlamadığımız için bunu doğru bir şekilde yorumlayamıyoruz. Yine de, kayaların üzerindeki bu tür işaretler önemli bir yere, bir güce ve bir hafıza yerine işaret eder.

Ginny ile aramızdaki de böyle. Kendisi çoktan ölmüş olsa da ve hikayesinin sonunu anlayamasam da, hikayeye geri dönüyorum çünkü hikayenin bir gücü var ve bu nedenle hatırlanması gerekiyor. Bu nedenle, elimden geldiğince, kâğıt ve daktilonun zayıf araçlarıyla onu yazıya döktüm,

Virginia Somerset'in 1934'te tanıdığım haliyle hatırasının bir kısmını koruyabilir.

1998: 11

Yatakhanesinin doğaüstü bir güç tarafından kelimenin tam anlamıyla temelinden sarsıldığı bir gecenin ardından uyandığında Minerva'nın ilk endişesinin kahve olması oldukça komikti. Kahvesi azalmıştı ama neyse ki bir fincan kahve pişirmeyi başarmış ve termosuna doldurmuştu.

O gün Willows'ta bir toplantısı vardı ve damarlarında kafein dolaşmadan işlevini yerine getirebileceğini sanmıyordu. Yatakhanedan çıkmadan önce e-postasını kontrol etti ve Christina Everett'in nihayet tatilden döndüğünü ve kendisiyle görüşmeye istekli olduğunu görünce çok sevindi. Minerva konuşmak istediğinden bahsetmemişti.

Thomas Murphy hakkında bir e-posta yazmanın çok uzun ve tuhaf olacağını düşünmüş ve bunun yerine tez komitesinde üçüncü bir kişiye ihtiyaç duyduğuna dair belirsiz bir mesaj hazırlamıştı. Bu doğrudu ama Everett'i bu pozisyon için düşünmemişti. Birkaç e-posta daha gönderdikten sonra Minerva Pazartesi günü için bir randevu ayarladı.

Gelen kutusundaki buluşma vaadiyle kafeinini alan Minerva, uzun zamandır hissetmediği bir iyimserlikle Söğütler'e doğru yürüdü ama eve yaklaştıkça neşesi azaldı.

Bir önceki gece başına gelenleri unutmayı olağanüstü bir şekilde başarmıştı ama ağaçlarda hışırdayan rüzgâr ve takip ettiği sessiz sokaklar onu duraklatan bir yalnızlık hissi uyandırıyor. Acaba Ginny ve Betty de Carolyn'ın evine giderken onun yürüdüğü sokaktan mı geçiyorlardı? Sonra aklına uzun yıllar önce ölmüş olan büyük büyükannesi geldi.

Elleri cebinde, karanlık ormana giren bir peri masalındaki çocuk gibi garip hissederek yürüdü. Yürümeye devam etti ve çok geçmeden Söğütler görüldü ve ön kapısına giden patikaya saptı.

Noah onu bir kez daha kütüphaneye kabul etti ve arşiv malzemelerinin bulunduğu kutuları alıp masanın üzerine koydu.

"Carolyn seninle saat birde buluşacağını söyledi. Gelip seni alacağım."

Başını salladı ve sırt çantasından bir şeyler çıkarmaya başladı. Defteri, kalemi, fotoğraf makinesi. Noah onu ilgiyle izledi. "Çok düzenli birisin," dedi.

"Belli bir disiplin duygusu olmadan fazla uzağa gidemezsin." "Carolyn de böyle düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Düşünmemeye çalışıyorum," dedi neşeyle. "Dün gece seni aradım. Cevap vermedin."

"Telefon çalışmıyordu."

Bağlantıyı kestiğini belirtmedi çünkü telefon çalmaya devam ediyordu, sanki evin dışında dönen büyüden etkilenmiş gibiydi. Çünkü büyü vardı; bundan hiç şüphesi yoktu.

Bir kutunun kapağını çıkardı.

"Neden aradığımı sormayacak mısın?"

"Bana haber vereceğine dair içimde bir his var." Adam homurdandı ve kadın başını kaldırıp ona baktı. "Eee?"

"Patricia'nın partisi bu akşam. Seni bırakmamı ister misin?"

"Hideo beni oraya bırakacak," dedi. Bırakacağını söyleyip söylemediğini hatırlayamıyordu. Çok yorgundu, o kargaşadan sonra iyi uyuyamamıştı. Ama planladığı programı değiştirmeyi reddetti.

"Sanırım şimdi çalışmak istiyorsun."

Cevap vermedi. Onun yerine kulaklıklarını taktı, dudaklarını birbirine bastırdı ve Ginny'nin kâğıtlarını karıştırmaya başladı. Ginny'nin sert tavrı karşısında şaşırılmış, belki de biraz incinmiş gibiydi ve ona bir şey soracakmış gibi ağzını açtı, ama Ginny inatla masaya baktı ve sesi yükseltti.

Adam onu yalnız bıraktı, kızın istediği de buydu. İnsanlar onu geriyordu ve şu anda normalden daha ürkekti. Partiden erken ayrılmak için bir bahane bulması gerekecekti. Orada koğuşlar olmayacaktı - açıkta kalacaktı. Yine de sırt çantasında taşıdığı tılsım yanında olacaktı. Yine de gece dışarı çıkmak daha tehlikeli görünüyordu.

"Kahretsin," dedi. Böyle düşünmeye başlamak istemiyordu. Dünyayı uçsuz bucaksız bir tehlikeler koleksiyonu olarak görmek istemiyordu.

Bir şeyler yapılmalıydı; bir çözüm üretilmeliydi. Ama nasıl ilerleyeceğini tam olarak bilmiyordu. Şimdilik, araştırma vardı. Konsantre olmak. Deftere dikkatlice yazmak. Kulaklığındaki Neutral Milk Hotel'in sesiyle tüm gürültüleri bastırmak.

Sonunda Noah onun için geri geldi ve onu oturma odasına götürdü. Carolyn Yates yüksek arkalı siyah koltuğuna oturdu ve arkasında babasının portresi vardı. Bu sefer çay yoktu. Noah onlara katılmadı.

"Verimli bir sabah geçirdin mi?" Carolyn sordu. Her zamanki türbanını bu kez siyah ve altın rengi olarak takmıştı ve boynunda değerli taşlarla süslenmiş ağır bir kolye vardı. Elllerinde birden fazla yüzük parıldıyordu.

Minerva'ya oturmasını işaret etti. Bir tapınakta oturan bir idol görünümündeydi.

"Evet, çok."

"Araştırmanızın nasıl ilerlediğine dair daha iyi bir fikir edinmek istedim. Buraya birkaç kez geldiniz ve çalışmanızı tamamlamak için daha kaç ziyarete ihtiyacınız olabileceğini merak ediyorum."

"Sizi rahatsız mı ediyorum, Bayan Yates?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece merak ediyorum. Genç akademisyenlerin araştırmalarına ilgi duyuyorum."

Noah'ın deyimiyle, onun dahi grubu. "Tom Murphy gibi," dedi Minerva.

"Bay Murphy, evet." Carolyn başıyla onayladı. "Zeki bir çocuk. Tayin olduğunu duyduğumda üzülmüştüm."

"Okulu bıraktı."

"Bıraktı mı? Evet. Fon sağladığımız öğrencilerin tüm detaylarını hatırlayamıyorum. Bu arada, sekreterim vakıftan gelen evrakları doldurmanız için sizinle temasa geçmek zorunda kalacak. Gelecek dönem için. Ne dersiniz? Benimle ne paylaşabilirsiniz?"

Minerva oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı, uygun kelimeleri bulmaya çalışırken bitkin düşmüştü. "Beatrice'in el yazmasını ve 1934'ü kapsayan günlüğünü okumayı bitirdim. Korkarım diğer konulara çok fazla giremedim; karmaşık bir okuma oldu. Bay Hoffman'la konuştuktan sonra neye baktığımı ve neye ihtiyacım olduğunu daha iyi anladım."

"Benjamin'le mi konuştun?"

"Onu görmeye gittim ve depoladığı malzemelere baktım."

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?"

"Olabilir. Görünüşe göre Santiago Aralık ayında babanızın fabrikasında çalışıyormuş. Görünüşe göre o ay o da kaybolmuş."

"Tabii ki kaybolacaktı. Ginny'yle birlikte kaçtı," dedi kadın umursamaz bir tavırla.

Carolyn'in ses tonu Minerva'nın içinde öfkeli ve çiğ bir şeyler uyandırdı; Minerva'nın sesi olması gerekenden daha keskindi.

"Ginny ortadan kaybolmadan önce kayboldu. Betty ya da kocanız bu ayrıntıyı sizinle konuşmuş olmalı."

Carolyn'in kırmızı dudakları yarım bir gülümsemeyle aralandı. "Betty ve ben Virginia Somerset hakkında nadiren konuşurduk."

"Peki ya kocanız? Eskiden senden fabrika personel kayıtlarını kontrol etmeni istemiş olmalı."

Carolyn'in gülümsemesi geri çekildi. Çenesini elinin arkasına dayadı. "Babam buna gerek görmedi. Dediğim gibi, herkes onların birlikte kaçtıklarını biliyordu. Farklı bir teori ortaya atan kişi Betty'ydi, çünkü bir yazarın hayal gücüne sahipti. Sevgili Betty, her zaman hayali hikayeleriyle."

Minerva bir şeylerin kokusunu almıştı. Bu çok önemliydi. Bunu biliyordu. Ama her şeyin birbirine nasıl uyduğunu tam olarak anlayamıyordu. Kendisini nereye götüreceğini merak ederek ipi çekiştirirdi.

"Benjamin, Santiago'nun Ginny'yle kaçtığına inanmadı, Edgar'ın da inandığından şüpheliyim. Onu seviyordu, sanatının korunmasını istiyordu. Gerçekten onu terk ettiğini düşünseydi bunu yapacağını sanmıyorum."

"Dediğim gibi, o fabrikayı babam işletiyordu ve personel kayıtlarında hiçbir zaman ilginç bir şeyden bahsetmedi. Zaten var olan tek şey Santiago'nun o misafirhanedeki adresiydi. Pek de büyük bir ipucu sayılmaz."

"Yani kontrol ettiniz ve orada çalışıyordu öyle mi? Çünkü daha önce aileniz için çalıştığını söylememiştiniz. Aslında bana fabrika kayıtlarının şimdiye kadar tozlanmış olacağını söylemiştin, ama baban onları çıkardı, yoksa konukevinden haberin olmazdı."

"Santiago'nun konukevinde yaşadığını bilmek için personel kayıtlarını çıkarmana gerek yoktu."

"Neden? Onunla konuştun mu? Size nerede yaşadığını söyledi mi?" diye sordu ve kadını üzdüğünün farkındaydı. Az sonra kadının gözlerindeki belli belirsiz eğlence öfkeye dönüşecekti.

Carolyn parmaklarını bir sineği kovalar gibi salladı. Değerli taşlar bir ışık huzmesini yakalayarak parladı. "Bunlardan neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Carolyn ona baktı ve Minerva daha fazla üstelememesi gerektiğini biliyordu. Yine de Betty'nin el yazmasının sonu zihninde sorular ve çıkmazlarla doluydu. "Betty, Ginny'nin kaybolduğu gün yatakhaneye gittiğinde karda bir damla kan görmüş. Bu mümkün-"

"Virginia Somerset ölümlerle konuşabildiğini düşünen ve kaybolmadan önce dengesiz davranışlar sergileyen sorunlu genç bir kadındı," dedi Carolyn, sesi sert ve inatçıydı. "Ve eğer Santiago gibi bir adamla birlikte oluyorsa ve adam ona zarar verdiyse, bunun tek sorumlusu kendisidir."

Carolyn ona ters ters baktı, huysuz bir imparatoriçe edasıyla sandalyesinde arkasına yaslandı, çenesini dikleştirdi. Minerva onun konuşmaya devam etmesi için cesaretlendiren gözlerinin içine baktı ve ipi bir kez daha çekti.

"Ginny'nin kimseyle kaçtığına inanmıyorum."

İplik koptu. Carolyn konuştuğunda sesi öfkeliydi. Elleri titriyordu ve onları birbirine kenetledi.

"Siz de onlar gibisiniz, fısıldaşıyor ve aptalca teoriler üretiyorsunuz. Betty ve Edgar çılgınca gevezeliklerini asla durduramazlardı. Sanki altmış yıl önce olanların bir önemi varmış gibi. O artık yok." Carolyn'in gözleri doldu ve oturduğu yerden kalktı. "Eğer beni bağışlarsanız, ilgilenmem gereken daha önemli meseleler var."

"Bayan Yates-"

"İyi günler."

Hepsi bu kadardı. Kadının ve Noah'nın iyi niyetini tüketmişti. Ona ne veda etti, ne de arabayla gitmeyi teklif etti. Minerva aslında rahatlamıştı; sırt çantasını omzuna aldı ve evden dışarı çıktı. İkisiyle de konuşmak istemiyordu, kayıp kızın gizemini deşmek istemiyordu. Yorulmuştu. Etrafındaki her şeye büyücülük kokusu bulaşmıştı ve elleri ceplerinde, kulaklığında Nine Inch Nails çalarken, yatakhaneye varıp Discman'i ağır bir iç çekişle kanepeye fırlatana kadar hızla yürüdü.

Uzandı, kolunu gözlerinin üzerine sardı. Büyük büyükannesinin ona anlattığı son hikâyeyi bir kez daha düşündü. Çiftliklerine musallat olan cadı hakkında.

Uykuya daldı. Uyandığında gece çökmüştü. Ev gölgelerle doluydu. Dairedeki tüm ışıkları açtı ve duşa girdi. Baldırlarına kadar uzanan gümüş çiçek desenli siyah bir elbise, siyah tayt ve bir çift siyah bot giydi, göz farı sürdü ve saçlarını topuz yaptı. Canının ne giyinmek ne de dışarı çıkmak istediğini hissediyordu ama bu partiden kaçmaya kalkarsa Hideo neyin olduğunu soracaktı ve onun başkalarına aklını kaçırdığını söylemesine ihtiyacı yoktu.

Ginny'nin yaptığı resimlerin ve çizdiği desenlerin fotoğraflarını mantar panosuna asmıştı. Kendini hazırlarken desenlere baktı.

Hideo geldiğinde Minerva kuş tılsımını hızla çantasına doldurdu ve dışarı çıktı. Neyse ki Hideo ona yaktığı Luna Sea CD'sini dinletmek istemişti ve kısa yolculuklarını Minerva'nın hoşuna giden bu müziği dinleyerek geçirmişlerdi.

Ancak parti her zamanki gibi başını ağrıtmıştı. Müzik, insanlar, kahkahalar... Patricia'ya, Hideo'ya ve diğer herkese gülümsemek zorundaydı. Bir süre sonra baş ağrısının gürültüden değil, kafatasının arkasında bir kez daha o zararlı hissin varlığından kaynaklandığını fark etti. Bir alamet.

Bir çift gözün sırtını deldiğini hissetti ve Conrad Carter'ın kendisine baktığını görmek için arkasını döndü. Tabii ki davet edilmişti. Patricia, Massachusetts'teki öğrenci nüfusunun neredeyse tamamıyla arkadaşı. Elindeki bira şişesini ağzına götürdü ve ona sırtıttı.

Minerva bir sandalyeye çöktü ve şakaklarını ovuşturarak ona doğru bakmamaya dikkat etti. Yine de onun gözlerini üzerinde hissetti. Sıkışık mutfığa daldı, ki bunun kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı çünkü insanlar bira almak için içeri girmeye devam ediyordu. Conrad mutfığa girdiğinde kız muşamba zemine baktı. Onunla sohbet etmek istemiyordu ama adam ona bakmaya devam etti. O daha ağzını açamadan mutfaktan çıktı ve kendini banyonun güvenli yerine kilitledi.

Sonu hep oraya varıyor gibiydi. Aspirinini unutmuştu ve ecza dolabını karıştırıp birkaç hap buldu, onları yuttu

Çabucak. İki elini banyo lavabosuna dayadı ve yansımasına baktı. Aynada daireler çizdi, cadı işaretlerini hatırladı.

Koridora adım atıp oturma odasına baktığında Conrad Carter ona doğru baktı, sonra güldü ve genç bir kadınla konuşmakla meşgul olarak arkasını döndü. Minerva birinin ağır bakışlarını üzerinde hissetti, ancak bu kez nereden geldiğini söyleyemedi.

Burası, diye düşündü.

Garip bir şey göremiyordu ama ev daha da karanlıklaşmış gibiydi. Bir şey gölgeleri karıştırdı ve çalmakta olan CD'nin atlamasına neden oldu. Arkasındaki koridorun ışığı sönükleşti. Gözleri sulanıyor ve boğazı sanki zehirli bir maddeyle temas etmiş gibi daralıyordu. İçerisi korkunç derecede sıcaktı.

Elini çantasına soktu, tılsımı kavradı ve aceleyle partiden çıktı. Ona gülümseyen Hideo'yla karşılaştı. Minerva biraz hava almakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Dışarı çıktıktan sonra hızla evden uzaklaştı.

Bir yaz esintisi ağaçları karıştırıyordu. Derin bir nefes aldı. Evden birkaç adım uzaklaşınca doğru dürüst nefes alabildi. Gece havası gergin ciğerlerini tazeledi ve vücudundaki gerginlik gevşedi. Terli alnını elinin tersiyle sildi.

Evden birkaç blok ötede, izlendiği hissi geri geldi.

Arkasını döndü, çitlere ve evlere baktı. Köşedeki elektrik direği bir ateşböceği gibi titriyordu. Daha hızlı yürüdü ve tılsımı çantasından çıkarıp sol elinde taşıdı.

Ayakkabılarının takırtısı sokakta yankılanıyor, yolunu açıkça gösteriyordu. Arkasında, çalılar arasında bir şey sürünerek ilerliyordu; ona baktığını, onu takip ettiğini hissetti ve daha hızlı ilerledi. İleride başka bir lamba direği yanıp söndü ve sağa keskin bir dönüş yaparak caddenin karşısına geçti. Onu takip etti, şık ve sessizdi.

Yataktan güvenliğini düşünerek koştu. Etrafındaki sokaklar sakin ve sessizdi, New England'ın pitoresk güzelliği sergileniyordu ve

Neptün Caddesi'ne doğru ilerlerken okyanusun kokusu ve dalgaların sesi geliyordu. Burası Ledge House'a giden en kısa yoldu.

Minerva'ya çarpan bir şey onu yere yuvarlayacak kadar sertti. Kulakları çınlayarak yolun ortasına yığıldı. Kasaba boyunca onu kovalayan görünmez şey onu yakalamıştı.

Tılsımı sıkıca kavradı. Bir iğne elinin etini ısırdı ve onu kovalayan varlık dalgalandı, gökyüzüne doğru yükselen duman gibi kenara kaydı. Uzaklaştı ve yok oldu.

Minerva dizlerinin üzerine çökmeyi ve ellerini açmayı başardı. Bir ya da on dakika kadar öylece oturdu.

Nefes aldı ve titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalkarak yolda tökezledi. Kör edici bir ışık yüzüne vurdu ve lastiklerin gıcırtısını, bir motorun loş gürültüsünü duydu.

"Kahretsin! Ne yapıyorsun orada? İyi misin?"

Bir elini kaldırdı ve gözlerini kırptırdı. Noah Yates cipinden atlamış ve ona arabasına doğru yardım ediyordu.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

"Çantam," dedi kadın. "Çantam nerede?"

Kadın etrafına bakındı. Çanta elinden kaymış, anahtarları ve cüzdanıyla birlikte yere düşmüştü. İçinden her şey dökülmüştü. Minerva çaresizce eşyalarını yerine koyarken bir yandan da tılsımı arıyordu. Nereye gitmişti acaba?

"Lanet olsun."

"Minerva?"

"Bir şey kaybettim."

"Neyi?"

Tılsımı. Ama bunu söyleyemedi. Arkasını döndü ve ona baktı. Dizlerinin derisi yüzülmüştü, avuç içleri çiğdi ve düştüğü için ağrıyordu ve başı patlamak üzereydi. Dudağını ısırılmıştı. Kanın tadını alabiliyordu ve yuttu.

"Beni yatakhane geri götürebilir misin?" "Atla."

Onun arabasına tırmandı. Noah arabayı sürerken ona yan gözle baktı.

"Patricia'nın partisine gidiyordum. Oradan mı dönüyordun?" "Evet."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kampüse dönmem gerekiyor," dedi ve başını eğip yanağına dokundu.

"Kafan falan mı güzel?" "Kafam iyi mi görünüyor?"

"Etrafta tökezliyordun." Kadın cevap vermedi. "Bak, seni yargılamayacağım," dedi. "Çalıların arasında kustuğum için tanıştık."

Büyüledim, diye düşündü.

"Ben iyiyim" dedi ona.

Gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, Ledge House'a ulaşmışlardı. Ay ışığında solgun ve yalnız duruyordu, karanlığın kucakladığı. Noah merakla ona baktı. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve çantasını aldı. Bir elini uzattı ve bileğini yakaladı.

"Eğer bir doktora görünmen gerekiyorsa-" "Ben iyiyim."

Arabadan dışarı adımını attı. O da arabadan indi, arabanın etrafında döndü ve kaşlarını çattı. İkna olmamıştı. Çantasından anahtarlarını çıkardı ve ona baktı.

"Sana ne olduğunu bana anlatmayacaksın," dedi kollarını kavuşturup sırtını cipin kaputuna yaslayarak.

"Bunun bir yararı olmaz."

"Artık arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Biraz arkadaşız, biraz değiliz," dedi.

"Tamam. Yani sadece benden bir şey istediğinde arkadaşım oluyorsun, araba ya da bilgi gibi," dedi acı acı.

"Senden beni bırakmanı istemedim. Bana fabrikayı gezdirmeni de istemedim. Senden bir şeyler atıştırmanı istemedim. Talep eden benmişim gibi davranma-"

"Sana ne olduğunu umursadığım için beni siktir et, ha?"

"Meşgulüm," dedi.

Ona gerçekten söylemek istediği Şey, ona gvenmediğiydi. Kimseye güvenmiyordu. Dünya ıldırmiŐtı ve o bunu anlamlandırmaya, cevapları bir araya getirmeye çalışıyordu. Merdivenlerden yukarı, yatakhaneye ıktı. Onun neŐesiz kahkahası kapıda duraklamasına neden oldu ve onu bir fincan kahve içmeye davet etmeyi, bir özür iletmeyi düşündü.

Ama yalnız kalmaya ihtiyaı vardı ve kapıyı kilitledikten sonra yere kayarak sırtını duvara dayadı, ayaklarının altındaki tahtaları ve altında sakladığı gizli işaretleri hissetti.

-

Pazartesi günü Christina Everett ile yapacağı toplantı için evden ayrılmadan önce ikinci bir tılsım yaptı ve bir sinek kuşunun gövdesine iğneler sapladı. Parmakları iğnelerin batmasıyla ve başka bir Şeyle acıdı. Hafif bir uğultu kulaklarını doldurdu.

Bir taksi çağırdı ve taksi onu kapısında eski moda demir bir tokmağı olan kırmızı tuğlalı bir Gürcü evinin önünde indirdi. Christina onu evindeki ofisine yönlendirdi. Elli yaŐlarındaydı, sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve üzerinde niversitenin logosunun basılı olduğu bir sweatshirt giymiŐtı.

"Sizi evime srklediğim için zėnm ama kampüsteki tadilat nedeniyle ofisim darmadağınık. Elroy Center'ın o kanadını neredeyse vilerine kadar yeniden yapıyorlar."

"Evet. Sonbaharda bazı yatakhaneleri de ele alacaklar," dedi Minerva. Neredeyse kalın bir kâğıt, kitap ve dergi örtüsünün altına gömülmüş olan büyük bir masanın önüne oturdu. "Joyce House restore ediliyor, Thistlewood da yle."

"Sırada kütüphane var, biliyor musun? Tam bir karmaşa olacak," dedi Christina ellerini havaya kaldırarak. "Yani Nell Quinn danışmanınız mı?"

"Evet ve Brian Derleth de tez komitemde yer almayı kabul etti. Ama İngilizce departmanı dışından birini kullanabileceğimi düşündüm. Tezin cadılıkla ilgili kısmında bana yardımcı olabilecek birini arıyorum. Sanırım Thomas Murphy ile benzer bir Şey üzerinde alıŐıyordunuz. Siz onun danıŐmanıydınız, doğru mu?"

"Ektoplazma," dedi Christina. "Tom, Mondrian'ın çalışmalarında olduğu gibi Spiritüalizm ve sanata bakıyordu, ama Amerikalı sanatçılara odaklanıyordu. Stoneridge'e gitmiş bir sanatçının çalışmalarını araştırıyordu."

"Virginia Somerset," dedi Minerva. Bu isim neredeyse kendi başına bir büyü gibiydi, sırları çağrıştırıyordu.

"Evet. Tom'un arkadaşı mıydınız?"

"Onun asistan yöneticisiydim. Ama onun kolonyal Amerika'da büyücölükle ilgilendiğini sanıyordum," dedi hızlıca, Tom'la ilişkisi hakkındaki soruları geçiştirmeye çalışarak.

"Korkarım bunu konuşmadık. Yine de araştırmasının odağını değiştiriyorsa şaşımam. Tom zekiydi ama ilgisini çabuk kaybetme eğilimindeydi. Okulu bıraktığında hayal kırıklığına uğramıştım. Tuhafliklarına rağmen tarih konusunda yetenekli olduğunu düşünmüştüm."

"Hangi tuhaflikları?"

"Ouija tahtası ve tarot kartları. Okumalar yapmayı çok severdi. Bunun onu, üzerinde çalıştığı insanların fikirlerine yaklaştırdığını düşünürdü."

Ouija tahtası. Birden aklına Cadılar Bayramı'ndan hemen önce Joyce Evi'ne yapılan hırsızlık ve aceleyle terk edilmiş ruh çağırma tahtası ve mumlar geldi. Bundan birinci sınıfların sorumlu olduğundan şüphelenmişti ama ya Tom Murphy ölülerle iletişim kurmak için gizlice yurda girdiyse? Özellikle de Ginny'yle.

"Şimdi düşündüm de, bıraktığı kitap büyücölükle ilgiliydi," dedi Christina. "Nereye koymuştum?"

"Sana bir kitap mı bıraktı?"

Christina sandalyesini masanın arkasına doğru salladı ve rafları gözden geçirdi. "Son görüşmemizden sonra unutmuş. Kütüphaneye iade edecektim ama faydalı olabileceğini düşündüm. Püriten New England'da din üzerine bir seminer veriyorum ve batıl inançlarla ilgili bölüm için buna bir göz atmak istedim-"

"AMS 513."

"Bu doğru." Christina kitapları ve kâğıtları bir kenara kaldırıyordu. "Oh, işte burada."

Christina *Çan*, *Kitap ve Mum*'un bir kopyasını uzattı: *Yeni Dünya'da Büyücülük kitabını uzattı*. Minerva kitabı açtı, parmakları deri kapağın üzerinde dikkatle gezindi. Başlık sayfasına birisi tanıdığı bir sembol çizmişti: üst üste binmiş dairelerin olduğu cadı işareti ve altında "Döşeme tahtalarının altına bak" yazıyordu.

Kitabın arkasını çevirdi ve üzerinde kitabın ödünç alındığı tarihlerin yazılı olduğu eski bir ödünç alma kartı buldu. *Zil, Kitap ve Mum'u* çok az kişi istemişti. Uzun yıllar boyunca raflarda unutulmuş bir şekilde durmuştu. Ta ki 1997'de ödünç alınana kadar. Tom tarafından. Ama onlarca yıl önce, 1934 yılında, ISSUED TO sütununun altında başka bir isim daha vardı: V. Somerset.

Ginny bu mesajı, ödünç aldığı ve muhtemelen ortadan kaybolduğunda kütüphaneye iade ettiği bir kitabın ön yüzüne yazmıştı ve kimse onu okumamış, önemini fark etmemişti. Ama Minerva anlamıştı.

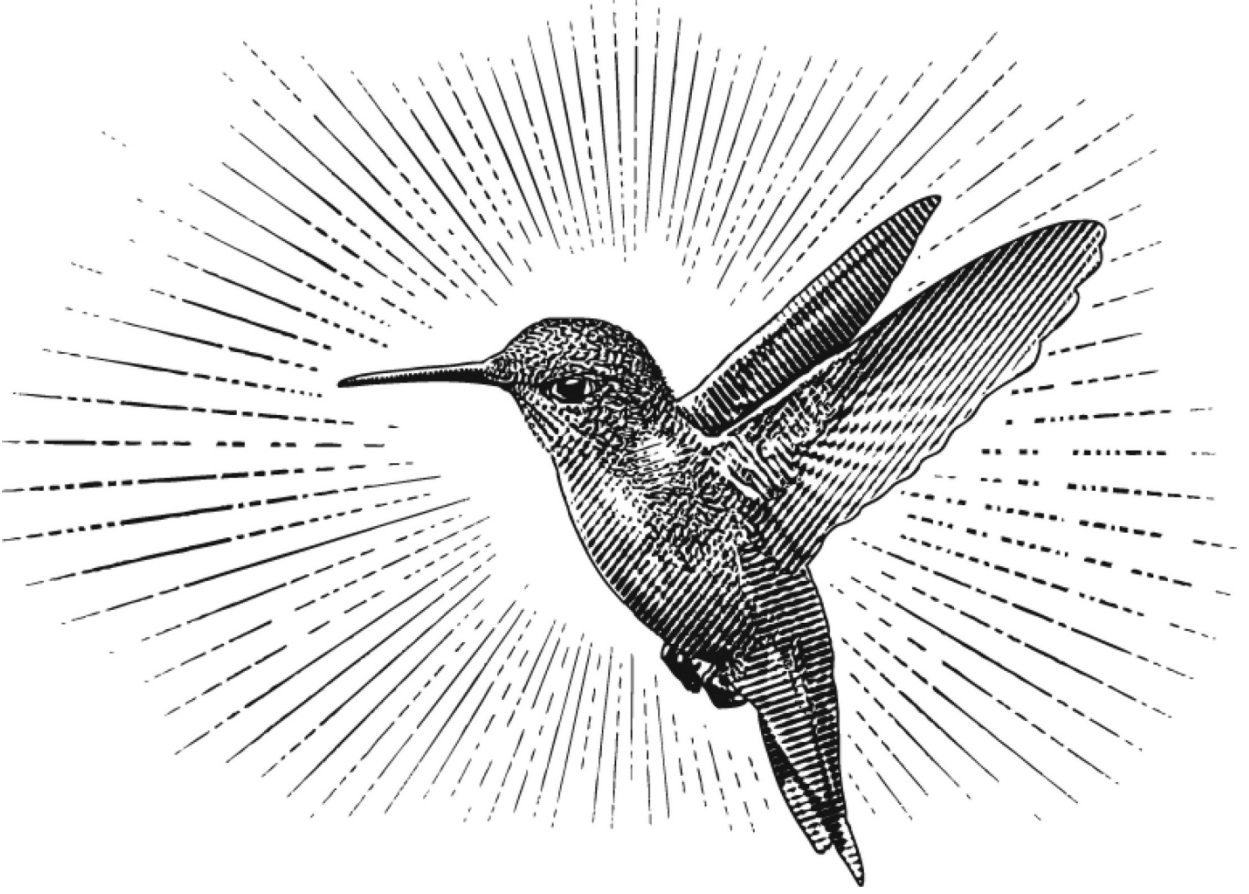
Kitabı kapatıp Christina'ya baktı, sakın görünmeye ve kalbinin hızlı atışını durdurmaya çalışıyordu.

"Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordu. "Ben de onu arıyordum ama ödünç almıştım."

"Dönem başlamadan önce kütüphaneye iade ettiğinden emin ol. Son teslim tarihini unutmaya devam edersem kafamı koparırlar. Tezin tam olarak ne hakkında?"

Minerva edebiyat, korku ve New England efsaneleri hakkında bir şeyler mırıldandı ve toplantıyı aksamadan atlatmayı başardı. Christina'nın elini sıktağında, Eylül ortasından önce tam bir kaynakça ve daha tutarlı bir tez önerisi göndereceğine söz vermişti ve Christina da bu öğeleri sağlayabilir ve uygun evrakları doldurabilirse Minerva'nın komitesinde olmayı ciddi olarak düşüneceğini söylemişti. Sonra Minerva'nın taksi çağırması için telefonunu kullanmasına izin verdi ve kolunun altında kitapla kampüse geri dönüyordu.

1908: 12

KORKU GÜNEŞİ KAPATMIŞ GİBİ GÖRÜNÜYORDU. Ailesine Arturo'nun korkunç kötülüklerini anlatmalıydı ama yine de onun gazabından korkuyordu. Odasına saklandı, ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Çaresizlik içinde yüzünü yastığına gömdü ve uyuyormuş gibi yaptı.

Annesi öğle vakti onu kontrol etmeye geldi.

"Hâlâ kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu. "Böyle devam edersen doktor çağırmak zorunda kalacağız."

Alba cevap vermedi, yorganı sıkıca üzerine çekti ve uzaklara baktı. "Ne oldu?"

"Anne, o-" diye söze başladı ama ağzını açar açmaz öksürdü. Konuşmaya çalıştı, Arturo'yu anlatmaya çalıştı ama öksürüğün şiddeti arttı.

Annesi Alba'nın alnına dokundu. "Tanrım, çocuğum, ateşin var. Sana bir fincan ıhlamur çayı kaynatayım."

Alba başını salladı ama tek kelime edemedi. Öksürüğünü bastırmak için bir elini ağzına bastırdı ve bitkin bir halde yastıkların üzerine yığıldı. Saçları terden alnına yapışmıştı.

Odasının dışında annesinin amcasıyla konuştuğunu duydu. "O nasıl?" diye sordu.

"Üşütmüş ve ateşi var. Kötü şansımız bir türlü bitmiyor."

"Bu çiftlik çok nemli ve küflü. Herkesin ciğerlerini etkiler. Burayı satın taşındıktan sonra her şey daha iyi olacak."

"Çiftliği satabilir miyim bilmiyorum."

"Onu burada tutmak zalimlik olur. Sadece çevre kötü değil, aynı zamanda işlerin gidişatına bakılırsa çok az şansı olacak. Bütün o batıl inançlı komşular lanetlerden bahsediyor. Quiroga soyadı kötü şöhretli olmaya başladı."

"Bunu biliyorum! Arturo, burayı satmaya hazır olsaydım bile, bunu nasıl ayarlayacağımı, nasıl yapacağımı bilemezdim. Son birkaç haftanın gerginliği dayanılmaz."

"Merak etme. İşlemlerin yürütülmesine yardımcı olacağım. Sana her zaman yardım edeceğim."

Sesler kesildi ama Alba gözlerini açtığı anda Arturo'nun kapının yanında durduğunu ve ona eğlenen bir gülümsemeyle baktığını gördü.

"İnsanların senin hakkında dedikodu yapmasını engelleyecek bir büyü yapmak çok kolay. Küçük bir hayvanın dilini alırsın ve toprağa bir çivi çakarsın," dedi. "Üzerine bir tutam mezarlık toprağı serpersin ve işin biter."

Alba iri gözlerle ona baktı ve çılgılık atmaya çalıştığı anda yine öksürük krizine tutuldu. Adam uzaklaştı ve annesi elinde tepside bir fincan çayla aceleyle odaya girdi.

"Bunu iç," dedi ve fincanı dudaklarına bastırdı. Alba ılık sıvıyı yudumladı.

Günün büyük bir bölümünü yatakta geçirmiş, bir an titrerken bir sonraki an kor gibi yanmıştı. Etrafındaki oda deforme olmuş, kenarları yıpranmış gibiydi. Annesi alnına soğuk kompres uyguladı ve akşam olmadan önce ateşi düşmüştü ve artık öksürmüyordu. Annesi onu yanağından öptü ve uzaklaştı.

Ertesi gün Alba nehre gitti, uzun süre sularını düşündü, Tadeo'yla oynadığı nehir kıyısının hatlarını takip etti, onun dönüştüğü şeyi öldürdüğü o yaşlı ağacı buldu. Eve döndüğünde saat geç olmuştu. Hâlâ iyi değildi ve akşam yemeğini odasında yedi. Tek başına, kardeşinin suluboya portresinin önünde durdu ve dua etmeye çalıştı.

Ev sakinleşip sessizleşince Alba pencereyi açtı. Gecenin serin havası tenini ürpertti ve aya bakarken kollarını ovuşturdu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ayakta duramayınca yere diz çöktü ve hıçkırıklarını bastırdı.

Eline bir şey dokundu ve gözlerini açtı.

Parmak uçlarında kahverengi bir güve yatıyordu. Avucunun içine doğru süzülürken şaşkınlıkla ona baktı. Alba parmaklarını kapatarak böceği ezdi. Bu bir işaretti, devam etmeliydi ve yine de ölü güveyi bir kaseye bırakmadan önce uzun süre hareketsiz oturdu.

Mutfakta bir şişe şarap buldu ve onu tuz dolu küçük bir kapla birlikte odasına götürdü. Bir kez daha kardeşinin portresinin önünde durdu ve cadının ona anlattığı hikâyeyi düşündü.

Suluboyada Tadeo'nun gözleri kahverengi bir lekeye indirgenmişti, oysa neredeyse siyahtı ve resmedilen gülümseme, Alba'ya sataşırken yüzünü süsleyen yaramaz sırtıyla uyuşmuyordu. Bu Tadeo'nun benzeriydi ama kardeşinin en doğru portresi olsa bile fırça darbeleri Tadeo'nun pek çok özelliğini yansıtmıyordu. Bu sadece göğsünün içindeki kayıp hissini yoğunlaştırdı. Tadeo gitmişti, hafızasından ve düşüncelerinden silinmeye mahkûmdu.

Bir mumu portrenin bir köşesine bastırđı ve küllerin güvelerin parçalanmış bedeninin bulunduğu tabağa düşmesine izin verdi. Bir fincan şarap doldurdu ve içine külleri, güvenin ezilmiş kanatlarını ve tuzu ekledi.

"Beni koru kardeşim," dedi.

Sıvıyı içti ve ayağa kalktığında başının döndüğünü hissetti. Alnı rahatsız edici derecede sıcaktı. Ateşi yeniden alevlenmişti ya da belki de şarap tenini ısıtıyordu.

Valentin'in madalyonunu çıkardı ve onun yerine incili altın zinciri boynuna taktı, boğazının çukurunda serin yumuşaklığını hissetti.

Alba pirinç oda çubuğunu havaya kaldırdı ve sessizce odadan çıkıp uzun, karanlık koridora doğru yürüdü. Geceliğini giydi ve üzerine bir bornoz giyme zahmetine katlanmadı. Arturo'nun odasına ulaştığında kapıyı açtı ve kendini içeri bıraktı.

Aynanın ve tıraş aletlerinin bulunduğu masanın yanından geçerek oda çubuğunu masanın üzerine koydu. Sonra yatağa doğru yürüdü ve parmak uçları Arturo'nun bir sandalyenin üzerine örttüğü ağır, yumuşak ve lüks paltoya değdi.

"Amca," dedi.

Arturo gözlerini açtı ve ona baktı. Ya uykusu hafifti ya da hiç uyumamıştı. Kollarını bir kedi gibi tembelce karyolanın üzerine uzattı ve doğrulup oturdu.

"Daha iyi hissediyor musun tatlım?"

"Senin sayende değil," dedi. "Beni hasta ettiniz."

Gülümsedi ve omuz silkti. Geceliği lacivert ya da gri gibi koyu bir renkteydi ve mumun loş ışığında gölgelerin arasına karışıyordu. Oda oldukça soğuktu, nefesinin sise dönüşebileceğini düşünecek kadar soğuktu. Bunu yapanın onun varlığı olup olmadığını merak etti, daha birkaç dakika önce hararetle yanarken her kemiğini üşütüyordu.

"Belki bazı şeyler hakkında sessiz kalmayı öğrenirsin."

"Peki ya yapmazsam, o zaman ne olacak? Korkunç bir soğuğa yakalanıp aynı anda ölecek miyim?" diye sordu, sesinde bir panik belirtisi vardı ama onu bastırđı

Yatağın yanındaki sandalyeye oturmuş, sol eliyle ceketini tutarken yere bakıyordu. "Ne yapmaya niyetli olduğunu bilmek istiyorum. Anneme çiftliği satması için baskı yapıyorsun. Yaşayacak bir yerimiz olmazsa bize ne olacak?"

"Yaşayacak bir yeriniz olacak. Belki Pachuca'da. Elbette annenizin mali işlerini ben yürüteceğim, artık dul olduğu ve oğulları reşit olmadığı için bu benim yükümlülüğüm olacak. Evinizi sık sık ziyaret edeceğim, merak etmeyin."

"Evet, sanırım paranız varsa seyahat sorun olmayacaktır."

"Haklısınız, hiç sorun olmaz. Avrupa'yı ve en büyük şehirlerini gezmeyi düşünüyorum. Genç bir adamın dünyayı biraz görmesi beklenir. Tabii ki bu babamın cenazesinden sonra olmalı. Sevgili yaşlı adam bir süredir hasta. Yıl sonuna kadar dayanamayacağından şüpheleniyorum. Kız kardeşim Julia çok sevecendir ama hastalık hastasıdır. Günün birinde gerçekten hastalanırsa hiç şaşırmam."

Alba dehşete düşmüş bir halde başını salladı. "Sanırım hastalıktan haberdarsınız ve iki miras toplamaya niyetlisiniz."

"Yakında bağımsız bir adam olacağım. Gördüğünüz gibi anneniz için endişelenmenize gerek yok. Ona bakılacak. Sevgili yeğenime gelince, diğer ülkeleri görmenin sana iyi geleceğini düşünüyorum. Ailenin sorumlu bir üyesi sana göz kulak olduğu sürece kimsenin itiraz edeceğini sanmıyorum."

Karanlıkta bile gözleri parlıyordu ve gülümsediğinde keskin beyaz dişleri parlıyordu. Onunla ilgili her şey keskindi ve kız onun çene kemikleri arasına sıkışmaktan korktuğu için üç adım geri atma ihtiyacı duydu. Ellerini sandalyenin üzerindeki paltonun yumuşaklığına gömdü ve kendini orada kalmaya zorladı.

"Çok keyifli olacak. Paris'ten bahsetmiştik, değil mi? Vals yapmaktan, suarelere katılmaktan. Döndüğümüzde benim evimde kalabilirsin. Benim gibi bir bekârın güvenilir bir hizmetçiye ihtiyacı vardır ve aileden birinin bu rolü üstlenmesi alışılmadık bir şey olmaz."

"Özellikle de çok az beklentisi olan bir kız olarak, ki gelecekte de çok fazla beklentim olmayacağından şüpheleniyorum." Onun dudaklarının daha da büyük bir gülümsemeye dönüşmesini izledi,

Şimdi daha keskin. Bu bir bıçaktı. Yumruklarını sıktı. "Çiftliğin satılmasını istemiyorum." Sesi gergindi, ancak titrek bir mırıltıydı, utangaç ve korkmuştu, adamın yoğun bakışları altında kalmıştı. "Burası benim babamın ve ondan önce de onun babasının arazisiydi. Umarım bir gün kardeşlerimin de toprağı olur. Zaten babandan sana bir servet miras kalacaksa, çiftlik pek bir şey fark ettirmez. Bağımsızlığını kazanmış olursun."

"Bir servetim olacağına iki servetim olmasını tercih ederim. Ve bu pazarlıkta sen de özgür olacaksın. Et ve kan."

"O zaman haklıydım ve sen beni kurutacaksın."

"Arada sırada bir ısırık almanın kan emmek olarak nitelendirileceğini pek sanmıyorum." "Kanı zevk için mi yoksa sihrini ateşlemek için mi içiyorsun?"

"İkisi için de. Ayrıca, acı verici olmasına gerek yok."

"Odama geldiğinizde canımı yaktınız, işte burada," dedi göğsüne dokunarak. "Kalbime bir iğne batırılmış gibi hissettim."

"Küçük bir aksilik, kolayca düzeltilebilir. Kızgın ve kıskançtım." "Valentin," diye fısıldadı.

"Onu teninde, dudaklarında kokladım."

Derin, ürpertici bir nefes verdi. Zavallı Valentin'in şekli bozulmuş cesedini düşündü. Sevgisi için büyük bir bedel ödemişti. Arturo ihanetten şüphelenirse ona ne yapabilirdi? Söylemeyi düşündüğü sözler boğazında düğümlendi.

"Seni reddedebilirim," dedi sonunda.

"Öyle ya da böyle sana sahip olacağım," diye cevap verdi basitçe. Bir fatihin cesaretine sahipti. Şüphesiz, çiftliğin tapusunun bir kez eline geçtiğinde, içindeki her bir eşyaya ve her bir kişiye sahip olma hakkını verdiğini hayal ediyordu. Buna Alba da dahildi.

Alba ona baktı ve güldü, bu da onu rahatsız etmiş gibiydi. Yüzü ekşidi; gülümsemesi silindi.

"Hayır. Bu şekilde hoşuna gitmezdi. Hayal ettiğin gibi olmazdı. Sanırım bunu epeyce hayal ettin," dedi, sesi alçaktı, ama artık titremiyordu. "Ne de olsa ben de bunu merak etmiştim."

Öpücüklerle, onunla ilgili başıboş düşünceleri reddetmek için kendini eğitmişti, bu tür vahşi hayallerin onu nereye götürebileceğinden korkuyordu. Ama daha önce

Bunu biliyordu ve o da onu defalarca düşünmüş olmalıydı, arzu konuştuğu kelimelerin arasına sızıyor, sessizliklerde yuvalanıyordu.

Düşüncelerini perdelemek istercesine, neredeyse utangaç bir tavırla bakışlarını indirdi.

"Eğer başka bir şekilde olması gerekiyorsa, bu her şeyi mahveder," diye devam etti. "Seninle dövüşeceğim; yemin ederim. Bağıracağım, tekmeleyeceğim ve yüzünü tırmalayacağım. Çok tatsız olacak. Ben farklı bir şey öneriyorum."

"Öyle mi?"

"Çiftlik satılmayacak ve ben de buna razı olacağım."

Alba sandalyenin güvenli koltuğunu terk ederek ayağa kalktı. Titriyordu. Oda buzdan yapılmıştı ve geceliği soğuğa karşı hiçbir koruma sağlamıyordu. Yatağa oturdu ve ona doğru uzanarak yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Adam onun gözlerinin içine baktı, merakla, cesaretini ölçerek ve uzun gibi görünen bir süre boyunca öylece oturdular. Adam büyülenmişti, kadın da öyle.

Aşağıda, oturma odasındaki saatin zili çalıyordu.

"Seninle pazarlık yapmama gerek yok," dedi adam, sanki ses bir büyüü bozmuş gibi ve elini yakaladı, parmaklarını sıkıca kavradı.

"O zaman beni şimdi öldür ve kalbimi ye, benden sana kalan tek şey bu olsun. Çürüyen bir et parçası. Benimle yeterince oynadın. Ya şartlarımı kabul edersin ya da diğerlerini öldürdüğün gibi beni de öldürürsün ve benden alacağın tek zevk mezarda olur," diye yemin etti.

Hırladı ve elini geri iterek vücudundan uzaklaştırdı, bileğinin ağrmasına neden oldu. Acımasına rağmen acı içinde inlemedi, bunun yerine ona baktı.

Kadın ona bakmaya devam etti, adam da ona. Adamın gözleri ateşli ve karanlıktı, onunkileri yansıtıyordu.

"Acı vermesine gerek yok," dedi kadın.

Adam kızgınlıkla homurdandı ve onu serbest bıraktı. Adam onu kandıramadan ya da lanetleyemedi kadın onu öptü ve adam geri çekilebilirdi ama kadın elini boynunun arkasına koydu ve onu yerinde tuttu. Belki de blöf yaptığını düşündü, çünkü oldukça şaşırılmış görünüyordu. Yine de onu geri öptü

hızlı, kaynayan bir hevesle. Başını sertçe çevirdi ve ondan kaçarcasına başka tarafa baktı.

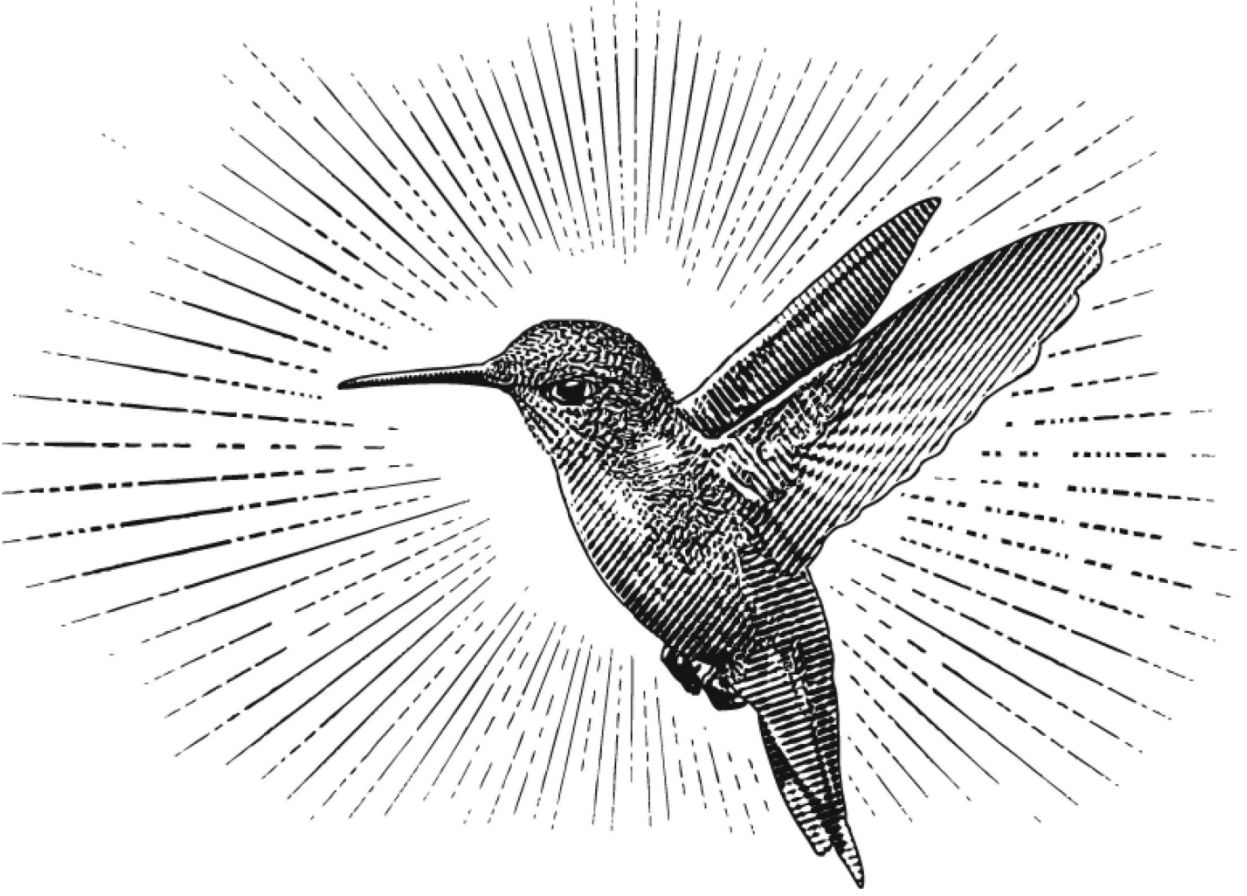
"Şartlarımı biliyorsun," dedi ve kalbi hızla çarparak bekledi.

Altın zincire bir tırnağını geçirdi, avıyla oynayan bir kedi gibi inciyi ileri geri oynattı. Sonra başparmağı kadının boğazının çukuruna dokundu.

"Pekâlâ o zaman," diye fısıldadı kulağına. "Seni hiçbir zaman reddedemedim."

Ona ağzını sundu.

1998: 12

Ledge House'a vardığında hava kararmıştı. Cadı işaretlerinden hiçbirini bozulmamıştı. Bunu biliyordu ve o gece Beatrice Tremblay'in eski yatakhaneğine girmesi gerektiğini de biliyordu. Kafatasının arkasındaki o sızlama hissi geri dönmüştü ama şimdi daha da aşağılara yayılıyor gibiydi ve Ginny'nin notunu düşünüp duruyordu.

Günün erken saatlerinde doldurduğu termosunu eline aldı ve ondan içti. Bir süre kütüphanenin ortasında durdu ve böcek örneklerinin bulunduğu parçalanmış gölge kutularına baktı. Kelebekler, güveler ve birkaç

parlak böcekler. Duvarlarda kuşlar havada süzülüyordu. Bir yudum daha aldı.

Daha sonra lavabonun altındaki alet kutusunu çıkardı ve karıştırarak bir çekiç ve bir keski buldu. Onları el feneri, maket bıçağı ve Joyce House'un anahtarlarıyla birlikte sırt çantasına attı.

O akşam Briar's Commons'ta yürürken kendini bir cadının ormanında yürüyormuş gibi hissetti; başının üzerindeki ağaç dalları birbiriyle buluşup kenetlenmiş gibiydi ve izlediği yol, bir peri masalının illüstrasyonundaki gibi soluk siyah mürekkepten bir dal gibiydi. Ama büyük büyükannesinin hikâyeleri çoğu peri masalından daha karanlıktı, kana bulanmıştı.

Bir eliyle sırt çantasının kayışını tutarak sabit bir tempoda ilerledi ve ayak seslerini ya da kırılan bir dalı dikkatle dinledi. Ama onu takip eden biri varsa, o da sinsi bir takipçiydi.

Birkaç dakika sonra Ginny ve Betty'nin eski yatakhanesinin önünde durdu. İkinci kata baktı ve oraya, özellikle de o pencereye bakarken sık sık yaşadığı elektriklenmeyi hissetti. Daha önce bunun sadece eski eve duyduğu hayranlıktan kaynaklandığını düşünmüştü ama şimdi başka bir şey olduğunu fark etti: büyü'nün belli belirsiz izleri.

Minerva ön kapının kilidini açtı ve içeri girerek ışık düğmesini açtı. Ev meşe panelli idi, duvarları neredeyse siyaha çalan koyu bir kahverengiye boyanmıştı, tavanları yüksekti. Bu görkemli hanımefendi artık yaşlanmıştı; bir zamanlar merdivenin her basamağını kaplayan halılar kaldırılmış, yaldızlı çerçeveler içindeki tablolar depolara kaldırılmıştı ve şimdi her yer gölgeler ve tozla doluydu. Ancak Minerva, Joyce Evi'nin zengin sosyetenin fuayede sohbet ettiği zamanlardaki ihtişamını ve ışıltısını hâlâ fark edebiliyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında başka bir ışık düğmesi buldu ve önündeki koridor aydınlandı. Doğru kapıya ulaşana kadar her bir kapının üzerindeki numaralara baktı.

11 numara. Ginny ve Beatrice'in eski odası.

Kapıyı açtı ve içeri adım attı. Tavandaki tek ampul cılız bir ışık yayıyordu. Önemli değildi, böyle olacağını biliyordu; ev tadilat için kilitlendiğinden, ampulleri yerinde bıraktıkları için bile şanslıydı.

El fenerini açtı.

Ruh çağırma tahtasını ve mumları bulduğu o gece odaya yaptığı bir önceki ziyarette Minerva kendisine eşlik eden güvenlik görevlisiyle konuşmakla meşgul olduğu için odaya doğru dürüst bakamamıştı. Yalnız olsaydı, belki de bu odanın sık sık baktığı odanın aynısı olduğunu, gözünün refleks olarak Joyce Evi'ndeki o pencereye çekildiğini fark edecekti.

Ev, Minerva'nın ilgisini çekmeden çok önce Minerva'nın ilgisini çekmişti. Şimdi de onu karşılıyordu: Odanın içine doğru adım attığında omurgasından aşağıya doğru bir çatırtı, neredeyse elektrik çarpması yayıldı. Bir kırbacın keskin acısıydı bu ve kulakları çınladı. Başını ovuşturdu, his dağılana kadar hareketsiz kaldı.

Işık huzmesini kapının üzerine doğrulttu ve orada, kapı çerçevesinin ahşabında bir oyma olduğunu fark etti. Kendisinininkine çok benzeyen bir cadı işareti. Pencereye yaklaştı ve parmak uçlarının altında başka bir cadı işaretinin kıvrımlarını hissedene kadar elini çerçevenin etrafında gezdirdi, tozu fırçaladı. Bu kez elektrik şoku yoktu, sadece eski bir ahşabın dokusu vardı.

Ginny kapıyı ve pencereyi korumuştı. Kendini ve Beatrice'i korumuştı. Hiçbir şeytani varlık o odaya giremezdi. Yine de biri bariyeri aşmış olmalıydı, çünkü Ginny ortadan kaybolmuş, muhtemelen oradan alınmıştı. Cadı işaretleri yeterli olmamıştı ya da tasarımlarında bir kusur vardı, yapıldıktan yıllar sonra bile hâlâ etkiliydiler, o kadar etkiliydiler ki Minerva kendisine zarar vermek için yapılmamış olsalar bile onları hissetmişti.

Ama Nana Alba gibi Minerva'nın da alametleri vardı ve onlara giderek daha fazla uyum sağlıyordu. Artık onları basit bir migren olarak görmüyordu. Belki de bu, odadan küçük de olsa bir tepkiyi tetiklemek için yeterliydi.

Etrafına bakındı ve odanın, içinde öğrencilerin yaşadığı zamanlardaki halini, yatakların, masaların, sandalyelerin yerlerini hayal etmeye çalıştı. Başını banyoya soktu; eski moda bir tuvalet, üstten çekmeli bir kutu, çekme zinciri ve pençe ayaklı bir küvet vardı.

Lavabonun üzerindeki aynaya baktı ve yorgun yüzünün kendisine baktığını gördü.

Bir şey vücuduna sürtündü, sanki bir örümcek ağının iplikçikleri tenine doğru uzanıyordu. Arkasını döndü, el feneri çıplak bir duvarı aydınlatıyordu. Orada hiçbir şey yoktu ama bir şey ona çok yakındı. Görülemeyen, ama ulaşamayacağı kadar yakınında olduğunu hissettiği bir şey.

Ginny'nin hayaleti. Bunu biliyordu, hissedebiliyordu. Bu bir yetenektir. Nana Alba, evlerine bir misafirin geleceğini zil çalmadan çok önce tahmin edebilir, ölü bir papağanla sohbet edebilirdi. Minerva onun yorgun, yarı uykulu, nefesinin altında eski hikâyeler fısıldayan yaşlı bir kadın olduğunu düşünmüştü ama Nana Alba'nın gücü vardı.

Şimdi Minerva odaklandı ve odanın fayanslarının, soyulan boyasının ötesine bakmaya ve bir şeyler görmeye çalıştı. Nasıl ilerleyeceğinden, ölüleri gölgelerden nasıl çekip çıkaracağından emin değildi.

"Virginia Somerset," diye seslendi. "Tom'la konuşmaya çalışıyordun. Benimle konuşmayacak mısın?"

Hayalet kendini göstermedi, süt beyazı bir görüntü yoktu, ektoplazmik bir tezahür yoktu, ama yine de hissetti. Ulaşamayacağı bir şey.

Yakınlardaydı.

Banyodan çıktı, sırt çantasından termosunu çıkardı ve bir yudum aldı. Boğazı toz gibi kurumuştı. Elinin tersiyle ağzını sildi ve sırt çantasının ceplerinden birini açarak eski bir siyah-beyaz fotoğraf çıkardı. Fotoğrafta Betty ve Ginny birlikte kameraya gülümsüyorlardı.

"Hikâyeyi Beatrice Tremblay'den öğrendim ama sonunu değil," dedi fotoğrafı kaldırarak. "Bunu çözmek istiyorum."

İlk başta cevap gelmedi. Hayalet çekingendi, ona güvenip güvenmeyeceğini bilmiyordu ya da belki de fazla bir şey yapamayan zayıf, sönük bir varlıktı. Dakikalar ağır ağır ilerliyordu.

Belli belirsiz bir tırmalama sesi duydu; bu, odanın içinde koşturan bir kemirgen de olabilirdi. Ama bundan şüphelenmedi. Dönüp el fenerini odanın farklı bir noktasına doğrulttu, ses yerde hareket ediyor gibiydi, o da kolunu hareket ettirdi, ışık huzmesi eski bir döşeme tahtasını birbiri ardına aydınlattı.

Ses kesildi.

Minerva fotoğrafı cebine koydu, birkaç adım attı ve eğildi.

Döşeme tahtalarından birinin üzerine üç daire çizilmişti. İnsanların bakmaya tenezzül etmeyeceği ve altında yatan şeyi büyücü ellerden koruyan bir cadı işareti olarak tanıyacağı küçük, kaba bir tasarım.

Zaman ve doğa koşulları döşeme tahtasının kenarlarını küçülterek bir boşluk bırakmıştı ve geniş ağızlı keskiyi bu boşluğa kolaylıkla kaydırdı. Sonra sıra keskiyle birlikte çekici kullanarak tahtayı kaldırmaya geldi.

Ve işte oradaydı, yıllar önce döşeme tahtalarının kenarları arasına sıkıştırılmış sararmış bir kâğıt parçası. Ginny zeminin altına başka kâğıt parçaları da sıkıştırmış olmalıydı, üzerinde eşmerkezli daireler olan çizimler, kötülüğü uzak tutmak için tılsımlar. Ama bu tahta ve bu kâğıt parçası özeldi.

Döşeme tahtaları gıcırdadı ve inledi, duvara bir darbe geldi, sonra bir tane daha. Odadaki hayalet huzursuzdu, belki de korkuyordu.

Kâğıdı açtı. Orada, Ginny'nin güzel el yazısıyla, katillerinin adı yazılıydı. Beatrice Tremblay'in bilmeyi çok istediği ama asla şüphelenmediği isim. Tanıdık bir isimdi.

Minerva kâğıt parçasını okurken, "Wingrave," dedi.

Başının üzerindeki eski ampul sönükleşti ve titredi. İpeksi, örümcekli iplikler tekrar koluna değdi ve onu öyle bir kuvvetle çekti ki Minerva tökezleyerek geri çekildi ve eski moda radyatöre çarptı. Hayalet onu odanın içine doğru sürükledi, girişten olabildiğince uzağa çekti.

Ev ürpermiş, tedirgin olmuş gibiydi.

Birisi koridorda ilerleyip durduğunda ayak seslerini ve eski ahşabın gıcırtı ve çatırtısını duydu.

Carolyn kapının önünde duruyordu. Pahalı türbanlarından birini ve boynunu tamamen gizleyen kocaman tilki kürkü yakalı uzun, lacivert bir palto giymişti. Kadın kıpkırmızı dudaklarını araladı ve ona bir gülümseme verdi. Dişleri kör edici derecede beyaz ve tehlikeli derecede keskin görünüyordu. Bu bir yırtıcının, uçurumun derinliklerindeki bir yaratığın sırtışıydı.

"Ne buldun?" diye sordu.

Minerva kâğıt parçasını ellerinin arasında sıkıca kavradı. Bu kâğıda dokunmak neredeyse sıcak hissettiriyordu, yoksa parmak uçları alev almış gibiydi. Derinin altında bir yanma, için için yanan bir toz tutuşuna takılmıştı.

"Adın. Konuşamıyordu ama yazabiliyordu. Onu büyüleyen sendin," dedi, çünkü artık çekingen davranmanın bir faydası yoktu. Carolyn'in eşiğin ötesinde durup ona bakmasının tek bir nedeni vardı.

"Eğer teknik olarak konuşmak istiyorsan, o benim babamdı." "Neden?"

Carolyn'in parmakları yakasının tüylerine dokunarak onları düzeltti. Merdivenleri işaret etti. "Odadan çıkarsanız size gerçeği anlatacağım."

"Neden içeri girmiyorsun?"

Giremezdi. Ginny'nin cadı işaretlerinin hâlâ gücü vardı. Özellikle de hayaleti odadayken. İşaretlerle birleşen hayaletin varlığıyla ilgili bir şey, odanın kötü bir büyücünün etkisinden korunmasına yardımcı oluyordu. Kâğıt parçasının zeminin altında kalmasının nedeni buydu. Bir de Carolyn'in muhtemelen orada olduğundan haberi yoktu. Ginny arkadaşı için bir kitabın içine karalanmış bir mesaj bırakmıştı ama Betty onu hiç okumamıştı. Thomas notu bulmaya çok yaklaşmış olabilirdi ama Minerva seansını yarıda kesmiş olmalıydı.

Notun varlığından haberi olsun ya da olmasın, oda korumalıydı ve Minerva odanın sınırları içinde güvendeydi. Oda Carolyn'i ya da onun kölelerinden birini içeri almazdı. Kara büyü'nün odanın içinde yeri yoktu.

Carolyn parmaklarını duvara vurdu. "Gerçekten dışarı çıkmalısın," dedi usulca. Bu ipekle sarılmış acımasız bir emirdi.

Minerva başını salladı. Carolyn iç çekti. Duvara tekrar vurdu, bir, iki, üç kez. Göz kapakları titredi ve gözlerinin akı görünene kadar geriye yuvarlandı. "Arkadaşının mavi bir arabası var, değil mi? Dikiz aynasında palmiye ağacı şeklinde iki oda spreyi asılı."

Minerva cevap vermedi. Elleri kıvrıldı, kâğıt parçasını topladı. Yutkundu ve boğazı artık o kadar kurumuştur ki ağrıyordu.

"Bugünlerde gençler çok dikkatsiz. Geceleri çok hızlı araba kullanıyorlar; trafik işaretlerine dikkat etmiyorlar. Arkadaşın yolun virajına yaklaşıyor," dedi Carolyn ve elini kaldırdı, parmakları kıvrımlı bir kavisi tarif ediyordu.

"Ona hiçbir şey yapamazsın," dedi Minerva ama Carolyn elbette yapabilirdi. Bu anlamsız bir itirazdı.

"Torunum anne babasının nasıl öldüğünden hiç bahsetti mi? Bir araba kazasıydı. Gece araba kullanırken her şey olabilir. Kampüse dönmekte olan genç bir adamsanız, radyo istasyonunu değiştirirken aniden direksiyonu kırarsınız ve karşınıza bir ağaç çıkar-"

"Kesin şunu! Onun bu işle hiçbir ilgisi yok." "Bu sana bağlı," dedi Carolyn.

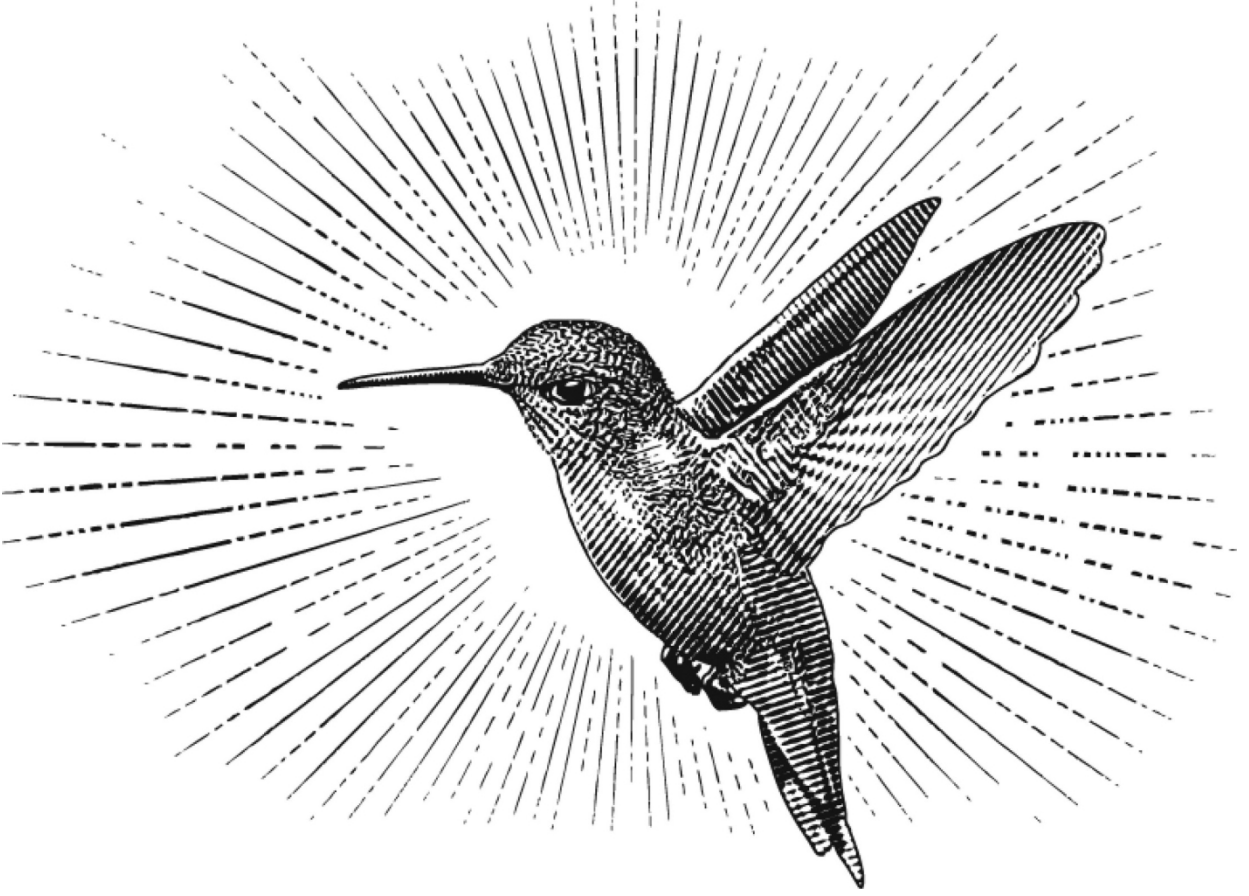
Carolyn ona o yırtıcı sırıtışıyla gülümsedi, tamamen dişlerden oluşan o gülümsemeye. Yıllar önce de Ginny'ye böyle gülümsemişti ve Minerva onun gücünü hissetmişti; etrafındaki duvarları kemiriyormuş gibi görünen acımasız, çelik gibi bir gücü bu.

Ginny'nin hayaleti Minerva'nın koluna dokundu, sanki kısa bir an için onu tutmuş ve olduğu yerde kalması için uyarmıştı. Ama Minerva sırt çantasını aldı ve odadan dışarı çıktı.

Carolyn gözlerini kırptırdı, gözleri Minerva'ya sabitlendi. Koridorda sıcaklık düşmüştü; yazın sıcaklığı yok olmuştu ve onun yerine Minerva'nın nefesi sanki soğuk bir Aralık sabahıymış gibi bir tüy gibi yükseliyordu. Kapının eşiğindeydi ve belki de odaya geri sıçrayabilir, bir köşeye çömelip şafağın sökmesini bekleyebilirdi. *Ama bir cadıdan kaçamazsınız. Bu şekilde değil.*

"Şimdi ne olacak?" Minerva onun yerine sordu. "Şimdi gezintiye çıkıyoruz."

1908: 13

ALBA babası ve erkek kardeşiyle ava çıkmazdı. Bu ona cazip gelmiyordu ve annesi de geyik aramak için dağlarda gezinmesinin bir hanımefendiye yakışmayacağını düşünüyordu. Ama iyi bir avcının araziyi iyi tanıyan mükemmel bir izci olduğunu biliyordu. Ayrıca sessiz ve gizliydiler. Bir avcı yumuşak ve yavaş yürümelİ, hareket etmeden önce düşünmeli ve beklemelidir. Sabır avcının en büyük silahıdır.

Geyik avlarken, bir ağacın arkasında gizlenmek, tüfeği sağlam bir şekilde kavramak nispeten kolaydır. Ama birkaç adım ötenizde bir dağ aslanı varken, ellerinizi sabit tutmak, tüfeğinizi

Atış ıskalayabilir ve dağ aslanı dişlerini bacağınıza geçirebilir korkusuyla kaçmaktan kendinizi alıkoymak.

Arturo'yu öptüğünde yerinde durmak, kendini odadan dışarı fırlamaktan alıkoymak da aynı derecede zordu. Çünkü bundan sonra geri dönüş olmayacaktı; yolunu seçmişti.

Yatağın yanında ayağa kalktı ve Arturo gözlerini kıstı, belki de her şeye rağmen kaçmak istediğini düşünüyordu ama Alba geceliğini çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Artık çıplaktı, uzun saçları omuzlarını örtüyor, göğüslerini yarı yarıya gizliyordu. Odanın soğğundan ve adamın bakışlarının ağırlığından titredi. Sonra adam geceliğini başının üzerine kaldırıp attı, bir elini ona doğru uzattı ve kadın aralarındaki kısa mesafeyi aşarak adamın yatağına girdi.

Bir çiftlikte büyümüşü ve bu nedenle hayvanların çiftleşmesini anlıyordu. Babasının kitapları -anatomi kitapları ve deri ciltli ansiklopedi- ona biyolojik süreçler hakkında kesin bilgiler vermişti. Şehvetin sadece sınırlarını gözden geçirmiş olsa bile, bunun neleri gerektireceğini kavramıştı.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca onu uygunsuzlukla flört eden ama asla tam bir arzuya dönüşmeyen bir şekilde düşünmüştü. Şimdi kucaklaşıyorlardı ve bu ateşli bir rüya gibiydi, adam onu öperken dudakları yanıyordu, oda loşlaşıyor ve karanlıklaşıyordu.

Adamın bedenini kendi bedenine bastırmasına, ellerinin göğüslerinde gezinerek tenini karıncalandırmasına kayıtsız kaldığını söylemek yalan olurdu. Ama her hareketinde dehşet yankılanıyordu ve Valentín'in tabutunu ve kollarında ölen kardeşini hatırladıkça vücudu kaskatı kesiliyor, korkudan sıırıslam oluyordu ve Arturo da bu korkuyu hissetmiş ve ondan tiksiniş olmalıydı. Yaptıkları pazarlık bu değildi. Yataktan çıkmak istercesine vücudunu kaydırdı.

Kadın bu şansı, belki de tek şansını kaybetme düşüncesiyle paniğe kapıldı ve Arturo'nun kollarına yapışarak onu üzerine çekti, öptü. Sonra adamın ağzı boğazına dayandı ve elleri adamın omuzlarına dolandı.

Parmakları sanki teni zarar vermemesi gereken bir porselenmiş gibi dikkatle onu okşayıp incelerken korku arzusuyla boğuldu. Ellerini, bileklerini öptü, her dokunuşta nabızı hızlanıyordu.

"Buradan ayrılacağız. Benimle geleceksin, değil mi?" diye sordu ve kız yanıt olarak nefesini tuttu, başparmağının bir fiske kalçalarının bükülmesine neden oldu.

Dili dişlerinin arasında parladı ve kız inledi, bu da onu çok memnun etmiş görünüyordu. "Sana sahip olmak için dünyayı parçalayabilirim. Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," dedi. Adam keyifle gülümsedi.

Dişleri bileğinin yumuşak derisini dikkatle deldi ve başını geriye doğru eğerken yarayı yaladı. Göğüslerinin arasına bir öpücük kondurdu ve bir kez daha dişlerin acısı onu irkiltti ve acı ile şehvetin ikiz dalgaları arasında kaldı.

"Her zaman benim olacaksın," dedi ve başını eğdi, meme ucunu okşarken göğsünün üstündeki kanı yudumladı.

Nefes almak, düşünmek için mücadele etti ama zihni bulanıklaşıyordu. Adam içine girdiğinde, bu yumuşak, kolay bir hareketti, kasıklarındaki sancı kalbinin üzerindeki acıyla yankılandı. Zaman yavaşladı; onunla sonsuza dek birlikte olduğunu hissetti. Adamın hareketleri hiç telaşsızdı ve kalbi neredeyse hiç atmıyordu.

Adam içine girerken nefesi kısıp bir iniltiyle dışarı çıktı. Adam işini bitirdikten sonra onu sıkıca kucakladı ve kadın alnını adamın omzuna yasladı.

"Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin ve tadın da enfes," dedi ona. Sesindeki dürüst memnuniyet kadının ruhunu çekiştirdi.

Ellerini saçlarında ve vücudunda gezdirdi. Parmak eklemleri omurganın tümseklerinde gezindi, her bir okşayışı nazikti, ona neden olduğu acıyı silmeye çalışıyordu. Onu sevdiği bir kediye okşar gibi okşadı. Uzun zamandır istediği sevimli bir oyuncaktı. Artık ona sahipti.

Alba derin bir nefes aldı ve ona bakmak için başını çevirdi.

Uyuyakalmıştı. Uykusunda bir heykel kadar güzeldi, tüm vücudu özenle yontulmuş ve kusurlardan arındırılmış gibi görünüyordu. Huzur içinde uyudu. Alba onun yanında yatıyordu; vücudunu kaplayan ter soğumuştur ve

ince bir buz tabakası gibi hissediyordu. Bacakları kurşun gibiydi ve gözleri dalgın dalgın kapanıyordu.

Alba parmaklarını kıvırdı ve tırnaklarını avuçlarının yumuşaklığına geçirerek kendini doğrulmaya zorladı. Birkaç saniye boyunca yatağın kenarında tüneyerek kaldı. Bileğindeki ve göğsündeki ısırıklar acıtıyordu ama adam ondan neredeyse hiç içmemişti, bir ya da iki yudum, o kadar. Yine de onun gücü korkutucu bir şeydi.

Geceliğini aldı ve başının üzerinden geçirdi.

Sonunda ayağa kalktı ve aynanın bulunduğu masaya doğru gitti. Titriyordu. Duygularının dalgalanması aklını başından almıştı; adam her an uyanabilirdi ve uyanmasa bile o ne yapıyordu?

Avcılar avlarının peşindeyken yaralanabilirler. Yanlış bir adım, yanlış bir hareket ve kovalamaca ölümle sonuçlanabilirdi.

Alba masaya ulaştığında destek almak için masaya yaslanmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı. Arturo'nun gümüş kaplama tımar takımı mumun ışığında parlıyordu. Parmakları şişelerin üst kısımlarını, tırağı okşadı ve tıraş bıçağının üzerine geldi.

Onu kaldırdı ve yatağın başına doğru yürüdü. Arturo uyuyordu, gözleri sımsıkı kapalıydı ve kadın elinde jiletle onun yanına eğilirken elleri titriyordu. Anatomi kitapları ve ansiklopediler insan vücudundaki damarların ve atardamarların haritasını çıkarmıştı. Şahdamarları boynun her iki yanında uzanıyordu.

Eğildi, yaklaştı, bir eliyle usturayı kavrarken diğer eliyle çarşafı tutuyordu.

Adam gözlerini
açtı. Nefes nefese
kaldı.

Bir anda, o daha saldıramadan, adam yatakta doğrulmuş ve parmakları usturayı tutan elin etrafına dolanmıştı. Alba donakaldı, ağzı açık, onun parlak, eğlenen gözlerine bakıyordu.

"Yataktan çıktığın anda hilekârlığını sezmiştim," dedi adam. "Bırak şu oyuncağı."

Adamın eli kızın elinin etrafında sıkılaştı, onu morartıcı bir güçle tuttu ve kız usturayı düşürdü. Adam onu bıraktı ve kadın hızla uzaklaştı,

Aceleyle aynanın bulunduğu masaya çarptı, ama aynı hızla arkasındaydı, göğsü sırtına yaslanmıştı ve bir eli belindeydi.

"Bu isyan için seni nasıl cezalandırmalıyım?" diye sordu.

Aynadaki yansımalarına baktı, karanlıkta bir baykuş ya da kedininki gibi parlayan iri gözlerine baktı. Gülümsediğinde ona fildişi beyazı ve fazlasıyla keskin dişlerini gösterdi.

Kadın masanın üzerindeki mumu kaptı ve adamın yüzüne doğru tuttu.

Adam güçlü bir acı çığlığı attı ve onu elinden bıraktı.

Alba koştu. Merdivenlerden aşağıya ve kapıya doğru koştu. Dışarıda, ayın ışığı altında gri ve renksiz bir renge bürünmüş arpa tarlaları vardı. Toprak ayaklarının altında nemli ve yumuşaktı; dağlardan inen sis onu nemlendirmişti. Bu da hareketlerini zorlaştırıyordu. Ama araziye tanıyordu, gözleri kapalıyken bile hatlarını takip edebiliyordu.

Nehre, Tadeo'yu vurduğu yerin yakınına doğru gitmeliydi. Arkasındaki arpa hışırdadı, bir esintiyle karıştı ve dar bir toprak patikadan aşağı koşarak ilerledi.

Gecenin soğuşu ve nemi tenini serinletmiyordu. Yanıyordu ve kalbi için için yanan bir kömür gibiydi. Tökezleyip yoluna devam ederken ciğerleri yanıyordu.

Bir zamanlar kandilini astığı büyük, kadim ağaca neredeyse ulaşmıştı ki, yere çarptı. Kaçmaya çalıştı, tekmeledi, inledi ve titredi. Tüm abaları boşunaydı. Güçlü kollar onu yere yatırdı ve Arturo'nun yüzüne baktı.

"Bana zarar verme," diye yalvardı.

"Ama bana zarar verebilirsin? Bu pek adil görünmüyor." "Beni içerek kurutacağınızı sanmıştım."

"İçmeliyim."

"Ağrıyor," dedi. Ve bu doğrudu, sadece bedeninin değil, kalbinin de canı yanıyordu.

"Güzel," dedi.

"Arturo."

"Nereye gittiğini sanıyordun, hmm? Ne abuk unuttun: Artık benimsin."

"Biliyorum!"

"ok güzel bir yalancısın, aşkını itiraf ediyorsun-"

"Seni seviyorum ve bunu biliyorsun! Bunun için cehenneme gideceğim. Gideceğim." Hıçkırır hıçkırır ağladı. Bu da doğruydur, her kelimesi gerçektir.

Bir parçası h    onu seviyor, onu istiyordu. Hayal ettiği ideal erkeğin ta kendisiydi, sesinden bakışlarına ve piyano çalışına kadar her şey mükemmel görünüyordu ve aralarında uzun zamandır bilenmiş bir sevgi bağı vardı. O kadar yakın, o kadar uyumlu olmuşlardı ki.

"Sen bir aptalsın," dedi adam. Cehennem ateşinden korktuğu için mi yoksa onu sevdiği için mi aptal olduğunu kastettiğinden emin değildi. Parmakları etine saplandı.

Daha önce bir lde itidal göstermişti ama şimdi öfkeliydi. Onların yüzleşmesi vardı soyulmuş uzakta ve ince kaplama. centilmence bir davranış sergilemişti. Daha önce kanını yudumlamıştı, daha fazlasını değil. Şimdi onu sıkıştırdı ve ağzllkle yuttu. Ona hediye ettiği acı jilet keskinliğindeydi, tenini yakıyor, irkilmesine neden oluyordu. Kollarını ona doladı ve dayanılmaz bir şekilde kendine çekti, onu dudaklarından sertçe öptü.

Adam onun hilek  rlığını hissedebileceğini söylemişti. Ama adam, belki de tarlalardaki kovalamacanın etkisiyle, düşüncesizce bir rahatlıkla tekrar ona sokuldu. Ya da belki de arzusunu ateşleyen onun şiddetiydi.

Ağzllğ artık sadece kan için değil, onun vücudu içindi. Daha önce ona karşı nazik davranmış, tatlı aşığı oynamış, nazikçe hareket etmişti. Ama bu onun doğasında yoktu. O bir oburdu.

Etini bir tuzak haline getirmeyi düşünmüştü ama adam çok güçlüydü ve başıını omzuna gömüp daha çok hırılıtya benzeyen bir kelime mırıldandığında, onun yerine kendisini tuzaağa düşürüp düşürmediğini merak etti.

Adam onu sarmaladı, sertçe toprağa bastırdı ve bedeninin ağırlığı canlı canlı gömülmek, yeraltı dünyasına inmek gibiydi.

Adam boynunu, göğüslerini ısıırıp ısıırıp yalarken nabzı şiddetlendi. Adam boğazının yumuşak derisini tırmalarken ve içine girerken nefes almak, düşünmek için mücadele etti. Kızın kanı dudaklarını boyadı. Belki de onu iecekti

kurudu. Belki de sabah cesedini nehirde yüzerken bulacaklardı. Zevkin dolgunluğunu hissederken ateşli bir çaresizlikle ona sarıldı ve gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtığında, adam daha sert bir şekilde içine giriyordu. Vahşi ve aç olan gözlerine baktı. Adam nefes nefese kalmıştı. Nefes alış veriş zorlaşmıştı ve başını salladı, vücudu durakladı, hareketsizleşti.

"Ne yaptın sen?" diye sordu.

Seni avladım, diye düşündü. Ama yine de, av hareketsiz ve soğuk yatana kadar av bitmiş sayılmaz.

"Zehir," dedi kadın. "Cadılar için zehir."

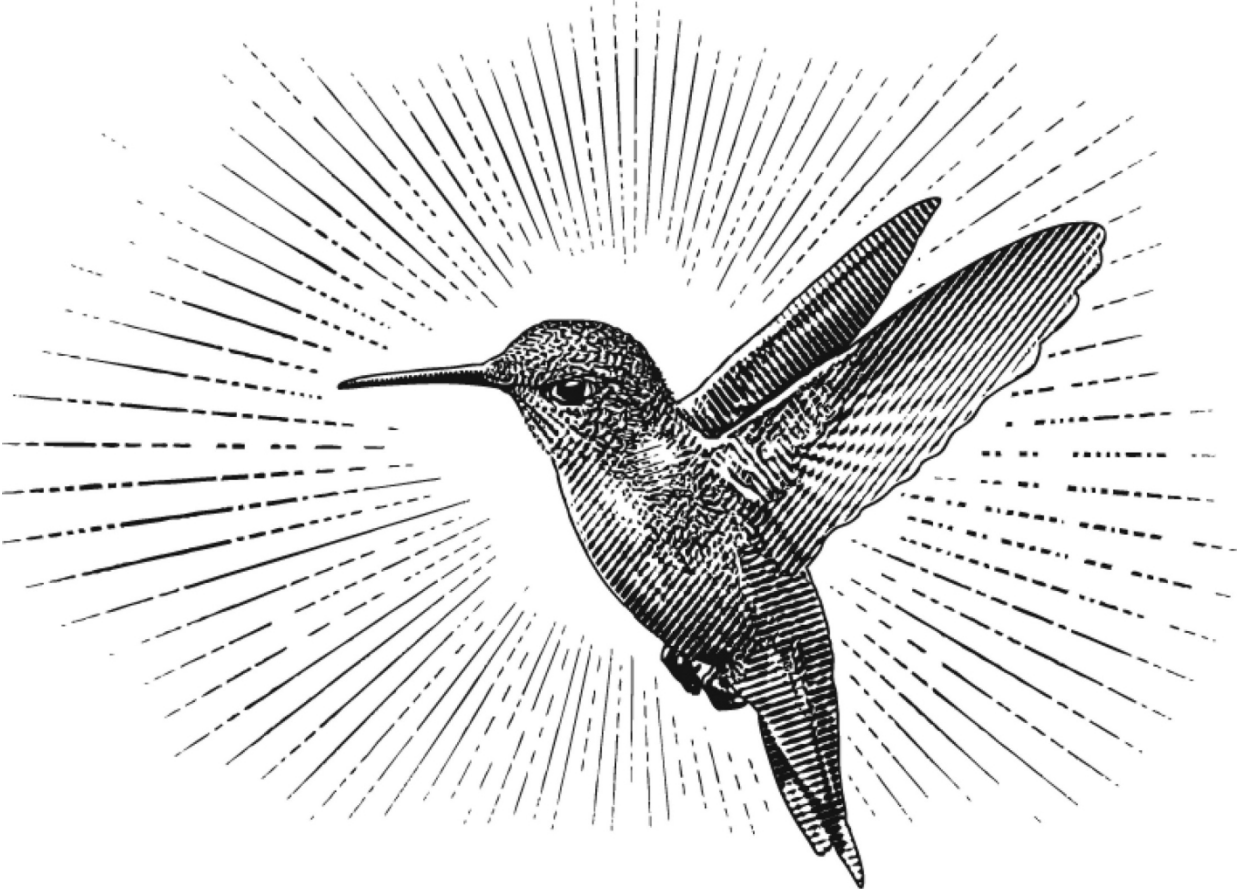
"Aptal kız, ne yaptın sen?" diye tekrarladı adam, sanki inanamıyormuş, böyle bir cüreti kavrayamıyormuş gibi.

Dudaklarının kenarında bir kan izi vardı. Öksürmeye başladı. Elleri kadının vücudundan kaydı. Hızlı ve açık bir değişim onu ele geçirmişti. Cömertçe tadını çıkardığı kanı büyüyle bağlanmıştı, evet, zehirle aşılansmıştı. Çiftleşmelerinin öfkesi içinde bir saniye bile durup bunun kendisi üzerindeki etkisini düşünmemişti, ta ki çok geç olup göğsünü tutana kadar. Onun için yarı deli olmuştu ama o da böyle bir plan kurabilmek için deliliğin pençesindeydi. Şimdi bu çılgınlığı, bu hileyi görüyordu ve parmakları saçlarına takılarak hırladı.

Onu kenara itti ve ayağa kalkmayı başardı, dizleri zayıftı ve korkunç bir an için onun yanına yığılabileceğini düşündü. Ama ağaca ulaşmayı başardı ve ellerini kökleri boyunca gezdirerek kumaş hissini aradı.

Baltayı çözdü ve arkasını döndüğünde adamın yerde yattığını, yüzünü toprağa bastırıldığını ama ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Omurgası şiddetle kamburlaştı ve başını kaldırdı, o parlayan, hain gözleri kısıldı ve ona sabitlendi.

1998: 13

"NEREYE GİDİYORUZ?" diye sordu.

Bir cadı ve katile çok yakın bir arabada oturuyor olmasına rağmen, soru nötr bir tonda sorulmuştu. Minerva korkmaktan çok merak ediyordu. En azından şimdilik.

"Fabrika."

"Normalde insanları orada mı öldürüyorsun?" Minerva ellerini sırt çantasının üstünde birleştirdi. Cevap gelmeyince tekrar konuştu. "Bana gerçeği söyleyeceğini söylemiştin."

"Evet, normalde orası," dedi Carolyn. Sesi endişeli ya da tedirgin de değildi. İkisinin de dostça sohbet edebilmeleri biraz eğlenceliydi.

"Gerçi Ginny'nin kaybolduğu gece karda kan vardı. Ve hayaleti Joyce Evi'nde kalıyor. Bir an için onu orada öldürmüş olabileceğini düşündüm."

"Hayaletlerin çoğu öldükleri yere tutunurlar, bu doğru. Ama birkaçı kendileri için önemli olan bir yere geri dönebilir."

Ginny'nin hayaletinin Betty'ye yakın olmak için Joyce Evi'ne geri dönüp dönmediğini merak etti. Ginny'yi bulmak için yanıp tutuşan Betty'nin başından beri onun yanında olabileceğini düşünmek ne kadar üzücüydü.

"Aralık ayındaki o gece ne oldu?"

"Aşağıya telefona gitmişti ve beni görünce bir makasla bana saldırdı. Aptal herif. Yara izini hâlâ taşıyorum," dedi Carolyn ve Minerva onun tekerleğin üzerindeki parmaklarına ve sağ elinin arkasından aşağı doğru uzanan çirkin çizgiye baktı. "Sonra karın içine doğru kaçtı. Babam dışarıda bekliyordu. İkimiz de onu kovaladık ve yakaladık."

Bu, kardaki kanın Carolyn'e ait olduğu anlamına geliyordu. Olaydan hemen sonra yaralı elini şık eldivenlerin ya da sıcak tutan eldivenlerin altına saklamış olmalıydı. Kış tatilinden sonra eli iyileşmiş ya da bir bahanesi olmuş olmalıydı.

"Uzun süre dayanamadı," dedi Carolyn ve içini çekti. "Yazık oldu. Onu bir süre elimizde tutmayı planlamıştık. Acı ve korku kanı tatlandırır."

"Sihrin bu şekilde mi çalışıyor? Kan içmek zorunda mısınız?"

"Bu onu daha güçlü yapıyor."

"Ve kalp, o da güçlüdür."

Carolyn gülümsedi. Hilal gibi ince bir gülümsemeydi bu. "Cadılar hakkında bir iki şey öğrenmişe benziyorsun."

Ginny de cadılar hakkında bir iki şey öğrenmişti, ama bunun ona bir yararı olmamıştı. Cadı işaretleri Wingrave'lerle boy ölçüşememişti ama yine de onu yakalamışlardı. Ama bu yıllar önceydi. Carolyn daha genç ve daha güçlüydü.

"Görünüşe göre yeterli değil," dedi Minerva. "Ginny'yi neden öldürdün?"

"Yeteneği vardı, hayaletlerle konuşuyordu. Herhangi bir aptalın kanıyla büyü yapabilirsin ama bu yeteneğe sahip birinin kanı çok değerlidir. Şarap gibi. Harika şaraplar vardır, bir de ucuz sofr şarabı vardır. Her neyse, onun kanına ihtiyacımız vardı, güce ihtiyacımız vardı. Babamın işleri kötüye gidiyordu."

"Onu iş sorunları yüzünden mi öldürdünüz?"

"Onu Edgar'ı kendim için istediğim için öldürmüş olsaydım daha mı iyi olurdu?"

"Öyle mi?"

Carolyn önüne baktı, elleri dikkatli bir şekilde direksiyonun üzerindeydi. İnce dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüştü.

"Onunla ondan önce tanıştım. Aynı sosyal çevrelerin parçasıydık. Birbirimize çok daha uygunduk."

"Yine de Ginny'yi hiç unutmadı. Onun bütün o çizimlerini gerçek aşkına bir tapınak gibi sakladı," dedi Minerva.

Carolyn'in tepkisi, beklediği gibi, kızgınlık ve gurur karışımıydı.

"Hayır, Bayan Contreras. Onun çizimlerini ve Betty'nin el yazmasını sakladım. Edgar öldükten sonra onları atabilirdim ama yapmadım. Neden biliyor musunuz? Onlar asla Ginny için bir tapınak olmadı. Onlar bir ödöldü. Başarımanın bir hatırlatıcısı. Virginia Somerset'i öldürdüm ve kimse gerçeklerden şüphelenmedi."

Benjamin'in söylediklerini, Carolyn'in Edgar'a hayran olduğunu hatırladı. Yanılmıştı. Ona imrenmişti. O da Carolyn'in kazandığı bir başka ödöldü. Carolyn'in zekâsının, başarılarının bir başka göstergesiydi.

Araba yavaşça, zarif bir şekilde yolun kıvrımını takip ederek üniversiteden uzaklaştı. Minerva sırt çantasını kavradı, ağırlığını kucağında hissetti. İçinde maket bıçağı ve termosu vardı. Carolyn çantayı gözden geçirme zahmetine katlanmamıştı.

"Peki ya Santiago? Ona ne oldu?"

"İki kişi istiyorduk. Bir erkek ve bir kadın. Büyü bu şekilde daha iyi çalışacaktı. O da bu yeteneğe sahipti, ama daha sönüktü.

Ginny'nin davası. Onunla birkaç kez flört ettim, ona ilgi duyduğuma ikna ettim ve sonra bir randevu ayarladım."

"O zaman dışarıda Santiago'yla gördükleri kadın sendin. Ama kimse bilmiyordu ve o kaybolduğunda herkesin şüphelerini körüklemiş, onunla kaçtığını söylemiş olmalısın."

"Kızlar yakın yerlerde dedikodu yapar," dedi Carolyn rahatlıkla. Minerva bir an için onu yirmi yaşında, bir sosyete balosundan bir cinayet mahalline omuz silkerek umursamazca giderken hayal edebildi. Bu onu iğrendirmişti. Minerva sessizdi. Daha fazla sormak istemiyordu. Ama sormak zorundaydı. Cevaplara ihtiyacı vardı. Ayrıca, sessiz kalırsa daha da kötü olacaktı. Korku onu boğacaktı. Kelimeler dehşeti uzak tutuyordu. Bu şekilde fabrikaya vardıklarında ölüm onu beklemiyormuş gibi davranabilirdi.

"Thomas Murphy'ye ne oldu? Onunla tesadüfen karşılaştığını sanmıyorum."

"Her yıl vakıf aracılığıyla desteklediğimiz yeni öğrencilere bakmayı seviyorum. Bazen kayıtlarına bakarak ya da fotoğraflarını kullanarak basit bir kehanet büyüsü yaparak bu yeteneğe sahip olup olmadıklarını anlayabiliyorum. Elbette en iyi, en doğru yöntem bir kişiye dokunmak ve onu hissetmektir. Bir etkinliğimiz vardı ve onun elini sıktım."

Carolyn'le ilk tanıştığı zamanı ve ona bir fincan çay doldururken nasıl yardım ettiğini hatırladı. Daha sonra Carolyn ona Betty'nin evraklarını göstermeyi teklif etmişti. Şaşılacak bir şey değildi.

"Thomas'ı daha iyi tanımak için torunuma özel ders vermesini ayarladım. Bazen ilk izlenim yanlış olur ve yetenekler körelir, sönük kalır. İşe yaramaz."

"Ama Thomas'ın durumunda körelmemişti. Ouija tahtası vardı ve tarot kartlarını okuyordu. O gerçek bir anlaşılmıyordu."

"Bir amatör, ama evet. Yeterince iyiydi."

"Ona Ginny'den ve sanat eserlerinden bahsettiniz mi, yoksa tesadüfen mi araştırıyordu?"

"Onun hakkında bir şeyler öğrenmesini sağladım. Hayal gücünü ateşliyor, değil mi? Genç bir kız, yıllar önce kaybolmuş. Geride soyut imgeler bırakır, başka bir şey değil. O da tabii ki kız hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyor."

Ginny'nin üzgün, zavallı hayaleti ona cadılar ve büyüler hakkında yarım yamalak bir hikâye anlatıyor ve zavallı Thomas'a bir şey musallat olmaya başlayınca ölümüne korkuyor. Aptal çocuk bir gece neredeyse altına işiyordu."

"Seni bulacağından endişelenmiyor muydun? Ginny'nin ona bütün bunların arkasında senin olduğunu söylemesinden?"

"Söyleyemezdi. Hayaletler kaba şeylerdir; onlarla iletişim kurmak zordur ve Thomas deneyimli bir medyum değildi. En iyi ihtimalle, dehşete düşecek ve paranoyaklaşacak kadar şey öğrenmişti."

"Bu da sana uyuyordu."

"Kanında çok hoş bir korku vardı. Onu bir hafta boyunca canlı tuttum. Seni daha uzun süre tutabilirim."

Onunla bu yüzden, dehşet duygusu uyandırmak için konuşuyordu. Minerva aynı şeyi Ginny'ye de yapıp yapmadığını, ona olacak her şeyi açıklayıp açıklamadığını merak etti.

Öleceğim, diye düşündü. Kaçıp gitmeliydi, gerçi Ginny de öyle yapmıştı ama ona bir faydası olmamıştı. Dehşet içinde, makası tutarak karda koşmuş, ancak Wingrave'lerin kollarına doğru tökezlemişti. Belki de onu Minerva'nın oturduğuna benzer bir arabaya itmişlerdi. Ya da daha ezoterik yollarla kurbanlarını, boş zamanlarında onu yiyip bitirebilecekleri güvenli bir noktaya taşımışlardı.

"Sende olağanüstü bir kıvılcım var, biliyor musun? Birkaç hafta önce elini kesmiştin. Torunum sana mendilini ödünç vermiş olmalı çünkü mendil çamaşırhanedeydi ve kana bulanmış haldeydi. Kokladım, bir damlasının tadına baktım." Carolyn sırtıttı. "Çok lezzetli."

Minerva kadının Nuh'un giysilerini karıştırdığını ve dilini kirli kumaş parçasına bastırıp kurumuş kanı yaladığını hayal etti ve bu düşünceyle ürperdi.

Fabrikanın kapısına vardıklarında Carolyn, "Ah, işte geldik," dedi ve arabayı park etti.

Araçtan dışarı çıktılar. Minerva binaya temkinli bir şekilde baktı. Carolyn çantasını açtı ve bir dizi anahtar çıkarıp kapının kilidini açtı. Minerva'ya döndü.

"Devam et," dedi Carolyn.

Yeşil duvarları ve kırmızı elyaf yığınları olan çalışma odasına girdiler. Noah ile fabrikayı keşfettiğinde onu tiksindiren aynı odaydı. Havada bir iğrençlik hissetmişti. Şimdi bu ona daha sert vuruyor ve neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Minerva odanın eşiğinde durdu ve Carolyn ışıkları açarken bir elini ağzına bastırdı. Floresan ampuller üstlerinde pırıl pırıl parlıyordu.

"Haydi, otur," dedi Carolyn. "Eğer işbirliği yapmazsan arkadaşın için çok tatsız olacak, sana söz verebilirim."

Minerva iki deneme adımı attı ve geniş alana dikkatle baktı. İki metal sandalye odanın ortasına çekilmişti ve son geldiğinde boş olan bir çalışma masası kalın kırmızı bir bezle örtülmüştü.

"Burada biri ölmüş," dedi Minerva, ilk seferinde göremediği şeyi fark ederek.

Carolyn hoş bir tavırla, "Elbette öldüler," diye cevap verdi. "Oturun lütfen."

Öleceğim, diye düşündü yine ve gülmemek için neredeyse dilini ısırarak zorunda kaldı.

Minerva sandalyelerden birine oturdu. Carolyn kırmızı örtüyü çekiştirerek bir kenara fırlattı. Çalışma masasının üzerinde paslı eski aletlerden oluşan geniş bir ürün yelpazesi vardı. Çivilerle dolu bir kova. İngiliz anahtarları. Bir balta. Carolyn siyah bir kutu açtı.

Minerva içinde ne olduğunu göremedi. Sırt çantasının fermuarını yavaşça çekiştirirken boynunu büktü. Görüş alanının kenarında gezinen bir gölge görmekten çok hissettiğinde parmakları hareketsiz kaldı. Joyce House'da hissettiğinin aynısını hissetti, orada bir şey vardı. Noah fabrikada bir hayalet gördüğünü söylemişti, tulumlu ve düz kasketli bir adam. Minerva da aynı izlenime kapılmıştı, şimşek hızıyla, bir adam. Belki de Santiago, ölümünden onlarca yıl sonra bu odaya bağlanmıştı, tıpkı Ginny'nin Joyce House'a bağlı görünmesi gibi.

Minerva fermuarın yumuşak sesini sesiyle örtmek için, "Bu yanına kalmayacak, biliyorsun," dedi. "Kaybolursam soruştururlar."

"Öğrenciler derslere katılmayı bırakır, okulu bırakırlar."

"Bekle. Stoneridge'den kaç öğrenci öldürdün?"

"Aslında çok az. Ama bunu yaptığımda, hiçbir şey çıkmadı. Thomas, Ginny, şimdi de sen. Birkaç on yıl önce birkaç kişi daha vardı. Babam ve ben özlenmeyecek olanlara odaklandık. Ara sıra otostop çekenler, bu ülkeyle çok az bağı olan kaçak işçiler ya da vakfımız aracılığıyla sadaka arayan zavallı genç aptallar. Sen tek çocuksun, evinden uzaktasın, paran yok ve sana ne olduğunu merak edecek çok az insan var. Ayrıca, sen cadı doğmuşsun. Bu zahmete değersin."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"İlginç bir aile ağacın var demek. Ve senin kıvılcımına ihtiyacım var. Açıkçası açlıktan ölüyorum ve sen de lezzetli bir yemeksin. Senin gibi birini çok ama çok uzun zamandır arıyordum."

Carolyn siyah kutuyu aldı ve görmesi için Minerva'nın önünde tuttu. Kırmızı kadife ile kaplanmıştı ve içinde altın saplı ince, keskin bir bıçak vardı. Carolyn kutuyu tekrar masanın üzerine koydu.

"Büyük final için. Bu bir athame. İşçiliğini takdir edeceğini düşündüm. Dramatik olanı seviyorsun, değil mi? Betty'nin zalim korku hikâyelerini nasıl da seviyorsun."

Carolyn ceketinin düğmelerini çözdü ve dikkatle masanın bir köşesine sardı. Üzerinde beyaz bir bluz vardı ama kadın hemen uzun, kırmızı, kolsuz bir tunik kaptı ve başına geçirdi. Minerva neredeyse gülecekti, beyaz kumaştaki kan lekelerini çıkarmanın çok pahalıya mal olacağını düşündü ve büyücülerin bunun için özel bir kuru temizleyicileri olup olmadığını merak etti.

Hayaletimsi varlık odanın içinde süzülüyordu; neredeyse onu görebiliyordu. Yumuşak bir parıltısı vardı, tıpkı bir yağ tabakası gibi bir görünüş bir kayboluyordu, ama aynı zamanda bir gölgeydi, neredeyse bir adamın dış hatlarını oluşturan bir karanlık. Carolyn de onu görebilir miydi? Belki de göremiyordu. Ya da belki umursamıyordu.

"Sen zenginsin. Beni öldürmenin seni daha zengin yapacağından şüpheliyim," dedi Minerva, gölge şekli kırmızı elyaf yığınının yanında kayarken ve onlara sürtünürken bazılarının yere düşmesine neden olurken.

"Daha fazla zaman
kazanmam gerek."

"Anlamıyorum."

Sırt çantasının cebini açmayı bitirdi. Carolyn'ın sırtı ona dönüktü ama omzunun üzerinden Minerva'ya baktı ve Minerva onu susturdu

eller.

"Bu yetenek ailemde var. Ama bazen bir nesil atlıyor ya da ortaya çıksa bile çok zayıf oluyor. Oğullarımdan birinde vardı ve o bunu reddetti; içki ve uyuşturucuyla gücünü köreltti. Ve beni Noah'ın yanına yaklaştırmadı." Carolyn iç çekti. Konuşurken üzerinde büyük bir kırmızı taş bulunan altın bir kolye aldı ve boynuna taktı. Minerva'nın aklına bunun bir şövalyenin savaş için giyinmesini ya da bir aktörün kostüm giymesini izlemek gibi bir şey olduğu geldi. Belki de o gece gerçekleştireceği ayin için gerekliydi. Ya da belki Carolyn de dramatik olmaktan hoşlanıyordu. "Ne büyük bir hayal kırıklığı."

"Yani onu ve karısını öldürdün."

"Nuh'u kendime alırsam onu düzgün yetiştirebileceğimi düşündüm. Babamın bana öğrettiği gibi ona öğretebilirdim. Ama çok geç kalmıştım ya da yapısında bir kusur vardı. Belki de sadece babasına çekmiş, içki ve ucuz heyecanlar peşinde. O da bodur. Ona gösterebileceğim hiçbir şey yoktu. Ama onun için iyi bir evlilik ayarladım. Yakında bir çocuğu olacak ve o çocuk güçlü olacak. Bunu biliyorum. Bu sefer doğru yapacağım. O bebeği büyüteceğim. Ve bunun için daha fazla zamana ihtiyacım var. Biz cadılar oldukça uzun ömürlüyüz. Büyükannem yüz üç yaşında öldü. Ama benim de birkaç sağlık sorunum var."

Carolyn başındaki türbanı dikkatle çıkarınca gümüş saçlarının seyrek tutamları ortaya çıktı. Neredeyse keldi ve elleri biraz titriyordu. Boyalı yüzü ve özenle yapılmış kaşları, süslü kıyafeti ve abartılı mücevherleri yaşının zayıflığını gizliyordu. Ve cazibe, biraz da sihir, zamanın yaralarını kamufle etmişti. Ama şimdi Minerva ölümlülüğünü fark etmişti.

"Yirmi yıla daha ihtiyacım var ve büyük torunumdan bir büyücü yaratabilirim," dedi Carolyn kumaşı katlayıp masanın üzerine koyarken.

"Zavallı Noah. Sanırım senin için bir çocuk yaptıktan sonra bir kaza geçirecek."

"Her aile trajedilerden payını alır."

"Çocuk da işe yaramaz hale gelebilir," dedi Minerva. "Belki de gücünüz tükenmiştir."

"Bu bizim kanımızda var kızım. Nesilden nesile." Carolyn çalışma masasının üzerine eğildi, parmakları aletlerin ve keskin aletlerin saplarını okşuyordu.

"Bir ya da iki tanesini atladığı zamanlar hariç. Türünün son örneği olabilirsin.

Atavistik bir kalıntı, körelmiş bir kuyruk."

Sırt çantasından maket bıçağını çıkardı.

Öleceğim, diye düşündü. *Öleceğim ama kolay ölmeyeceğim*.

Kadın ona dönüp bakmadan konuştu. Sesi muhteşem bir dinginlikteydi. "Canım, bana saldırmaya çalışman bir işe yaramayacak," dedi.

"Başka planlarım vardı," dedi Minerva ve sol bileğini kesti.

Carolyn öfkeli bir çığlık attı. Minerva güçlü bir kuvvet tarafından geriye itildi, sandalyesi devrildi ve sırtını yere çarptı. Maket bıçağı havada uçarak odanın bir köşesine düştü.

Carolyn yavaşça ona yaklaşarak, "Aptal kız," dedi. "Benden kaçamazsın."

Minerva doğrulup oturamadı. Onu geriye savuran aynı güç şimdi de onu yere yapıştırmıştı. Odanın içindeki hayaletimsi varlık huzursuz bir şekilde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Minerva homurdandı ve kendini yukarı itmeye çalıştı.

Carolyn onun yanında diz çöktü. *Onlar obur*, Nana Alba ona böyle söylemişti. Carolyn de açlıktan öldüğünü söylemişti. Thomas Aralık ayında kaybolmuştu. Belki de Carolyn o zamandan beri cinayet eğilimlerini tatmin etmemişti. Ne kadar sık öldürdüğünü ya da kurbanlarının kalitesinin standartların altında olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Minerva her halükârda kendini büyük beyaz bir köpekbالیğının önünde bir parça et sallıyormuş gibi hissediyordu.

Carolyn'in burun delikleri alevlendi ve dudaklarını yalarken gözleri parladı. "Son derece sevimsiz olma konusunda bir yeteneğin var. Kanını içmekten ve kalbini yemekten büyük keyif alacağım."

"Umarım boğulursun."

Carolyn alay etti ve Minerva'nın bileğini kabaca ağzına doğru çekti. Cadı Minerva'nın kanını yalarken dudakları zımpara kağıdı gibi oldu ve elleri

buz gibi soğuktu ve Minerva'nın titremesine neden oldu. Parmaklarını esnetmeye çalıştı ama başaramadı: olduğu yerde donup kalmıştı. Gözlerini sıkıca kapattı ve sonra kadın yarayı yalamakla kalmadı, onu ısırdı ve kolunun acısı o kadar büyüktü ki Minerva gözlerini tekrar açtı ve nefessiz kaldığını hissetmesine rağmen bağırmaya başladı.

Carolyn kıkırdadı; kahkahası Minerva'nın teninde boğuklaştı. Başını savurdu, kadını itmeye çalıştı. Vücudu gevşek, işe yaramaz bir karmaşaydı ve çırpındıkça daha da yoruluyordu.

Minerva, Joyce Evi'ne girmeden önce termosunun neredeyse tamamını içmişti, büyük büyükannesinin ona bahsettiği iksiri. Cadılar için zehir. İşe yaraması gerekirdi. Yine de gece geç saatlerde duyduğu bir hikâyeydi. Uydurulmuş olabilirdi. Carolyn gibi biri üzerinde işe yaramayabilirdi.

Tavana bakarak uzandı. Çılgılık atmayı bırakmıştı. Floresan ışıkları uğulduyordu -neredeyse bir sızlanma, bir hırıltı gibiydi. Ya da belki de hırıldayan Minerva'ydı. Alba Nine'nin sesinin hatırası onu yatıştırdı.

O zamanlar, ben genç bir kadinken, hâlâ cadılar vardı.

Carolyn öksürdü. Ses keskindi; fabrikanın kavernöz boşluğunda yankılandı. Yine hırıltı ve acı vardı. Sonra Carolyn tekrar öksürdü. Üçüncü kez öksürdü.

Carolyn aniden Minerva'dan beslenmeyi bıraktı ve onun boynuna dokundu.

Nefes nefese kaldı ve ondan uzaklaştı. Bir yandan da öksürüyordu. "Ne..." dedi cadı.

Minerva'nın vücudu sarsılarak uyandı, uyuşukluk bir anda geçti ve kendini yukarı itti. Bir sarhoşun tüm koordinasyonuna sahipti ama ayağa kalkmıştı. Çalışma masasına doğru tökezlemeyi başardı ve iki eliyle onu kavradı. Parmakları baltanın sapına doğru kaydı.

"Seni küçük orospu!" Carolyn kükredi.

Minerva kendini savunmak için elini bile kaldıramadı. O daha tepki veremedi Carolyn ayağa fırlamış ve ellerini Minerva'nın boynuna dolamış, tırnaklarını derisine geçirmişti. Yine o korkunç şeyi hissetti

Carolyn'in dokunuşunun soğukluğuyla ellerini çekmeye çalıştı. Carolyn öksürmeye devam etti; kanlı tükürükleri havada uçtu ve Minerva'nın yüzünü lekeledi.

Minerva'yı tutuşu gevşedi ve geri adım attı. Minerva bir elini onun boynuna bastırdı. Kendini masaya attı, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şeye tutunmaya çalıştı ama bacaklarındaki sinirler ve kaslar seğiriyordu, vücudunun alt kısmına bir kramp girdi ve masayı boğulan bir kadının bir tahta parçasına tutunması gibi kavradı.

Gölge-şey bir an için parıldadı. Masanın diğer ucunda, Carolyn'in ona dik dik baktığı yere yakın bir yerde duruyordu.

"Bana yardım et."

Minerva'nın sesi kısıktı, her şeyden çok bir iniltiydi.

Öleceğim, diye düşündü bir kez daha. Her ne kadar bu fikir beyninin içinde dans etmiş olsa da, artık bir gerçektir. Artık ölüm oradaydı. Santiago ve Ginny'nin öldüğü gibi ölmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Kan kaybından ölecek, kalbi oyulacak, hayaleti terk edilmiş, çürümüş bir binaya musallat olacaktı. Hiçbir şey başaramamıştı, sadece korkunç sonunu ertelemişti.

Ama gölge başını Minerva'ya doğru çevirdi. Ona bakıyordu. Sonra tekrar Carolyn'e baktı.

Bana yardım et, dedi. Kelimeleri ağızından kaçırdı; boğazından hiçbir ses çıkmadı.

Carolyn başını salladı ve bir kolunu uzattı. Tören bıçağı eline atladı. Minerva'nın göğsüne saplamaya hazır bir şekilde öne doğru adım atarken keskin, çirkin bıçak parlıyordu.

"Yardım et bana!" Minerva söyledi ve bu kez kelimeler netti; komut odanın içinde yankılandı.

Gölge-şey bir an için katılaşmış gibi göründü ve çivi dolu kutuyu uçurdu. Paslı metal parçaları Carolyn'e çarparak yüzüne ve boynuna saplandı. Carolyn çığlık atarak etrafında döndü, parmakları çılgınca mermileri sökmeye çalışıyordu.

Sen sadece yaşıyorsun. Minerva sözleri hatırladı ve parmakları baltanın sapını sıkıca kavradı. Görüşü zonkluyordu

Kırmızı bir patlama oldu ve vücudu bilinçsizliğe gömülmekle tehdit etti, ama dilini acımasızca ısırıldı. Diline bulaşan kan ve acı, vücudundaki tüm sinirleri uyandırdı.

Minerva silahı kaptı ve ileri atıldı. Savurdu ve bıçak kafasını keserken Carolyn'in irkilmiş gözlerine baktı.

-

"DUR," dedi ARTURO, bir avucunu havaya kaldırmış, diğerini yere dayamıştı.

Alba başını salladı, omuzları baltanın ağırlığıyla kamburlaşmıştı. Güçlkle ayakta durabiliyordu. Ama güçlkle konuşabiliyordu, toprakta yatıyor, ona bakıyor, güçsüzce doğrulmaya çalışıyordu. Gözleri korkunç derecede yoğun, sesi o kadar güçlüydü ki, kadın bir an için baltayı indirdi, kararsız ve korkmuştu.

"Biz birbirimize aitiz, bunu biliyorsun," dedi adam, sesi hırıltılıydı. "Hiç kimse seni benim kadar anlayamaz. Ve sana istediğin her şeyi, hep hayalini kurduğun her şeyi verebilirim."

Sesi kadifemsi bir fısıltı olsa da gözleri durduğu yerde onu canlandırıyor ve kadın onun yalan söylemediğini biliyordu. Adamın samimiyeti kadının ağlamak istemesine neden oldu. Canavar olsa bile onu önemsiyordu.

Alba birden fazla kez, ikisinin de aynı olduğunu düşünerek kendini teselli etmişti. Adam yiğitliği ve romantizmi temsil ediyordu. Lekelenmiş, çamurun içinde yatarken, ifadesinde hâlâ bir parlaklık, korkunç, lanetleyici bir güzellik vardı. Ve o kadar gençti ki, hâlâ çocuksu, bu onu tereddüt ettiriyordu. Ama Tadeo da Valentin gibi daha gençti.

"Beni terk etme, Alba," diye yalvardı.

Arturo ona doğru bir el uzattı ve Alba parmak uçlarını elinin üzerine dokundurdu. Derisinin altında büyüünün zonklayan çekimini, kemiklerine işlemiş gücü ve daha da derinde, iştahının korkunç boyutunu hissetti. Onu bütün olarak yiyecekti. Belki kemiklerinin tadına bakmayacaktı ama yine de onun bir parçasını yiyip bitirecek, ruhunu parçalayacaktı. Günlerinin sonuna kadar karanlıkta yaşayabilmesi için onu gölgelerin derinliklerine çek. "Benim

Aşk," dedi. Sesi korkunç derecede yumuşaktı, zalimliğinden daha korkunç olan dayanılmaz bir şefkatle doluydu.

Alba elini geri çekti ve dudaklarına bastırdı. Birbirlerine baktılar. Gözlerinde özlem, ateş ve öfke birbirine karışmıştı. Gözyaşları yanaklarını haşladı ve tüm vücudu titredi, orada, toprağa çömelmiş, kalkmasına yardım edebilmek için bir kez daha ona uzanan adama bakarken.

"Beni yok etmene izin vermeyeceğim," dedi. "Bunu atlatacağım." Adamın gözleri büyüdü ve durması için bağırdı.

Yine de kafasını kesti.

-

MINERVA dizlerinin üzerine düştü, hâlâ baltayı sıkıca tutuyordu. Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu. Gözlerini kırıştırtarak onları uzaklaştırdı ve Carolyn'in bedenine baktı. Sıcak balmumu gibi eriyordu. Döşeme tahtalarının üzerinde karanlıktan damlalar yayılıyor ve yumuşayan, soyulan dokunun arasından kemikler çıkıyordu. Her geçen dakika ceset daha da çürüyor, sonunda ince bir toz tabakasından başka bir şey olmuyordu. Mücevherleri, giysileri, ayakkabıları bile paslandı, kırılganlaştı ve parçalandı. O odaya getirdiği her eşya sanki hiç var olmamış gibi yok oldu ve geride sadece ekşi bir koku bıraktı.

Ağzındaki kendi kanının tadı ve güçlü koku Minerva'nın kusmak istemesine neden oldu ama bu dürtüye direnmeyi başardı. Bunun yerine başını eğdi ve baltayı bıraktı. Balta bir gümbürtüyle yere düştü. Bıçağın kenarı temizdi ama metalden belli belirsiz bir duman teli yükseliyor ve bir kalp atışında yok oluyordu. Zehirli koku da dağıldı ve geriye sadece fabrikaya doğal olarak nüfuz eden çürüme ve nem kokusu kaldı.

Sonunda, çok yavaşça, Minerva başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

-

Alba ağacın gölgesine, nehre dönene kadar ALTI HAFTA geçti. Arturo'yu öldürdüğü, cesedinin çimenlere karıştığı yer patlamış ve çoraklaşmıştı. Orada hiçbir şey yetişmeyecekti. Sanki bir zamanlar su kenarında filizlenen çiçekleri ve bitkileri onun kanı zehirlemişti.

Ancak bu ıssız toprak parçası dışında, arazi huzurluydu ve nehir neşeyle çağılıyordu.

Paraje de Abedules'deki insanlar Quirogas'ların lanetli olduğunu, kötü bir canavarın Tadeo'yu aldığı gibi Arturo'yu da almış olması gerektiğini iddia ediyor ve çiftliklerine yaklaştıklarında haç işareti yapıyorlardı. Ailesinin adı kötüye çıkıyordu ama köy halkının suskunluğu amcasının kayboluşuyla ilgili çok az soru sormalarına ve Alba'nın huzurunu bozmamalarına neden oluyordu.

Alba sırtını ağaca yasladı ve nehrin akıntısını ve onunla sırlarını paylaşarak konuşma şeklini dinledi. Üstündeki ağaç dallarını genişçe açmış, yeşim taşından bir şemsiye gibi onu gölgeliyordu.

O sabah bir alametle uyanmıştı, bir çocuk doğuracağını biliyordu. Bir kız olacaktı. Kasaba halkı onun Valentin'in piçi ya da bir iblisin kızı olduğunu ilan edebilirdi. Quirogalar için kim bilebilirdi ki? Ne de olsa lanetlenmişlerdi. Ve annesinin soruları olabilirdi, gözleri hâlâ kederden nemliydi, ama bebeği hoş karşılayacaktı.

Parmaklarını Valentin'in madalyonuna dayadı. Arturo'nun tek incili kolyesini baltayla birlikte nehre fırlatmıştı. Orada, çamurun içinde, karanlıkta duracaktı. Bırakın su bu hediyeği alsın ve onunla ne isterse yapsın.

Çocuğa kardeşinin adını, Tadea koyacaktı. Bir gün, kızı büyüdüğünde, Alba ona cadılar ve lanetler hakkında hikâyeler anlatacaktı, kendi koruması için.

Ne de olsa dünya tehlikeler ve tuzaklarla doluydu. Onu keşfetmek bıçaklarla döşeli bir yola girmek demektir. Yine de, nehrin de gösterdiği gibi, güzellik ve sessizlik için de fırsatlar vardı.

Elini ağacın gövdesinde gezdirerek kabuğun dokusunu hissetti.

"Tanrı beni korusun, Tadeo," dedi, çünkü ağacın gölgesinde kardeşi ölmüştü. Orada iki ölüm yan yanaydı, ama cesedinin düştüğü yer sarı kır çiçekleriyle bezeliydi ve oradaki toprak solmamıştı.

"Kutsa beni Valentín," dedi madalyonu öperek, çünkü eğer ölümler yaşayanları dikkate alıyorsa, onun da nazik olacağını umuyordu.

Arturo'dan bir kutsama istemedi. Ondan kurtulmuştu ve bu yeterli bir hediye idi.

Sonsöz

MINERVA balkabağını oymayı bitirmişti ki kedi onu yaklaşan bir arabaya karşı uyardı. Üniversite, Cadılar Bayramı'ndan önceki akşam yerel çocuklar için şeker mi şaka mı günü düzenliyordu. Belirlenen yurtlara gidip kapıları çalıyorlar ve asistanlar şeker dağıtıyorlardı. Üniversitenin fakülte ve personelinin çocukları arasında popülerdi.

Briar Hall, uygun örümcek ağları ve kapılardan sarkan plastik örümceklerle çoktan dekore edilmişti. Joyce Evi kapalı kalmıştı; tadilat gelecek yaza kadar ertelenmişti. Koridorlarında yürümüş, Ginny'yle konuşup konuşamayacağını merak etmişti. Ama orada kalan varlık her neyse ortadan kaybolmuştu. Belki de Carolyn'ın ölümü onu özgür bırakmıştı. Eğer durum buysa, Santiago'nun hayaleti de ortadan kaybolmuş olabilirdi. Ama Minerva kontrol etmek için fabrikaya geri dönmemişti.

Ledge House misafir kabul etmeye neredeyse hazırды. Çantalar dolusu şekeri vardı ve Hideo verandanın etrafına yarası kesitleri asmasına yardım etmişti. Ama balkabağının hoş bir dokunuş olacağını düşünmüştü ve çocuklar cumaya kadar uğramayacaklardı. Süslemeleri düzenlemek için tam iki günü vardı.

Minerva ellerini mutfak lavabosunda yıkadı ve çabucak kuruladı. Kolundaki yarayı gizlemek için kazağının kollarını indirdi ve balkabağını aldı. Sonra yurdun girişine doğru yürüdü ve Noah Yates'in cipinden indiği sırada ön kapıyı açtı.

Kapının yanındaki sandalyede oturan korkuluğu göstererek, "Yatakhane güzel görünüyor," dedi. Bunu yapmasına Hideo da yardım etmişti. Korkuluğun gövdesini samanla doldurmak için inanılmaz bir zaman harcamışlardı.

Hideo ona bir şey olduğunu biliyordu ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen kendini bilerek kestiğini düşünüyordu, araştırmasının stresi onu etkilemişti, bodrumda bir şey ararken sivri bir metal parçasına takılıp tetanos aşısı olmak zorunda kaldığına dair bir hikâye uydurmuş olsa da. Yaz sonu ve sonbahar boyunca sık sık buralardaydı ama son zamanlarda rahatlamıştı, görünüşe göre olayın tek seferlik bir olay olduğuna ikna olmuştu. Gerçekte ne olduğunu açıklayamadı ve onun yerine dikkatini sessizce kabul etti.

Noah, "Belki bu yıl Hancock Hall'u en iyi süslemeler konusunda geçebilirsiniz," dedi.

Rüzgâr ağaçları karıştırarak kahverengi ve sarı yaprakların yere dökülmesine neden oldu. Balkabağını korkuluğun ayaklarının dibine bıraktı.

"Seni buralarda görmedim," dedi. Ama yine de onu aramamıştı. Büyükannesi kaybolduğunda gösteriş olsun diye onu aramıştı ama sadece birkaç dakika konuşmuşlardı. O da öylece bırakmıştı.

"Okulu bıraktım."

"Gerçekten mi?"

"Üniversite benim için zaman kaybı. Ayrıca Boston'a taşınıyorum. Willows çok büyük ve orada sadece ben varken yalnızım."

"Bir şey bulabildiler mi?" diye sordu.

Carolyn Yates'in ortadan kaybolması birkaç hafta boyunca büyük haber olmuştu, ama öfke dinmişti. Carolyn'in kafasını kestikten sonra geriye tek bir kemik zerresi bile kalmamıştı. Odada bulunan aletleri binanın dört bir yanına dağıtmış, karanlık ve küflü köşelere fırlatmıştı. Arabayı tam olarak Carolyn'in park ettiği yere bırakmıştı. Parmak izlerini almışlardı, bu da Minerva'yı araçla ilişkilendiriyordu ama Minerva Willows'ta araştırma yapıyordu ve daha önce de arabaya binmişti. Ne araçta ne de Noah'la birlikte gezdiği fabrikada parmak izlerinin bulunması beklenmedik bir şey değildi.

Parmak izi olsun ya da olmasın, polis ona derin sorular sormamıştı. Bir dedektif onu aramış, bir başkası da bir gün uğramıştı. Minerva ona araştırmasından bahsetmiş, Carolyn ve Noah'yla

Tezi için malzeme topluyor ve Söğütler'i ziyaret ettiği zamanları sıralıyordu. Adam kendisinden ziyade Noah hakkında bilgi almakla ilgileniyor gibiydi ve kadın da sorularını dürüstçe yanıtlamıştı. Dedektif notlar aldı, ona teşekkür etti ve bir daha geri dönmedi. Bu şaşırtıcı değildi. Noah'yı iyi tanı mıyordu ve ilginç bir malzeme sağlayamazdı. Onunla tekrar temasa geçmeyeceklerini umuyordu.

"Hayır, ellerinde hiçbir şey yok. O gitmiş. Ürkütücü, değil mi? Betty'nin korku hikâyelerindeki gibi," dedi Noah. Yüzü esrarengizdi. Yüz ifadesinden herhangi bir sonuç çıkaramadı.

"Ve bir ipucu yok, değil mi?"

"Bir tane bile yok. Hastaydı. Bilmiyordum, aileden hiç kimseye bundan bahsetmedi. Görünüşe göre kireçlenmeden daha fazlasıymış, bu yüzden kendini öldürmüş olabileceği düşüncesi var. Çalışanlara bir gün izin vermişti ve ben de ilgilenmemi istediği bazı son dakika işleri için New York'taydım, bu yüzden kendi arabasını sürüp bir şeye kalkışmış olması mantıklı. Ama kimse neden fabrikaya park edip oradan uzaklaştığını anlayamıyor, eğer oradan uzaklaştıysa bile. Polislerin kafası karışmış durumda."

Minerva korkuluğun kovboy şapkasını yeniden düzenleyerek ve başını sallayarak rahatladığını gizledi. "Teori yok o zaman."

Jack-o'-lantern'e bakmak için diz çöktü ve parmaklarını onun sivri gülümsemesinde gezdirdi. "Birkaç mesaj panosunda cesedini parçalara ayırıp denize attığımı söylüyorlar. Buna inanabiliyor musun?"

Minerva'ya baktı. Ses tonu rahattı; Minerva onun ne kadar şey bildiğini kestiremiyordu. O da bunu anlayamamıştı. Koruyucuları sağlamdı. Hiçbir büyü tehlike sezmemişti. Carolyn onun herhangi bir yeteneği olmadığını söylemişti. Ama büyüye karşı ilkel bir takdiri var mıydı? Minerva'nın ne yaptığını tahmin edebilir miydi? Öyle ya da böyle umurunda mıydı?

"Onu neden öldüreyim ki?" Noah devam etti. "Benim güven fonum var, hep vardı. Amcalarım paranın geri kalanı için tartışabilir, umurumda değil. Yine de bazı insanlar onun beni tasmalı tuttuğunu söyleyebilir. Artık özgür olduğumu."

"Sanırım öylesin," dedi ona.

Adam ayağa kalktı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. Bu ifade ona Carolyn'i hatırlattı.

Minerva gözlerini indirdi ve ayakkabısına yapışmış bir yaprağa baktı.

"Araştırman nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bir taslağım ve birkaç iyi sayfam var."

Birkaç iyi sayfadan daha fazlası vardı. Hararetli bir şekilde çalışıyordu, not yığınları çoğalıyordu. Danışmanıya yaptığı toplantılar iyi geçmişti ve şimdiden burs başvurularına bakmaya başlamıştı. Biraz şansla, unutulmanın pençesinden kurtarılabilecek olan sadece Betty olmayacaktı; Ginny'nin sanatı da tanınabilirdi. Her halükârda, bu bir şeylerin başlangıcıydı.

"Mükemmel. Hayatını akademi çukuruna batarak geçirme arzunu anladığımı söyleyemem, ama yine de farklıyız. Yine de birbirimize benziyoruz, sanırım."

"Ne açıdan?" diye sordu, evin duvarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde.

"Temel yapı taşlarımız," dedi bir sigara çıkarıp çevik parmaklarıyla yakarken. "Temellerimiz, eğer bu şekilde ifade etmek istersen. Biraz çarpıtır-san, sen ben olabilirsin, ben de sen olabilirim."

"Bundan emin değilim."

Yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi ama donukluğunu korudu. Polise de söylediği gibi, onu gerçekten tanımıyordu ve muhtemelen hiçbir zaman da tanıyamayacaktı.

"Her neyse, taşınmıyor olsam bile dost kalabileceğimizi umuyorum."

"Arkadaş mıyız?" diye cevap verdi.

"Düşman olduğumuzu sanmıyorum. Henüz değil," dedi. Bu bir şaka olabilirdi. Ama başka bir şey de olabilirdi. Ses tonu hafifti ama sigarasını ağzına götürüp bir nefes çekerken gözlerinde bir ürperti vardı.

"Bu değişebilir."

"Elbette. Tamamen temize çıkmış sayılmayız." Güldü; taze bir esintinin bir yığın yaprağı karıştırması, onlarla oynaması ve sağa sola savurması gibiydi.

Başını eğerken yüzü şimdi sıcak ve çekiciydi. Yine de bu hareket alıştırılmış gibiydi.

Ona başını salladı ve omzunun üzerinden baktı. "İçeri dönmeliyim. Bir saat içinde personel toplantım var."

"Beni bir fincan kahve içmeye davet etmiyor musun?"

Bir elini evin duvarına sürterek etrafını saran koruma ağını hissetti ve başını iki yana salladı. Asla. Evine bir cadı davet etmedin. Belki de bir büyücü değildi, belki de öldürecek zamanı olan sıkılmış zengin bir çocuktu ama bunu öğrenmek istemiyordu.

"Kahveye tövbe ettim," dedi.

"Yazık olmuş," dedi adam, sesi yumuşak ve gülümsemesi genişti. "Bir ara görüşürüz."

Arabasına doğru yürüdü ve uzaklaştı. Minerva kapının yanında durmuş, onun gittiği yöne bakıyordu. Bir gün başına bela olacak mıydı? Evine girdiğinde tüm korumalarının tahrip edildiğini mi görecekti? Daha önce bir kez mutfağına girmişti ve bu onun koruyucularını işe yaramaz hale getirebilir miydi? Bunu bilemezdi.

Şimdilik sadece cadı işaretlerini kontrol edecekti. Cadılar Bayramı'nın yaklaştığı şu günlerde bu çok mantıklıydı. Ve sonra Ölüler Günü ve Nana Alba'ya sunağı gelecekti, artık onun sepya fotoğrafına sahip olmasa bile çünkü sonunda hayatını kurtaran iksiri yapmak için onu yakmıştı. Ama yine de ekmek pişirebilir, ölenler için mum yakabilirdi. Ginny, Betty ve Santiago için de fazladan mum yakabilirdi, böylece hatırlanabilirlerdi.

Parmaklarını şıklatarak kedinin hayaletini çağırdı. Hayalet hayvanların tüm özelliklerini ve tuhaflıklarını anlamıyordu, ama onu evin yanında dolaşırken bulduktan sonra, elini kısa bir süre için onun görünmez bedenine bastırabilmişti ve şimdi onu takip etme eğilimindeydi. Belki de Alba Nine'nin papağanı da böyle olmuştu; hayaleti bir gün uçarak odaya girmiş ve omzuna tünemişti.

Püriten New England'da bu yaratığa cadı aşinası demiş olabileceklerini düşündü. Mumyalanmış kediler ya da iskelet halindeki atlar belki de önceki çağlarda gömüldükleri evlerde dolaşıyorlardı ve bu evlerin koruyucuları olarak hizmete alınabilirlerdi. Belki, belki de.

Tüm cevaplara sahip olduğu söylenemezdi ama bu, kendi ezoterik öğrenme labirentlerinde yürüyen araştırmacılar ve akademisyenler için de geçerliydi.

Minerva parmaklarıyla kedinin başını okşadı ve solmuş yaprakların damladığı ağaçlara baktı.

Bacaklarına sürtünen kediye "Nöbet tut, olur mu?" dedi.

Lanetler ve büyüler, fiber optik ve telefon çağında bile devam etti. Atavistik, evet, ama soyu tükenmiş değil. Belki Noah bir büyücü değildi ama başkaları da olabilirdi. Dikkatli olmak, bu yüzden, cevaptı.

Yine de, aynı zamanda, kimse korku içinde yaşayamazdı. Bitirilmesi gereken bir tez ve oyulması gereken ikinci bir balkabağı vardı. Botlarının altında çıtırdayan yapraklarla kaplı patikalar, Ekim akşamının serinliği ve batan güneşin çan kulelerini ve çatıları altın rengine boyaması vardı.

"Ben genç bir kadıken hâlâ cadılar vardı," dedi Karnstein'a veda ederken.

Ön kapıyı açtı, cadı işaretlerinin olduğu eşikten geçti, avucunu onlardan birine bastırdı ve gücünü hissetti. Tahtaya kazınmış bir sır ve bir büyü. *Cadıların gökyüzünde oynadığı gecelerde beni güvende tutsun.*

Sonsöz

BÜYÜK BÜYÜK ANNEM bana Meksika kırsalında büyüme ve cadılar hakkında hikayeler anlatırdı.

Büyük büyükanneimin gençliğindeki cadılar bizim modern popüler kültürümüzdeki cadılardan çok farklıydı. Onlar ekinleri mahveden ya da fırtınalar çıkaran kötü niyetli varlıklardı; kurbanlarının kanını emerler ve dev ateş toplarına dönüşürlerdi. Yaşadığı dağlarda cadıların yaşadığı bir kasaba bile vardı.

Bu tür folklor, birçok orta Meksika kasabasının tipik bir özelliği ve hem Avrupalı hem de İspanyol öncesi unsurları karıştırıyor gibiydi. Örneğin, Hispanik öncesi inanışa göre cadılar "doğardı" ve doğdukları gün kaderlerini belirlerdi. Bununla birlikte, cadıları yakalamak ya da kovmak için kullanılan yöntemlerden bazıları Rab'bin Duası'nı söylemek ya da bir odanın etrafına haçlar asmaktı.

Yoksul ve okuma yazma bilmeyen büyük büyükanneim "senkretik" gibi kelimeleri anlayamazdı, ancak yaşadığı dünyanın doğası buydu. Bu senkretizmin parçaları günümüze kadar ulaşmıştır.

-

BURSLU OLARAK YURTDIŞINDA ÜNİVERSİTEYE GİTTİĞİMDE - kesin konuşmak gerekirse iki burslu- çok az parası ve büyük hayalleri olan zor durumdaki bir öğrenci olduğum için geçimimi sağlamak amacıyla kampüste asistanlık da dahil olmak üzere çeşitli işlerde çalıştım. Gittiğim okul - bir zamanlar kadın koleji olan Endicott - Beverly, Massachusetts'te bulunuyordu ve orada cadılar hakkında bambaşka hikayeler öğrendim.

Bu kolej ve yakınındaki kasaba Stoneridge ve Temperance Landing için ilham kaynağı oldu. Korku yazarı Paul Tremblay, Rhode Island, Providence'da okula gitmesine rağmen Beverly'de büyümüş. Providence, elbette, ilk kez on iki yaşındayken annem bana kısa öykülerinden birini verdiğiinde okuduğum H. P. Lovecraft'ın evidir. Bir başka erken dönem favorim olan Shirley Jackson, uzun yıllar Vermont, Bennington'da yaşadı. Stephen King Maine'lidir ve kurgusal Derry, Castle Rock ve Jerusalem's Lot kasabaları onun memleketinden esinlenmiştir. New England doğal olarak korku yazarları yetiştiriyor gibi görünüyor ve benim üzerimde bir etki bıraktı.

Sonunda üniversiteyi bitirdim, Mexico City'ye geri döndüm ve içim yine gezme arzusuyla doldu. British Columbia'ya sürüklendim. Burada kaldım, kök saldım, işlerle hokkabazlık yaptım ve şakaklarımda gümüş saçlar çıkmaya başladı. Nazara karşı bilekliğimi sol elime takıyorum.

Yazar Hakkında

SILVIA MORENO-GARCIA, *The Seventh Veil of Salome*, *Silver Nitrate*, *The Daughter of Doctor Moreau*, *Mexican Gothic*, *Gods of Jade and Shadow* romanlarının ve bir dizi başka kitabın yazarıdır. Ayrıca Dünya Fantezi Ödülü kazanan *She Walks in Shadows* (diğer adıyla *Cthulhu's Daughters*) da dahil olmak üzere birçok antolojinin editörlüğünü yapmıştır. Editör olarak yaptığı çalışmalarla Locus Ödülü'ne aday gösterilmiş ve romancı olarak yaptığı çalışmalarla British Fantasy Ödülü ve Locus Ödülü'nü kazanmıştır.

silviamoreno-garcia.com

Instagram: [@silviamg.author](https://www.instagram.com/silviamg.author)

Penguin
Random
House

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

